

Giới thiệu Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới

Dịch giả: Nhóm Tà Tu Chi Địa

Trong thế giới huyền ảo, nơi có những võ giả chỉ cần một cái vung tay đã khiến cho núi bị phá tan, vung chân có thể ngăn chặn sông lớn lại tồn tại một quán ăn nhỏ.

Chỉ là một quán ăn nhỏ lại khiến cho vô số cường giả kéo đến.

Lý do đặc biệt chính là: Đến đây có thể nếm được cơm chiên trứng được làm từ gạo Long Huyết và trứng phượng hoàng. Được uống rượu ủ từ nước suối Sinh Mệnh và Chu Quả. Hay có thể ăn món thịt nướng Thú Chí Tôn Bạc 9 được rắc đầy hồ tiêu đen.

Sao? Người muốn mang đầu bếp đó về nhà? Trước hết hãy vượt qua Thần thú canh cửa - Địa Ngục Khuyển.

Không những thế, vị đầu bếp đó còn có một trợ thủ có thể một tay nặn chết Thiết Ngạt Đáp chí tôn cửu phẩm và một đám nữ nhân điên cuồng bị chinh phục mất cái dạ dày.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Quán ăn nhỏ trong hẻm nhỏ giữa đế đô

Ở đế đô của đế quốc Thanh Phong nằm trên đại lục Tiềm Long

Đế đô vô cùng phồn hoa, tiếng cười huyền ảo khắp nơi, trông vô cùng náo nhiệt, hai bên đường xá rộng rãi là những toà nhà cao nhất. Trong tửu lâu có người nào đó đang xào rau làm mùi thơm bay khắp nơi, mãi không tiêu tán.

Trong số đó có Phụng Tiên lâu là tửu lâu đứng đầu ở đế đô, người ra vào tấp nập, vô cùng đắt khách.

Trong kinh thành nhà san sát nhau, hẻm nhỏ như mạng nhện, theo con đường chính trong thành đi mãi, qua khỏi Phụng Tiên lâu mười mấy dặm, đến một hẻm nhỏ sâu hút, quẹo trái vào sẽ thấy một quán ăn nhỏ đơn sơ.

Có một con chó mực nằm trước cửa quán, thờ ơ thề lười, nhìn quán ăn thật thê lương, bên trong không có một người khách nào.

Đột nhiên, một bóng người từ trong quán bước ra, dáng người gầy gò trắng nõn, tóc dài đen nhánh dùng một sợi dây làm bằng tơ mỏng buộc lại, ánh sáng mặt trời chiếu lên trán, không có lọn tóc dư nào, từ trên xuống dưới hết sức chỉnh tề sạch sẽ.

- Tiểu Hắc, mau tới ăn cơm nào.

Bộ Phương cầm trong tay một cái chén kiểu, bước ra khỏi quán ăn, cầm chén để trước mặt chú chó, vốn đang mặt mày ủ dột nằm dưới đất, mắt chú chó mực lập tức sáng lên, hoạt bát vô cùng, dùng miệng ngoạm một miếng lớn trong chén.

Vuốt vào bộ lông chó mực sạch sẽ không dính hạt bụi nào, Bộ Phương nhẹ nhàng cười, rồi bước trở lại vào cửa hàng.

Bộ Phương, giới tính nam, năm nay hai mươi một tuổi là người Địa Cầu, có mong ước đơn giản là trở thành một vị đầu bếp, nhưng khi tỉnh dậy là đã đi tới thế giới huyền diệu này, không thể giải thích được trong đầu tại sao lại có thêm một cái “Hệ Thống Mỹ Thực Gia”, cái “Quán Ăn Nhỏ” (tên gọi của quán) là do hệ thống tạo ra vào ngày thứ hai sau khi hắn xuyên tới.

Đã khai trương quán ăn này hơn một tháng rồi, nhưng một người khách cũng không có, Bộ Phương cảm thấy chết lặng, mỗi ngày đều làm theo yêu cầu của “Hệ Thống Mỹ Thực Gia” là luyện tập nấu nướng, đúng giờ thì cho chú chó mực bự nằm ở cửa kia ăn.

Chú chó mực kia không biết từ nơi nào đến, chỉ nhớ là khi quán ăn mở cửa được một tuần thì nó đã xuất hiện, lúc đó Bộ Phương thấy đáng về gây yếu của nó, nên đã nổi lòng tốt lấy thức ăn mà mình đang luyện tập ra cho nó ăn, thật không ngờ chú chó mực to bự này lại nướng nhừ luôn ở quán, mỗi ngày khi mở cửa thì đã thấy nó nằm cách đó không xa.

Nói đúng ra thì chú chó mực này là khách hàng đầu tiên của cậu ta, mà còn là ăn quýt nữa chứ.

Trở vào trong quán, Bộ Phương nhìn một vòng quán ăn vắng tanh của mình, không khỏi thờ dài. Quán ăn nhỏ mặc dù đơn sơ, nhưng rất sạch sẽ gọn gàng, bốn cái bàn được xếp trong khuôn viên năm mươi thước vuông, hiện giờ thật là hộc vởi tên gọi, đúng là một quán nhỏ.

Nhìn cái danh mục trên đó chỉ có tên ba món ăn, Bộ Phương cũng chỉ biết thờ dài, không biết làm sao cho phải nữa.

Danh mục món ăn chỉ là một tấm bảng nhỏ, treo giữa “Quán Ăn Nhỏ”, trên đó chỉ có đúng ba tên món ăn.

Rất khó có thể tưởng tượng được một quán ăn mà chỉ có nấu ba món ăn, hơn nữa giá cả ghi phía sau còn làm người ta kinh hãi.

Một đĩa cải xanh xào thế mà có giá một trăm đồng vàng, một bát mì khô (*) mà cũng đồng giá một trăm đồng vàng luôn. Kì quái nhất là món com chiên trứng xếp cuối cùng kia, giá một viên nguyên tinh.

Nguyên tinh thì chỉ tu sĩ mới có, một viên nguyên tinh đại khái bán ra có thể được một ngàn đồng vàng, hơn nữa cho dù có tiền cũng không mua được.

Vậy mà trong một quán ăn nhỏ như thế này lại có giá cả không bình thường, phải nói là giá trên trời.

Căn bản là hắn cũng không tin là có người ngốc như vậy đến ăn, mặc dù hắn cũng thừa nhận những món ăn mà hắn nấu đúng là nhân gian mỹ vị, nhưng cho dù là hắn đi nữa, khi nhìn giá kia thì... đến hắn cũng cảm thấy đau trứng.

"Nếu muốn làm một thần bếp đứng đầu thế giới huyền huyền này, thì phải có khách quen trong vòng một tháng đầu tiên. Nếu trong vòng một tháng đầu mà nắm giữ được một người khách quen thì sẽ có khen thưởng."

Đây là nhiệm vụ mà hệ thống đưa ra khi tạo ra quán ăn này, đến bây giờ thì thời hạn một tháng chỉ còn ba ngày, Bộ Phuong nhìn hẻm nhỏ không có người nào lui tới này, mặt không còn cảm xúc nào.

"Xem ra giấc mơ trở thành đầu bếp này của mình chưa kịp nở thì đã chết từ trong trứng rồi."

Bộ Phuong ước lượng thời gian.

Trong lòng thầm thở dài, đứng dậy khép cửa lại, chuẩn bị dọn quán.

Mỗi ngày chỉ mở cửa buôn bán ba canh giờ, đồ ăn thì không thể mang ra bên ngoài, mỗi món ăn chỉ làm một lần mà thôi.

“Quán Ăn Nhỏ” tuy không lớn, nhưng quy củ lại rất nhiều, bởi vì quy củ này là do hệ thống đặt ra, nên mới thành quy củ của quán.

Thời gian buôn bán hôm nay đã hết, sau khi đóng cửa chính quán ăn, Bộ Phuong lại trở về phòng bếp để luyện tập nấu ăn, cái gọi là luyện tập này cũng không có bao nhiêu hàm lượng kỹ thuật cả, chỉ cần không ngừng nấu ăn, nguyên liệu nấu ăn sẽ do hệ thống thay mới hằng ngày, Bộ Phuong chỉ cần chú tâm vào luyện tập là được.

Trong góc của phòng bếp có một người máy bằng sắt, đó là do hệ thống chế tạo, chuyên môn thu thức ăn sau khi hắn luyện tập xong, ngoại trừ com mà Bộ Phuong và chủ có mực bên ngoài ăn thì những thứ khác dùng luyện tập bắt buộc phải bỏ vào trong bụng của người máy.

Mở lò ra, đốt lửa, Bộ Phuong ngày này qua ngày khác dùng nấu nướng để tu hành.

Mặc dù bản thân ở thế giới huyền huyền, nhưng tất cả những trang bị ở phòng bếp đều do hệ thống thiết lập bằng những món hiện đại như ở Địa Cầu.

Nồi không khói, dao inox, tấm thớt xắt đồ ăn sạch sẽ, máy hút khói bếp, lò vi sóng, tủ lạnh... Tất cả những thứ gì cần đều có cả, hơn nữa còn hiện đại hơn những món đồ ở Địa Cầu, Bộ Phuong không có chút không quen nào, thậm chí hắn còn thích cảm giác làm đồ ăn ở đây.

Màn đêm buông xuống, hai vầng trăng trên bầu trời dị giới như muốn kết nối với nhau, tỏa ra ánh trắng như dây tơ lụa mỏng.

Bên ngoài cửa quán ăn nhỏ, chú chó mực nằm trên đất với vẻ mặt vô cùng thư thái vùng vẫy tiếng côn trùng kêu trong hẻm nhỏ, như là đang bảo vệ quán ăn nhỏ này vậy.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bộ Phuong thức dậy với đôi mắt lim dim mông lung, sau khi rửa mặt xong thì mở cửa quán.

Như thường lệ, người của lạnh tanh, không một bóng người, chỉ duy nhất có một chú chó nằm nói đó.

Bộ Phuong bỗng có chút nhiên thềm muốn con ngõ nhỏ bên ngoài Phuong Tiên lâu, chuyện làm ăn như vậy quả thực là vô cùng đắt khách, khách hàng lui tới Phuong Tiên lâu đông muốn dẫm nát bậc cửa.

Nếu sau này quán nhỏ của hắn có thể đông khách như Phuong Tiên lâu thì hắn đã có thể ngồi trong nhà cầu cười trộm rồi.

"Kí chủ, với tư cách là nhà mỹ thực phải đứng trên đỉnh của thế giới huyền huyền này, không nên có loại ý nghĩ thềm muốn quán com của người khác, vì tương lai tươi sáng, hãy bắt đầu phấn đấu đi!"

Âm thanh máy móc nghiêm túc của hệ thống vang lên nhắc nhở trong đầu Bộ Phuong.

Bộ Phuong đã sớm thành thói quen, trong một tháng này, mỗi khi trong đầu hắn xuất hiện ý nghĩ thềm muốn buôn bán được như Phuong Tiên lâu, thì ngay lúc đó hệ thống sẽ cho một chén cháo gà để khích lệ hắn.

Xem như vậy thì hệ thống cũng có chút tình người.

Dồi ghé ra ngồi ở cửa quán, đón những tia nắng mặt trời ấm áp, Bộ Phuong nằm trên ghé mông không khỏi trượt xuống, cả người nằm lười biếng co rút trên ghé, thích ý cực kỳ.

Trong hẻm nhỏ này không có người nào ở.

“Lại là một ngày không có người khách nào.”

Bộ Phuong nghiêng đầu ngáp, trầm nghĩ.

Chú chó mực to nằm kề bên ngẩng đầu liếc hần một cái, rồi tiếp tục vùi đầu lè lười.

Ngay lúc Bộ Phuong đang buồn ngủ thì một loạt tiếng bước chân làm hần tỉnh giấc, lười biếng mở mắt ra, nhưng đúng là có một tiểu sinh tuần tú mặc quần áo quần áo luyện công đi ngang qua cửa quán.

- Ô? Lại có kẻ nào ngốc tới nói mở quán ăn trong một con hẻm mà không có bóng người lui tới như vậy sao?

Tiểu sinh đúng là tuần tú với một gương mặt trái xoan, con mắt linh động to lớn, môi đỏ thắm, da thịt trắng nõn, nếu như không phải vì ngực bằng phẳng và có yếm hầu lộ ra, thì Bộ Phuong đã tưởng rằng là một bé gái nghịch ngợm nào đó chơi trò nữ phần nam trang (**) rồi.

Những bé gái ở thế giới huyền huyền chẳng phải rất thích chơi trò này sao?

Tiểu sinh tuần tú dường như hứng thú với quán ăn nhỏ nằm trong hẻm không ai đi qua này, thế là quay người bước vào quán nhỏ.

Chỉ có điều, Bộ Phuong cũng không đứng lên mà vẫn lười biếng nằm trên ghé, mặc dù đối phương đã bước vào quán ăn, nhưng cũng như trước kia chưa gọi món ăn thì cũng xem như không phải là khách hàng. Bởi vì bước vào mới biết là muốn trở thành khách hàng thì điều đầu tiên là phải chịu nổi giá của món ăn đã.

Thực tế đúng như vậy, tiểu sinh kia bước vào thấy danh mục món ăn treo giữa quán, con mắt vốn đã lớn còn trừng lớn hơn nữa, tiếng hét chói tai vang vọng quanh quán trong hẻm nhỏ.

- Trời đất ơi! Chỉ là món cải xanh xào mà giá tới một trăm đồng vàng? Còn món com chiên trứng mà có giá một viên nguyên tinh. Người muốn tiền đến phát điên rồi sao?

(*) Mì khô: là một món ăn với nguyên liệu chủ yếu là mì, thịt viên, cần tây, nước... Nó cũng có thể thêm một số thịt lợn om theo khẩu vị cá nhân.

(**) Nữ phần nam trang: Con gái mặc quần áo nam để giả trai.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cho chó ăn cơm chiên trứng

Tiếng hét chói tai quanh quán bên tai của Bộ Phuong nhưng mà Bộ Phuong cũng không sợ dù chỉ một chút, vẫn nằm co lại trên ghé như trước, hai con người của hần nhìn vào khoảng không, thì ra hần đang quan sát bản mặt của hệ thống trong đầu của mình.

Mục tiêu của hệ thống: Trợ giúp ký chủ trở thành thần bếp đứng đầu trong thực vật liệm tại thế giới huyền huyền.

Ký chủ: Bộ Phuong.

Giới tính: Nam

Tuổi: Hai mươi.

Tu vi chân khí: không (với tư cách là thần bếp tương lai của thế giới huyền huyền thì đồ ăn nhất định phải cần dùng đến chân khí, cố gắng lên)

Thiên phú trừ nghệ: không biết.

Kỹ năng: không.

Đạo cụ: không.

Điểm thần bếp: newbie. Con đường thành thần bếp bây giờ mới bắt đầu, đi theo bước chân của hệ thống trở thành nam nhân đỉnh cấp của thực vật liễm (*).

...

- Này! Ngươi có nghe ta nói chuyện không vậy? Ngươi là chủ của nhà hàng này sao?

Một tiểu sinh tuần tú dùng cặp mắt to trừng lên nhìn Bộ Phuong, dùng dùng nổi giận nói.

Bộ Phuong hồi hồn, bình tĩnh lườm tiểu sinh tuần tú này, lười biếng đứng lên từ trên ghế, ngáp một cái.

- Giá cả đồ ăn của quán ăn này chính là như vậy, không chấp nhận được có thể rời đi. Gần đây quán ăn của ta kinh doanh thành thật, cũng không muốn bức bách khách hàng, cũng không ép mua ép bán.

Tiểu sinh tuần tú này bị thái độ của Bộ Phuong làm cho tri tri, sửng sốt một chút, về sau khuôn mặt trắng nõn đỏ lên, ánh mắt của hắn giống như muốn phun ra lửa vậy, đây là thái độ buôn bán của ngươi sao?

- Ngươi nhìn cái giá ghi ở trên kia xem! Kinh doanh thành thật? Ta thấy ngươi định tìm một người coi tiền như rác để làm giao dịch đúng không! Con người ngươi thật âm hiểm! Không cần giải thích, Tiểu Long ta đã nhìn rõ bộ mặt thật của ngươi!

- Ngươi nhìn ta giống kẻ ngốc lắm sao?

Bộ Phuong có chút tức giận rồi, với tư cách là một đầu bếp có lý tưởng, có khát vọng, hắn ghét nhất người khác nói hắn âm hiểm.

- Ta định giá trên đó đương nhiên là có lý do, nếu ngươi không ăn thì có thể rời đi, vừa rồi ta cũng không ép ngươi.

Trong lòng Bộ Phuong cảm thấy vô cùng xui xẻo, mới sáng sớm ra ngồi chờ mà không thấy khách hàng đâu, lại lòi ra một con mẹ nói chuyện nỏ tung trời này, buôn bán sao lại khó khăn như vậy chứ.

Tiểu sinh tuần tú này mới thực là phiền muộn, hai tay của hắn ôm trước ngực, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Bộ Phuong nói:

- Hừ, phép khích tướng đúng không? Ngươi nhất định sẽ cho rằng ta đã bị kích thích sau đó lại mua đồ ăn của ngươi đúng không? Sau đó ngươi sẽ bán được hàng, xem ta là người coi tiền như rác phải không?

Bộ Phuong cảm thấy cái tên tiểu nương pháo (**) tuần tú này đúng là không còn gì để nói, mặt không biểu tình đi về phía nhà bếp, theo như thường lệ, làm đồ ăn mỗi ngày để luyện tập.

- Không nói! Nhất định là chột dạ đúng không? Bị ta vạch trần nội tâm hiểm ác của ngươi nên không còn lời nào để nói rồi! Nói cho ngươi biết, ta là Tiểu Long ở đề đô, là tài tử ghét ác như cừu, ghét nhất là loại người âm hiểm như ngươi.

Tiểu sinh tuần tú này vẫn đứng ở đằng kia cười trào phúng như trước, nhưng hắn đợi cả buổi cũng không nghe thấy Bộ Phuong phản bác.

- Ta nhất định sẽ nói cho mọi người của đề đô biết, cái quán ăn này của ngươi nhất định sẽ phải đóng cửa! À có lẽ không cần đến ta, ai nhìn thấy cái giá cả đồ ăn của ngươi nhất định sẽ cho rằng ngươi là đồ ngốc.

Tiểu Long cảm thấy hình như mình bị phốt lờ rồi, lòng có chút căm tức nên mở miệng uy hiếp nói.

Yên tĩnh... Quán ăn nhỏ trở nên cực kỳ yên tĩnh, nhưng mà rất nhanh từ trong phòng bếp bay ra một làn hương thơm.

Tiểu Long này giống như đang đợi cả buổi, hai mắt nhìn chằm chằm vào bảng giá trên thực đơn kia, cuối cùng khước miệng hắn giật xuống, lắc đầu rời đi.

Một bàn rau xào mà có thể bán 100 đồng vàng, đây quả thực là... phát rồ!

Tại Thanh Phong Đế Quốc này, đơn vị tiền nhỏ nhất là tiền đồng, trên đó là tiền bạc, trên của tiền bạc mới là đồng vàng, một mai đồng vàng là phí nấu ăn trong vòng một tháng của một gia đình bình thường tại đề đô này rồi, 100 đồng vàng... Giá này người bình thường đâu thể ăn nổi.

Đặc biệt là com chiên trứng kia lại đề giá là một nguyên tinh. Nguyên tinh là cái gì? Đây chính là đồ vật trọng yếu của tu sĩ, một nguyên tinh là tương đương với một ngàn đồng vàng!

Người định giá tiền thế này tuyệt đối là kẻ điên!

Tiểu Long giống như đang nổi giận dùng dùng, hắn quay đầu ra cửa ra vào của quán ăn, đột nhiên, cái mũi của hắn bỗng nhúc nhích.

- Thơm quá!

Một làn hương thơm truyền ra từ phòng bếp, quanh quẩn xung quanh cái mũi của Tiểu Long, mùi thơm kia như biến thành thực chất, như một đầu tơ lụa mềm mại nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt Tiểu Long, giống như là người yêu đang khẽ vuốt mặt hắn, khiến cho toàn thân Tiểu Long run rẩy.

Rốt cục, Tiểu Long cũng biết được mùi thơm kia từ đâu mà truyền ra rồi, quay đầu nhìn về phía sau bàn bếp thì thấy một thân ảnh gầy gò đang đi ra từ trong phòng bếp, trên tay còn cầm một cái bát sứ, mùi thơm nồng đậm từ trong đó mà phiêu lãng bay ra.

- Người có ý định hấp dẫn ta sao? Hừ! Cho dù người có nấu cho ta ăn thì ta cũng không trả tiền cho loại gian trá như người.

Tiểu Long thấy phương hướng hẳn đi tới, kiêu ngạo ngẩng đầu lên, hừ lạnh nói. Đương nhiên, nếu như không phải trong lúc nói cái mũi hẳn khẽ động thì Bộ Phuong thực sự cho rằng hẳn là một người kiên quyết không thay đổi vì thức ăn.

Rốt cục, Tiểu Long vẫn không thể chịu đựng nổi sự hấp dẫn, trong bụng hẳn truyền đến một thanh âm ột ột.

- Nếu người đã thành tâm cho ta ăn thì cái kia.. ta cũng sẽ cố mà ăn vào một miếng.

Tiểu Long quay đầu, nói với Bộ Phuong nhưng ngữ khí của hẳn vẫn cao cao tại thượng, giống như đã cho Bộ Phuong bao nhiêu mặt mũi vậy.

Thế nhưng chỉ một khắc sau, thân thể của Tiểu Long này cứng đờ vì Bộ Phuong không hề dừng lại trước người hẳn, cũng không nhìn thẳng vào hẳn mà trực tiếp bước vào trong.

Tiểu Long cực kỳ tức giận, nghiêng đầu đi chỗ khác, nhìn chăm chăm vào Bộ Phuong nhưng lại thấy một màn khiến hẳn tức giận.

Bởi vì rõ ràng là Bộ Phuong đang ngồi xổm xuống trước một chú chó mực ở cái khe ghé vào cửa hàng rồi đặt một cái bát tỏa ra hương thơm nồng đậm trước mặt con chó này.

- Tiểu Hắc, ăn cơm đi.

Bộ Phuong ngồi xuống, sờ lên bộ lông đen nhánh, mềm mại không dính hạt bụi nào của chú chó, nhẹ nhàng cười rộ lên.

Nhìn Tiểu Hắc vốn đang xao lãng mà đột nhiên tinh thần phấn chấn, rầm rì rầm rì ăn đồ ăn chính mình làm, khoe miệng Bộ Phuong hiện lên một đường cong.

Tiểu Long giống nhìn thấy phải sấm sét ngang trời, hẳn cảm giác được Bộ Phuong đang vũ nhục tàn ác nhân cách của hẳn.

- Người... người...

Tiểu Long duỗi cái cánh tay trắng nõn như nữ nhân ra, run rẩy chỉ vào Bộ Phuong, bờ môi run rẩy không thôi.

- Ô? Người còn chưa đi cơ à?

Bộ Phuong nghi hoặc lại thêm một chút kinh ngạc.

Cái biểu lộ khoa trương kia lại giống như một mũi tên vô hình cắm vào lồng ngực Tiểu Long rất đau!

Bờ môi của Tiểu Long run rẩy, kìm nén cơn tức, cả giận hừ một tiếng, một chân hùng hăng đạp xuống đất thật mạnh, giống như... đang làm nũng vậy, quay đầu chạy ra khỏi cửa hàng nhỏ.

Bộ Phuong mặt không biểu tình nhìn cái dặm chân mà đi này của Tiểu Long, khoe miệng khẽ nhếch lên.

- Cái tiểu nương pháo này... thấy ngu chưa.

Tiểu Long chạy đi chạy tới cửa ra vào, vốn là có ý định đi đấy nhưng cái mũi lại bỗng dưng nhúc nhích, vô ý thức quay đầu lại nhìn về phía đồ ăn bên trong bát sứ của chú chó mực, cái màu vàng óng ánh của trứng bao lấy những hạt gạo như trân châu kia, nhìn giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Thế nhưng giờ phút này tác phẩm nghệ thuật com chiên trứng nguyên lành đấy lại bị một chú chó mực... chó mực...!

Hừm!

Đang lúc ăn vui, động tác của chú chó mực bỗng nhiên trì trệ, tựa hồ nhận ra điều gì, ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện một tiểu nương pháo đang nhìn chăm chăm vào chén com của nó nên lập tức ánh mắt nó lóe lên vẻ cảnh giác.

Tiểu Long nhìn thấy chú chó mực này lấy một chân kéo vào trong ngực, cảnh giác nhìn về phía Tiểu Long, trên răng còn dính hạt gạo như trân châu kia vẫn chưa nuốt vào.

Đây là bị một con chó khinh bỉ sao?

Tiểu Long mê man khoảng tầm hai giây, lúc sau lông tóc bỗng dựng đứng lên.

“Đất đất đất!”

Mặt của hẳn đỏ ngầu lên, ánh mắt giống như muốn phun ra lửa vậy, quay trở lại trong quán ăn nhỏ.

Bộ Phuong vẫn giữ khuôn mặt không biểu tình như trước, liếc một cái về phía Tiểu Long.

- Cho ta một chén com chiên trứng! Hừ! Ta quyết định dùng thân thử độc, nếu như ăn không được thì ngày mai ta sẽ gọi quan phủ đến quán nhỏ của ngươi!

Tiểu Long bặm môi, có chút uy hiếp nói.

(*) Thực vật liệt: chuỗi thực vật sinh tồn trong tự nhiên.

(**) Tiểu nương pháo: từ dùng để chỉ một nam sinh mà lại eo lả, nhu nhược.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Com xào trứng lòng lách

Nhìn Tiểu Tiểu Long đỏ mặt mạnh mẽ, Bộ Phuong liếc hẩn một cái đầy thâm ý, cười nhạt.

Tiểu Tiểu Long chớp con mắt, da thịt vô cùng mịn màng, trắng nõn đỏ bừng, nhưng vẫn cố gắng ra vẻ trâu bò nói:

- Nói cho ngươi biết, ta thường thức com xào trứng của ngươi không phải vì ta tiếp chấp nhận giá tiền này, ta chỉ lấy thân thử độc, chứng minh com xào trứng của ngươi không đáng giá như thế!

- Biết, một đĩa com xào trứng đúng không, chờ một chút!

Mặt Bộ Phuong không đổi nói một câu, khoát khoát tay, sau đó đi tới nhà bếp.

- À, cái xào của bốn điểm cũng rất ngon á, có muốn dùng một phần không? Rất hợp ăn với mì xào trứng đó.

Bộ Phuong đứng trước cửa nhà bếp, biểu tình trên mặt không đổi, vô si quảng cáo cái xào của mình.

Tiểu Tiểu Long ngẩn người một chút, sau khi liếc mắt xem bảng giá, gần như muốn té xỉu đáp.

- Không cần! Ta ăn com xào trứng thôi.

- Vậy được, thật đáng tiếc!

Bộ Phuong gật đầu, quay vào chuẩn bị làm thức ăn.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của đối phương, Tiểu Tiểu Long hận không thể đi tới tát hẩn cái, một đĩa cái xào một trăm đồng vàng, ngươi xem ta là đại phú hào coi tiền như rác à, tối đa chỉ có vài miếng cái xanh chưa tới mười đồng bạc, vậy mà dám hét giá lên một trăm đồng vàng, toàn bộ đại lục, sợ chỉ có cái tiểu điểm kỳ lạ này có thể làm ra thôi.

Thừa dịp Bộ Phuong đang làm com xào trứng, Tiểu Tiểu Long đang chán muốn chết đưa ánh mắt hẩn nhìn Đại Hắc Cầu đang nằm ăn ở cửa.

Trong đầu hồi tưởng lại mùi com xào trứng vừa rồi, thơm ngon nức mũi, hương vị đó kích thích con thèm, bụng hẩn vang lên từng tiếng như sấm, cũng may trong tiểu điểm không có ai, nếu để người ta biết Long công tử hẩn, một người tiêu sái, phong độ nhất Đế Đô này nhìn một đĩa com chó ăn lại có biểu hiện như thế, không bị người ta cười cho thối mặt mới lạ.

Đại Hắc Cầu dường như có cảm giác, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Tiểu Tiểu Long, chứng kiến nhân loại ngu xuẩn này cư nhiên nhìn mình chăm chăm không rời mắt, bỗng dưng đại nộ!

Vuốt chó lay cái đĩa, đứng lên sau đó quay đầu, mông hướng về phía Tiểu Tiểu Long, ngăn cản ánh mắt nhìn chó ăn của đối phương, rồi tiếp tục thưởng thức đồ trong đĩa mình.

Cái đêch! Quá đáng lắm luôn á... Hẩn lại bị một con chó khinh bỉ!

- Hừ! Bản Công Tử thèm đồ ăn của một con chó như ngươi sao? Mắt chó coi thường người khác! Hừ! hừ!

Tiểu Tiểu Long tức giận, ngậm oán giận một câu.

Sau năm phút, trong phòng bếp bay ra mùi thơm nồng nặc, mùi vị khiến Tiểu Tiểu Long mê say, mùi trứng thuần hậu kèm mùi com tẻ thơm ngát, chỉ nghĩ thôi đã làm hần chảy nước miếng.

- Thơm thì thơm đó, nhưng giá bán đến một viên nguyên tinh, vẫn cảm thấy có chút phát rò!

Hắn nhanh tay lau đi nước miếng đang nhỏ giọt dưới nền nhà, trong lòng thầm than.

Cuối cùng, thân ảnh Bộ Phương từ phòng bếp đi ra, trên tay nâng một cái khay, mùi thơm đậm đà từ trong mâm khuếch tán xung quanh, cả cửa tiệm nhỏ đều thoang thoảng hương thơm.

- Com xào trứng của ngài, mời thưởng thức!

Bộ Phương đặt đĩa com xào trứng trước mặt Tiểu Tiểu Long, mặt không thay đổi nói.

Hơi khói màu trắng bay lên từ đĩa com làm phần nộ trong lòng Tiểu Tiểu Long tiêu tán, giống như quả bom bạo tạc hương thơm, khiến Tiểu Tiểu Long nhin không được hít sâu một hơi.

Không để ý đến Bộ Phương kể bên, ánh mắt Tiểu Tiểu Long tập trung vào bát com xào trứng, dám bán com xào trứng một viên nguyên tinh... Com này tuyệt đối không bình thường!

Từng hạt com trắng sáng, tròn bóng như trân châu, mỗi hạt gạo đều được dịch vàng của trứng bao phủ, trứng trộn vào chưa chín hoàn toàn không quá cứng, có chút sền sệt, được tưới lên bát com một tầng lưới vàng chói, vừa vụn bao bọc lấy từng hạt gạo trắng phao, bên ngoài giống như được khoác một Sa Y màu vàng, nhìn qua cực kỳ bắt mắt.

Hào quang màu vàng óng...

- Chuyện này... Đây quả thật là com xào trứng lóng lánh á?

Tiểu Tiểu Long ngơ ngác nhìn bát com xào trứng hắn chưa từng thấy qua bao giờ.

Hắn chưa từng nghĩ đến, không ngờ com xào trứng có thể có bộ dáng như thế này, quả thực rất đẹp, nó giống như một tác phẩm nghệ thuật hơn.

Thân phận Tiểu Tiểu Long cao quý, con thứ ba của đại tướng quân Đế Đô, trong Tướng Quân Phủ, mỹ thực không thiếu, com xào trứng tự nhiên cũng từng thấy đầu bếp nhà mình nấu qua, thậm chí hắn đã ăn com xào trứng do Ngự trù trong hoàng cung chế biến... Thế nhưng, cùng đĩa com xào trứng sáng bóng trước mắt này so sánh, cũng như đom đóm so với ánh trăng a, không cùng một cấp bậc.

Trên thực tế, com xào trứng chỉ có trứng cùng com, chả có phối liệu nào khác, nhưng Tiểu Tiểu Long có loại cảm giác vô hình, com xào trứng này còn ngon hơn vô số lần so với com xào trứng ngự trù trong cung đã nấu.

Sau khi bắt lấy cái muỗng, Tiểu Tiểu Long liếm môi dưới một cái, thận trọng múc một muỗng com xào trứng, dịch trứng sền sệt lòi ra những sợi tơ nhỏ dài, nhất thời, nồng nặc hương khí thoang thoảng trong mũi hắn, đánh thẳng vào vị giác Tiểu Tiểu Long.

Không thể kìm hãm được ham muốn, Tiểu Tiểu Long không chút do dự cho muỗng com vào miệng.

Com xào trứng vừa mới đưa vào khoang miệng, hương vị mãnh liệt nhất thời đánh thẳng vào não Tiểu Tiểu Long, trứng dịch có chút sền sệt khi tiến vào trong miệng, trong nháy mắt lại trở nên ngưng thật, non mềm, hạt gạo như trân châu thơm ngát, vừa non vừa mềm hòa chung một chỗ, ý vị này, trước giờ chưa từng có được!

- Trời ơi! Thế gian có com xào trứng ăn ngon như vậy sao? Sao ta có cảm giác muốn khóc thế này!

Tiểu Tiểu Long hoàn toàn say sưa thưởng thức com xào trứng, cả người như đang trong đại đường mùi vị, không thể kiềm chế.

Cái gì mà lấy thân thử độc, hắn đã sớm ném... lên chín từng mây, lúc này trong mắt cùng trong miệng hắn, chỉ còn lại... trứng, com, com xào trứng!

Ăn, tiếp tục ăn, đừng có ngừng!

Một viên nguyên tinh, một đĩa com xào trứng, Tiểu Tiểu Long như có giác tim được chính mình.

"Bep, bep!"

Cả người hắn đều tập trung vào món ăn, ăn như bão táp, dáng dấp y như thời điểm Đại Hắc Cầu ăn com xào trứng, chỉ khác nhau là mấy.

- Ăn ngon!

Tiểu Tiểu Tiểu Long không dừng được, múc com, ăn, hành văn liền mạch lưu loát, oh, trong lúc còn ngẩng đầu cho Bộ Phương một ngón tay cái, theo một tiếng ăn ngon này, phun ra vài hạt trân châu hoàng kim, mắt hắn trừng lớn, nhặt hết những hạt com vừa rơi ra bỏ vào miệng ăn tiếp.

Bộ Phuong kéo một cái ghế ngồi đối diện Tiểu Tiểu Long, bình tĩnh nhìn một màn trước, Bộ Phuong đoán trước đối phương sẽ có cái bộ dáng này, trước đây, thời điểm khi hắn ăn được cái cón com xào trứng này cũng chả khác đối phương bao nhiêu.

Khi Tiểu Tiểu Long liếm sạch đĩa com, hắn rút cục thở ra một hơi, khuôn mặt đầy thích ý.

- Đây thật là com xào trứng?

- Hời thừa, chẳng lẽ mì xào bò...

Bộ Phuong bình tĩnh ung dung trả lời.

- Món này của ngươi còn ngon hơn đồ ăn trong hoàng cung nữa!

Tiểu Tiểu Long cảm thán, Bộ Phuong cái gì cũng không nói, ngồi một bên, lạnh nhạt như thế ngoại cao nhân.

- Com xào trứng của ta giá trị một viên nguyên tinh không?

Bộ Phuong mở miệng hỏi.

Tiểu Tiểu Long nhú mày, miệng chề ra nói, đạo:

- Tuy com xào trứng này là nhân gian mỹ vị, nhưng ngươi có biết giá trị của một viên nguyên tinh không?

- Nguyên tinh có thể phụ trợ tu sĩ tu luyện, com xào trứng này của người có thể sao? Hai bên căn bản không cùng một phương giá trị để so sánh, bất quá ta thừa nhận, com xào trứng này của ngươi rất đẹp!

Bộ Phuong kinh ngạc nhú mày, không ngờ đối phương lại nói ra những lời này, lời nói qua rất có đạo lý đó, nhưng... đánh trống lảng thế này, chẳng lẽ muốn quỵt nợ?

Ngay thời điểm Bộ Phuong muốn lên tiếng, khuôn mặt trắng múp của Tiểu Tiểu Long đột nhiên chột đỏ lên, cả người đều tản mát quang mang lạnh lẽo, như có một cỗ khí lưu lưu chuyển trong thân thể hắn.

"Nác!"

Một tiếng ợ dài thỏa mãn, màu đỏ trên mặt Tiểu Tiểu Long rút đi, ánh mắt hắn nhìn Bộ Phuong dần trở nên cổ quái.

Thanh âm của hắn có chút run rẩy...

- Này... Nói cho ta biết, ngươi rút cuộc dùng cái gì... làm com xào trứng vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Trứng phi phàm, Gạo phi phàm

Tiểu Tiểu Long đang rất kích động, gò má trắng nõn ửng hồng, khuôn mặt giống như một nữ nhân kiều diễm, khiến người ta không nhận được ý nghĩ muốn cắn một cái.

Bộ Phuong nhìn qua cũng có chút rục rịch, trời ơi! Ta sao có loại nghĩ này chứ?

Bộ Phuong lắc đầu, nhanh chóng cắt đứt ý tưởng đáng sợ trong đầu, âm thầm tự nói, tên này không phải phụ nữ! Mình phải chịu được, muôn ngàn lần không thể loạn!

Bộ Phuong ngồi đối diện Tiểu Tiểu Long, mặt vẫn không chút biểu tình, điềm nhiên nhìn tên 3D trước mặt lộ ra vẻ quỵn rũ.

- Nói cho ta biết! Com xào trứng của ngươi cái tuyệt đối không thông thường, ta cảm giác được chân khí trong cơ thể có dấu hiệu đột phá!

Tiểu Tiểu Long run run, hai mắt tỏa ánh sáng lên tiếng hỏi.

Tiểu Tiểu Long là tài tử trứ danh Đế đô, không chỉ giỏi văn, mà còn giỏi võ, dù sao cũng là con của Đại Tướng Quân, một thân tu vi cũng đạt đến nhị phẩm Chiến Sư đỉnh phong, cũng thuộc dạng đầu trong đám nhị thế tử Đế Đô.

Thế nhưng, khi vừa ăn xong com xào trứng, Tiểu Tiểu Long cảm giác chân khí trong cơ thể mình lắng đọng hơn một tháng, một chút động tĩnh cũng

không có đột nhiên sôi trào, trực tiếp đề thăng chân khí của hắn, có dấu hiệu đột phá đến tam phẩm Chiến Cuồng!

Đối với tu sĩ, thực lực mới là chủ yếu nhất, một chén com xào trứng có thể trợ giúp đột phá, nó có thể so sánh với linh đan diệu dược. Không! Còn giá trị hơn so với đan dược nữa, bởi vì Đan Dược ăn vào miệng, đàn độn vô vị, chả có một chút hứng thú, nhưng com xào trứng này của Bộ Phuong... Là nhân gian mỹ vị.

Vừa ăn ngon, lại vừa trợ giúp đột phá, đây là phúc ân cho tu sĩ!

Một viên nguyên tinh thật sự quá tiện nghi!

- Xin lỗi, do tại hạ thất thố, nhưng tại hạ vẫn rất muốn biết tài liệu nấu món com xào trứng này, nếu tại hạ đoán không lầm, trứng này, hẳn không phải trứng thông thường, mùi vị đó, còn cảm giác kia, chắc là trứng của Linh Thú cấp ba, Lôi Bạo Bội Cấp.

Tiểu Tiểu Long xuất thân danh môn thế gia, hàm dưỡng cực cao, rất nhanh bình phục kích động trong lòng, hướng về phía Bộ Phuong, nói.

Bộ Phuong hơi sững sờ, hắn có biết gì đâu, còn tưởng rằng chỉ là trứng gà thông thường.

- Hệ thống, trứng này thật giống như hắn nói sao?

Bộ Phuong hỏi hệ thống.

Hệ thống trầm mặc một hồi, sau đó ngữ khí nghiêm túc lên tiếng.

- Phối phương com xào trứng phổ thông: trứng, là viên trứng đầu tiên khi Linh Thú cấp ba Lôi Bạo Bội Cấp đẻ ra, ẩn chứa tinh túy linh khí, sau khi ăn vào, có thể gia tăng chân khí tu sĩ, có xác suất rất cao cho việc trợ giúp tu sĩ đột phá bình cảnh. Còn gạo, được lấy từ Nam Hoang, nơi linh khí nhiều nhất Thanh Phong đế quốc, một năm chỉ thu hoạch một lần, có rất nhiều trợ giúp cho việc tu luyện, hiện tại là công phẩm trong Hoàng cung Thanh Phong đế quốc. Dầu, được trích luyện từ thân của Nhị Cấp Linh Thú, Thương Sơn Nhục Trư, không ngán không béo, cuối cùng là muối, là tinh phẩm Hải Diễm của Nam Hoang.

Sau khi nghe hệ thống giải thích cùng giới thiệu, gương mặt Bộ Phuong vẫn không chút biểu tình, nhưng hắn có thể cảm giác, đang có có một mũi tên vô hình, bắn trúng lòng hắn!

- Hệ thống, có thể sửa giá cho com xào trứng không? Ta thấy mình bán giá một viên nguyên tinh thật sự sẽ lỗ vốn, không bằng lên giá mười viên nguyên tinh đi, được không?

- Định giá đều được hệ thống cài đặt mặc định, hiện tại đẳng cấp ký chủ quá thấp, không thể sửa chữa định giá.

Bộ Phuong cắn răng, tức giận muốn dậm chân!

Trứng là trứng linh thú ba cấp, gạo là công phẩm hoàng gia, dầu tự nhiên cũng là thân mỡ của Nhị Cấp linh thú biến thành, cuối cùng, muối tầm thường nhất cũng có lai lịch rất lớn!

Một chén com xào trứng như vậy chỉ có giá một viên nguyên tinh, thật sự thiệt thòi lớn rồi!

May mắn, hết thảy nguyên vật liệu đều do hệ thống cung cấp, bằng không bản thân nhất định chết ngất vì sốc mất.

- Lão bản, tại hạ đoán không sai chứ! Trứng này nhất định là trứng Lôi Bạo Bội Cấp, khi ăn vào có tia từng tia lôi đình, cảm giác tê tê đại đại, nhất định là trứng Bội Cấp, không sai đâu!

Tiểu Tiểu Long lại kích động.

Tâm tình Bộ Phuong lúc này thật không tốt, mặt vẫn không thay đổi nhìn Tiểu Tiểu Long đang múa may quay cuồng, nhàn nhạt lên tiếng.

- Com xào trứng của bản điểm, trứng, là viên trứng đầu tiên khi Linh Thú cấp ba Lôi Bạo Bội Cấp đẻ ra, ẩn chứa tinh túy linh khí, sau khi ăn vào, có thể gia tăng chân khí tu sĩ...

Bộ Phuong phục chế đầu đuôi giới thiệu của hệ thống nói cho Tiểu Tiểu Long nghe.

Tiểu Tiểu Long nhất thời tròn tròn mắt, con mắt trũng lõm không thể lớn hơn nữa, má của ta ối, chỉ một đĩa com xào trứng, lại ẩn giấu nhiều môn đạo như vậy, trứng quả nhiên không phải trứng thường! Gạo càng không phải nói, đến cả dầu dùng chiên com cũng không phải loại thường...

Còn có muối... Tiểu Tiểu Long cảm giác mình vừa mới ăn hết một đĩa hoàng kim!

- Hiện tại, ngươi còn thấy một chén com xào trứng của ta giá một viên nguyên tinh đắt sao?

Bộ Phuong tâm tình không tốt, hừ lạnh một câu.

- Không mắc, không mắc hi hi! Lão bản, có thể bán ta thêm một chén nữa không?

Tiểu Tiểu Long vội vàng lắc đầu, miệng mở lớn hết cỡ, com xào trứng này có thể tăng tu vi! Một viên nguyên tinh tính là thứ gì, coi như bán năm viên nguyên tinh, Tiểu Tiểu Long cũng không thả rắm cái nào!

- Xin lỗi, tất cả đồ ăn của bản điểm, mỗi người một ngày đêm, chỉ có thể giới hạn ăn một lần.

Bộ Phuong vẫn ngồi trên ghế, lạnh nhạt nói.

Tiểu Tiểu Long ngơ ngác, từ trong lòng lấy ra một cái túi hương, mặt trên còn thêu một đóa hoa mẫu đơn, Bộ Phuong nhìn cái túi hương hoa mẫu đơn này, khóe miệng co quắp, nếu không phải tiểu tử này có vết hằn còn không có ngực, Bộ Phuong khẳng định hẳn là nữ giả nam trang!

- Đây! Lão bản, nơi này có năm viên nguyên tinh, cho ta thêm một chén nha!

Tiểu Tiểu Long hào hứng bày nguyên tinh đang tàn ra ánh sáng như kim cương trên bàn, sau đó làm nũng với Bộ Phuong.

Bộ Phuong không nhìn Tiểu Tiểu Long, lấy một viên tốt nhất trong năm viên, mặt không đổi sắc nói:

- Nam khách hàng nếu còn làm nũng đối lão bản, sẽ bị ghi vào sổ đen của bản điểm, vĩnh viễn ngừng cung cấp phục vụ!

Được rồi, Tiểu Tiểu Long tức giận!

Hắn biết hôm nay muốn ăn được đĩa com xào trứng thứ hai là không có khả năng, Tiểu Tiểu Long đứng lên, chuẩn bị rời đi.

- Hoan nghênh lần sau trở lại!

Bộ Phuong đứng lên, thần nhiên nói.

Tiểu Tiểu Long đi tới cửa, dừng bước chân, liếc mắt nhìn chiếc chén rồng tuếch trước mặt Đại Hắc Cầu, hắn cảm giác như có một mũi tên vô hình, đâm vào trong lòng hắn vậy.

- Com xào trứng trân quý như vậy cư nhiên bị một con chó đen chà đạp! Giật chân giật dữ! Hừ!

Com nước xong, Đại Hắc Cầu trở nên lười nhác, quỳ rạp trên mặt đất, lê lưỡi liếm móng vuốt mình một chút, mắt chó miễn cưỡng liếc nhìn Tiểu Tiểu Long, sau đó không thèm để ý tới nữa.

Căn cứ nguyên tắc mắt không thấy, tâm không phiền, Tiểu Tiểu Long ly khai cửa hàng nhỏ xíu nằm trong xóm vắng này.

Bộ Phuong đứng dậy, thu hồi chén không trước mặt iểu Hắc, sau đó đóng cửa lại, hôm nay kinh doanh kết thúc.

Đưa cái chén vào hệ tự động rửa bát, Bộ Phuong hoàn thành tất cả mọi chuyện, về mặt mong đợi trở lại trong phòng.

- Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên trong hệ thống nhiệm vụ, thu được phần thưởng, chúc mừng kí chủ trở thành khách hàng đứng đầu của chuỗi thực vật thần bếp thế giới huyền huyền.

Bộ Phuong kích động ngồi trong phòng, trong đầu vang lên tiếng hệ thống.

- Hắc hắc! Rốt cục cũng đến! Không biết sẽ được thưởng gì đây!

Đôi mắt Bộ Phuong tỏa sáng, bóp bóp hai tay, bộ dạng bình tĩnh trước mặt Tiểu Tiểu Long hoàn toàn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tiểu Yên Vũ

“Hệ thống ban thưởng: Com chiên trứng phiên bản VIP, một mảnh võ của thần bếp Sáo Trang.”

Thanh âm cao mà lạnh lùng của hệ thống vang lên, nói ra phần thưởng do thu hoạch của Bộ Phuong thuộc như lòng bàn tay.

Nhưng sau khi nghe được ban thưởng của hệ thống thì thần sắc kích động trên mặt của Bộ Phuong bị đông cứng lại rồi, khuôn mặt từ từ giãn ra, cuối cùng trở thành không biểu tình như trước. VIP có gì khác sao?

Bộ Phuong đang hào hứng, vốn cho rằng có thể mở khóa được món ăn mới nhưng không thể ngờ được lại là com chiên trứng như cũ, dù cho nó là phiên

bản VUP nhưng dù sao nó vẫn là com chiên trứng.

“Com chiên trứng phiên bản VIP phẩm chất cao hơn com chiên trứng bình thường, dùng tài liệu khác, hơn nữa còn thêm một chén nước luộc thịt, người có tu vi thấp hơn Tam phẩm Chiến sư ăn thì không được điểm.”

Hệ thống rất nghiêm túc mà nói ra điểm khác của com chiên trứng phiên bản vip, Bộ Phương cũng thoáng kinh ngạc một lúc, cũng không cho là đúng, dù sao cũng chỉ là phiên bản vip hơn, có chút khác biệt thì làm sao.

- Cái mảnh vỡ của thần bếp Sáo Trang là vật gì?

“Mảnh vỡ thần bếp Sáo Trang: Thu thập được nhiều khối thần bếp Sáo Trang có thể đúc thành thần bếp Sáo Trang, là đồ làm bếp mà trước mắt kỳ chủ cần dùng, nó là đồ làm bếp bình thường nhất.”

thần bếp Sáo Trang, nghe giống như rất mạnh vậy! Con mắt của Bộ Phương thoáng nháy một cái, trên khuôn mặt không biểu tình kia lại hiện ra một vòng tươi cười.

Trong thực đơn của quán ăn bất tri bất giác thêm một món ăn, mà ở sau nó cũng có ghi yết giá.

Com chiên trứng phiên bản VIP, giá bán mười miếng nguyên tinh.

“Vói tư cách là một thiếu niên muốn trở thành thần bếp đứng đầu chuỗi thực vật của thế giới huyền huyền, làm sao lại làm những mục tiêu ngắn hạn được? Nhiệm vụ của hệ thống: Thành ký chủ trong một tuần đạt được lợi nhuận một trăm nguyên tinh cùng một ngàn kim tệ.”

Hệ thống rất nghiêm túc ra nhiệm vụ cho Bộ Phương.

Một vòng là bảy ngày, trong bảy ngày phải có lợi nhuận một trăm kim tệ đồng nghĩa yêu cầu phải bán được 100 chén com chiên trứng bình thường, hoặc là mười chén com chiên trứng phiên bản VIP rồi, mà nếu lợi nhuận là một ngàn kim tệ thì tức là yêu cầu phải bán được mười chén rau xào hoặc là mì khô...

- Hệ thống, người chính là muốn ép buộc ta, cho tới hôm nay mới bán được một chén com chiên trứng, người lại muốn ta trong bảy ngày bán được 100 chén com chiên trứng bình thường... Không bằng người cạo chết ta đi.

Bộ Phương bị phản kháng nghị với hệ thống.

Nhưng hệ thống vẫn lạnh lùng như cũ, nói cho Bộ Phương một lời an ủi.

- Vì để trở thành thần bếp đứng đầu chuỗi thực vật của thế giới huyền huyền thì người không được sợ hãi bất cứ khó khăn gì, tất cả gian nan sẽ trở thành hòn đá lót đường cho người, nếu bước qua được nó thì người có thể ngạo thị thiên hạ!

Mặt Bộ Phương không biểu tình, thờ ơ đối với lời an ủi của hệ thống, nếu như không phải hệ thống dùng cái ngôn ngữ lạnh lùng như vậy để nói ra những lời này thì... Bộ Phương cũng có thể tiếp nhận chúng rồi.

Nhẹ nhàng thở dài, Bộ Phương nằm trên giường, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

...

Sau khi về đến phủ tướng quân thì Tiểu Long trông như người mất hồn mất vía vậy, chân khí trong cơ thể hần sôi trào, làm cho hần có một cảm giác không chân thực.

Ăn hết một chén com chiên trứng mà lại có dấu hiệu muốn đột phá, cái này... thực sự là khó tin, hương vị còn lại của món com chiên trứng kia làm Tiểu Long có chút say mê, có được cảm giác như đang tung bay giữa biển lớn vậy, không thể thoát ra được.

Phủ tướng quân rất lớn, trên đường đi trong phủ đều là những hạ nhân với nha hoàn, những nha hoàn này chứng kiến nộ dạng của Tiểu Tiểu Long đều kinh ngạc mà che miệng lại.

- Long công tử hôm nay bị làm sao vậy?

- Cái biểu lộ kia thật là hèn mọn bỉ ổi.

- A! Trông thật đáng sợ, hình tượng tốt đẹp của Long công tử trước mặt của ta đã sụp đổ rồi, mối tính đầu của ta!

...

Bọn nha hoàn cùng hạ nhân đều nhao nhao nghị luận, khiến cho Tiểu Tiểu Long đang đắm chìm trong hương khí phục hồi lại tinh thần, cảm giác được những cái ánh mắt khác thường từ xung quanh, sắc mặt hần lập tức đỏ lên, nhanh chóng bước đi biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Xếp bằng đơn giản trong phòng, Tiểu Tiểu Long nhắm mắt dưỡng thần, chân khí trên người của hần quanh quẩn, hào quang trong suốt đang lưu chuyển trên thân thể của hần, khiến cả người hần thêm một phần thánh khiết.

Một cỗ khí tức dâng lên từ trong đan điền của hắn, lập tức nó đi vào tứ chi trăm mạch, trùng kích những huyết đạo trong cơ thể, chân khí đỏ mềm mại vô cùng, chậm rãi như dòng sông nhỏ chảy qua, làm hắn thoải mái vạn lần, giống như một bàn tay nữ nhân đang nhu hòa vuốt ve hắn vậy.

Tầm khoảng thời gian một nén nhang sau, sắc mặt Tiểu Tiểu Long đỏ lên, đôi mắt đột nhiên mở ra, từ trong đó bắn ra một đạo tinh quang, trong miệng phun ra một ngụm trọc khí, khí tức cả thân hắn cũng theo đó mà tăng lên.

Khí tức này dâng lên đến cực điểm, giống như một thác nước vậy, từ từ lắng xuống, thu liễm hoàn toàn.

Tiểu Tiểu Long đứng lên, toàn thân hắn vang lên thanh âm của xương cốt va chạm, hắn giơ tay lên, một đạo chân khí mờ mịt quán quanh tại bàn tay đây.

- Ha Ha! Chân khí ngoại phóng! Ta, Tiểu Tiểu Long thật sự đã đột phá lên Tam phẩm Chiến Sư!

Nội tâm Tiểu Tiểu Long cao hứng, nhin không được mà cười lên ha hả.

- Triệu Như Ca! Hiện tại ta cũng đã là Tam phẩm Chiến sư rồi, ca không còn sợ ngươi nữa!

Tiểu Tiểu Long nhếch miệng cười ngây ngô.

Nhưng mà còn không đợi hắn cười xong cửa phòng của hắn đã bị một người dùng chưởng đẩy ra, chân khí phong tỏa trên cách cửa đã bị một cỗ chân khí cường đại khác trực tiếp phá ra.

- Tiểu Tiểu Long! Năng lực của ngươi như nào mà lại dám đánh cuộc với Triệu Như Ca? Tiền đặt cược lại còn là hạnh phúc cả đời của tỷ ngươi nữa.

Ngay khi cửa phòng bị oanh mở ra, một thanh âm nữ từ dễ nghe vang lên, một thân ảnh uyển chuyển bước vào từ ngoài cửa.

- Ô? A.. Tỷ!

Tiểu Tiểu Long nhìn thấy người đến thì khẽ run rẩy toàn thân, giật mình nói.

Người mới đến là một nữ tử da thịt lân sương trắng tuyết, đôi mắt xinh đẹp như nước mùa thu, cổ áo của nàng bẻ xuống lộ ra cảm bào màu trắng như tuyết, bên ngoài phủ lên một lớp áo mỏng màu xanh nhạt, mái tóc mềm mại như thiên hà, phản chiếu ra xinh đẹp vô song.

Đôi mi thanh tú Tiểu Yên Vũ cau lại, trong đôi mắt mang theo một tia giận dữ nhìn về phía Tiểu Tiểu Long, tên đệ đệ này ở bên ngoài phong lưu mà lại dám lấy hạnh phúc cả đời ra đánh cuộc, việc này làm cho nàng nổi giận.

- Tỷ, ngươi bớt nóng giận, không phải là khi đó ta ghét cái sắc mặt của tên Triệu Như Ca đó sao? Đừng lo lắng, ta đã đánh cuộc với hắn thì nhất định sẽ thắng! Ngươi xem, hiện tại ta đã là Tam phẩm Chiến sư rồi đây này!

Tiểu Tiểu Long vừa nói vừa vờn tay, chân khí mờ mịt kia liền hiển hiện ra.

Tiểu Yên Vũ tuy đang tức nhưng trong nội tâm nàng vẫn có chút giật mình, nàng rất rõ ràng thực lực của đệ đệ mình, nó vẫn luôn kẹt ở Nhị phẩm Chiến sư đỉnh phong, ngày hôm qua vẫn không có chút tiến triển mà sao hôm nay đã đột phá rồi?

- Tỷ, Triệu Như Ca đã là Tam phẩm Chiến sư rồi, nhưng hiện tại ngươi phải tin tưởng đệ đệ của mình chứ, ta tuyệt đối có thể đánh cho hắn thành đầu heo!

Tiểu Tiểu Long cường ha hả nói.

Tiểu Yên Vũ rất đẹp, người của toàn bộ đế đô đều biết Triệu Như Ca thèm thuồng vẻ đẹp của nàng từ rất lâu rồi nhưng nàng lại là con gái của đại tướng quân Tiểu Mông cho nên con trai của tá tướng quân Triệu Như Ca mới không dám làm xằng bậy.

Nếu như Tiểu Yên Vũ chỉ là một nữ tử của gia đình bình thường thì có lẽ đã là tiểu thiếp của Triệu Như Ca rồi.

- Tỷ, chẳng lẽ ngươi không tò mò là làm sao mà ta lại đột phá sao?

Tiểu Tiểu Long giống như đang hiển vật quý, nói.

Tiểu Yên Vũ khẽ nhấc chân lên, ngồi lên chiếc ghế trong phòng, đôi mắt như nước mùa thu kia khẽ liếc Tiểu Tiểu Long, thân nhiên nói:

- Ngươi nói ta nghe xem.

Tiểu Tiểu Long nhếch miệng, hắn biết tỷ của mình khẳng định đã nhận ra sự kỳ quặc của việc đột phá tu vi này.

Tiểu Yên Vũ không chỉ có nhan sắc mà trí tuệ của nàng cũng rất cao, được mọi người xưng là đệ nhất tài nữ của Thanh Phong Đế Quốc, chút ít kỳ quặc của mình làm sao có thể giấu giếm được nàng.

Vì vậy nên Tiểu Tiểu Long mới thần thần bí bí nói bên tai của Tiểu Yên Vũ, giống như đang nói một chuyện rất trọng đại.

Trong lòng Tiểu Yên Vũ khẽ rung mình, xem ra bí mật này cực kỳ khủng khiếp, lại khiến cho đệ đệ của mình trước giờ vẫn phóng đảng phải tỏ ra chăm chú, nghiêm túc như vậy.

- Tỷ à! Bí mật khiến ta đột phá... thật ra là do... một chén com chiên trứng!

- Thì ra là do com chiên trứng à? Ôi chào! Com chiên trứng á?

Khuôn mặt Tiểu Yên Vũ cứng đờ, về sau lại hóa thành đồ ửng, cái tên tiểu tử thối này rõ ràng đang trêu chọc tỷ tỷ hần!

Lập tức, ngón tay thon dài của Tiểu Yên Vũ vịn chặt lỗ tai của Tiểu Tiểu Long, cười nói:

- Có thể à? Ngươi có bốn sự đó, dám trêu chọc tỷ tỷ của ngươi! Ngươi cho rằng com chiên trứng là linh đan diệu dược hay sao? Nó có thể khiến ngươi đột phá hay sao? Miệng của ngươi thật toàn điều linh tinh!

Tiểu Tiểu Long có cảm giác như mình bị một mũi tên đâm trúng vào lòng vậy, điều ta nói là sự thật! Đã nói là giữa tỷ với đệ là phải tín nhiệm đây này!

Tiểu Tiểu Long đành phải làm bộ mặt đau khổ, nói ra hết những thứ mình đã nhìn thấy trong buổi sáng nói ra một lần, hần miêu tả nhà hàng trong hẻm nhỏ đó vô cùng thần bí.

- Ý ngươi là ngươi bỏ ra một viên nguyên tinh chỉ để ăn một chén com chiên trứng?

Con mắt của Tiểu Yên Vũ lập tức trừng lớn, nhìn xem bộ dáng đang dương dương tự đắc của đệ đệ mình, thật sự nằng nặt không thể đem cái lỗ tai của tên phá gia chi tử này kéo xuống.

- Tỷ! Ngươi đừng có mà không tin, ngày mai ta sẽ đưa ngươi đến quán ăn nhỏ đó một lần, tuyệt đối sẽ làm cho ngươi thỏa mãn, cái hương vị com chiên trứng kia, cái mùi thơm kia... A, giống như nhớ tới cái cảm giác đã đánh mất đi lúc nhỏ vậy.

Đôi mắt Tiểu Tiểu Long lộ lên vẻ mê say.

Nhưng dù vậy thì Tiểu Yên Vũ cũng không tin chút nào, tên tiểu tử này tuyệt đối bị người ta cho uống thuốc mê rồi, chỉ có một chén com chiên trứng mà lại có thể ngon tới mức đó sao.

Hừ! Ngày mai ta lại phải đến nhìn xem cái người làm com chiên trứng này có mấy cánh tay mà giúp người ta đột phá!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ông chủ, cho ta mười chén com chiên trứng

Sáng sớm ngày hôm sau.

Vừa rửa mặt xong, đeo cái khăn che mặt lên, Tiểu Yên Vũ cùng với Tiểu Tiểu Long mang về mặt tràn đầy hưng phấn đi ra khỏi phủ tướng quân, phủ tướng quân nằm trong vùng nội thành của đế đô, bước ra khỏi cửa là cánh ngựa, xe nhiều như nước, tiếng người ồn ào khắp phố.

Mặc dù ngoài cửa ồn ào như vậy nhưng bên trong phủ tướng quân lại vô cùng yên tĩnh, đây cũng là do khi tướng quân muốn thiết kế phủ này thì kiến trúc sư có khắc lên một ít trận pháp phòng tạp âm.

Tiểu Yên Vũ rất ít khi rời khỏi phủ, bởi vì nàng biết rõ dung mạo của nàng đối với nam nhân có lực hấp dẫn rất lớn, có một lần nàng từng đi ra ngoài mà không mang khăn che mặt đã khiến cho giao thông ở đế đô tắc nghẽn, dẫn tới không ít vụ đánh nhau cho nên về sau Tiểu Yên Vũ rất ít khi đi ra ngoài, cho dù có ra thì cũng đều mang khăn che mặt.

Hai chị em của Tiểu gia vừa đi ra phủ là rẽ vào một lối ngoặt, trong này tiếng huyên náo khắp đường, hai bên đường rất nhiều những người bán rong bày sạp đang gọi khách, thậm chí còn có một ít mùi thơm từ quả ăn vặt cũng truyền đến.

Những cái này đều là thực phẩm dầu rán này những tu sĩ như Tiểu Tiểu Long với Tiểu Yên Vũ đều khinh thường ăn, bởi vì loại thức ăn này đều chiên qua bằng những loại dầu thấp kém, trong đó có chứa đựng rất nhiều chất độc hại, mà tu sĩ khi tu luyện cần thể chất tinh khiết, loại trừ những tạp chất trong cơ thể, nếu ăn loại thức ăn này thì chỉ khiến tạp chất gia tăng thêm.

Cho nên tu sĩ đối với ẩm thực thì yêu cầu cực cao, với chất lượng của nó cũng phải rất tốt.

Nghiêm khắc mà nói thì com chiên trứng được coi là một loại đồ ăn rác rưởi, nhưng Tiểu Tiểu Long rõ ràng lại vì một chén com chiên trứng mà tìm được cơ hội đột phá, nếu như chuyện này không phải là trùng hợp thì theo lời của Tiểu Tiểu Long cái com chiên trứng kia tuyệt đối có vấn đề.

Mà khả năng trùng hợp cực kỳ thấp, bởi vì Tiểu Tiểu Long đã dừng lại tại Nhị Phẩm Chiến Sư rất lâu rồi, lâu đến nỗi khả năng trùng hợp này cực kỳ nhỏ bé, cho lên khả năng lớn nguyên do mà Tiểu Tiểu Long đột phá có quan hệ tới món com chiến trứng này...

Chuyện này cũng khiến Tiểu Yên Vũ cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ món com chiến trứng này thật sự lại thần kỳ như lời của Tiểu Tiểu Long sao?

- Ô! Đây không phải Long công tử của chúng ta sao? Hôm nay lại tính muốn đến đối thọ ả?

Ngay lúc chị em Tiểu gia đều có tâm sự thì có một thanh âm rất không hài hòa cắt đứt sự trầm tư của bọn hắn.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Yên Vũ trầm xuống, nhìn nam tử đang nói chuyện ngả ngón ở phía xa kia.

Trên người hắn mặc trường bào có màu sắc rực rỡ, ôm lấy ngực, trên tay cầm một cái quạt giấy, mặt thì bóng loáng, mắt híp, nhỏ, má hõm lại, trông qua rất hèn mọn bỉ ổi.

Người này là con độc nhất của Tài Vụ Đại Thần trong Thanh Phong Đế Quốc, Tôn Khải Tường!

Hắn là thiếu gia nổi tiếng ăn chơi ở đế đô này.

- Tôn Khải Tường! Hôm nay bốn công tử không có rãnh chơi cùng ngươi, nhanh cút đi cho ta!

Mặc dù Tiểu Tiểu Long lớn lên nhìn có chút giống tiểu nương pháo nhưng khi tức giận vẫn mang theo cảm giác không giận tự uy.

Nhưng mà tên Tôn Khải Tường kia cũng không để ý những lời đó mà vô cùng phần chân ôm bả vai hắn, ngả ngón híp mắt, nhìn chăm chăm vào người đang mang mạng che mặt bên cạnh Tiểu Tiểu Long, bỗng nhiên cái mắt nhỏ kia trợn to, giống như hắn đã phát hiện ra một đại lục mới vậy!

- Ôi! Ta đi! Hóa ra là Yên Vũ nhị tiểu thư! Tiểu sinh đã vô lễ rồi.

Rất hiển nhiên, Tôn Khải Tường đã phát hiện ra thân phận của Tiểu Yên Vũ rồi, cả người lập tức không thể giữ được bình tĩnh, nữ thần trong mộng đã ở ngay trước mặt, nếu như không trêu chọc một phát thì hắn thấy có lỗi với cái danh hoàn khổ này rồi.

- Tránh ra.

Tiểu Yên Vũ thân nhiên nói, câu chữ cực kỳ ngắn gọn.

Tôn Khải Tường vô cùng phần chân, vốn muốn đến gần để nói thêm vài câu nhưng lại nghe thấy cái ánh mắt lạnh như băng đáng sợ kia thì toàn thân lập tức phát lạnh, nhớ đến thực lực đáng sợ của Tiểu Yên Vũ.

Hệ thống tu luyện của Tiềm Long Đại Lục đã trải qua ngàn năm phát triển, cho đến bây giờ đã được chia ra làm mười cấp bậc.

Người tu luyện trên Tiềm Long Đại Lục này từ hải đồng năm tuổi cho đến lão già tám mươi, gần như nhà nhà đều tu luyện, nhưng mà vì có thiên phú khác nhau cho nên thành tựu cũng bất đồng.

Dựa theo đẳng cấp khác nhau của tu sĩ mà chia làm chín cấp:

Nhất phẩm Chiến Sĩ, nhị phẩm Chiến sư, Tam phẩm Chiến cuồng, Tứ phẩm Chiến Linh, Ngũ phẩm Chiến Vương, Lục phẩm Chiến Hoàng, Thất phẩm Chiến Thánh, Bát phẩm Chiến Thần, Cửu phẩm Chí Tôn.

Mà phía trên cửu phẩm còn có thập phẩm nhưng cái đó không phải là người bình thường có thể động chạm đến rồi.

Tiểu Yên Vũ với tư cách là tài nữ của đế đô, là thiên tài tu luyện, mới có mười tám tuổi mà đã đạt đến Tứ phẩm Chiến Linh, so với em của nàng là Tiểu Tiểu Long thì cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Mà ngay cả Đại tướng quân Tiểu Mông cũng thường xuyên cảm thán nếu như Yên Vũ là con trai thì tốt biết bao.

Tôn Khải Tường chẳng qua chỉ là một gã hoàn khổ, tu vi bằng với Tiểu Tiểu Long khi chưa đột phá là Nhị phẩm Chiến Sư, cho nên hắn đối với Tiểu Tiểu Long không sợ hãi nhưng nếu đối mặt với Tứ phẩm Chiến Linh thì được rồi... nam nhân cơ được gần được!

Tiểu Tiểu Long hừ lạnh một tiếng, đuổi kịp Tiểu Yên Vũ đã đi xa, thân ảnh của hai người rất nhanh đã biến mất.

Tôn Khải Tường sờ lên má, cái mắt híp kia nhú lại gần như thành một khe hẹp, thấp giọng nói vào tai một "vị" chó săn bên cạnh, vị này lập tức ly khai, Tôn Khải Tường cũng cực kỳ phần chân, cười gian một tiếng, đi về phía Tiểu Tiểu Long và Tiểu Yên Vũ.

...

Sau một giấc ngủ thì người hệ thống muốn đập chết là Bộ Phuong đang không nhanh không chậm mở cửa.

Chú chó mực vẫn ghé vào cửa ra vào như trước, thấy Bộ Phuong đang mở cửa thì lười biếng mở mắt khẽ liếc nhìn hắn rồi lại tiếp tục nằm sấp xuống.

- Trong bảy ngày phải bán một trăm phần com chiên trứng, mười bàn rau xào hoặc mười bàn mỳ khô... Hệ thống, người cảm thấy cái quán ăn nhỏ bé, vắng vẻ này của ta có khả năng đạt tới cái kỳ tích đó hay sao?

Bộ Phương dịch một cái ghế ra gần cửa ra vào, nằm co lại trên ghế, trong đầu hắn đang đấu tranh cùng với hệ thống.

- Thiếu niên! Nếu người muốn làm Trù Thần đình cấp trong thực vật liệm của Huyền Huyền Thế Giới thì phải có lòng tin đối với tài nấu nướng của mình, phải tin tưởng là người có thể chinh phục toàn bộ thế giới đây!

Hệ thống vẫn rất nghiêm túc động viên hắn.

Bộ Phương liếc mắt nhìn, trước khi chinh phục thế giới thì ta phải tắm nắng cái đã.

Ánh sáng mặt trời chiếu xuống người kết hợp với cái cảm giác lười biếng thì dù mới tỉnh những Bộ Phương lại có cảm giác buồn ngủ rồi.

- Lão bản! Ta lại tới rồi đây! Ta thích cái món com chiên trứng của người mất rồi!

Bộ Phương vừa mới nhắm một con mắt đã bị tiếng của tiểu nương pháo làm cho tỉnh lại, bộ mặt không biểu tình ngẩng đầu nhìn lên, đúng là người ăn hết com chiên trứng hôm qua.

Ồ! Bên cạnh hắn còn có một người dù đang mang mạng che mặt nhưng Bộ Phương liếc qua là biết đối phương là một nữ tử! Trước lời, sau vênh lên ... đáng người rất không tồi.

Tiểu Tiểu Vũ nhủ nhủ mày, đánh giá thoáng qua một phát quán ăn nhỏ mà Tiểu Tiểu Long mang năng đến, cái quán ăn này lại mở ở chỗ sâu trong một cái hẻm mà không người nào thèm hỏi thăm kia lại có thể làm ra cái com chiên trứng thần kỳ kia?

- Người là chủ cái quán ăn này?

Tiểu Tiểu Vũ khẽ mở cặp môi đỏ mọng hỏi.

Thanh âm của nàng rất êm tai, không to không nhỏ, khoan thai uyển chuyển, cực kỳ dễ nghe.

- Ừ.

Bộ Phương bình tĩnh gật đầu.

Tiểu Yên Vũ cũng không nói nữa, bước vào trong, quán ăn rất sạch sẽ, ngón tay thon dài của Tiểu Yên Vũ sờ qua bàn ăn cũng không có xuất hiện một chút bụi, hơn nữa phong cảnh của quán cực kỳ ấm áp, khiến cho Tiểu Yên Vũ có chút thỏa mãn.

Quán mặc dù nhỏ mở ở một chỗ vắng vẻ nhưng thiết kế rất có tâm, rất ấm áp, vệ sinh cũng rất sạch sẽ.

Tiểu Yên Vũ đã dò xét xong cảnh vật xung quanh, ánh mắt nàng rơi vào trên thực đơn bằng ván gỗ được treo trong quán kia, lập tức đôi mi thanh tú của nàng nhảy lên, đôi mắt trong veo hiện lên một biểu tình không thể tưởng tượng nổi.

- Thật đúng như Tiểu Long nói, một chén com chiên trứng bán giá... một nguyên tinh. Ôi chao! Cái com chiên trứng phiên bản VIP kia lại còn bán giá mười nguyên tinh? Chẳng này đúng là đầu đất à nha!

- Ông chủ, hôm qua còn chưa có cái món com chiên trứng phiên bản VIP cơ mà? Sao hôm nay lại có?

Tiểu Tiểu Long có chút kinh ngạc nhìn cái giá mười nguyên tinh mới có thể ăn được com chiên trứng với giá trên trời này.

- À, ngày hôm qua ta quên không viết, nhưng may là có bạn nhắc nhở, thiếu đi món chính là com chiên trứng VIP này, tu vi cần đạt tối thiểu là Tam phẩm Chiến Cuồng thì mới có tư cách ăn.

Bộ Phương gấp dài một cái, mặt không biểu tình nói.

Ăn com chiên trứng còn có hạn chế tu vi? Tiểu Yên Vũ lập tức nổi lên hứng thú, nàng nhìn cái món com chiên trứng vip này đặc biệt hiếu kỳ.

- Tiểu Long, người đem theo bao nhiêu nguyên tinh?

Tiểu Yên Vũ hỏi Tiểu Long.

Tiểu Long ngần ngại trả lời:

- Mười miếng.

- Ân, rất tốt.

Tiểu Yên Vũ thỏa mãn gật đầu, vung tay lên, lập tức một cái túi thêu hình mẫu đơn xuất hiện trong tay nàng.

- Lão bản, cho ta một phần com chiên trứng phiên bản VIP.

Tiểu Yên Vũ bình tĩnh nói.

- Tốt, ngài chờ một lát.

Bộ Phuong nghe thấy đối phương rõ ràng chọn món com chiên trứng phiên bản VIP thì nội tâm lập tức vui vẻ nhưng trên khuôn mặt vẫn bất động thanh sắc, hần muốn bảo trì hình tượng đầu bếp nam thần lạnh lùng trước mặt mỹ nữ.

Mặt mũi Tiểu Tiểu Long lúc này xám như tro, biểu lộ một bộ mặt luyến tiếc, ai oán nhìn Tiểu Yên Vũ.

Bộ Phuong quay đầu đang chuẩn bị tiến vào phòng bếp thì đột nhiên ở cửa ra vào truyền đến thanh âm “Chắc chắc” khiến người ta ghét bỏ làm cho bước đi của hần phải ngừng lại.

- Chắc chắc chắc! Đệ nhất tài nữ của Thanh Phong Đế Quốc lại chạy đến một quán ăn chìm không thềm ỉa này để này một chén com chiên trứng? Ôi, chết cười ta mất thôi!

Tôn Khải Tường vô cùng phẫn chấn, rung đùi đắc ý bước chân vào quán ăn.

- Vũ Yên nhị tiểu thư, người rất thích ăn com chiên trứng sao? Tốt! Bồn công tử mời người ăn! Lão bản, làm cho ta mười chén com chiên trứng, không đủ lại làm thêm.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Quy củ của quán ăn nhỏ

Lão bản làm cho ta mười chén com chiên trứng!

Nếu như những lời này được kêu lên từ một cửa hàng nhỏ thì lão bản sẽ rất cao hứng nhưng ở trong quán của Bộ Phuong thì hần rất không vui.

Hần đang chuẩn bị tiến vào trong nhà bếp thì chợt dừng lại, xoay người, nhìn Tôn Khải Tường mặc áo choàng có màu sắc rực rỡ kia, nghiêm túc nói:

- Vị khách nhân này, com trứng chiên trong quán có giới hạn mỗi ngày chỉ ăn một lần, người có thể dùng thử rau xào hoặc mì khô... À hoặc là có thể thử com chiên trứng phiên bản nâng cấp.

Tôn Khải Tường sửng sốt, như kiểu hần không ngờ mình sẽ bị cự tuyệt vậy, lập tức nhìn Bộ Phuong như một người đàn vậy đồng thời quạt giấy trong tay chỉ về hần ở phía xa xa, nhếch miệng nói:

- Chẳng lẽ người không biết bồn thiếu gia là ai?

Một trong tam đại hoàn khổ của kinh thành Tôn Khải Tường, ai mà không biết, ai không hiểu! Chỉ là một lão bản của quán ăn nhỏ mà dám từ chối hần, quả thực là không biết sống chết.

Bộ Phuong nhú mày, cẩn thận nhìn chằm chằm vào Tôn Khải Tường, nhìn thoáng qua đôi mắt dài nhỏ xấu xí mà lại có cá tính kia... nhưng hần thật sự chưa gặp qua.

- Ta không biết người, nhưng đây là quy củ của quán, không ăn thì có thể rời đi.

Bộ Phuong thần nhiên nói.

- O! Có cá tính, bồn công tử thích nhất là phá hỏng quy củ! Hôm nay nếu người không làm cho ta mười chén com chiên trứng thì ta sẽ đập phá cái quán ăn này của người! Một cái quán ăn ở góc nhỏ mà dám trước mặt bồn thiếu gia nói quy củ!

Tôn Khải Tường nở nụ cười, ở trong đế đô mà lại không biết hần, có chút ý tứ ah.

Tiểu Yên Vũ nhìn đã không thuật mất rồi, nàng thật không ngờ Tôn Khải Tường lại đi theo nàng đến cái quán ăn này, nếu như quán ăn này bị hủy thì nguyên nhân lớn nhất chính là do nàng.

- Tôn Khải Tường, người quy củ một chút! Nếu như tới dùng com thì hãy ngồi mà ăn thật ngon, chẳng lẽ người muốn ta đá văng người ra?

Thanh âm của Tiểu Yên Vũ mang theo một tia hàn ý, chậm rãi nói.

Tiểu Tiểu Long sớm đã dùng ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm vào Tôn Khải Tường.

Bộ Phuong nghe xong câu nói mà Tôn Khải Tường uy hiếp nhưng khuôn mặt vẫn không biểu tình như cũ, thái độ lạnh nhạt giống như coi lời uy hiếp của Tôn Khải Tường chỉ là đánh rắm vậy.

Hắn vuốt thẳng bàn tay một phát, nhàn nhạt nhìn Tôn Khải Tường, nói:

- Phá quán ăn của ta? Chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh như vậy, nói thêm câu nữa ta sẽ vĩnh viễn liệt tên ngươi vào sổ đen.

Tiểu Yên Vũ ngẩn ngơ, Tiểu Tiểu Long cũng sửng sốt, bọn hắn thế nào cũng không nghĩ ra dựa vào đâu mà Bộ Phuong đối với uy hiếp của Tôn Khải Tường không có một chút sợ hãi, thế lực của Tôn Khải Tường ở đế đô rất lớn, coi như là quán ăn đứng đầu của đế đô là Phụng Tiên lâu cũng không dám trêu chọc hắn, cái quán nhỏ này của Bộ Phuong lấy ở đâu ra lực lượng như vậy?

Tôn Khải Tường giận quá hóa cười, một cái quán mở ở một hẻm nhỏ trong đế đô mà cũng dám ngông cuồng như vậy? Hôm nay hắn đã được tiếp xúc.

- Tiểu tử, gan ngươi rất lớn, tên gia hỏa gần đây dám nói với ta như vậy đã bị vớt xuống sông cho cá ăn rồi.

Tôn Khải Tường cười lạnh một câu, quay người nhìn về phía thực đơn, trên thực đơn đó chỉ có bốn món ăn.

Hắn có thể trực tiếp phá quán nhưng Tiểu Yên Vũ đang ở chỗ này, hắn vẫn không dám làm càn, đã như vậy thì xem xem tiểu tử này có bản lĩnh gì.

- Ha ha, thật sự chỉ là quán nhỏ, chỉ có bốn món ăn, còn có một món là lặp lại đấy... Com chiên trứng của ngươi có thể nấu ra hoa hay sao?

Tôn Khải Tường chỉ nhìn lướt qua tên của đồ ăn, ngay cả giá cả cũng xem thường không nhìn chút nào.

Giá cả ư? Tôn Khải Tường hắn không thiếu tiền!

- Ăn cái gì?

Bộ Phuong mặt không biểu tình hỏi.

- Mỗi món ăn đều cho ta một phần.

Tôn Khải Tường ngồi ở trên bàn com, hắn muốn nhìn xem cái quán ăn nhỏ này có thể nấu ra cái đồ ăn gì ngon mà lại có thể hấp dẫn được mỹ nữ đến.

Hắn đánh giá thoáng qua quán ăn một chút, không thể không nói cái quán này thiết kế cũng có một phong cách riêng, cho người ta cảm giác cực kỳ dễ chịu.

- Mỗi món ăn đều lấy một phần? Tốt, tổng cộng là mười một miếng nguyên tinh cùng với hai trăm đồng vàng.

Khóe miệng Bộ Phuong khẽ giật một phát, lạnh nhạt báo ra giá.

Tôn Khải Tường đang ngồi ở trên ghế, bắt chéo hai chân, khi nghe được Bộ Phuong báo giá thì sắc mặt lập tức cứng đờ, nhìn Bộ Phuong như một kẻ điên vậy.

- Ngươi nghĩ bốn thiếu gia là heo sao? Hai chén com chiên trứng, một phần rau xào, một đĩa mỳ khô mà ngươi dám nói mười khối nguyên tinh cùng hai trăm đồng vàng? Ngươi muốn thịt người thì cũng phải để ý chứ, dám làm thịt đến Tôn gia gia trên đầu của ngươi?

Những lời này gần như là Tôn Khải Tường rống lên đấy, tuy hắn hung hăng như rác nhưng cũng không phải loại không có đầu óc mà vút tiền như vút rác.

- Mất ngươi mà sao? Trên thực đơn có viết giá cả, không ăn thì rút!

Sự kiên nhẫn của Bộ Phuong sớm đã biến mất không còn, hắn đối với khách hàng cũng không có chịu đựng như vậy, hắn muốn làm thần bếp đứng đầu của chuỗi thực vật tại thế giới huyền huyền này, hắn có sự kiêu ngạo thuộc về mình.

- Không có tiền thì đừng học người khác mà đóng giả làm đại gia.

Tiểu Tiểu Long thấy bộ dạng ngạc nhiên của Tôn Khải Tường thì trong nội tâm như muốn cười phì ra, khi hắn vừa mới chứng kiến giá cả đồ ăn ở đây thì biểu lộ cũng không khác lắm so với Tôn Khải Tường, hôm nay chứng kiến người khác cũng có biểu lộ như vậy thì trong lòng hắn không hiểu sao lại có cảm giác thoải mái.

- Không có tiền? Chê cười! Bốn thiếu gia có thể dùng tiền để dè chết ngươi nha! Đừng có nói nhảm! Mau làm đồ ăn! Tiền ta không thiếu!

Tôn Khải Tường khẽ liếc nhìn Tiểu Tiểu Long, mở quạt giấy ra khẽ phất, nói.

Ánh mắt của hắn khẽ đảo, cũng không biết trong thâm tâm hắn đang tính toán cái gì.

Bộ Phương vẫn lơ đãng, Tôn Khải Tường đã gọi món rồi vậy thì hẳn phải vào nấu, người tiến vào trong tiệm thì đều là khách, hẳn cũng không sợ có người đến gây gổ đấy bởi vì của hàng này đã được hệ thống cài tạo qua nên gây sự thì tuyệt đối không có kết cục gì tốt.

- Xin chờ một chút.

Bộ Phương cũng không nói thêm gì nữa, quay người tiến vào trong bếp.

- Yên Vũ, một đại mỹ nhân yêu kiều như nàng tại sao lại chạy đến cái quán ăn ở góc nhỏ này để ăn loại cơm chiên trứng nào tàn kia.

Trong khi chờ đợi đồ ăn thì Tôn Khải Tường có chút nhàm chán nên ngồi một bên Tiểu Yên Vũ để lời kéo làm quen.

Nhưng Tiểu Yên Vũ giống như là tương điều khác vậy, căn bản cũng không có để ý tới hắn.

Tôn Khải Tường kinh ngạc, cũng có chút lơ đãng đấy, trêu chọc mỹ nữ sẽ gặp phải rắc rối đấy, việc này hắn đã sớm thành thói quen vì vậy lại quay sang đánh giá quán ăn, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét.

Khi nhìn lại giá cả thì trong mắt Tôn Khải Tường toát ra vẻ trào phúng.

Tiểu Tiểu Long có chút buồn bực ngồi ở một bên, ai oán nhìn về Tiểu Yên Vũ, nguyên tình của hắn đều bị người tỷ này vợ vét hết rồi, trên người hắn bây giờ chỉ còn một chút đồng vàng cho nên chỉ có thể ăn một phần mỳ khô thôi.

Tuy rằng đó không phải là cơm chiên trứng nhưng đã là món của quán thì nhất định không phải là đồ thường, dù sao nó cũng có giá một trăm đồng vàng cơ mà!

Mỗi người trong quán ăn thì đều có một loại suy nghĩ khác nhau.

Đột nhiên có một mùi thơm nồng nặc phiêu tán ra, phập phồng, phập phồng, giống như tơ lụa đang bay tán loạn, khẽ vuốt lên khuôn mặt từng người.

Tiểu Tiểu Long có chút say mê ngửi cái mùi thơm này! Cái mùi thơm này khiến cho người ta say mê, giống như làm người ta hồi tưởng lại tuổi thơ vốn đã mất đi của mình.

Đôi mắt trong veo của Tiểu Yên Vũ cũng ánh lên vẻ kinh ngạc, cái này thật sự ... thơm quá.

Tôn Khải Tường kéo cái mũi, con mắt lập tức sáng ngời, trong lòng thầm nhủ: “Tiểu tử này xem ra vẫn còn có chút bản lĩnh! Cái mùi thơm này thật tuyệt vời!”

Trước cái nhìn của sáu con mắt, Bộ Phương bình tĩnh không loạn đi ra khỏi phòng bếp.

- Cơm chiên trứng phiên bản nâng cấp của người, mời từ từ thưởng thức.

Bộ Phương nâng một cái chén sứ hoa xanh, mùi thơm nồng nặc từ đó tỏa ra, mùi thơm đó như một quả bom đang nổ trước mặt Tiểu Yên Vũ vậy.

Cái mùi thơm kia như hợp trăm sông thành một biển, dững mảnh lao vào trong mũi Tiểu Yên Vũ, một hơi thở mát lạnh thổi lên, khiến cái khăn che mặt màu hồng nhạt kia nhẹ nhàng phát phơ, ần ần lộ ra một dung nhan tuyệt thế.

“Ốt ọt!”

Yết hầu Tiểu Yên Vũ giật giật, trong bụng truyền đến một tiếng vang rất nhỏ làm cho khuôn mặt của nàng xấu hổ đỏ bừng lên, một màu hồng phấn dần hiện lên da của nàng.

Món cơm chiên trứng này lại có thể làm cho một Tứ phẩm Chiến Linh cảm thấy đói bụng, cái này quá thần kỳ!

Khi làn khói khí bao phủ trên cơm chiên trứng tán đi, lộ ra trong đó một ánh sáng màu vàng, trông cực kỳ đẹp mắt.

Trên mặt Tôn Khải Tường cùng Tiểu Tiểu Long tràn đầy khiếp sợ.

Tiểu Yên Vũ che cặp môi đỏ lại mọng, duyên dáng ăn một ngụm to.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Không nên đắc tội Thần bếp tương lai

Cơm xào trứng sáng bóng!

Con người Tiểu Yên Vũ xinh đẹp hơi mờ lờn, bất khả tư nghị, thời điểm Tiểu Tiểu Long nói cho nàng biết, nàng còn chưa tin, hiện tại chính mắt nhìn thấy, vẫn có cảm giác không chân thật.

Mùi thơm nồng nặc không ngừng đánh thẳng vào xoang mũi Tiểu Yên Vũ, mùi vị đó dường như cái vuốt yêu của người thương, để cả người nàng đều trầm tĩnh lại, trong lòng không còn tạp niệm, chỉ còn lại một ý nghĩ: Ăn nó!

Tiểu Yên Vũ dù sao cũng là nữ thần Thanh Phong đế quốc, dù đối mặt với mỹ thực, vẫn muốn giữ vững hình tượng của mình, nàng nhẹ nhàng vén khăn che mặt lên, lộ cái cằm nhỏ nhỏ đang yêu cùng đôi môi vô ướt át kiều diễm.

Dùng muỗng Thanh Hoa múc cơm chiên trứng, dịch trứng chưa hoàn toàn chín kéo dài theo muỗng, giống như những sợi tơ kim sắc, tản ra một chút kim quang, nhiệt khí bay lên, kèm theo đó là hương vị nồng nặc trùng kích.

Làn da trắng nõn như đậu hũ non của nàng bị cỗ nhiệt khí làm bừng lên một mảng đỏ ửng.

- Tỷ, người mau nếm thử mùi vị của phiên bản cơm chiên trứng được nâng cấp như thế nào đi?!

Tiểu Tiểu Long ngửi được hương vị quen thuộc, nhìn không được, giương mắt nhìn Tiểu Yên Vũ đưa muỗng cơm vào miệng, vội vàng hỏi.

Muỗng Thanh Hoa chạm rất nhỏ cùng hàm răng Tiểu Yên Vũ, cho hết cơm vào, một hạt cũng không bỏ sót, Tiểu Yên Vũ neho mắt, một cỗ hương vị xông thẳng đến tâm trí, tựa như có một quả lựu đạn hương khí bạo tạc trong khoang miệng của nàng.

Cả tâm trí và cơ thể nàng đều bị hương vị này chinh phục.

- Ô, thật tốt... Ăn ngon quá!

Khuôn mặt Tiểu Yên Vũ mê ly, yêu kiều lên tiếng, về sau đó không để ý đến những người khác, từng từng muỗng đưa cơm chiên trứng khéo léo nhét vào miệng, hình tượng nữ thần trong một giây này sụp đổ hoàn toàn.

Nàng chẳng bao giờ ăn được cơm chiên trứng ngon như vậy, nàng, một vị Chiến Linh cấp bốn, cường giả hầu như có thể ích cốc, lại bị một chén cơm chiên trứng dẫn động ham muốn thêm ăn, quả thực không thể tin nổi, chính như lời Tiểu Tiểu Long đã nói, đây là một đĩa cơm chiên trứng thần kỳ!

“Ưc!”

Tiểu Tiểu Long nhìn Tiểu Yên Vũ thoải mái mà ăn, hình tượng hoàn toàn không có, không chỉ không cười nhạo mà còn lộ ra thần sắc hâm mộ, vội nuốt xuống một ngụm nước bọt thêm thưởng của mình.

Tôn Khải Tường tròn mắt hốc mồm nhìn nữ thần ngồi ăn cơm, nội tâm hấn như phát nổ.

Một đĩa cơm chiên trứng mà thôi... Người sao lại...?

Tuy cơm chiên trứng này ngửi qua... thực sự rất thơm, nhưng một nữ thần như người cũng không cần chỉ vì một đĩa cơm chiên trứng, ngay cả hình tượng cũng không cần chứ?

- Lão bản! Cơm xào trứng của ta vẫn chưa có! Nhanh chút đi! Nhanh!

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Tôn Khải Tường càng thêm hiếu kỳ với món cơm chiên trứng này, quạt giấy hợp lại mắt phẩy một cái, hướng về phía Bộ Phụng đang đứng một bên mỉm cười nhìn nữ thần quát.

Lông mày Bộ Phụng nhướng lên, lãnh đạm liếc Tôn Khải Tường một cái, cũng không lên tiếng, trực tiếp xoay người vào nhà bếp!

- Nhanh một chút cho ta, sau ba phút không có cơm chiên trứng của người, ta sẽ đập nát cái tiệm nhỏ này của người!

Tôn Khải Tường uy hiếp lên tiếng.

Mặt Bộ Phụng vẫn không biểu tình, đi vào nhà bếp, từ trong tủ lạnh lấy ra một bao bột mì trắng nõn...

Nấu cơm chiên trứng? Khôi hài... Tôn Khải Tường lại dám uy hiếp hấn, dám uy hiếp một người đầu bếp, vậy trước tiên, cho người đói bụng đã đi, hấn chẳng mấy chốc sẽ minh bạch, đặc tội một người đầu bếp, đặc biệt là một đầu bếp nhỏ mọn như mình sẽ trả cái giá gì.

Làm mì xào, kỳ thực rất đơn giản, chỉ cần mì sợi trộn với vài đồ gia vị.

Nhưng bất đồng với mì xào thông thường, Bộ Phụng hấn tự tay chế luyện mì sợi, dùng thủ pháp đặc biệt nhào nặn đều hết các sợi mì, mùi vị này mì xào thông thường tuyệt đối không thể so sánh.

Đối với người rèn luyện không biết bao nhiêu lần như Bộ Phụng mà nói, làm một đĩa mì xào chỉ cần mười phút đồng hồ, bao quát việc nhồi mì, kỹ xảo của hấn có thể dùng bốn chữ để hình dung cảnh đẹp ý vui, hai cái tay phảng phất như tiêu thất, chỉ để lại những đạo hư ảnh như đang vuốt ve những sợi

mì.

Nấn bóp xong phải kéo sợi mì ra ra, lực độ phải đều, sau đó bỏ vào một ít bột mì.

Sau khi sợi mì đến độ nhỏ vừa ý nhất mới thả nó vào nước nóng.

Nước nóng dùng nhào bột này không phải nước bình thường, trong suốt, óng ánh, không chút tạp chất, trong lúc đó thủy khí phun trào, tựa như còn một cỗ khí lạnh trong veo.

Trong thời gian nhào bột bằng nước nóng, Bộ Phuong bắt đầu cho gia vị, hần dựa theo một tỉ lệ nghiêm khắc bỏ muối, nước tương, bột ngọt để vào, rót thêm một ít nước nóng, dùng đũa trúc trộn lên, đến khi màu nước tương hoàn toàn thấm thấu vào những mì sợi trong suốt mới thôi.

Một chén mì xào nóng hổi cứ như vậy hoàn thành.

Không có nước dùng, không có trứng, không có rau xanh, chỉ là một đĩa mì xào đơn thuần.

Bộ Phuong bung chén mì xào ra khỏi bếp, nó cũng không có có mùi nồng nặc giống như com chiên trứng, nhưng những sợi mì xào sáng bóng óng ánh cũng khiến người ta thèm thuồng muốn ăn.

Tôn Khải Tường thấy Bộ Phuong bung chén sứ đi ra nhà bếp, tưởng com của mình đến, hưng phấn đi lên muốn nhận lấy.

- Đây là mì xào của tên ẻo lả kia.

Mặt Bộ Phuong vẫn không thay đổi, thản nhiên nói.

Sắc mặt Tôn Khải Tường nhất thời cứng đờ, căm tức nhìn Bộ Phuong chằm chằm, híp mắt nói.

- Ta không phải kêu người một đĩa com chiên trứng sao? Ai bảo người làm mì xào! Cửa tiệm nhỏ nhỏ này của người còn muốn mở hay không?

Bộ Phuong căn bản không để ý đến Tôn Khải Tường, đặt chén mì xào trước mặt Tiểu Tiểu Long của, bình tĩnh lên tiếng:

- Mì xào của người, thỉnh từ từ dùng!

Tiểu Tiểu Long hai mắt tỏa sáng, hần thật sự bị phiên bản nâng cấp của com chiên trứng cho câu dẫn, đói không nhịn được rồi, mùi vị đó, thật sự khiến người ta muốn ngừng mà không được, thậm chí cũng chẳng quan tâm Bộ Phuong gọi hần là ẻo lả luôn.

Tuy là mì xào không phải com chiên trứng, nhưng có ăn vẫn tốt hơn không, đúng không!

Hơn nữa, những sợi mì xào này cũng bóng loáng, lóng lánh xen lẫn với tương đen, hương vị tuy không nồng hậu như com chiên trứng, nhưng chỉ cần vừa ngửi qua, vẫn như cũ, có thể cảm thụ được một cỗ hương vị quán quanh trong lỗ mũi.

Một trăm đồng vàng một chén mì xào, sao có thể tầm thường được chứ!

Tiểu Tiểu Long không chờ nổi nữa, liền dùng đũa gấp mì nhét vào miệng.

“Oạch!”

Mất Tiểu Tiểu Long trừng lớn, mì vừa vào miệng tựa như sống lại, trong nháy mắt quán quanh trong, co dãn mười phần, bị cắn đứt mà còn nhúc nhích trên vách khoang miệng nữa chứ màng đến một hương thụ khác thường, cái loại cảm giác này, dường như có vô số đôi tay nhỏ bé gãi nhẹ trong miệng.

“Oh!”

Tiểu Tiểu Long há mồm to nhất có thể, con mắt nheo lại, lắc đầu, khuôn mặt hưởng thụ.

Lưỡi ăn Tiểu Tiểu Long rơi vào trong mắt Tôn Khải Tường, càng làm tên hoàn khổ này tò mò, nhất thời ức chế, hận không thể ném một chút mỹ vị này như thế nào.

- Nhanh cút vào bếp cho ta đi! Ta muốn lập tức nếm được com chiên trứng và mì xào!

Tôn Khải Tường lạnh lùng trừng Bộ Phuong.

- Người ở đây ra lệnh cho ta? Còn nữa, không nên lớn tiếng, dọa nạt ta, bằng không sẽ có vinh dự vào sổ đen của tiểu điểm.

Bộ Phuong nhú mày, bất mãn trong lòng càng thêm nồng nặc, người này đang muốn tìm chết.

- Ta nhờ vào! Người rất ngông cuồng, có tin hay không, chưa đầy nửa phút, ta dỡ này tiểu điểm này của người!

Tôn Khải Tường uy hiếp, chìa cây quạt vào Bộ Phuong quát.

Bộ Phương cười, hần rất ít cười mà giờ này cười lại lộ vẻ rất âm trầm.

Về sau, hần không nói gì, xoay người đi vào nhà bếp.

Đại khái ba chục phút sau, trên tay cầm một cái khay bước ra.

Tiểu Tiểu Long và Tiểu Yên Vũ đã sớm ăn xong, nhưng bọn hần không hề rời đi, bởi vì bọn họ phải chuẩn bị ăn thêm, vẫn còn một món cái xào mà.

Com xào trứng và mì xào bọn họ đều đã biết, chỉ còn lại một món cái xào thôi.

Dựa theo tình huống hiện tại, cái xào trong tiểu điểm này khẳng định không phải tầm thường.

Tôn Khải Tường thấy đồ ăn của mình được bung ra, vốn đói bụng đến uể oải hần, lúc này chợt hưng phấn, vội vàng đoạt lấy cái khay trong Bộ Phương.

Trên khay bày bốn món, một chén com chiên trứng hương vị nồng nặc như muốn bạo tạc cửa tiệm, một bát mì xào lỏng lánh, mỹ lệ mê người cùng với... một đĩa xanh tươi ướt át... Rau quả?

Tôn Khải Tường điếm qua tất cả đồ ăn, Bộ Phương vậy mà nấu tất cả đồ ăn.

Xem ra, một đĩa rau xanh có khả năng chính là... cái xào trong truyền thuyết kia.

- Ngươi nào tàn à? Không biết đưa lên từng món ăn sao? Phải làm toàn bộ rồi mới đưa đồ ăn lên? Có ý cho ta đói chết hả?

Tôn Khải Tường sau khi say mê hít hít mùi com chiên trứng nướng.

Bộ Phương lười đáp lại, đặc tội đầu bếp còn muốn ăn được mỹ thực đúng lúc? Không chậm hơn một hai canh giờ đã tốt cho mi lắm rồi, còn ở đó mà sửa.

Vì sao Bộ Phương lại mang đồ ăn lên nhanh như vậy? Không phải sợ Tôn Khải Tường mà có nguyên nhân...

- Hệ thống, ngươi cho vật kia dùng được không?

"Thâm Uyên Tương Ớt, được tinh tuyển từ những cây Ớt Chi Thiên sinh trưởng trong Thâm Uyên Hắc Hồng, cay rất mười phần, trải qua việc được tinh khí Thâm Uyên Ác Ma phun ra nuốt vào mỗi ngày, kinh đạo kinh người, chỉ cần một giọt, đủ khiến người ta cảm thấy như hỏa thiêu cửu thiên, một muỗng, để nhân thân vận vẹo, thế giới này ra một ý nghĩ hoài nghi: một lọ, chắc chắn phải chết."

Hệ thống nghiêm túc giới thiệu, Bộ Phương không chút do dự đưa vào com chiên trứng một muỗng Thâm Uyên Tương Ớt.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Trợ thủ

Không sai! Bộ Phương đã làm như thế!

Bởi vì bản thân hần không phải chính nhân quân tử, mặc dù hần có mộng tưởng trở thành thần bếp đứng trên đỉnh chuỗi thực vật thể giới huyền huyền nhưng cái này không thể thay đổi tính cách ăn miếng trả miếng của bản thân hần khi còn ở Địa cầu.

- Thịnh từ từ dùng!

Bộ Phương mặt không đổi nhìn Tôn Khải Tường đang dán mặt vào com chiên trứng nói. *Dị Thế Giới Mỹ Thực Gia Trailer*

- Cút! Đừng quấy rầy ta ăn.

Tôn Khải Tường không nhịn được phẩy tay, ý bảo Bộ Phương đi ra.

Bộ Phương bĩu môi, trầm nghĩ trong lòng, ngươi ngu, chờ ngươi ăn com chiên trứng đệ nhất cay xong, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi còn trâu được hay không.

Tôn Khải Tường không để ý đến Bộ Phương nữa, chuẩn bị ăn, tựa hồ nhớ đến cái gì, quay đầu nhìn Tiểu Yên Vũ đoan trang kể bên đã đội lại khăn che mặt, nói:

- Yên Vũ đại mỹ nhân, ta đây còn rất nhiều com, có muốn ăn chung hay không?

Tiểu Yên Vũ nhú mày, trong lòng có chút do dự, nhớ tới mỹ vị com chiên trứng vừa rồi, nàng thực sự rất muốn ăn thêm một phần, vì nàng mang không đủ Nguyên Tinh, hơn nữa, tiểu điểm có quy định chỉ cho phép ăn một chén.

Hôm nay có người mời ăn, tựa hồ cũng không tồi.

Nhưng không đợi Tiểu Yên Vũ trả lời, Bộ Phuong ngồi một bên lại nhàn nhạt mở miệng.

- Khách hàng gọi thức ăn chỉ có thể ăn một người, nếu cho người khác ăn, coi như phá hư quy củ bản điểm, sẽ bị liệt vào sổ đen.

- Cái đêch! Ngươi nghĩ Tôn Khải Tường ta sợ sao? Còn xếp vào sổ đen, nếu như ta muốn ăn, quan tâm quy củ của ngươi cái rắm, trước hết cho người đánh ngươi thành chó chết, lại bắt ngươi làm! Chỉ là một cái tiểu điểm, còn cho mình trâu bò lắm à?

Tôn Khải Tường căm tức nhìn Bộ Phuong, hần sắp được cùng mỹ nữ ăn chung mâm com, cư nhiên bị tiểu tử này quấy nhiễu, quả thực không thể tha thứ!

- À, quên bổ sung một điểm, không chỉ có ngươi sẽ bị ghi vào sổ đen, nếu như nàng thực sự ăn cùng, nàng cũng sẽ bị ghi vào sổ đen, các ngươi hiện tại chưa có khái niệm niệm gì khi được ghi vào sổ đen nhưng... Hoan nghênh ném thứ.

Bộ Phuong không nhanh không chậm nói tiếp.

Lời vừa ra, Tiểu Yên Vũ hoàn toàn bỏ đi ý tưởng com chiên trứng cùng Tôn Khải Tường.

Tôn Khải Tường hừ lạnh một tiếng, đối với uy hiếp của đối phương, hần chẳng để trong lòng, hần đường đường là Đệ Đô đệ nhất hoàn khó, lại sợ một đầu bếp trong cái quán ăn nhỏ như hạt mè này uy hiếp? Còn bị ghi sổ đen? Đừng chọc cười thế chứ.

Tôn Khải Tường không nói nữa, ăn trước rồi tính sau, cái miệng mở rộng, múc một muỗng com chiên trứng, hương vị nồng nặc xông vào mũi giống như một quả lựu đạn bạo tạc trong mũi hần, khiến hần mê say.

Không chút do dự nhét muỗng com vào miệng, trong đó, hạt gạo như trân cuộn vào đầu lưỡi, đầu lưỡi hần tựa như được một hồi mát xa xoa bóp, thoải mái cực kỳ.

- Ăn ngon!

Nhân tình Tôn Khải Tường sáng quắc, tay không ngừng múc com, trong miệng đầy com chiên trứng.

Bộ Phuong đối phương ăn như cuồng sa bão táp, khuôn mặt vẫn không đổi, chỉ lộ ra một nụ cười mỉm đầy ý vị.

Tiểu Yên Vũ tuy vẫn luôn quan sát Tôn Khải Tường ăn com chiên trứng nhưng nàng đột nhiên có cảm giác rừng mình truyền đến từ người Bộ Phuong, có chút hồ nghi quay đầu nhìn lại, khi đó bắt được nụ cười của hần.

Ôi chao? Há? Hần... Hần cư nhiên đang cười?

Tiểu Yên Vũ vô cùng kinh ngạc, từ khi tiến vào quán đến giờ, Bộ Phuong vẫn cho nàng cảm giác băng lãnh cao ngạo, khó có thể tưởng tượng được tên này vậy mà đang mỉm cười.

- A!

Thời điểm Tiểu Yên Vũ đang chú ý đến chủ quán thần bí này, Tôn Khải Tường đang ăn như hổ bỗng nhiên bị kim hãm, đôi mắt nhỏ như dây trợn thật lớn.

Chưa đến một giây đồng hồ, da mặt hần từ trắng chuyển thành đỏ, từ từ lan ra khắp người

Hét thảm một tiếng, Tôn Khải Tường há to mồm, phun hết com ra ngoài, cả người nhảy cà tung cà tung tại chỗ, hai tay bưng miệng, không ngừng lè lưỡi!

- Cay... Cay! Cay quá!

Nước mắt nước mũi đều phun trào, hần cảm giác thân hình mình bị cay đến vận vẹo.

Thế gian sao có vị cay đáng sợ như thế?

Nước! Nước! Tôn Khải Tường chạy loạn trong quán, muốn tìm chút nước hóa giải một ít vị cay trong miệng, cảm giác hỏa thiêu khiến cả miệng hần như tê dại, nước mắt ào ào không ngừng, như nước sông cuộn cuộn.

Bộ Phuong bất động, nhàn nhạt thẳng hể trước mắt chạy tới chạy lui tìm nước.

Đột nhiên, Tôn Khải Tường nghĩ đến nhà bếp, xung quanh đây không có tý nước nào, nếu muốn kiếm được, duy chỉ có vào nhà bếp mà thôi.

Ngay thời điểm Tôn Khải Tường muốn xông vào phòng bếp, một cánh tay cơ giới đột nhiên xuất hiện, nắm y phục hắn, ném cả người hắn ra ngoài.

- Phòng bếp là nơi quan trọng, không được phép vào.

Ra tay là người máy trợ thủ của Bộ Phuong, đang đứng trước cửa phòng bếp, âm thanh máy móc nói.

Tiểu Yên Vũ và Tiểu Tiểu Long cũng tròn mắt hốc mồm nhìn một màn này.

Tiểu Yên Vũ đột nhiên quay đầu nhìn Bộ Phuong, hết thấy cái này đề do hắn bày ra đó chứ? Chẳng lẽ đang trả thù sao? Có điểm đáng sợ... Trong lúc thường thức mỹ thực lại ăn vào một quả bom cay, quả thực rất vô nhân tính!

- Thiếu gia... nước đây!

Tên người hầu của Tôn Khải Tường rất biết nhìn sắc mặt chủ nhân, từ lúc Tôn Khải Tường kêu là muốn uống nước, hắn đã xông ra ngoài, tìm một túi nước tiến đến.

“Ừng ực!”

Tôn Khải Tường một hơi uống hết túi nước, mới hóa giải được một chút vị cay trong miệng, may là hắn ăn không nhiều lắm, vị cay vẫn chưa thể duy trì lâu.

- Ngươi muốn chết! Lại dám tẩy máy tay chân vào cơm chiên trứng!

Tôn Khải Tường phản nộ, chỉ mặt Bộ Phuong nói.

Mặt Bộ Phuong vẫn không đổi ngôi trên ghế, chỉ vào thức ăn nói:

- Ngươi không ăn hết thức ăn, sẽ bị coi là lãng phí thức ăn, trực tiếp xếp vào sổ đen.

- Sổ đen? Sổ đen chó má gì! Hôm nay, Lão tử gỡ cái quán nhỏ này giúp ngươi!

Tôn Khải Tường tức giận quát.

- Đập tiểu điểm này cho ta!

Hắn ra lệnh cho đám người phía sau.

Tên phía sau nhất thời phản chấn, phá tiệm gì gì đó là việc hắn thích nhất, Vì vậy, hắn cơ hồ thuận thực giờ cái ghế dưới đất lên, chuẩn bị đập vào cái bàn trước mặt.

Nhưng mà, còn không đợi hắn nện chiếc ghế xuống, hắn cảm thấy mình như bị gãy tay.

Hét thảm một tiếng, lúc này, xuất hiện sau lưng hắn là một cục sắt, cục sắt này vươn tay sắt bẻ gãy cánh tay tên người hầu này.

- Người gây chuyện! Ghi vào sổ đen, vĩnh viễn không cho phép bước vào Phuong Phuong tiểu điểm.

Thanh âm cứng nhắc mang theo mấy phần nghiêm túc, mấy phần sắc bén.

Người máy nắm đôi phương lên vút thẳng ra ngoài quán, dùng tư thế chó ăn (*) mà tiếp đất, kêu rên không ngừng.

- Ngươi còn dám đánh trả? Ngươi có tin ta gọi thêm một trăm người nữa trực tiếp dỡ cái tiệm nhỏ này của ngươi không?

Tôn Khải Tường giận run người, trong Đế Đô này lại có dân thường dám phản kháng hắn.

- Tiểu Bạch, lấy hết y phục của hắn sau đó đá hắn lăn ra khỏi quán dùm ca, hắn lãng phí thức ăn, nên thu tiền phạt.

Bộ Phuong đứng lên, ngáp một cái, nhàn nhạt ra lệnh cho người máy Tiểu Bạch, nói xong, lại ra tiếp một câu:

- Đã hết thời gian buôn bán hôm nay, nên đóng cửa.

- Ngươi dám coi nhẹ ta? Ta đường đường là Chiến Sư cấp hai, giết người như bóp chết một con kiến!

Tôn Khải Tường nổi giận gầm lên một tiếng, trường bào màu sắc rực rỡ trên người không gió mà bay, một cỗ quang mang lưu chuyển trên người hắn.

“Àm!”

Người máy Tiểu Bạch dùng một cái tát vỗ đầu Tôn Khải Tường, cả người hấn té trên mặt đất, chân khí vất cả tụ tập được trong cơ thể trực tiếp tán loạn...

Về sau, “Xoẹt! Roạt!”

- Cái đậu xanh! Sao ngươi dám cời y phục của ta? Ngươi biết ta là ai không? Ta...

"Àm!"

Mắt sắt của Tiểu Bạch chột lóe một cái, cho đối phương ăn thêm một cái tát như trời đánh, vỗ hấn choáng váng.

Về sau, y phục toàn thân Tôn Khải Tường bị lấy hết, những vật phẩm đáng giá đều bị cướp đi, bị Tiểu Bạch nhẹ nhàng ném ra ngoài, bay ra ngoài theo một đường pa-ra-bôn duyên dáng.

Tôn Khải Tường lúc này như phát điên, trên người lạnh buốt.

Đột nhiên, hấn cảm giác được tiếng bước chân, một đôi giày da màu vàng xuất hiện trước mặt hấn...

Triệu Như Ca nhìn Tôn Khải Tường trên người chỉ còn lại nội khổ, cười khà khà lên tiếng.

- Tôn đại thiếu của chúng ta chỉ đi ăn một bữa cơm thôi mà sao chật vật vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Không vì tiền mà thay đổi nguyên tắc

Triệu Như Ca mặc bộ áo bào màu trắng, gương mặt trắng nõn, mái tóc đen nhánh dùng dây trâm ngọc cài lên, rất tuấn mỹ, chân đi một đôi giày da thường luồng, đai lưng nạm ngọc, cao quý mà không mất phong độ.

- Triệu Như Ca?

Tôn Khải Tường chật vật đứng dậy, dùng hai tay che đi bộ vị trọng yếu, khuôn mặt âm trầm nhìn nam tử tuấn mỹ trước mặt.

- Không nghĩ tới Tôn đại thiếu còn có sở thích này, hôm nay Triệu Như Ca tại hạ đã được mở rộng tầm mắt.

Triệu Như Ca cười khẽ, ánh mắt uyển chuyển lướt qua từng phân thít Tôn Khải Tường, sắc mặt cổ quái.

Gương mặt Tôn Khải Tường tức giận tới mức đỏ bừng, nghiêng đầu nhìn tên sai vặt sau lưng Triệu Như Ca trừng mắt.

Sau khi lột xong quần áo trên người tên sai vặt, sắc mặt Tôn Khải Tường mới khá lên đôi chút. Hấn không để ý tới Triệu Như Ca mà xoay người hướng về tiệm nhỏ, hung tợn mắng:

- Ngày mai lão tử mà không đập nát chỗ này thì lão tử không còn là họ Tôn. Ngươi chờ đó cho ta.

Tôn Khải Tường nói xong cũng không nhìn phản ứng của Triệu Như Ca, gương mặt âm trầm, phát tay bỏ đi.

"Khá lắm!" Khóe miệng Triệu Như Ca nhếch lên, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện lên một nụ cười đầy ý vị thâm trường, ánh mắt hấn nhìn về hướng tiệm nhỏ đơn sơ trong ngõ.

Một quán ăn nhỏ mở trong con ngõ hẻo lánh lại có người đến ủng hộ hơn nữa còn là người có thân phận cao quý như con gái của Tiểu đại tướng quân, nói không có chút cổ quái, Triệu Như Ca cũng sẽ không tin.

Sự hiếu kì trong lòng nổi lên, Triệu Như Ca dạo bước vào quán, muốn nhìn xem quán nhỏ này có gì thần kì đến như vậy.

Nhưng còn chưa tới cửa hấn đã thấy hai huynh muội Tiểu gia đi ra khỏi quán, thần sắc trên mặt hai người có vẻ khác thường.

Nội tâm Tiểu Yên Vũ đang nổi bão, không phải vì chuyện Bộ Phuong đem Tôn Khải Tường lột trần ném ra khỏi quán mà bởi vì món cơm rang trứng bán tăng cường kia. Sau khi ăn xong, nàng cảm thấy chân khí trong cơ thể mình sôi trào, tăng lên rất nhiều, mặc dù không đạt tới mức độ ăn một cái là đột phá nhưng sự tăng trưởng này lại rất khả quan.

Một đĩa cơm rang trứng có thể tăng tu vi, hiệu quả tương đương với một viên đan dược tứ phẩm, hơn nữa so với đan dược, mỹ vị của món cơm rang trứng cho người ta dục tiền dục tửu.

Khó trách bắt buộc phải là tam phẩm chiến cường trở lên mới được ăn cơm rang trứng bản tăng cường, lượng chân khí tăng lên này ngang bằng với toàn bộ lượng chân khí của nhị phẩm chiến sư. Một khi nhị phẩm chiến sư ăn vào, không chỉ không đột phá mà còn bị lượng chân khí đó khiến cho bạo thể mà chết.

- Yên Vũ, muội sao vậy?

Triệu Như Ca thấy Tiểu Yên Vũ, trong con ngươi thoáng qua nét nhu hòa, một bước tiến lên, hỏi nhỏ.

Tiểu Yên Vũ đang đắm chìm trong cảm giác sung sướng nên không để ý tới Triệu Như Ca, nhưng Tiểu Tiểu Long lại âm thầm cảnh giác, hẳn không nghĩ tới Triệu Như Ca lại xuất hiện ở nơi này... Chẳng lẽ tên Tôn Khải Tường chết tiết báo tin?

Thấy hai người Tiểu Yên Vũ không thêm để mắt đến mình, sự tò mò của Triệu Như Ca càng nặng hơn, tiệm nhỏ này rốt cuộc có huyền bí gì mà có thể để cho Tiểu Yên Vũ đi ra với khuôn mặt như vậy?

- Hoan nghênh hôm sau lại đến.

Tiền hai huynh muội ra khỏi cửa, Bộ Phương ngáp một cái, chuẩn bị kết thúc ngày làm việc hôm nay.

- Lão bản, đừng đóng vội. ta phải thử tài nấu nướng của ngài đã.

Triệu Như Ca mỉm cười nhìn Bộ Phương, vẻ nho nhã toát đến cực hạn, một con gió thổi qua cuốn tà áo bay lên, thật anh tuấn.

Bộ Phương nhìn Triệu Như Ca một cách kì quái.

- Nga, hôm nay buôn bán đến đây thôi, mời mai lại tới.

Bộ Phương bình thần nói rồi tiếp tục đóng cửa.

Thần sắc trên mặt Triệu Như Ca nhất thời cứng đờ, ông chủ này lại từ chối khách ư? Cái quán nhỏ này có gì đặc biệt mà dám từ chối khách?

- Thời gian buôn bán không phải do người định sao? Có thể thay đổi được. Nếu cần ta trả thêm tiền.

Triệu Như Ca suy nghĩ một chút, ra giá.

- Không được!

Bộ Phương Kiên quyết.

Triệu Như Ca cau mày:

- Ta trả gấp hai có được không?

Bộ Phương suy nghĩ một chút, thôi vẫn cự tuyệt đi.

- Không được.

Triệu Như Ca tức giận, cái tiểu điểm chết tiết này, cho thể diện mà không cần ư? Hẳn thật không tin nổi, có người đưa tiền đến mà người này lại không thêm.

- Gấp ba?

- không được!

- Gấp bốn thì thế nào?

- Không... Không được.

- Gấp năm?

Triệu Như Ca cố gắng kìm chế không sút thẳng vào cái mặt bình thần kia, lạnh lùng nói ra điều kiện cuối cùng.

Năm lần? Lòng Bộ Phương đang rí máu. Lời năm lần a!! Một đĩa cơm rang trứng bản tăng cường là năm mươi nguyên tinh, một đĩa rẻ nhất cũng đã được năm mươi nguyên tinh rồi.. Hẳn cảm giác có vô số đồng tiền đang bay lượn trước mắt.

"Làm một thần bếp đứng đầu thế giới, ngươi phải có quy tắc của mình, phải kiên trì theo đuổi không bị kim tiền mê hoặc, không vì tiền bạc mà khom lưng."

Ngay khi nội tâm Bộ Phuong đang rục rịch chuẩn bị đáp ứng Triệu Như Ca thì hệ thống lại nhảy ra dội một gáo nước lạnh khiến cho hắn tỉnh táo lại.

Triệu Như Ca rất đắc ý, hắn thấy được vẻ do dự trên mặt Bộ Phuong, điều này chứng tỏ đối phương không sớm thì muộn sẽ đáp ứng.

Lão bản của một quán nhỏ mà dám nói nguyên tắc với boss thiếu! Một đồng tiền đập vào không gì không làm được, nếu như không được, vậy thì hai đồng.

Bộ Phuong hít sâu một cái sắc mặt trở nên thâm trầm cùng khó coi, liếc nhìn gương mặt đang dương dương đắc ý của Triệu Như Ca một cái, quay người...

“Rầm!”

Cánh cửa gỗ đóng sầm ngay trước chớp mũi của Triệu Như Ca khiến hắn sợ hết hồn.

- Tình huống gì vậy? Lão bản, người mở cửa! Làm sao người lại không bán nữa? Không được thì chúng ta bàn lại. Làm gì mà trở mặt không nhận người chứ?

Coi như Triệu Như Ca có hàm dưỡng khá hơn chút nữa cũng nhịn không nổi, thở hổn hển. Đệ nhất tử lâu ở đế đô này còn không dám nói nguyên tắc với hắn huống chi chỉ là một quán ăn nhỏ trong ngõ.

- Thời gian buôn bán hôm nay kết thúc, nếu muốn ăn, mời ngày mai đến sớm hơn một chút là được.

Từ sau cánh cửa đóng chặt truyền tới thanh âm lười biếng của Bộ Phuong rồi im bật.

Triệu Như Ca đập cửa dòn dập nhưng không thấy có tiếng đáp lại.

Con chó mực nằm ở cửa liếc nhìn Triệu Như Ca một cái, tiếp tục vui đầu ngủ tiếp. Con chó mực này, trừ khi ăn ra thì lúc nào cũng ngủ, thời gian biểu một ngày chẳng khác gì con lợn công nghiệp.

Rốt cuộc Triệu Như Ca cũng biết mình bị cự tuyệt, anh tuấn tiêu sái như hắn lại bị quán nhỏ này lôi ra làm trò cười.

Phảng phất như có một mũi tên đâm xuyên ngực.

Thậm chí trên bàn tay trắng nõn của hắn còn lượn lơ một vòng chân khí mỏng lung, tu vi tam phẩm chiến cuồng bạo phát định đem quán nhỏ nhỏ phá hủy.

Nhưng sau rồi hắn vẫn buông tha cho ý định đó.

- Rất tốt! Ngày mai ta lại tới, rốt cuộc tiệm nhỏ này là dạng gì mà dám cự tuyệt Triệu Như Ca ta.

Triệu Như Ca chính là con của Tả tướng, thân phận cao quý, ở đế đô ai cũng phải cho hắn một phần mặt mũi, hôm nay lại bị một cái quán ăn nhỏ từ chối phục vụ, đây rõ ràng là đánh mặt hắn mà.

Triệu Như Ca tức giận tán chân khí trong tay, xoay người rồi đi.

Chó mực lớn nằm bất động, nhìn bóng lưng Triệu Như Ca, khinh bỉ...

Bộ Phuong quay trở lại phòng mình ngay, chuyện vừa xảy ra với Triệu Như Ca hắn không để trong lòng làm gì.

Ngáp một cái thật dài, hôm nay thật mỏi a.

Nằm ở trên giường, Bộ Phuong quan sát thông tin bản thân trên hệ thống.

“Ký chủ: Bộ Phuong

Giới tính: Nam

Tuổi tác: Hai mươi

Tu vi chân khí: Nhất phẩm

Thiên phú nấu nướng: Không biết

Kỹ năng: Không

Đồ dùng biểu diễn: Không

Chăm điểm tổng hợp: Nhập môn

Cấp bậc hệ thống: Một sao”

Nhất thời Bộ Phuong ngạc nhiên.

"Tu vi của ta lại là nhất phẩm? Cấp bậc hệ thống? Chẳng lẽ hệ thống cũng có cấp bậc?"

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Vì sao người không sợ?

Dựa theo phân cấp thực lực trên Tiềm Long Đại Lục, cấp một là tu vi thấp nhất của Chiến Sĩ, tu vi này ở Đế Đô căn bản lật không được chút bọt sóng nào.

Điều khiến Bộ Phuong nghi ngờ chính là hấn lại có chân khí?

Không lẽ do hấn hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống? Nhưng hấn nhớ, hấn chỉ được thưởng một mảnh nhỏ của trang phục thần bếp và phiên bản nâng cấp của cơm chiến trứng thôi mà, không hề đề cập đến chân khí.

- Hệ thống, có phải chỉ hoàn thành nhiệm vụ, là có thể thu được chân khí, đề thăng thực lực?

Bộ Phuong tò mò hỏi.

Tiếng hệ thống nghiêm túc trả lời:

“Chân khí kí chủ được bao nhiêu tỉ lệ thuận với số Nguyên Tinh kí chủ kiểm được, sau khi kí chủ hoàn thành giao dịch chỉ định, lấy được Nguyên Tinh, hệ thống sẽ dựa theo tỉ lệ nhất định, tự động chuyển hóa thành chân khí cho kí chủ, kí chủ có thể xem nhân vật bảng đề quan sát tình huống tu vi và tỉ lệ chuyển hóa sau khi hoàn thành nhiệm vụ thu thập Nguyên Tinh.”

“Đăng cấp hệ thống hiện tại: một sao, tỉ lệ nguyên khí chuyển hoá:10%, lên đến Nhị Tinh, có thể nhận được nhiều quyền hạn hơn, có thể mở ra cái bàn, có thể cho phép khách hàng mang theo nguyên liệu nấu ăn cấp thấp.”

“Kí chủ lần này thu được hai mươi hai viên Nguyên Tinh, dựa theo tỉ lệ chuyển hóa thu được năng lượng tương đương hai viên Nguyên Tinh, trình độ chân khí tương đương với Chiến Sĩ.”

Bộ Phuong tròn mắt há mồm, hóa ra... Nguyên Tinh còn có tác dụng kiểu này, tuy nhiên ngẫm lại cũng bình thường, bởi vì Nguyên Tinh này vốn là vật phẩm cần thiết nhất cho tu sĩ tu luyện, luyện hóa để đề thăng trình độ chân khí, việc hệ thống chuyển hóa đã trợ giúp Bộ Phuong bỏ qua bước tự thân hấp thu mà thôi.

- Ôi chào... nói như vậy, nếu ta kiếm càng nhiều Nguyên Tinh, có phải tu vi càng cường đại hay không?

Khóe miệng Bộ Phuong khẽ nhếch, nở nụ cười cứng ngắc.

“Lên tới Nhị Phẩm Chiến Sư, cần mười viên Nguyên Tinh, Tam phẩm Chiến Cuồng cần một trăm viên, Tứ Phẩm Chiến Linh cần một nghìn, Ngũ Phẩm Chiến Vương cần một vạn.”

Hệ thống nói tiếp.

Bộ Phuong: "..."

Được rồi, đường thăng cấp còn xa và dài lắm.

- À, mang theo nguyên liệu nấu ăn là có ý gì?

Bộ Phuong có chút ngạc nhiên.

“Khách hàng có thể mang theo tài liệu đến, sau đó kí chủ có thể giúp khách hàng xử lý, giá cả dựa theo điểm được quy định từ hệ thống.”

Hệ thống nghiêm túc giải thích.

Hóa ra có chuyện như thế, nhất Bộ Phuong sáng ngời, đây là một phương thức rất nhân tính hóa, một phương thức mà hệ thống mở rộng năng lực kiểm Nguyên tinh của hấn, đáng tiếc, hấn hiện tại đăng cấp không đủ, ở Huyền Huyền thế giới này, các loại Yêu Thú thần kỳ, các thực vật quý giá, là những

nguyên liệu cao cấp, nếu cho phép người khác mang theo nguyên liệu nấu ăn đến để hấn xử lý, nhất định sẽ kiếm được không ít Nguyên Tinh.

Hệ thống muốn thăng cấp, cần hấn hoàn thành nhiệm vụ, nhiệm vụ gần nhất chính là: Trong vòng một tuần, lợi nhuận một trăm Nguyên tinh cùng một ngàn đồng vàng.

Tiến độ nhiệm vụ: 22/100, 100/1000.

Bộ Phương thờ dài, lại là một nhiệm vụ gánh nặng đường xa.

Làm một vị đầu bếp ưu tú phải đảm bảo chất lượng giấc ngủ của mình.

Sau khi tâm thần rời khỏi hệ thống, hấn chậm rãi nhắm mắt, chỉ chốc lát sau, tiếng hít thở đều đều có quy luật vang lên.

Sáng sớm hôm sau.

Bộ Phương đứng giờ rời giường, làm thủ tục xong, bắt đầu quá trình luyện tập hằng ngày liệu lý luyện.

Tập lại một lần các động tác trong bếp, sau đó, Bộ Phương ngáp dài, đi ra mở cửa tiệm.

Đại Hắc Cầu vẫn như trước, nằm trước cửa tiệm, hấn tựa hồ vẫn luôn nằm ở vị trí này, chưa từng di động, Bộ Phương thoáng cảm thấy có chút kinh ngạc.

- Buổi sáng tốt lành, Tiểu Hắc!

Bộ Phương chào hỏi.

Đại hắc cầu mắt chó một phen, mặc xác hấn.

Bộ Phương cũng không xấu hổ, trở về phòng bếp, làm một chén com chiên trứng, bung ra để trước mặt Tiểu Hắc.

- Ăn đi, Tiểu Hắc.

Bộ Phương nói.

Tiểu Hắc ngửi được mùi com.

Chán chường lưỡi biếng được quét sạch, nhất thời phấn chấn tinh thần, thè cái lưỡi dài, cặp mắt chó linh động đầy mong đợi nhìn chăm chăm cái chén trong tay Bộ Phương.

Bộ Phương cạn lời, con chó tham ăn này, vừa có mỹ thực, thái độ hoàn toàn biến hóa, mà khi ăn xong lại lập tức chùi miệng không nhận người.

Chả có tý tinh thần gì cả.

Con chó này chẳng lẽ không biết làm vui lòng đầu bếp sao? Làm hấn vui mới có mỹ thực để thưởng thức chứ!

Được rồi, đối với con chó chỉ nhìn đồ ăn ngon này, Bộ Phương cũng bó tay, đưa cái chén trước mặt Tiểu Hắc, đối phương thế mà ngoác ngoác cái đuôi, đi đến cái chén.

Bộ Phương kéo một cái ghế qua nằm lên, thư thả an nhàn đợi khách hàng tới cửa. Sau đó, kết thúc một ngày tốt đẹp.

Cùng lúc đó, trên đường cái Đế Đô, một đám người hùng hổ, hung thần ác sát.

Dẫn đầu là Tôn Khải Tường mặc một chiếc áo xanh hoa lệ, phanh ngực, danh tiếng một trong ba đại hoàn khố Đế Đô không phải chuyện đùa, người trên đường đều tránh thoát, sợ hãi nhìn hấn.

Tôn Khải Tường rất hài lòng với nhãn quang mọi người xung quanh, không sai! Ca muốn các ngươi sợ hãi! Bản thiếu gia trâu bò như vậy, các ngươi vì sao không úy kỵ?

- Nhanh chân lên cho ta! Mẹ kiếp, hôm nay không đập nát cái cửa tiệm nhỏ kia, lão tử không mang họ Tôn!

Hôm qua bị con robot trong tiểu điểm lấy hết y phục, ném ra như một con chó chết như một con ác mộng quần quanh hấn, khiến hấn ăn không ngon, ngủ không yên, vừa mới sáng sớm, hấn bắt đầu triệu tập thủ hạ trong phủ, hùng hổ tiến về quán ăn nhỏ hôm qua.

Tôn Khải Tường hấn khi nào mất mặt như thế, không giết chết Bộ Phương, trong lòng hấn sẽ rất khó chịu!

Tiểu Yên Vũ ngày hôm nay không xuất môn, hôm qua ăn com chiên trứng phiên bản nâng cấp xong, hấp thu rất nhiều chân khí nên nàng trực tiếp bế quan, hôm nay chỉ có Tiểu Tiểu Long một người, hấp ta hấp tấp chạy tới quán ăn nhỏ.

Tuy nhiên, vừa đến đường lớn, nhìn thấy Tôn Khải Tường mang theo hơn một trăm người đi đập quán ăn nhỏ, hắn cũng cảm giác hết hồn.

- Trời ơi! Ta còn muốn ăn com chiên trứng đấy! Đập em gái nguoi chứ!

Tiểu Tiểu Long cực kỳ tức giận, nếu đập bỏ tiểu điểm kia, hắn biết tìm nơi nào làm com chiên trứng ngon như vậy nữa?

Hơn một trăm người hùng hổ vượt qua Phụng Tiên Lâu, đi thêm hơn mười dặm, đến một nơi hoang vắng yên tĩnh hơn.

Ngày thường, trên cơ bản không có người đi qua con hẻm nhỏ này, nhưng hôm nay, lại chật ních người.

Trong tay Tôn Khải Tường cùng đám thủ hạ đều nắm mộc côn, lạnh lùng nhìn quán ăn nhỏ trong hẻm.

Cái quái gì đây, một cái tiệm nhỏ như hạt gạo lại dám khi dễ Tôn đại thiếu ta, thiếu bị đánh đây mà!

Trước cửa tiệm, Bộ Phuong thích ý híp mát, nằm ghé trên, ánh mặt trời ảm áp phóng xuống, bao phủ thân hình hắn, có vẻ lười biếng hưởng thụ.

Con chó mực lớn thì đang ngoắc cái đuôi, ghé đầu vào cái chén cách Bộ Phuong không xa, mồm nhai liên tục.

- Họ Phuong, bản đại thiếu đến đây đập tiệm của nguoi!

Tôn Khải Tường chỉ khí hiên ngang chỉ quạt giấy vào Bộ Phuong, lạnh lùng quát lên, hắn lúc này mang nhiều người như vậy, hắn không tin, tiểu tử này không sợ.

Nếu Bộ Phuong không quỳ xuống cầu xin, bản đại thiếu sẽ không tha cho hắn!

Trong hẻm nhỏ an tĩnh đáng sợ, sau khi Tôn đại thiếu kêu xong, đang đợi Bộ Phuong quỳ xuống đất cầu xin tha thứ nhưng hắn vẫn chưa từng xuất hiện, người ta lúc này vẫn nằm ghé trên như cũ, ánh nắng ảm áp như sa y bao phủ thân hình của hắn.

Đám sai vặt đều trừng mắt to nhìn Tôn Khải Tường.

Cảm giác như có một đám quạ bay qua đầu hắn... Không ai trả lời, xấu hổ đến mức muốn đội quần.

Tôn Khải Tường phần nộ đến cực điểm, hắn cảm giác Bộ Phuong lại vô hình tát hắn vài cái.

- Đập cho ta! Thấy cái gì đập cái đó! Tháo dỡ cái tiểu điểm này luôn! Mẹ kiếp, ta muốn tiểu tử này biết, đặc tội Tôn đại thiếu ta sẽ có kết cục như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Người gây chuyện, lột sạch cho thiên hạ xem

Tiểu Tiểu Long đứng ở đầu hẻm đang rất lo lắng, bên trong hẻm nhỏ có rất nhiều người nên hắn không có cách nào chen vào được. Người đến xem náo nhiệt vây xung quanh thì càng đông khoi phải nói.

Cho dù là ở dị giới hay là xã hội hiện đại thì người đứng xem náo nhiệt chắc chắn sẽ chẳng thể nào thiếu được. Chẳng qua là đám người đứng ở đây còn chưa biết rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, chỉ bởi vì thấy đông người mà chen chúc tại đầu hẻm nhỏ.

Giữa lúc Tiểu Tiểu Long đang đau đầu nghĩ xem cách làm thế nào để xâm nhập vào trong đó thì bỗng nhiên cảm giác bả vai mình bị người vỗ một cái, hắn ngay lập tức giật mình quay đầu lại nhìn.

Đó là một vị thiếu niên đáng người như ngọc, khí vũ hiên ngang. Trên đầu người này đội kim quan, thân mặc trường bào cẩm tú (*), đai lưng hắn có thêu hình một con dị thú đang bay lượn, bên hông đeo một khối ngọc bội. Cả người đều toát ra một cỗ khí tức cao quý.

Tiểu Tiểu Long sau khi thấy người này sắc mặt ngay lập tức biến đổi, con mắt trừng lớn, miệng há tròn xoe.

- Tam... Tam...

Hắn cả lăm nữa ngày trời cuối cùng cũng không gọi ra được.

Người thiếu niên giơ tay lên chặn lại lời nói của Tiểu Tiểu Long, gật đầu nhàn nhạt nói:

- Gọi ta Tam công tử là được, nguoi đang nhìn cái gì đây? Vì sao trong con hẻm nhỏ này lại có nhiều người như vậy?

- Tam công tử... aizz..., Tôn Khải Tường hấn lại đang ý thể hiệp người.

Tiểu Tiểu Long thở dài, trong lòng vẫn có chút xúc động, thân phận người thanh niên trước mắt này rất không bình thường.

- Tôn Khải Tường? Chính là đứa con trai ăn chơi của đại thần tài vụ Tôn Thanh sao?

Tam công tử suy nghĩ một chút, nói.

Tiểu Tiểu Long gật đầu một cái sau đó mừng rỡ hỏi:

- Tam công tử quay về để đi lúc nào vậy? Thế mà một chút tin tức ta cũng không có... Tỷ tỷ của ta có biết không?

Tam công tử cười khê:

- Ta lần này về để đi cũng là theo chiếu thư, không có để lộ ra nhiều. Ngay cả Yên Vũ cũng không có biết thì người làm sao có thể biết được.

Tiểu Tiểu Long bản thân xấu hổ, về mặt đỏ bừng lúng túng nở nụ cười.

Thiếu niên lại lần nữa liếc mắt nhìn vào trong đám người, thế mà lại đi về phía đó, thuận tiện quay về hướng Tiểu Tiểu Long Nói:

- Tiểu Long theo ta, chúng ta vào bên trong đó xem.

Sau đó thiếu niên xâm nhập vào trong đám người, nói là chen lấn nhưng đúng ra phải là chạy. Bởi vì mỗi bước của người thiếu niên đi ra đều mang theo sức mạnh vô hình tách ra đám người trước mặt.

- Ngũ Phẩm Chiến Vương quả nhiên là lợi hại! Bức tường người dày như vậy cũng không chặn nổi hấn!

Tiểu Tiểu Long nhìn thấy Tam công tử tiêu sái, hăm mộ nói thầm một câu, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Hai người nhanh chóng đi vào được bên trong, vừa vặn đúng lúc thấy được Tôn Khải Tường ra lệnh cho hơn một trăm người động thủ đập quán nhỏ.

...

Ánh sáng mặt trời âm áp chiếu ở trên người Bộ Phuong khiến hấn có chút lười biếng. Trong hẻm nhỏ chen lấn hơn một trăm người, tuy rằng tất cả đều kêu gào muốn đập cái quán nhỏ của hấn. Thế nhưng thân là điểm chủ, chính hấn lại như có như không thể hiện ra sự bình tĩnh và ung dung.

Hấn thực sự là bình tĩnh, không có chút nào lo lắng.

Bộ dáng bình tĩnh của Bộ Thiên làm cho Tôn Khải Tường nổi giận. Hơn mười người dưới lệnh của hấn cầm theo côn gổ xông về phía Bộ Vân, hung thần ác sát.

Tiểu Tiểu Long nhìn thấy cảnh này trong lòng có chút lo lắng, dự định ra tay ngăn chặn.

Nhưng mà thân thể của hấn bị người thiếu niên bên cạnh giữ lại, khiến hấn cảm thấy ngạc nhiên.

- Công tử, tại sao người lại ngăn cản ta?

- Ông chủ của quán nhỏ này dường như rất tự tin, một chút sợ hãi cũng không có. Cho nên ta rất tò mò không biết lá bài tẩy của hấn rốt cuộc là cái gì?

Người thiếu niên nở nụ cười ôn hòa, thân nhiên nói.

Bộ Phuong ngồi ở bên trong quán nhỏ, mười mấy người vọt tới trước mặt hấn. Một người trong đó vừa bước chân vào trong tiệm liền cầm côn gổ hướng về phía đầu Bộ Phuong hung hăng đập xuống.

Những gã sai vặt này đã theo Tôn Khải Tường làm rất nhiều chuyện khi nam phách nữ. Việc này đã sớm thuần thục, trong lòng cũng không hề có bất kỳ gánh nặng nào.

Côn gổ bị đánh văng bay lên không trung xoay vòng, về sau “bịch!” một tiếng rớt xuống đất.

Thấy vậy, thân hình đám sai vặt tức khắc dừng lại, tất cả đều hoảng sợ, kinh ngạc nhìn cái cục sắt trước mắt.

Đôi mắt máy móc của Tiểu Bạch không ngừng chớp lóe. Thân hình mũm mĩm che ở trước mặt Bộ Phuong, cả người đều tỏa ra ánh sáng kim loại.

Tiểu Bạch là chính người máy do hệ thống chế tạo, đảm bảo an toàn của quán nhỏ cùng xử lý công việc vặt. Ngày thường bên trong tiểu điểm ngay cả khách hàng cũng không có, dĩ nhiên là không có vấn đề gì về an ninh. Thế nhưng hôm nay có hơn một trăm người đến gây sự, Tiểu Bạch đương nhiên phải dừng cảm đứng ra.

- Trong quán nhỏ Phương Phương cầm chỉ đánh lộn, thằng nào vi phạm quy định ta lột sạch cho thiên hạ xem!

Âm thanh máy móc từ trong miệng Tiểu Bạch phát ra ở trong hẻm nhỏ an tĩnh, làm cho mọi người cảm thấy có chút tức cười.

Cả đám sai vật mất chữ O mồm chữ Ô, từ đâu ra một cái cục sắt cực phẩm này? Lại dám chặn đường hơn một trăm người bọn hắn?

Nhóm người bọn họ đều có tu vi rất yếu, cao nhất cũng chỉ là Nhất phẩm Chiến Sĩ, thế nhưng mà bọn họ có nhiều người.

Chiến Sĩ cùng Chiến Sư mặc dù tu vi có một chút chênh lệch, thế nhưng có quá nhiều người, Chiến Sĩ cũng có thể hung hăng đánh Chiến Sư một trận.

Nhìn cái cục sắt trước mắt này giống như khối lõi, trong cơ thể cũng không có chân khí vận chuyển. Cả người đều vô hại, bọn họ hoàn toàn không có lý do để lo lắng.

- Cái cục sắt quái quỷ này là cái gì vậy, mau bắt lấy hắn tháo ra cho ta!

Tôn Khải Trương nhìn Tiểu Bạch đỏ cả con mắt, cả người nháy mắt tức giận phun trào, cái thứ này là cái quái gì vậy, còn dám lột đồ ta?

Bọn sai vật nhận được mệnh lệnh của Tôn Khải Trương, lần thứ hai phóng vào trong quán nhỏ.

Nhưng mà một màn kế tiếp khiến cho tốc độ bọn hắn chậm lại, bởi vì gã sai vật xông lên đầu tiên chỉ trong một giây đồng hồ y phục của hắn đều bị lột sạch. Chỉ còn lại duy nhất một cái nội khố che chở cho “động vật quý mà không hiếm”.

Người thứ hai, thứ ba...

Người xông vào trong quán nhỏ đều nhao nhao bị đánh bay ra ngoài, lúc đi vào thì quần áo chỉnh tề, lúc bay ra lại trần như nhộng, từng thân thể trắng trẻo bóng loáng nhào té vào trong con hẻm.

- A... a... a Ta không muốn thấy!

Một nữ hài tử đang đứng vậy xem ở đó thấy vậy vẻ mặt mách cỡ đồ bùng, giờ lên bàn tay che kín khuôn mặt. Thế nhưng đôi mắt vẫn mở to nhìn qua khe ngón tay, mặt mày đỏ ửng.

Tôn Khải Trương nhìn từng thân thể trần truồng bay ra, mặt thiếu chút nữa là bị tức giận làm cho xanh mét.

- Cái đám phế vật này, các ngươi không biết đồng loạt cùng nhau xông lên hay sao?

Tiếng hét giận dữ của hắn làm cho bọn sai vật như tỉnh mộng, liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời giờ lên gây gổ cùng lúc đánh về phía Tiểu Bạch. Năm người liên tục tấn công trong cái quán nhỏ không được tính là rộng. Thế nhưng mà kết quả vẫn y như cũ.

Mấy người xông vào tất cả đều bị đánh bay ngược ra, quần áo trên người toàn bộ bị lột xuống. Tiểu Bạch coi chúng là rác rưởi ăn vào trong bụng đem xử lý.

Hơn một trăm người chỉ trong chớp mắt toàn bộ trở nên trần truồng nằm úp sấp kêu thảm trong hẻm nhỏ.

Tôn Khải Trương hai chân đều có chút run rẩy, trong lòng có một loại cảm giác “Nhục như chó”.

Hơn một trăm người cho dù là Tam phẩm Chiến Cuồng cũng phải lựa chọn tránh né. Hắn tưởng tượng thế nào cũng không ra nổi một cái quán nhỏ trong xóm này lại có loại khối lõi bá đạo như này.

Bộ Phương vẫn luôn bình tĩnh ngồi ở phía sau tiểu bạch, vẻ mặt vẫn không có một chút thay đổi.

Sau khi hơn một trăm người toàn bộ trở nên trần truồng, hắn mới lười biếng đứng dậy, ngáp một cái, rồi đi cái ghế.

Hắn ở trên cao nhìn xuống Tôn Khải Trương đứng ở trước quán nhỏ, lúc này sắc mặt đang rất khó coi, chỉ vào mặt hắn nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Bạch, đem hắn cũng lột cho ta, để cho hắn trần truồng mà trở về. Cái tên này làm ảnh hưởng đến tâm trạng nấu ăn hôm nay của ta, không trừng phạt hắn một chút trong lòng không cảm thấy thoải mái.

- Vâng

Âm thanh máy móc của Tiểu Bạch vang lên. Tôn Khải Trương lập tức biến sắc, sau đó xoay người dự định chạy trốn. Thế nhưng mà cánh tay Tiểu Bạch bỗng nhiên tách rời ra, bay qua mấy chục thước kéo lại quần áo của hắn, đem hắn lôi vào trong quán nhỏ.

- Người ở trong quán nhỏ Phương Phương gây chuyện, lột truồng thị chúng!

Âm thanh máy móc của Tiểu Bạch lại lần nữa vang lên.

Tôn Khải Trương quả thật muốn khóc, hắn rất ủy khuất, Không phải là ngươi đem ta kéo vào trong quán hay sao?

“Xoạt!”

Thân thể Tôn Khai Trường lần thứ hai bay ra, ngã ở trong hẻm nhỏ. Hơn một trăm cái thân thể trần truồng chen lẫn cùng một chỗ tạo ra một khung cảnh mỹ lệ.

- Ô! Hình ảnh quả thật quá dơ bẩn!

Vị cô nương đứng xem kia con mắt đảo liên tục, gần như là từ trong khe ngón tay lòi ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

Tôn Khai Trường không còn mặt mũi nào ở lại chỗ này, hơn một trăm người khí thế hùng hổ, kết quả...

Cái này thật đúng là một câu chuyện đầy đau buồn.

Đoàn người trùng trùng điệp điệp đi, lại càng là trùng trùng điệp điệp người trần truồng đi về, khiến cho đề đô được một phen sóng to gió lớn. Thời điểm đi qua mấy con phố lớn ở đề đô có vô số người vây xem, soi mói. Nhất thời khiến cho giao thông ở đề đô bị tắc nghẽn.

Con hẻm nhỏ rất nhanh sau đó trở nên trống trải, đám người cũng tản đi thưa thớt, chỉ còn lại một số người bị quán nhỏ hấp dẫn ở lại.

- Cái hẻm này này thế mà lại mở ra một cái quán ăn nhỏ? Ta ở tại đề đô nhiều năm như vậy dĩ nhiên lại không biết!

Một vị bác gái thân nhiên nói.

- Cái quán ăn này có lai lịch không nhỏ, ngay cả quần áo của Tôn đại thiếu cũng dám lột!

Một vị đại gia thân phục.

- Người máy kia thật đáng yêu! Vì nó ta sẽ vào xem quán nhỏ này như thế nào?

Một vài thiếu nữ thế mà lại hướng về phía phía Tiểu Bạch si mê.

Vì vậy, rất nhiều người mộ danh mà bước vào trong quán nhỏ.

Vừa mới xoay người trở lại trong phòng bếp, về mặt Bộ Phụng lại không có một chút cảm xúc, thế nhưng trên miệng lại nhếch lên một cái.

- Hy vọng đám người kia đừng bị giá cả trong quán nhỏ dọa làm cho phát sợ.

(*) Trường bào cảm tú: Loại trường bào làm bằng vải gấm.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cơm rang trứng hay là trứng xào đơn được

Lần đầu tiên quán nhỏ Phụng Phụng náo nhiệt như thế.

Bởi vì sự kiện trăm người chạy ngoài đường, quán nhỏ Phụng Phụng rất cuộc cũng được mọi người xung quanh biết đến. Mặc dù tất cả mọi người đều nhỏ nước bọt chê cái quán nhỏ này ở vị trí hẻo lánh, nhưng mà ôm hiếu kỳ trong lòng mọi người đều dồn dập bước vào trong quán nhỏ.

Một vị bác gái ôm con bước vào quán nhỏ Phụng Phụng trông thấy mặt tiền cửa hàng nhỏ hẹp được vệ sinh hết sức sạch sẽ, trên bàn không dính một hạt bụi nói lên chủ quán là một người chu đáo. Vật dụng xung quanh được bài trí rất ấm áp, làm cho người ta có một loại cảm giác khoan khoái dễ chịu.

Từ cách trang trí mà nói, đây đúng là một cái quán nhỏ chất lượng cao.

- Chao ôi, lão bản, chỗ này có cái gì ăn ngon không? Tiệm của người bài trí đều có thể so với phòng riêng của Phụng Tiên lâu rồi!

Bác gái giúp đưa bé đang ôm trong ngực lau một chút nước mũi, tiện tay lau lau trên quần áo sau đó hướng về phía Bộ Phụng nói.

Bộ Phụng nhìn chằm chằm vào tay của vị đại mụ kia, trên mặt không hề có một chút cảm xúc.

- Như bà cũng có thể đi những chỗ như Phụng Tiên lâu sao? Đây bà, bà cũng biết khoát lác đấy chứ.

Ông cụ không vui, khinh thường hừ một tiếng.

Bác gái ngay lập tức xì lông, đem đĩa bé trong ngực thả xuống, hai tay chống nạnh, tròn to hai mắt dự định cùng lão đại gia kia đại chiến ba trăm hiệp.

- Khục khục, hai vị khách hàng nếu muốn ăn một chút gì đó, thực đơn ở sau lưng hai vị. Nếu hai vị muốn quyết đấu với nhau, mời tới bên ngoài quán nhỏ.

Bộ Phuong từ tốn nói, ngăn lại hai vị hàng xóm đang sắp đại chiến.

Bác gái hừ lạnh một tiếng, nghĩ tới mình đang trong quán của người khác nên cũng không tiếp tục cãi vã. Sau đó xoay người nhìn về phía thực đơn, miệng vẫn còn lẩm bẩm.

- Ta xem tiểu tử nhà ngươi cũng không tệ, kinh doanh một cái quán ăn cũng không dễ dàng, bác liền ủng hộ một chút việc làm ăn của ngươi, cho một phần

Bác gái đột nhiên nói không ra lời, vẻ mặt giống như gặp quỷ tròn mắt nhìn vào thực đơn, khóe miệng run rẩy mãnh liệt!

Ông cụ trong lòng nghi ngờ, quay đầu lại thấy được đáng về hiện giờ của bác gái cũng theo ánh mắt mà nhìn xuống, xem tý nữa thì phun ra một ngụm máu.

- Trời ạ! Một chén com rang trứng giá một viên nguyên tinh? Một nhúm rau cải xanh xào có gì đặc biệt sao, mà những một trăm đồng vàng? Tại sao ngươi không đi cướp luôn đi?

Ông cụ bị dọa sợ đến nỗi chòm râu có chút run rẩy.

Thân thể mập mạp của bác gái cũng run lên, kịch liệt nói:

- Tiểu tử nhà ngươi thật hết chỗ nói! Với giá tiền này của ngươi còn ai dám đến dùng com?

Vốn ông cụ cùng bác gái xích mích với nhau thể mà trở nên có cùng chung mối thù, đều hướng mũi nhọn về phía Bộ Phuong.

Bộ Phuong vẫn thản nhiên như thường, vẻ mặt không có một chút thay đổi.

- Quán nhỏ định ra giá tự nhiên có quy tắc của nó, muốn ăn liền gọi, không ăn xin mời rời đi.

Muốn làm một vị thần bếp đứng đầu thế giới huyền huyền này, tất nhiên là Bộ

Phuong phải có kiêu ngạo của mình.

Bác gái lúc này nhìn Bộ Phuong giống như là đang nhìn một người điên, nhanh chóng bế lên đĩa bé vẫn còn đang chảy nước mũi vội vã rời đi. Ông cụ cũng khom lưng, ngoác ngán lắc đầu đi ra quán nhỏ.

Đối với việc này, Bộ Phuong không để ý cho lắm. Tình huống này đã sớm nằm trong dự đoán của hắn. Giá cả đồ ăn ở quán nhỏ đã định trước hắn sẽ mất đi rất nhiều khách hàng. Bởi vì không phải tất cả mọi người đều có thể tiêu phí với giá cả đáng sợ như vậy.

Phần lớn những người tiến vào quán nhỏ đều như bác gái, bộ mặt giống như gặp quỷ kêu lên một cái sau đó rời đi.

Người đến nhanh, đi cũng nhanh.

Quán nhỏ Phuong Phuong náo nhiệt lại lần nữa trở nên lạnh lẽo. Căn bản không có một người nào muốn ở chỗ này tiêu phí.

Tiểu Tiểu Long dẫn theo người thiếu niên kia đi vào trong quán nhỏ.

Về mặt của hắn có một chút hưng phấn. “Tỷ tỷ mình không có ở đây, số nguyên tinh mà mình mang theo chắc hẳn là đủ để ăn một bữa com rang trứng phiên bản nâng cấp rồi”.

com rang trứng phiên bản nâng cấp cần người phải có tu vi đạt đến Tam phẩm Chiến Cuồng mới có thể ăn một chút. Điều này rõ com rang trứng này không thể so sánh với những thứ tầm thường kia được. Lúc trước, com rang trứng bản bình thường đều có thể làm cho tu vi của hắn có sự đột phá. Lần này hắn ăn com rang trứng phiên bản nâng cấp còn không phải làm cho hắn thăng thiên sao!

- Tiểu Long, Có phải ngươi nói chính là cái quán nhỏ này có com rang trứng vị rất ngon đúng không?

Thiếu niên đứng chấp hai tay, khí chất phi phàm, liếc nhìn quán nhỏ một cái sau đó nhàn nhạt nói.

- Đúng vậy! Tam công tử, com rang trứng ở quán nhỏ này là món com rang trứng ngon nhất mà ta đã từng ăn! Dù cho là đầu bếp nhà ta ...Không đúng! Dù cho là đầu bếp nhà ngươi nấu com rang trứng đều kém xa nơi này nhiều!

Tiểu Tiểu Long nhớ lại mùi thơm tỏa ra khi Bộ Phuong nấu com rang trứng, mơ mơ màng màng hít mất lại, vẻ mặt đầy hương thụ.

Tam công tử có chút kinh hãi, quán này lại có thể được Tiểu Long đánh giá cao như vậy. Đầu bếp nhà hắn cũng không phải dạng bình thường, thế mà nấu cơm rang trứng lại có thể kém hơn so với cái quán nhỏ nằm ở nơi hẻo lánh này?

Tam công tử đột nhiên cảm thấy có chút hứng thú, quay người nhìn về phía thực đơn món ăn.

Giá cả người bình thường khó có thể chịu được làm Tam công tử có chút kinh ngạc. Nhíu lông mày, trên gương mặt anh tuấn hiện lên vẻ “Không thể tin được”.

- cơm rang trứng nơi này lại dùng nguyên tinh thanh toán? cơm rang trứng phiên bản nâng cấp có giá mười viên nguyên tinh? Lại quy định tu vi của người ăn?

Giá cả của những món ăn này cùng với những quy định của chúng hoàn toàn thay đổi cách nhìn của Tam công tử. Hóa ra cơm rang trứng còn có thể bán như vậy.

(Câu trên nguyên bản là “Thế giới quan” của Tam công tử. Tỷ xem nếu dễ được, nx đệ với).

- Tam công tử, người cũng đừng không tin, ngày hôm qua sau khi tỷ của ta ăn phiên bản nâng cấp của món cơm rang trứng, ngày hôm nay đã bế quan! Tu vi của nàng còn trực tiếp tăng lên một tiểu cảnh giới đây!

Tiểu Tiểu Long nói.

- Ô! Thần kỳ như vậy?

Tam công tử kinh ngạc, tu vi của Tiểu Yên Vũ đã đạt đến Tứ phẩm Chiến Linh. Chỉ là một chén cơm rang trứng mà thôi ... Lại có thể làm cho tu vi của một vị Tứ phẩm Chiến Linh tăng lên?

Cái này còn là cơm rang trứng sao? Vẫn nên gọi là trứng xào đan dược đi?

- Ông chủ, cho ta một phần cơm rang trứng phiên bản nâng cấp đi, tu vi của tại hạ đủ, không cần kiểm tra.

Tam Công Tử hướng về phía Bộ Phương đứng ở cách đó không xa ôn hòa nói.

- Ta cũng muốn một phần cơm rang trứng phiên bản nâng cấp!

Tiểu Tiểu Long vội vàng nói, nhưng lời nói của hắn lại bị Tam công tử ngăn lại.

Tam Công Tử hí hóp mắt, vẻ mặt nhu hòa nở nụ cười sờ sờ đầu Tiểu Long.

- Tiểu Long, ngươi mang theo bao nhiêu nguyên tinh?

Sắc mặt Tiểu Tiểu Long lập tức cứng đờ, lời này vì sao lại quen thuộc như vậy?

- Mười ... Mười viên!

- Ừ, vậy là đủ rồi.

Về mặt Tiểu Tiểu Long rất đặc sắc nhìn vào túi tiền có thêu hoa mẫu đơn trên tay Tam công tử. Hắn cảm thấy tựa như có một vạn mũi tên vô hình đâm vào tim hắn.

- Lần tới ca sẽ mời ngươi.

Tam công tử mỉm cười nói:

- Hôm nay ta ra ngoài tản bộ quên mang theo tiền.

Tiểu Tiểu Long rung rung nước mắt, ăn một chén cơm rang trứng tại sao lại khó khăn đến như vậy?

- Ông chủ, cho ta một phần mì khô cùng một phần cải xào.

Bộ Phương về mặt không biểu tình, gật đầu một cái.

- Một phần cơm rang trứng phiên bản nâng cấp, một phần mì khô, một phần cải xào. Được, xin vui lòng chờ một chút.

Bộ Phương lặp lại một lần, sau đó xoay người tiến vào phòng bếp.

Tiểu Tiểu Long cùng Tam công tử tìm một chỗ ngồi xuống, bài trí tao nhã làm cho Tam công tử rất hài lòng.

- Không nghĩ tới trong đê đồ lại có quán ăn nhỏ trang nhã đến như vậy, thế mà trước đây ta cũng không biết. Hả! Con khôi lỗi mới vừa rồi lấy một chiến trăm đầu rồi?

Tam công tử nhìn xung quanh nói.

Hắn đối với Tiểu Bạch có ấn tượng rất sâu sắc, một cái khôi lỗi lại có thể có năng lực thần kỳ như vậy, quả thật rất ít thấy.

Ở đại lục Tiềm Long tông môn nổi lên san sát, đế quốc đứng đầu thế giới. Ở chỗ này, đế quốc mới là chính thống, bất kỳ một chính đạo tông môn hay ma đạo tông môn nào đều không được thừa nhận.

Hoàng đế đương thời của đế quốc Thanh Phong là Trường Phong đại đế, trị vì hơn bảy mươi năm. Thực hiện chính sách chiêu an đối với tông môn, tông môn được chiêu an liên lục bị làm cho tan rã sau đó biến chế vào quân đội. Tông môn không tuân theo sẽ bị hoàng đế phái binh thảo phạt.

Đế quốc Thanh Phong từ khi lập quốc đến nay đã hơn nghìn năm. Lập quốc đúng vào thời đại tông môn làm chủ, khi đó giữa các tông môn loạn chiến không ngừng, danh bất liệu sinh. Theo hơn một nghìn năm phát triển, tông môn tại đế quốc dần dần suy yếu. Sau khi trải qua hai lần “Khởi nghĩa tông môn” thất bại liên tiếp bị triều đình hoàn toàn trấn áp. (Đê không hiểu danh bất liệu sinh ^^ 名不聊生)

Hiện nay, tông môn ở đại lục Tiềm Long suy thoái chỉ còn lại mấy trăm tông môn hậu thế. So với thời đại vạn tông xưng hùng, quả thật thê thảm không thể tả.

Mà trong mấy trăm tông môn còn tồn tại, chỉ còn lại mười đại tông môn kéo dài hơi tàn dưới uy thế của đế quốc.

Tam công tử đã từng gặp được một tông môn suy tàn, cái tông môn này nghiên cứu lại là thuật điều khiển rồi. Đối với nghiên cứu khôi lỗi đã sớm xuất thân nhập hóa, hắn đang suy nghĩ xem khôi lỗi trong quán nhỏ này cùng tông môn kia có liên hệ gì.

Chẳng qua là hình dáng của Tiểu Bạch cùng khôi lỗi mà tông môn kia nghiên cứu hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa trong cơ thể Tiểu Bạch cũng không có chân khí vận chuyển, cho nên không có khả năng lớn Bộ Phuong là tàn dư của tông môn kia.

Ngay lúc hắn tự hỏi bản thân vấn đề này, từ trong phòng bếp bay ra một mùi thơm ngào ngạt.

Cái mùi thơm kia tựa như tơ thoảng qua mặt hắn, khiến cho Tam công tử tròn to mắt, cảm giác đói bụng đột nhiên sinh ra.

- Thật là thơm!

Hắn cảm thán nói.

Tiểu Tiểu Long đã sớm chết mê chết mệt ở trong đại dương mùi thơm, đôi mắt mông lung.

Chỉ riêng mùi thơm này đủ để sánh bằng đầu bếp nhà hắn khi thật sự nấu ăn, thậm chí vẫn có phần thắng.

Rất lâu sau đó một bóng hình thon dài từ phòng bếp đi ra.

Nét mặt Bộ Phuong không hề có chút cảm xúc tay nâng một mâm sứ Thanh Hoa, mùi thơm ngào ngạt bao phủ phía trên mâm sứ.

- cơm rang trứng phiên bản nâng cấp của ngài, mời từ từ dùng.

Bộ Phuong đem mâm sứ Thanh Hoa đặt bày ở trước mặt Tam công tử, từ tốn nói sau đó quay người trở lại phòng bếp.

Tam công tử hít một hơi thật sâu, một luồng mùi thơm theo mũi hắn tràn vào trong bụng, câu dẫn ra cơn thèm ăn của hắn, cảm giác đói bụng như thủy triều xâm lấn tới

Mùi thơm ngào ngạt ngưng tụ ở phía trên mâm sứ không tan, sau khi hắn múc một muỗng cơm rang trứng mùi thơm ngưng tụ lại ầm ầm tán đi, giống như là một quả bom mùi thơm.

Mùi thơm ngào ngạt chỉ trong chớp mắt đập thẳng vào Tam công tử.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ta chính là hoàng tử, ngươi hãy làm đầu bếp của ta đi!

Múc một muống com trứng vào miệng, hương vị thơm ngon đậm đà chỉ trong chớp mắt phủ lấy toàn bộ vị giác của Tam công tử. Những hạt com giống như những viên trân châu nhỏ ở trong miệng hần nảy lên. Hương vị com cùng mùi trứng đậm đà tựa như một đám mây không tan bao quanh thân thể, làm cho người ta có cảm giác mình đang ngao du giữa đại dương hương thơm.

Tam công tử mê mẩn, hần thực sự chưa bao giờ ăn qua com rang trứng ngon đến thế. Tiểu Tiểu Long nói không sai, cho dù đầu bếp nhà hần cũng không thể nấu ra món com rang trứng như vậy.

Ăn xong một muống com rang trứng, muống thứ hai được đưa vào miệng không ngừng. Ở trước món ăn ngon, chỉ có ăn ngón nghiêng, toàn tâm toàn ý chìm đắm vào bên trong món ăn mới là sự tôn trọng đối với người đầu bếp.

Tiểu Tiểu Long hăm mộ nhìn một màn này, con sâu thềm ăn trong bụng đã sớm bị cảm dỗ đi ra. Bộ Phuong làm ra com chiên trứng có mùi thơm ngào ngạt thật là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi. Giống như mang mùi thơm tập trung lại toàn bộ sau đó trong nháy mắt thả ra ngoài.

Bộ Phuong thân nhiên nhìn Tam công tử đang ăn ngầu nghiêng khoe miệng nhếch lên một cái. Ở trước mặt thực ăn ngon chân chính, không phân biệt giàu hay nghèo, cho dù người có là đế vương cũng sẽ bị bắt làm tù binh. Mặc dù hần không biết thân phận của Tam công tử là gì, nhưng hần cũng không muốn biết. Vào thời điểm này, hần chỉ cần biết Tam công tử là khách hàng của hần, chỉ cần thế là đủ.

Bộ Phuong xoay người trở lại trọng phòng bếp. Hần thuần thực lấy ra bột mỳ, sau đó nhồi mỳ rồi làm thành sợi, cuối cùng bỏ vào nồi, chờ cho mì nóng đến một mức độ hoàn hảo rồi lấy ra cho vào trong chén. Một chén mì khô nóng hổi rất nhanh được hoàn thành.

Nấu xong mì khô Bộ Phuong cũng không có lập tức mang ra, mà là từ trong tủ lạnh lấy ra một bó rau cải xanh.

Rau cải xanh tươi có lá to sáng bóng, bên trên mặt lá còn có vài giọt nước chưa khô. Giọt nước phản chiếu ánh đèn tỏa ra một chút nhiệt độ cùng ánh sáng.

Nguyên liệu làm nên món ăn là cải Từ Lăng (*) được hái ở giữa sườn núi của Thiên Đăng Sơn. Mỗi ngày tiếp thu ba canh giờ tắm rửa ánh nắng mặt trời cùng trải qua một giờ mưa trên núi tưới nhuận. Được hái lúc sáng sớm khi sương mù còn chưa tan, giữ cho Từ Lăng được tươi ngon và giữ được dinh dưỡng vốn có của nó.

Hệ thống giới thiệu thông tin về cây cải này rất nhanh hiện lên trong đầu Bộ Phuong. Hần không thể không tặc lưỡi, nghe qua có vẻ rất quý giá, thảo nào một chén rau cải xào muốn một trăm đồng vàng.

Thiên Đăng Sơn là một tòa núi cao rất nổi danh nằm ở đại lục Tiềm Long. Trên đỉnh núi có một cái hồ nước, nghe nói trong hồ này chứa đầy linh khí thiên địa. Khi uống có thể làm kinh mạch thông suốt, tăng cường tu vi bản thân. Cây cải này sinh trưởng ở giữa sườn núi Thiên Đăng Sơn, đủ để nói lên giá trị của nó.

Hần xào rau cải không biết bao nhiêu lần, có câu nói “quen tay hay việc”, kỹ thuật xử lý rau cải của Bộ Phuong đã đạt đến mức độ thần kỳ.

Sau khi hần vớt rau ra khỏi chảo bỏ vào trong chén, lá cải không hề có một chút biến hóa, vẫn xanh tươi như trước giống như không hề có xào nấu qua.

Sự thực là bởi vì kỹ thuật kiểm soát ngọn lửa của Bộ Phuong rất hoàn mỹ. Làm cho lượng nước có trong rau cải không bị mất đi, toàn bộ được giữ lại.

- Mì khô cùng cải xào của ngài, mời từ từ thưởng thức.

Bộ Phuong bình thân nói.

Ánh mắt Tiểu Tiểu Long ngay lập tức lóe sáng, cầm lấy mì khô bắt đầu ăn ngón nghiêng. Nhìn Tam công tử ăn com chiên trứng hần đã sớm rất đói.

Trong lúc Tiểu Tiểu Long thưởng thức mì xào, Tam công tử cũng đã sớm ăn xong một chén com chiên trứng. Bộ Phuong làm com chiên trứng số lượng không nhiều cho nên hần ăn rất nhanh, nhưng dù không có nhiều nhưng chất lượng lại rất tốt.

- Đồ ăn thật ngon! Quả là mỹ vị!

Tam công tử kiểm chế lại thôi thúc liếm chén, hướng về phía Bộ Phuong giong ngón tay cái.

- Com rang trứng của lão bản quả thật không bình thường, nguyên liệu chế biến tuyệt đối không phải là phổ thông. Ta có thể cảm nhận được linh khí ẩn chứa trong món com chiên trứng này. Sau khi ăn vào trong bụng lại cảm thấy chân khí được nâng cao. Mặc dù không có nhiều nhưng rất quý giá.

Tam công tử không thể không tán thưởng. Hần là một vị Ngũ phẩm Chiến Vương, có thể làm cho chân khí của hần tăng tiến một chút đủ để chứng minh com món chiên trứng này không tầm thường.

- Nếu như ta đoán không sai, người chính là dùng trứng của yêu thú cấp năm Thâm Hải Điều Hâu để làm ra món này.

Bộ Phuong kinh ngạc nhìn Tam công tử, hần thật không ngờ tới đối phương lại đoán ra nguồn gốc của quả trứng này.

- Com xào trứng phiên bản nâng cấp: Sử dụng trứng của yêu thú điều hâu cấp năm sinh sống ở biển Thâm Hải sau khi nó sinh ra quả thứ nhất. Ngoài ra, quả trứng được sóng biển Thâm Hải thẩm thấu cùng trùng kích làm cho bên trong nó chứa đầy linh khí nồng nặc. Gạo chính là chọn loại vua của gạo, Nam Hoang Ngũ Thường, hạt gạo đầy đặn, phong phú chất dinh dưỡng, là gạo mà hàng năm dâng lên hoàng đế.

Quả nhiên, khỏe miệng Tam công tử nở ra một nụ cười ôn hòa. Quả trứng này đúng là trứng của yêu thú điều hầu cấp năm sống ở biển Thâm Hải. Hắn đã từng thưởng thức qua trứng của loại yêu thú này, chẳng qua phương pháp ăn khi đó không phải là com chiên trứng, chỉ đơn giản là trứng chiên, mùi thơm ngào ngạt tỏa ra làm cho hắn không thể tưởng tượng nổi.

Ngược lại Tam công tử không để ý loại gạo này lắm, bởi vì thực sự cũng không xa lạ gì với hắn.

Tam công tử chú ý đến đĩa cải xào trên tay Tiểu Tiểu Long, hắn nhớ một đĩa cải xào này có giá một trăm đồng vàng.

Đây không phải là một cái giá rẻ, cho nên hắn rất tò mò món cải xào này có cái gì đặc biệt.

- Cải xanh làm ra món này có lai lịch gì hay sao?

Tam công tử mặt đầy tò mò hỏi.

- Ta chọn cây cải tự sinh trưởng ở giữa sườn núi Thiên Đăng Sơn. Hải lúc sáng sớm, đảm bảo linh khí bên trong không bị mất đi.

Bộ Phương nói.

Hóa ra là Tử Lăng, Tam công tử tỉnh ngộ.

Tử Lăng là một loại rau cải rất trân quý, sinh trưởng ở nơi rất khắc nghiệt. Nhưng lại rất phong phú dinh dưỡng, có thể làm kinh mạch thông suốt, là một loại nguyên liệu nấu ăn hiếm có thượng hạng.

Nếu đúng là rau Tử Lăng, một chén cải xào bán một trăm đồng vàng cũng không tính đắt.

- Trâu bò như vậy?

Tiểu Tiểu Long ăn một miếng đầy mỡ, nghe thấy Tam công tử cùng Bộ Phương bàn luận về món cải xào, lập tức mắt sáng lên nói thào một câu.

Nuốt toàn bộ sợi mì trong miệng xuống, Tiểu Tiểu Long dùng đũa gấp lên mảnh nhỏ lá Tử Lăng thanh thúy ướt át, giống như chưa hề bị xào qua.

- Cái này chín rồi sao?

Tiểu Tiểu Long nghi ngờ hỏi.

Hắn trước tiên dùng mũi ngửi một cái, một luồng nhiệt độ hòa quyện cùng hương thơm từ trong lá rau truyền ra. Lúc này hắn mới xác định món cải xào này đã chín.

Bỏ lát rau cải vào trong miệng, nhẹ nhàng cắn, tiếng giòn thanh thúy vang lên. Ánh mắt Tiểu Tiểu Long laooj trứng tròn tròn. Hắn cảm giác dường như trong miệng có một luồng băng lạnh thẩm thấu mà ra. Mùi vị ngọt ngào thơm mát bao trùm lấy vị giác của hắn, làm cho hắn tinh thần sảng khoái. Cổ mát lạnh này vào miệng sau đó chui vào trong bụng, giống như lan truyền đến toàn thân, cái loại cảm giác này thật khó mà tả nổi. Giống như có vài vị mỹ nữ dùng bàn tay non mềm nắn bóp thân thể người.

- Cái này thật sự là cải xào sao?

Tiểu Tiểu Long kinh hãi, lần đầu tiên hắn ăn được món cải xào như vậy, thật khó mà diễn tả bằng ngôn ngữ cảm giác thoải mái lúc này.

- Món cải xào này là một khảo nghiệm đối với công lực của người đầu bếp, bởi vì phải đem rau cải dinh dưỡng cùng với lượng nước của nó giữ lại toàn bộ mà không để mất đi. Cho nên trình độ khống chế ngọn lửa cùng nắm bắt thời cơ đối với người đầu bếp yêu cầu vô cùng cao.

Tam công tử nhận xét nói, hắn cũng nuốt một ngụm nước miếng.

Bộ Phương gật đầu một cái, lời nói của Tam công tử cơ bản không sai. Món cải xào này chính là một trong mấy món ăn đứng đầu về khảo nghiệm công lực.

- Không biết ông chủ xưng hô thế nào?

Tam công tử bỗng nhiên đứng lên, ôn hòa quay về phía Bộ Phương cười nói.

- Họ Bộ, tên Phương.

Bộ Phương sững sốt một chút, lời ít ý nhiều trả lời.

- Hóa ra là Bộ lão bản, đối với kỹ thuật nấu nướng của Bộ lão bản tại hạ bội phục sát đất. Thật không dám giấu giếm, tại hạ chính là Tam hoàng tử của đế quốc Thanh Phong, Cơ Thành Tuyệt.

Tam công tử cười nhạt, trên người hiện ra một cỗ phong thái tự tin của thượng vị giả.

- Ô!

Sắc mặt Bộ Phuong không chút thay đổi nhìn Cơ Thành Tuyết, hóa ra người trước mắt là một vị hoàng tử. Hoàng tử... rất trái sao?

Cơ Thành Tuyết thấy vẻ mặt Bộ Phuong vẫn như cũ không có một chút thay đổi, hoàn toàn không kinh hãi đối với thân phận của hắn, vẫn là có chút kinh ngạc trong lòng.

- Không biết Bộ lão bản có thể hay không vì bản hoàng tử làm đầu bếp, chuyên môn vì bản hoàng tử phục vụ? Bộ lão bản không cần lo lắng về vấn đề tiền lương, mỗi tháng một trăm đồng tiền, thấy thế nào?

Cơ Thành Tuyết cười nói, hắn tin tưởng với yêu cầu này Bộ Phuong không thể từ chối.

Hơn nữa, với giá tiền lương trên trời một trăm đồng tiền một tháng so với đầu bếp cung đình đều rất cao.

Tiểu Tiểu Long chính là ngần ngại, Tam công tử quả thật hết chỗ nói. Đây là dự định đào đi Bộ lão bản sao? Vậy sau này hắn đi nơi nào vừa có thể ăn món ngon lại tăng tu vi đây?

Bộ lão bản, người ngàn lần không nên bị cám dỗ! Không thể bị Tam hoàng tử chinh phục!

Bộ Phuong sắc mặt không một chút thay đổi liếc mắt nhìn Tam hoàng tử Cơ Thành Tuyết đang tràn đầy tự tin. Người phía sau cũng tràn đầy mong đợi nhìn hắn.

- Ô... Làm đầu bếp riêng của người?

- Ừ

- Không thể nào, người không đủ tư cách.

Trước ánh mắt mong đợi của Cơ Thành Tuyết, Bộ Phuong thản nhiên nói.

(*) Từ Lăng: bấp cái tím

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Một đám bàn tử

Ánh mắt mong chờ của Cơ Thành Tuyết chợt bị kim hãm, sắc mặt trở nên cứng đờ.

Hắn... Hắn cư nhiên cự tuyệt ta!

Cơ Thành Tuyết không dám tin, hắn là hoàng tử đó, đế quốc Tam hoàng tử, địa vị cao thượng, có không biết bao nhiêu người muốn dính quan hệ với hắn, nhưng hôm nay, hắn tự mình ra lời mời lại bị cự tuyệt vô tình.

Với lý do...

- Người không đủ tư cách!

Nhớ đến thời điểm đối phương nói câu này, sắc mặt không chút thay đổi, Cơ Thành Tuyết cảm giác như có một mũi tên vô hình đâm vào lòng hắn.

Bất quá, lòng dạ Cơ Thành Tuyết hắn không tệ, tuy bị cự tuyệt, nhưng không tức giận, chỉ cười nhẹ nhàng.

- Đúng vậy, ta đây chỉ là Tam hoàng tử... Quả thực không đủ tư cách.

Cơ Thành Tuyết tịch mịch cảm thán, trong lòng tựa hồ có gì đó xúc động.

Thanh Phong đế quốc, Trường Phong Đại Đế có ba người con trai, Đại hoàng tử Cơ Thành Cảnh từ năm mười tuổi đã được sắc phong thái tử, Nhị hoàng tử Cơ Thành Vũ cũng được phụ hoàng phong vương gia, chỉ có Cơ Thành Tuyết hắn, tựa hồ không được yêu thương bằng hai vị ca ca, đến bây giờ cũng chỉ là một tên tướng quân.

Tuy địa vị tướng quân rất cao, nhưng nếu so với Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử, cũng như trời với đất.

- Tam hoàng tử...

Tiểu Tiểu Long nhận ra tâm trạng Cơ Thành Tuyết không tốt, lo lắng mở miệng, nhưng lời còn chưa nói xong đã bị Cơ Thành Tuyết cắt đứt.

- Bộ lão bản, nếu ngươi không muốn trở thành đầu bếp của tại hạ, vậy ngươi có nghĩ đến trở thành ngự trù, chuyên môn làm thức ăn cho Hoàng Đế không?

- Ta không có tư cách, nhưng Hoàng đế kia, nói gì cũng nên có tư cách chứ?

Cơ Thành Tuyết khẽ cười nói.

Bộ Phuong nhàn nhạt liếc hắt một cái, nhú mồm, người ngày có ngốc thật hay giả đây? Hắt nói vậy chưa đủ rõ ràng sao?

- Ta không muốn trở thành đầu bếp của bất cứ ai, nấu ăn cho Hoàng Đế cũng không được, các ngươi muốn ăn cơm, trực tiếp đến đây, nên xếp hàng thì xếp hàng, ăn xong cần trả tiền thì trả tiền.

Bộ Phuong hắt phải trở thành bếp Thần đứng trên đỉnh chuỗi thực vật Huyền Huyền thế giới, sao có thể trở thành đầu bếp riêng cho người khác được.

Cơ Thành Tuyết trầm mặc, Bộ Phuong cự tuyệt hắt, hắt có thể lý giải, nhưng đối phương cự tuyệt Ngự Trù, điều này có chút khó tin.

Mộng tưởng của tất cả đầu bếp trong thiên hạ, không phải tiến nhập Ngự Thiện Phòng, trở thành đầu bếp cho Hoàng đế sao?

Vậy mộng tưởng của Bộ Phuong là cái gì?

- Cơm rang trứng phiên bản nâng cấp mười viên Nguyên Tinh, mời trả tiền, cảm ơn.

Mặt Bộ Phuong vẫn không đổi lên tiếng, hắt lười nói chuyện với tên Hoàng tử này.

- Ngươi nữa, tổng cộng hai trăm đồng vàng.

Thuận tiện, nói cho Tiểu Tiểu Long đứng kế bên.

Cơ Thành Tuyết nhìn thật kỹ Bộ Phuong, đưa mười viên Nguyên Tinh cho hắt, Tiểu Tiểu Long cũng trả hai trăm đồng vàng, sau đó hai người ly khai tiêu điểm.

Một cái quán ăn chưa đến mười mét vuông, ngay cả bảng hiệu cũng không có, trước cửa có một con chó mực lớn, một đầu bếp gầy gò, thân hình thon dài đầy nguyên tắc, Khôi Lỗi thần bí, tài nấu ăn hoàn mỹ, còn có nguyên liệu nấu ăn phẩm cấp cực cao không rõ lai lịch... Khắp nơi Phuong Phuong tiêu điểm đều lộ ra vẻ thần bí.

Sau khi Cơ Thành Tuyết ra khỏi tiêu điểm, quay đầu nhìn thêm một lần nữa, nhếch miệng khẽ cười, có chút ý tứ.

Thu thập chén đĩa sạch sẽ, trong quán nhỏ lại trở nên quanh quẩn, một lần nữa lười biếng tựa vào người Tiểu Hắc, Bộ Phuong tiếp tục phơi nắng.

Bất quá, danh tiếng tiêu điểm bởi vì trò hề với Tôn Khải Tường mà oanh động, lấy tư thế nhanh như sét đánh truyền khắp Đế Đô.

- Ở một góc trong hẻm nhỏ có một quán ăn kỳ lạ, không biết các ngươi có nghe nói qua hay không?

- Ngươi nói quán ăn nhỏ một chén cơm rang trứng bán mười viên Nguyên Tinh sao?

- Lão bản chắc bị động kinh, cái giá này mà cũng có người vào ăn sao? Cơm rang trứng của hắt nếu có thể bán đi, ta đưa cả sập bánh nướng này bêu cho hắt, hừ!

...

Trên thế giới này, luôn luôn tồn tại kẻ có tiền, bọn họ truy cầu bất đồng với người thường, nhìn vấn đề cũng không giống người thường.

Thời gian Bộ Phuong an nhàn không lâu, có mấy bóng người đi vào tiêu điểm.

Bộ Phuong miễn cưỡng ngồi dậy, nhìn một đám mập mạp tiến vào.

Những tên này đều mặc xiêm y hoa lệ, trên ngón tay mang một chiếc nhẫn vàng cực lớn, trên cổ treo mỹ ngọc, đai lưng cang khảm Phi Thúy.

Hay cho một đám trư ca, không biết nhà nào bồi dưỡng ra được cái đám này, Bộ Phuong trong lòng cảm thán.

- Lão bản! Nghe nói quán ăn nhỏ này của ngươi bán đồ ăn rất đắt hả? Còn đắt hơn Phụng Tiên Lâu, huynh đệ ta tin tưởng, bán càng quý phẩm chất càng tốt, nếu đồ ăn của ngươi có thể thỏa mãn dạ dày chúng ta, giá cả không phải vấn đề.

Một tên mập cầm đầu ăn mặc hoa lệ, phi kim đai ngân hét lên.

Bọn họ chen lấn trong tiểu điểm, cư nhiên chiếm gần hết không gian trong này.

Bộ Phương mặt không thay đổi đứng lên hỏi:

- Muốn ăn món gì?

Mập mập liếc mắt nhìn thực đơn, hí hí mắt, mười viên Nguyên Tinh một phần com rang trứng đủ để cho đám trư ca muôn tiền muôn bạc biển này hít một hơi khí lạnh.

- Được đấy, tiểu điểm này của nguoi quả nhiên trâu bò! Cho ta một phần com rang trứng phiên bản nâng cấp!

Mập mập lên tiếng.

Bộ Phương nhất thời nhắc nhở:

- Com rang trứng phiên bản nâng cấp chỉ có nhân vật tu vi tam phẩm Chiến Cuồng mới ăn nổi, tu vi không đủ sẽ gặp nguy hiểm.

- Ôi, Kim đại ca của ta có danh xưng “Khinh Công Nhất Chi Mai”, tu vi sao không đến tam phẩm Chiến Cuồng được chứ! Nguoi đi nấu là được!

Tên mập còn lại nhất thời kêu la.

Bộ Phương mặt không đổi, đạm nhiên như nước, liếc mắt nhìn tên mập vừa lên tiếng, vóc người này sao có thể so sánh với Nhất Chi Mai chứ.

Cuối cùng, đám này mập mập gọi ba phần com rang trứng phiên bản nâng cấp, bốn phần com rang trứng phổ thông, bảy phần mì xào, bảy phần cải xào...

Bộ Phương dù bình tĩnh, khéo miệng cũng giật một cái, không hổ có dáng này nha, quả nhiên có thể ăn!

Có thể ăn là phúc, người thích ta có thể cho nguoi ăn no.

Hắn bước vào phòng bếp, toàn thân toàn ý đầu nhập vào việc nấu nướng, chỉ chớp lát sau, mùi thơm đậm đà truyền ra, phiêu đẳng toàn bộ tiểu điểm.

- Thơm quá! Chưa bao giờ nguoi qua com rang trứng thơm như vậy!

Đám bàn tử đều say mê neho mắt, hít hít cái mũi.

Bọn chúng đang rất chờ mong được nếm thử mùi vị này.

Ngay thời điểm một đám to con đang đợi món ăn, một thân ảnh thon dài ôn hòa, phong độ nhanh nhẹn chậm rãi đi vào.

Triệu Như Ca đám người ngồi trong quán, thần sắc trên mặt hơi đổi.

- Sao có nhiều người như vậy?

Triệu Như Ca hơi kinh ngạc.

Kim Bàn Tử? Lại là hắn. Triệu Như Ca rất nhanh nhận ra một người trong đám mập mập.

Kim Bàn Tử, tên đầy đủ Kim Phú Quý, nhà giàu nổi danh trong Đế Đô, trong nhà ôm cả một cái Nguyên Tinh Quảng Mạch, giàu có đến mức nứt tường đổ vách.

Những tên mập còn lại cũng đều là tài chủ nổi danh trong kinh thành.

Đám gia hỏa này cư nhiên cũng đến quán ăn nhỏ này, bọn họ không cảm thấy mất mặt sao?

- Nhường một chút, cho ta vào với.

Triệu Như Ca khảy nhẹ cái quạt, vừa may một tên mập di động, nhường ra một đường.

Triệu Như Ca theo khe hở này đi vào trong, vừa vặn gặp Bộ Phương đi từ từ nhà bếp, tay đang nâng một chén com rang trứng.

Mùi thơm đậm đà giống như tơ lụa nhất đẳng phiêu đẳng, bao bọc hoàn toàn Triệu Như Ca, khiến cả người hắn đều đắm chìm trong hương vị thơm ngon này.

- Lão bản, làm ơn nhanh một chút! Chúng ta đợi không kịp!

Những khối thịt trên mặt Kim Bàn Tử run lên từng hồi, không kịp đợi hô.

- Com rang trứng phiên bản nâng cấp của quý khách, thỉnh từ từ dùng.

Bộ Phuong dọn lên đĩa com rang trứng, thần nhiên nói, sau đó xoay người tiếp tục quay lại nhà bếp.

Triệu Như Ca từ trong say mê tỉnh lại, trong lòng vô cùng kinh ngạc với tài nấu nướng của Bộ Phuong, có thể làm Yên Vũ mê mẩn, tài nấu nướng này quả thực bất phàm.

- Chờ một chút, nấu cho ta một phần com rang trứng phiên bản nâng cấp.

Triệu Như Ca vội nói.

- Ai da! Tên cây gậy, ngươi hiểu phép tắc trước sau không?

Một tên mập thấy Triệu Như Ca tự nhiên chen ngang, nhất thời không vui, lớn tiếng hét lên.

Triệu Như Ca khinh bỉ liếc hắn, cười lạnh nói:

- Bản công tử ăn một bữa com còn cần xếp hàng sau ngươi? Ngươi tính là thứ gì?

- Mẹ nhà mī! Dám khiêu khích lão tử!

Mập mập kia nhất thời nổi giận.

- Lão Tử là đại lão bản kinh thành Cẩm Tú Phường, tiểu tử ngươi là cái thá gì?

- Tại hạ Triệu Như Ca.

Triệu Như Ca thần nhiên, tự tin ngạo nghễ nói.

Triệu Như Ca, con trai Tả Tướng, cao quý không gì sánh được, tên mập mập kia chuẩn bị mắng tiếp, lời nói chưa ra khỏi miệng đã đọng tại yết hầu, trợn to hai mắt.

Về sau, hắn lộ vẻ tức giận trừng mắt nhìn Triệu Như Ca, khuôn mặt không cam lòng.

Được... có lão cha trâu bò, ta không tranh với ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Năm nay đế đô thịnh hành khóa thân sao?

Triệu Như Ca thật ra là một người rất điệu thấp, hắn chưa bao giờ ra ngoài nói mình là con trai Tả Tướng cả, hắn không muốn trưởng thành dưới sự bao che của phụ thân.

Nghiêm chỉnh mà nói, Triệu Như Ca không giống như hoàn khổ Tôn Khải Tường, bởi vì hắn là một người có lý tưởng, hắn hy vọng có một ngày, thế nhân mỗi khi nói đến Triệu Như Ca, điều đầu tiên nghĩ tới là bản thân hắn, chứ không phải thân phận con Tả Tướng.

Sở dĩ, Triệu Như Ca năm tuổi tập võ, chín tuổi đọc đủ thứ thi thư, mười lăm tuổi thuộc lòng bách gia kinh điển, hắn muốn trở thành người bày mưu nghĩ kế, nhất định phải có đầy đủ tài lược cùng kiến thức.

Mấy năm nay, tuy Triệu Như Ca không làm ra sự tình gì khiến người ta kinh diễm, nhưng cố gắng của hắn không uổng phí, chỉ ít ở kinh thành, rất nhiều người khi nghe đến ba chữ Triệu Như Ca, có chút kiêng kỵ.

Kim Bàn Tử đó là một vị trong đó, làm một đại tài chủ, có cả một mỏ Nguyên Tinh, hắn cũng có giao tiếp cùng đại quan triều đình, sự tình hắn hiểu rõ nhiều hơn người khác, Triệu Như Ca bày mưu chôn giết một vị Ngũ phẩm Chiến Vương, việc này, hắn hiển nhiên có biết.

Người này tâm ngoan thủ lạt, tâm tư kín đáo, không đạt mục đích thì không bỏ qua, rất có phong thái kiêu hùng.

- Nếu Triệu công tử muốn, vậy để cho Triệu công tử trước đi.

Kim Bàn Tử ngẩng đầu nói, hắn không hy vọng những huynh đệ của mình kết mâu thuẫn với một tên âm hiểm như Triệu Như Ca, nếu không... chết lúc nào cũng không biết.

Đám mập mạp không thể làm gì khác, lộ vẻ tức giận lui ra phía sau.

Triệu Như Ca rất hài lòng nhìn đám người phản ứng, khinh bỉ liếc họ một cái, cao ngạo cười nhạt.

Bộ Phương vẫn lạnh nhạt xem mọi chuyện, không nói gì, cũng lười nói chuyện.

Rốt cục, ánh mắt Triệu Như Ca rơi lên người hắn, ngữ khí không vui nói:

- Còn không mau đi cho ta nấu một phần? Ngán người làm cái gì?

Bộ Phương vẫn không biểu tình, lạnh lùng mở miệng:

- Tiểu điểm có quy củ: Không cho phép mang thức ăn ra ngoài, mỗi người mỗi bữa mỗi món chỉ ăn một phần, không cho phép nháo sự, không cho phép chen ngang, thời gian buôn bán chỉ trong vòng ba giờ.

- Người muốn cưỡng ép không cho phép chen ngang đúng không?

Triệu Như Ca khẽ cười, cái thứ gì đây, một tiểu điểm mà thôi, lại còn ra nhiều quy củ như thế, quy củ vốn do người định, lập ra là để phá vỡ.

Bộ Phương nhíu mày, nghiêm túc nói tiếp:

- Không, ta nhấn mạnh phải chỉ việc nháo sự, không cho phép chen ngang, còn có... thời gian kinh doanh của bản điểm chỉ trong ba canh giờ, hôm nay chỉ còn lại có nửa canh giờ.

- Kêu người nấu thì nấu đi, một tên đầu bếp mà thôi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì! Bản thiếu đến chỗ này của người ăn, là nể mặt người, đừng cho thể diện mà không cần.

Triệu Như Ca lười nghe Bộ Phương nói nhảm, sắc mặt lạnh lẽo, tức giận quá lớn, đá tên mập bên cạnh một cước, làm dấu nhường vị trí cho đối phương.

Lại một tên trẻ trâu đầu óc mu muội dám đắc tội thân bếp tương lai.

Mặt Bộ Phương vẫn như cũ không biểu tình.

- Người phá hư quy củ, sẽ bị liệt vào sổ đen tiểu điểm, vĩnh viễn không cung cấp phục vụ, nếu muốn ăn, xin xếp hàng theo trình tự.

Bộ Phương nói xong câu đó, đi vào nhà bếp, lười quản tên ngáo Triệu Như Ca phẫn nộ vỗ bàn.

Chỉ chốc lát sau, một phần cơm chiên trứng đã được hoàn thành, Bộ Phương bung ra, đưa đến trước mặt một tên mập, không để ý đến sắc mặt Triệu Như Ca đang tái xanh.

Lại thêm một phần cơm chiên trứng được hoàn thành, nhưng như trước không phải cho Triệu Như Ca.

Liên tục nấu bảy phần cơm chiên trứng, mùi thơm đậm đà bao phủ cả cái tiểu điểm, tiểu điểm như hóa thành một hải dương mùi vị, thân Triệu Như Ca ở trong đó, sống một ngày như một năm, cái bụng đói bị hương vị tiêu hồn kích thích không ngừng.

- Người giờ trò quý gì! Cơm xào trứng của ta còn chưa xong sao?

Triệu Như Ca nhẫn thật lâu, hắn rốt cục nhịn không được.

Bộ Phương nhàn nhạt liếc hắn một cái nói:

- Còn ba phần mì xào, ba phần cải xào, sau đó mới đến phiên người.

Triệu Như Ca hít sâu một hơi, trong lồng ngực, lửa giận thiêu đốt hùng hực, sợi tóc không gió mà bay, một cỗ quang huy lưu chuyển trên da thịt hắn.

- Thật không biết người nào cho người cái dũng khí này, dám đắc tội Triệu Như Ca ta?

Triệu Như Ca gần như rít gào từ kẽ răng.

Cả người hắn tản ra một cỗ khí thế đáng sợ.

Tu vì hắn là Tam phẩm Chiến Cuồng, vẫn có số má trong đám người trẻ của Đế Đô, mặc dù kém rất nhiều nếu so với Tiểu phủ Tiểu Yên Vũ cùng tiểu Trấn Quốc Hầu Dương Thần những yêu nghiệt này, nhưng nếu so với đám hoàn khổ Tôn Khải Tường, vẫn rất trâu bò.

- Người muốn động thủ trong tiểu điểm?

Đối phương không hăm dọa được Bộ Phuong hấn, tuy khí thế trên người Triệu Như Ca rất cường thịnh, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến hấn.

- Đập cái tiểu điểm này của người thì như thế nào?

Triệu Như Ca cười nhạt, hấn xòe bàn tay ra, một đạo chân khí lưu chuyển trong lòng bàn tay hấn.

- Trước người, có hơn một trăm người đến đây phá tiệm, sau đó bọn họ đều trần truồng chạy trốn, người cũng muốn như thế?

Sắc mặt Bộ Phuong cũng không biến hóa nói.

Triệu Như Ca nhất thời cả kinh, về sau khinh thường cười:

- Chớ so sánh ta cùng đám phế vật kia, người nếu bây giờ cầu xin tha thứ, lập tức đi nấu cho ta một phần cơm chiên trứng, bản thiếu tạm tha người, bằng không... cửa tiệm này của người không cần mở tiếp nữa.

- Còn ba phần làm mì xào và ba phần cải xào.

- Muốn chết!

Triệu Như Ca thực sự phẫn nộ, một bước tiến lên, chân khí trong tay lưu chuyển, đánh về hướng Bộ Phuong, hấn tự tin, một phạm nhân nhất định tránh không thoát công kích của hấn.

Bộ Phuong bình tĩnh đứng tại chỗ, nhìn Triệu Như Ca không ngừng đến gần, người chưa đến, chương phong gào thét, thổi tung tóc dài của hấn.

Kim Bàn Tử hít đôi mắt một cái, khí thế trên người chợt biến đổi, đầu ngón chân chạm đất, cả người hấn nhẹ như yến lữ lững trên không, hấn muốn ngăn cản Triệu Như Ca.

- Tiểu Bạch!

Bộ Phuong nhẹ giọng.

Đôi mắt Kim Bàn Tử đột nhiên trừng lớn, hấn thấy một Khôi Lỗi kim loại màu trắng che trước mặt Bộ Phuong.

Một chương Triệu Như Ca hung hăng vỗ vào người Khôi Lỗi, một chút động tĩnh cũng không có.

Triệu Như Ca phát ngốc, Kim Bàn Tử cũng ngây ngô không dám tin.

- Người gây chuyện, cẩn thận không ta thông nát người!

Đôi mắt kim loại của Tiểu Bạch lóe lên, Triệu Như Ca và Kim Bàn Tử cảm thấy hoa mắt, cảm giác được bản thân giống như đang đặng vãn giá vũ.

"Àm!"

Triệu Như Ca bị quăng ra tiểu điểm, cái miệng găm đất, hấn cảm thấy một trận lạnh rung, phát hiện y phục toàn bộ không thấy, chỉ còn sót lại một cái nội khổ che của quý.

Triệu Như Ca tức giận ngẩng đầu, nhìn phía tiểu điểm, trên mặt hấn rất nhanh lộ vẻ kinh khủng, bởi vì hấn chứng kiến một đồng... thịt bay ra từ tiểu điểm, đập tới phía hấn

"Àm!"

Mặt đất hơi chấn động một chút.

Kim Bàn Tử cảm giác mình bị oan, hấn thật không muốn gây chuyện, hấn chỉ ra tay giúp đỡ thôi.

Sau khi rơi xuống đất, mập mập cảm giác dưới thân mình tựa hồ đè phải vật gì, xoay người một phát, một thanh âm như phát điên từ dưới truyền đến, hấn vội vàng đứng dậy.

Triệu Như Ca chảy máu mũi, khuôn mặt anh tuấn có chút vằn vẹo.

Bộ Phuong hai tay ôm ngực, đi tới cửa tiệm, phía sau hấn là Tiểu Bạch đang tản ra ánh sáng kim loại sáng bóng.

- Hôm nay, đã hết giờ bán, ngày mai trở lại, mời trả tiền, tổng cộng ba mươi một viên Nguyên Tinh cùng tám trăm đồng vàng.

Bộ Phuong lãnh đạm lên tiếng, quét mắt nhìn đám mập mập.

Mập mạp cả người run rẩy, vội vội vàng vàng tiền trả, sau đó, cả đám nhanh chóng chuẩn bị té khỏi tiểu điểm.

Triệu Như Ca nổi giận, đứng dậy phóng rầm một câu rồi lui thui rồi đi.

Bắt quá nhìn bóng lưng của hắn, chả thấy được tý uy hiếp nào.

- Ha ha! Tiểu điểm này của có cá tính, huynh đệ chúng ta ngày mai sẽ trở lại!

Kim Bàn Tử cười ha hả, dẫn đầu đám mập rời khỏi nơi này.

Con chó mực lớn đang nằm sấp ở cửa mắt chó còn không thèm mở, tiếp tục ngủ.

Bộ Phương liếc nhìn bóng lưng đám mập, mặt không thay đổi, đóng cửa tiệm lại, thời gian buôn bán hôm nay đã kết thúc.

Về đến phòng, Bộ Phương tính toán tình huống nhiệm vụ một chút, trong bảy ngày, kiếm một trăm Nguyên tinh, một ngàn đồng vàng. Nhiệm vụ đồng vàng đã hoàn thành, Nguyên Tinh còn thiếu năm mươi viên, cũng chính là năm phần com chiên trứng phiên bản nâng cấp.

- Cũng nhanh thôi, đám Bàn Tử đã nói mai sẽ lại đến mà.

Bộ Phương nghĩ thầm.

...

- Ê? Đó không phải con trai Tà Tướng, Triệu Như Ca công tử sao? Hắn cũng học thói quen khóa thân à? Xem cái móng kia, thật trắng!

Bác gái bán món ăn lẩm bằm.

- Không hổ con trai Tà Tướng nha, móng cong còn đẹp hơn so với các cô nương ở Phi Thúy Lâm nữa!

Đại ca bán bánh nướng hét lên.

- Đẻ Đò gần đây rất lưu hành khóa thân sao mấy đứ? Hôm nào ca cũng phải khóa thân đi một vòng xem sao?

Đại ca đập sắt lớn tiếng quát.

...

- Phương Phương Tiểu Điểm phải không! Không phá sập người, ca không mang họ Triệu nữa!

Cầm một cái rô che thân, Triệu Như Ca nước mắt nước mũi tèm lem, rống giận.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nghe nói tên ẻo lả rất thích ăn mì xào

Chuyện Triệu Như Ca không ảnh hưởng gì đến sinh hoạt bình thường của Bộ Phương, càng không làm hắn cảm thấy bất an gì cả.

Ngày tiếp theo, hắn vẫn như cũ mở quán, trước làm cho Tiểu Hắc một phần com chiên trứng, sau đó tiếp tục nằm trên ghế phơi nắng, cuộc sống vẫn bình thường như cũ.

Đám người Kim Bàn Tử sau khi từ hôm qua ăn com chiên trứng ở Quán Ăn Nhỏ, hoàn toàn bị mê hoặc, trong đầu vẫn hồi tưởng đến mỹ vị của bát com đó, đối với Kim Bàn Tử mà nói, một đĩa com chiên trứng thực sự quá ít, không thể lấp đầy bụng hắn.

Sau khi về nhà, hắn gọi đầu bếp riêng của mình nấu một nồi com chiên trứng thật lớn nhưng nếu so với com của Bộ Phương, phần com được nấu từ đầu bếp đứng đầu Giang Nam này thực sự quá kém cỏi, chỉ ăn một miếng, hắn đã cảm thấy khó có thể nuốt xuống.

Sắc, hương, vị của đầu bếp riêng của hắn cùng com chiên trứng phiên bản nâng cấp ở Phương Phương tiểu điểm hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Chịu một đêm đói bụng, sáng sớm ngày thứ hai, Kim Bàn Tử mang đám anh em, khí thế hung hăng đi đến Phương Phương Tiểu Điểm, người không biết còn cho rằng bọn họ muốn tới đánh lộn.

- Ôi, Bộ lão bán, buổi sáng tốt lành!

Thời điểm Kim Bàn Từ chạy tới hẻm nhỏ, thấy quán ăn đã mở cửa, nhất thời mừng rỡ.

Bộ Phuong nhận ra tên mập này, với thân hình như heo của bọn hắn, toàn bộ Đế Đô cũng không còn người nào khác.

Sắc mặt Bộ Phuong không thay đổi gât đầu, thản nhiên nói:

- Tôi dùng cơm sao? Muốn ăn cái gì?

- Bộ lão bản, nơi này đồ ăn của người quá ít, bất quá mùi vị thật sự rất tuyệt, đêm qua ta trần trọc, cả đêm khó ngủ, không kịp đợi đến sáng để đến ăn một phần cơm chiên trứng, người thấy đó, mới sáng sớm lão Kim ta liền mang theo các huynh đệ đến!

Kim Bàn Từ nhếch môi cười, tự nhiên đi vào trong quán.

Khỏe Bộ Phuong miệng hơi mở, mỉm cười cứng ngắc, người khác khen thức ăn hắn ngon, hắn tự nhiên cao hứng.

- Tuy vậy, Bộ lão bản, lão Kim ta có đề nghị này, kỳ thực, người có thể làm bữa ăn sáng, người coi, người sáng sớm mở cửa, lại chỉ bán cơm chiên trứng, món vừa nghe qua đã thấy dầu mỡ rồi, có điểm lãng phí, đương nhiên, cơm chiên trứng của lão bản người làm ăn không có chút dầu nào!

Bộ Phuong nghĩ thầm, gât đầu, thản nhiên:

- Sau đó sẽ có, đừng vội.

Kim Bàn Từ cười cười, ngồi trên ghế, bắt đầu gọi món.

- Lão bản, mỗi món đều một phần, bụng ta sớm đói khó nhịn lắm rồi!

Bộ Phuong nhẹ nhàng "Ừ" tiếng, ánh mắt hướng đám mập mập còn lại, bọn họ tự nhiên giống y như lão đại của mình.

Đối với đám Bàn Từ này, Bộ Phuong không lo bọn họ sẽ lãng phí thức ăn, chỉ sợ không đủ ăn thôi.

- Được, chờ một chút.

Ghi lại món ăn cho mỗi người, Bộ Phuong đi vào nhà bếp.

Châm lửa, mở lò, hết thấy hành động đều nước chảy thành sông, tốc độ nhanh chóng, hết sức thuần thục.

Lửa bùng lên, nồi khê bung, dịch trứng bắt đầu xuất hiện, bao bọc mỗi hạt cơm trắng bóng như trân châu, sau khi bung ra ngoài, mùi thơm đậm đà khiến đám Kim Bàn Từ không nhịn nổi.

Thời điểm Bộ Phuong bung ra phần cơm chiên trứng thứ hai, Kim Bàn Từ đã bắt đầu liếm khay, khi thấy Bộ Phuong bước ra, hắn dựng thẳng một ngón tay cái.

- Bộ lão bản, mùi này thực sự rất tuyệt, là món cơm chiên trứng ngon nhất lão Kim ta từng ăn kiếp này, hơn nữa cơm chiên trứng này còn có thể dẫn động chân khí trong cơ thể, không hổ với giá mười Nguyên Tinh một phần, lại cho ta thêm một phần!

- Xin lỗi, mỗi một món, mỗi người một ngày chỉ ăn một phần thôi.

Bộ Phuong mặt lạnh tanh lên tiếng.

- Ai nha, Bộ lão bản, tiền không thành vấn đề, nếu không... ta tăng giá gấp đôi! Cho ta thêm một phần đi, chỉ có nhiều đây căn bản không đủ lấp đầy bụng ta a.

Lão Kim mặt dày van xin, đối với tiền, hắn thật không để trong bụng.

Đối với mỹ thực, tiền không thành vấn đề!

- Không được, đây là quy củ!

Bộ Phuong nói xong, lại đi vào nhà bếp, không để ý đến vẻ đau trứng của lão Kim.

Khi mì xào được nấu xong,

Bộ Phuong xoa xoa đôi vai có chút đau nhức, đi ra.

Trong tiểu điểm, đám người lão Kim cảm thấy mỹ mãn, đều chào hỏi Bộ Phuong, mà khuôn mặt hắn vẫn không thay đổi, gât đầu.

- Tổng cộng năm mươi lăm viên Nguyên Tinh, năm ngàn đồng vàng.

"Tê!"

Tuy đám bàn tử này không thiếu tiền nhưng khi nghe giá cả, để cho cả đám hít một hơi khí lạnh, một bữa com ăn nhiều tiền như vậy, cũng chỉ có đám nhà giàu như chúng mới có thể kham nổi thôi.

- Hôm nay, ta mời khách, sau này, mọi người đến quán nhiều hơn một chút, chiếu cố sinh ý cho Bộ lão bản nha, mỹ vị như thế này, ta không thể khiến nó bị mai một được!

Kim Bàn Tử hào sảng không gì sánh được, trực tiếp vung tay một cái, trả tiền.

- Hoan nghênh lần sau trở lại.

Bộ Phuong nhìn đám người đang rời đi, trên mặt lộ ra nụ cười cứng ngắc.

"Chúc mừng kí chủ đã hoàn thành nhiệm vụ: Trong bảy ngày, lợi nhuận một trăm viên nguyên tinh, một ngàn đồng vàng."

Tiếng hệ thống vang lên khiến Bộ Phuong vui vẻ hơn, rốt cục đã hoàn thành nhiệm vụ.

Tuy vậy nhưng thần sắc trên mặt hắn cũng không biến hóa, hệ thống đã tuyên bố giải thưởng, giờ vẫn còn trong thời gian kinh doanh, hắn cũng không gấp để kiểm tra.

Ngoài cửa, một thân hình thon dài, gầy gò, ôn hòa anh tuấn chậm rãi đi đến.

- Bộ lão bản, chào buổi trưa, cho ta một phần com chiên trứng phiên bản nâng cấp.

Tam hoàng tử Cơ Thành Tuyết khẽ cười nói, tìm một chỗ ngồi xuống.

Bộ Phuong gật đầu.

- Xin chờ một chút.

Đám mập mạp ăn một bữa com trực tiếp từ sáng sớm đến buổi trưa, thời gian kinh doanh cũng đến buổi trưa.

Ngay thời điểm Bộ Phuong đang làm com chiên trứng, ngoài cửa lại nhiều hơn hai bóng người.

- Điện hạ đã đến rồi à?

Tiểu Tiểu Long ngạc nhiên nhìn Cơ Thành Tuyết đang ngồi bên trong, bên cạnh Tiểu Tiểu Long, Tiểu Yên Vũ dáng người yếu điệu đang mang khăn che mặt.

Khí tức trên người Tiểu Yên Vũ cường thịnh, nước da như ngọc, thỉnh thoảng lóe ra quang huy.

- Tu vi Yên Vũ có tịnh tiến rồi, không hổ là thiên tài yêu nghiệt có thể so sánh với tiểu Trấn Quốc Hầu của Đế Đô ta.

Cơ Thành Tuyết ôn hòa cười nói.

Tiểu Yên Vũ khẽ khom người với Cơ Thành Tuyết, thanh âm nhẹ nhàng như chim oanh vang lên.

- Tiểu Trấn Quốc Hầu thiên phú kinh người, mười lăm tuổi đã đạt cảnh giới Tứ phẩm Chiến Linh Đỉnh Phong, Yên Vũ sao có thể so sánh với người, điện hạ chê cười.

- Ha ha, tới ăn com sao? Tài nấu ăn của Bộ lão bản quả thật không gì sánh kịp, còn ngon hơn so với Ngự trù nữa mà.

Cơ Thành Tuyết cười ha ha.

Bộ Phuong từ phòng bếp đi ra, trong tay bưng một mâm xanh, trong mâm là com chiên trứng đang tán ra tia sáng, hương khí nồng nặc phiêu đẳng tứ phía, khiến bọn người Cơ Thành Tuyết là có chút say sưa.

- Com xào trứng phiên bản nâng cấp của người, thỉnh từ từ dùng.

Bộ Phuong không thay đổi thanh âm nói.

- Bộ lão bản, chỗ này của người rượu không? Com xào trứng mỹ vị thế này nếu như hợp với rượu ngon, đây mới thật sự gọi là hoàn mỹ!

Cơ Thành Tuyết chăm chú nhìn Bộ Phuong, đề nghị.

Rượu? Bộ Phuong sững sờ, về sau gật đầu.

- Sau này sẽ có, đừng nóng vội!

- Bộ lão bản, hai phần com chiên trứng phiên bản nâng cấp, còn hai phần cải xào.

Tiểu Tiểu Long hưng phấn gọi món.

- Xin chờ một chút.

Bộ Phuong xoay người trở về nhà bếp, thời điểm tới cửa, đột nhiên xoay người nói:

- Tiểu Long Long, ngươi không kêu thêm một phần làm mì xào sao? Ta thấy mấy tên ẻo lả thích ăn mì xào lắm á.

Mặt Tiểu Tiểu Long không đổi nhìn Bộ Phuong, lúc này nếu có con dao, hẳn sẽ không chút do dự gạch cái mặt đáng ghét kia của Bộ Phuong một đường.

Tiểu Yên Vũ và Cơ Thành Tuyết nhất thời cười ha hả, hóa ra Bộ lão bản lúc nào cũng nghiêm túc này cũng có khiêu hài hước đó chứ.

Bộ Phuong nghi hoặc, hẳn đang nói sự thật, tên Tiểu Tiểu Long này đến đây vài lần, đều kêu mì xào, ăn rất vui sướng nha.

Không để ý đến đám người kia, Bộ Phuong đi vào nhà bếp.

Sau khi ba người com nước xong xuôi, trả tiền xong, từ biệt Bộ Phuong rồi hài lòng ly khai tiểu điểm Phuong Phuong.

Khiến khách hàng mang theo nụ cười hài lòng rời khỏi là một màn đầu bếp thích nhất, lạnh lẽo cô quạnh như Bộ Phuong cũng không ngoại lệ.

Thu thập xong chén đĩa, tiểu điểm Phuong Phuong mỗi ngày kinh doanh chỉ trong thời gian hệ thống yêu cầu, ba canh giờ, ngày hôm nay chỉ còn lại nửa canh giờ.

Bộ Phuong thư giãn gân cốt, ngáp một cái, nằm trên ghế, dựa vào cửa tiệm, chuẩn bị vượt qua nửa canh giờ sau cùng.

Ánh nắng chói chang từ từ chệch đi, ánh sáng dần mất sắc bén, trở nên nhu hòa, trong hẻm nhỏ, bóng những tòa kiến trúc bị kéo dài trên tường, như một bức tranh lạc hậu.

Bộ Phuong bất tri bất giác có chút say mê.

“Lộc cộc cộc!”

Vừa lúc đó, một loạt tiếng bước chân làm hắn giật mình tỉnh giấc.

Một thân ảnh xinh đẹp, mặc váy nhanh chóng vọt tới tiểu điểm, vừa vịn tường, khom lưng, vừa không ngừng thở hổn hển.

Bộ Phuong mặt không thay đổi nhìn người trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tiểu la ly ngực phẳng bỏ nhà ra đi

Một tiểu la ly phần điều ngọc trác.

Một bộ váy hoa, một cái búi tóc, da thịt tuyệt trắng, non mềm, như có thể ứ ra nước, mắt to tinh xảo, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, đôi môi anh đào phần hồng.

- Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy mỹ nữ à?

Tiểu la ly vỗ vỗ bộ ngực, thò ra một hơi, cẩn thận liếc nhìn sau lưng, thấy không có ai đuổi theo mới xả hơi, về sau, phát hiện Bộ Phuong nhìn nàng chăm chăm, nhất thời trừng mắt nhìn Bộ Phuong.

- Chỉ là một tiểu la ly không có ngực mà thôi.

Bộ Phuong nhàn nhạt nhả nước bọt, đứng lên.

Bộ Phuong cao hơn thước tám, nhìn xuống Tiểu La Ly, Tiểu La Ly cũng ngửa đầu nhìn Bộ Phuong.

- Xin hỏi, có muốn ăn chút gì không?

Bộ Phuong hỏi, thời gian kinh doanh còn gần nửa canh giờ, hấn vốn cho rằng không còn khách, nhưng không ngờ lại chạy đến một tiểu cô nương.

- Người nói ai không có ngực?

Tiểu La Ly bĩu môi, tức giận trừng mắt nhìn Bộ Phuong.

- Bản tiểu thư chỉ là chưa phát dục thôi!

Mặt Bộ Phuong không biểu tình, ánh mắt hơi chuyển, nhìn qua bức tường trước ngực nàng, khoe miệng hơi mỉm cười...

Nhìn vẻ mặt này... Tiểu La Ly có cảm giác muốn tát cho đối phương một cái.

- Nếu muốn chọn món ăn, thì nhanh lên một chút, thời gian của bản tiểu điểm không còn nhiều.

Bộ Phuong lạnh lùng nói.

Tiểu La Ly lần thứ hai liếc mắt ra cửa nhìn, xác nhận không còn ai đuổi theo nữa, thở phào một hơi, sau đó ngênh ngang ngồi trên ghế, âm thanh not not hỏi.

- Ở đây có gì ăn, nói ta nghe.

- Trên Menu có đầy đủ, mời xem.

Bộ Phuong trả lời.

- Người không có miệng à?

Tiểu La Ly thờ phỉ phò trừng mắt nhìn Bộ Phuong, sau đó quay đầu nhìn thực đơn.

- Người... Đây là hắc điểm! Tuyệt đối là hắc điểm!

Sa khi nhìn qua ba món trong đó, nàng nhất thời tức giận, nhảy dựng lên từ trên ghế, chỉ vào Bộ Phuong hét.

- Người, cái tên lão bản lòng dạ đen tối, ta kêu phụ thân đưa người đến bắt người!

Mặt Bộ Phuong tối sầm, khoe miệng khê nhếch, hấn muốn trở thành thần bếp, đứng trên đỉnh chuỗi thực vật Huyền Huyền thế giới, không có thời gian chơi đùa cùng tiểu loli này.

Bộ Phuong vỗ vỗ đầu nàng, sau đó xốc nàng lên đi hướng ra cửa, vừa đi vừa thản nhiên nói:

- Ngoan, về nhà chơi đi, ca không rảnh chơi với người.

Cô nàng bị Bộ Phuong bắt, nhất thời dương nhan múa vuốt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

- Cái tên khốn kiếp nhà người, buông bản tiểu thư ra!

Nàng mới không muốn đi, ở bên ngoài, đám thị vệ của cha đang tìm nàng, nàng vừa ra không phải đưa dê vào miệng cọp sao?

- Ta gọi món, gọi món, được chưa?

Đôi mắt Tiểu La Ly nhất thời lưu chuyển, dịu dàng nói.

Bộ Phuong sững sờ, đặt nàng xuống.

Tiểu La Ly cau mày, hừ một tiếng, lại chạy về chỗ ngồi, nói:

- Cho ta một phần đất tiền nhất!

- Không được, tu vi người không đủ.

Bộ Phuong từ chối.

Tiểu La Ly nhất thời cầm nín, cái tiệm quý gì, ăn một bữa cơm còn phải xem tu vi!

- Vậy, cho ta một phần com chiên trứng đi.

Tiểu la ly bữu môi bắt đầu đi.

- Xin chờ một chút.

Bộ Phương liếc tiểu la ly, sau đó xoay người đi vào nhà bếp.

Tiểu la ly buồn chán ngồi trong tiểu điểm, quan sát khung cảnh xung quanh, phát hiện hoàn cảnh nơi này thật ra rất tốt.

Chỉ chớp lát sau, Bộ Phương đi ra, bưng theo một cái khay, trên khay, một chén com chiên trứng.

- Com chiên trứng, thỉnh từ từ dùng.

Tốt... Thơm quá!

Đôi mắt nàng nhất thời sáng lên, nhìn com chiên trứng lấp lánh trước mặt, kinh ngạc ngây người, mùi thơm đậm đà để cái bụng nhỏ sôi trào, kìm không được cảm giác thèm ăn.

Cô nàng không chút khách khí, gặm lấy gặm để chén com.

"Bẹp bẹp."

Một chút hình tượng cũng không có, Bộ Phương đột nhiên cảm giác, thái độ ăn của cô bé chả khác Tiểu Hắc là bao.

Một chén com chiên trứng, chưa đến năm phút đã được tiểu la ly giải quyết sạch sẽ.

Vuốt cái bụng nhỏ đang căng phồng, tiểu la ly thích ý thở ra một hơi, dựa cả người vào ghế, ăn ngon quá, cô nàng thầm nghĩ.

- Một viên Nguyên Tinh, cảm ơn!

Bộ Phương nhìn tiểu la ly chăm chăm.

Cô bé chớp đôi mắt khá ái nhìn Bộ Phương, bỗng nhiên trở nên ướn ắt, cái miệng nhỏ hồng nhuận trề một cái, mang theo vài phần ủy khuất, nói:

- Ca ca, nhân gia bỏ nhà ra đi, trên người không có một đồng, người xem người ta đáng yêu như thế, có thể miễn phí hay không?

Mặt Bộ Phương vẫn không biểu tình, ồ, hóa ra cô nhóc này đến ăn quýt y như Tiểu Hắc.

Con chó mực lớn đang nằm úp ở cửa đột nhiên có cảm giác ngứa tai, ngẩng đầu, rướn cổ nhìn bốn phía, thấy không có chuyện gì, mới ngáp một cái, tiếp tục nằm xuống.

- Người không có tiền?

Bộ Phương hỏi.

- Ủ!

tiểu la ly chớp đôi mắt to, điềm đạm đáng yêu trả lời:

- Trong người nhân gia hiện tại không có đồng nào.

- Tiểu Bạch.

Bộ Phương nhẹ giọng hô.

Tiểu la ly sững sờ, vừa lúc đó, cảm giác sau lưng mình đột nhiên xuất hiện một cái bóng lớn.

- Người gây chuyện, cẩn thận ta thông người!

Cặp mắt điện tử của Tiểu Bạch lóe ra quang mang, mấy móc nói.

Thông...ta? Muốn cời quần áo ta?

Tiểu la ly đại ra, nàng thật sự bị hù, mặt mũi trắng bệch.

Khóe miệng Bộ Phương khẽ nhếch, ngăn cản Tiểu Bạch.

- Hệ thống, có nghiêm phạt ai ăn quýt không?

Bộ Phuong sờ mũi hỏi, dù thế nào, nha đầu kia cũng là nữ, mặc dù không có ngực nhưng lấy hết đồ trên người nàng cũng không tốt.

Tiểu la ly đã bị dọa hồng, hai chân phát run, đây nhất định là hắc điểm! Lại có con rối đáng sợ, muốn coi hết y phục người ta!

"Nghiêm phạt có hai loại: Một, lấy hết đồ của đối phương, hai, dùng thân bồi thường."

Hệ thống nghiêm túc trả lời.

Dùng thân bồi thường? Còn có phúc lợi bực này? Lông mày Bộ Phuong nhướn lên, khẽ liếc vòng một tiểu loli, thờ dài lắc đầu.

"Cái gọi dùng thân bồi thường, trở thành tiểu nhị cho tiểu điểm một tuần."

Hệ thống nghiêm túc đỉnh chính lại suy nghĩ đen tối trong đầu Bộ Phuong.

Bộ Phuong mặt không đỏ tim không đập, ho nhẹ một tiếng.

- Nếu ngươi không có tiền trả, vậy làm phục vụ cho tiểu điểm một tuần, công việc chủ yếu là bưng com nước cho khách.

Bộ Phuong lên tiếng.

Tiểu la ly ngơ ngác, sau đó mừng rỡ gật đầu:

- Được!

Lần này, đến Bộ Phuong phát ngôn, sao ngươi đáp ứng dễ vậy, một chút cự tuyệt cũng không có?

- Không có tiền lương!

Bộ Phuong bồi thêm một câu.

Cứ như vậy, tiểu la ly trốn nhà đi hoang ở lại Phuong Phuong Tiểu Điểm, trở thành nhân viên phục vụ cho cửa tiệm.

Thời gian buôn bán kết thúc, Bộ Phuong nhanh chóng đóng cửa quán, quay lên lầu.

Tiểu loli được hán an trí trong một sương phòng khác, đây cũng nhờ cô bé cầu xin khóc lóc om sòm một hồi, hán ta mới đồng ý.

...

"Chúc mừng kí chủ hoàn thành mục tiêu nhiệm vụ ngắn hạn, nhận được phần thưởng. Phần thưởng: bắt đầu cho vay..."

Bộ Phuong kích động ngồi trong phòng, chờ mong không ngớt, lúc này chắc sẽ có món mới.

"Vì mục tiêu trở thành Thần bếp đứng trên đỉnh chuỗi thực vật Huyền Huyền thế giới, chúc mừng ngươi hoàn thành mục tiêu ngắn hạn, bước một bước kiên cố đến mục tiêu đề ra, phần thưởng: cách làm Ngự Tam Chữ cùng Hoàng Kim Thiêu Mạch, thu được một mảnh nhỏ của Thần bếp sáo trang"

Bộ Phuong lảng lảng, Ngự Tam Chữ? Hoàng Kim Thiêu Mạch?

Đây coi như kỹ năng mới sao? Hơn nữa còn có hai loại!

Bộ Phuong kinh hỉ.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cá ướp bã rượu cùng canh đậu phụ đầu cá

Ngự tam chữ là món gì? Trong lòng Bộ Phuong có chút nghi ngờ, làm một đầu bếp, dĩ nhiên hán sẽ không xa

lạ gì với cá bởi cá là một nguyên liệu nấu ăn vô cùng tốt.

Những loài cá khác nhau có thể nấu ra những món ăn ngon khác nhau.

"Ngư tam chữ là ba cách chế biến: cá ướp bã rượu, cá luộc, canh đậu phụ đầu cá. Hệ thống sẽ cung cấp cho ký chủ nguyên liệu nấu ăn tươi mới, dựa theo tài nghệ của ký chủ hiện nay thì nguyên liệu sẽ là cá nước ngọt cùng cá biển cấp ba. Sau này khi chân khí ký chủ tăng lên thì phẩm cấp của nguyên liệu cũng sẽ tăng lên theo."

Thanh âm nghiêm túc của hệ thống vang lên trong đầu Bộ Phuong.

Bộ Phuong sững sờ. Hóa ra ngư tam chữ chính là ba loại chế biến cá! Hơn nữa những phương pháp chế biến này cũng chẳng có gì xa lạ. Nhớ lại ngày đó hắn đã từng ăn món cá ướp bã rượu chính tông trong một nhà hàng cạnh hồ Phàn Dương.

Nhưng điều quan trọng nhất ở món ăn là từ "rượu". Loại bã rượu kia phải là bã của rượu mạnh được ủ lâu năm để trong quá trình ướp cá, mùi rượu có thể thấm sâu vào trong từng thớ thịt. Bởi vậy mà nói, khi dùng bã rượu thượng hạng ướp cá, mùi rượu tràn ngập, từng miếng thịt có màu đỏ nhạt như tảo tầu, chúng sẽ khiến cho thực khách chìm đắm trong một loại mỹ cảm tuyệt vời.

Bã rượu là nguyên liệu mấu chốt, chẳng lẽ hệ thống sẽ cung cấp bã rượu?

"Để làm món cá ướp bã rượu, mỗi ngày, hệ thống sẽ cung cấp cho ký chủ một vò bã rượu để thượng hạng nhưng việc chế biến ngài sẽ phải tự mình làm."

Hệ thống nói.

Bộ Phuong gật đầu một cái, nếu hệ thống có thể cung cấp bã rượu thì việc chế biến không thành vấn đề.

Canh cá cùng canh đậu phụ đầu cá là hai món Bộ Phuong rất quen thuộc. Canh cá không cần phải nói, trên Địa Cầu nó là một món ăn rất đắt khách, từ nhà hàng năm sao cho tới quán ăn dạo ven đường đều bày bán.

Canh đậu phụ đầu cá không phải là một món ăn thông thường nhưng đối với Bộ Phuong, việc chế biến món canh đó không phải là chuyện to tát gì cả.

"Ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ ngắn gọn, trước mắt thu vào một trăm nguyên tinh, dựa theo tỷ lệ trao đổi thì được mười mai năng lượng nguyên tinh, chân khí tăng lên cấp chiến sư. Chúc mừng ký chủ đã bước ra bước đầu tiên trên con đường trở thành thần bếp đứng trên đỉnh thế giới đồ ăn. Cố gắng lên đi, thiếu niên!"

Hệ thống nói một cách nghiêm túc.

Trong lòng Bộ Phuong tràn đầy vui mừng, vội vàng tra xét thông tin bản thân.

Ký chủ: Bộ Phuong

“Giới tính: Nam

Tuổi tác: 20

Tu vi chân khí: Nhị phẩm

Thiên phú nấu nướng: Không biết

Kỹ năng: Không

Đồ dùng biểu diễn: Không

Điểm tổng hợp: Nhập môn

Cấp bậc hệ thống: Hai sao (Tỷ lệ chuyển đổi nguyên khí là 20%, đạt được quyền hạn hủy bỏ phong tỏa bàn ghế, cho phép khách hàng mang nguyên liệu nấu ăn thấp hơn cấp ba.)”

Bộ Phuong thò ra một hơi dài, tay hắn khẽ nâng lên, trên làn da xuất hiện những tia sáng chói lọi, phảng phất như trong cơ thể hắn có một luồng năng lượng vô hình đang di chuyển chậm rãi.

Nhị phẩm Chiến sư, tuy không thể làm cho chân khí phóng ra ngoài nhưng khi chân khí lưu chuyển trong người vẫn có thể cảm nhận vết tích nó lưu lại. Bộ Phuong cảm giác tinh thần của mình càng ngày càng tốt, một mối trong người thoáng một cái bị quét sạch, từ bên trong thân thể bài tiết ra một chút tạp chất màu đen.

Nếu ai đó nhìn thấy một màn này, tuyệt đối họ sẽ khiếp sợ rớt cằm bởi lúc này Bộ Phuong đang trong quá trình tẩy gân phạt tủy chỉ xuất hiện trên Tứ phẩm Chiến linh.

Bộ Phuong vỗ ngực một cái, cảm thụ bắp thịt phồng lên, trên mặt xuất hiện nụ cười cứng ngắc. Mặc dù hệ thống chỉ tăng lên cấp bậc chân khí, không phải như trong tiêu thuyết truyền thụ công pháp, kỹ thuật chiến đấu nhưng làm một đầu bếp, thân thể tráng kiện là một yếu tố không thể thiếu.

Hệ thống này là hệ thống mỹ thực, không phải là hệ thống chiến đấu điên cuồng, cho nên điều mà hắn cần nhất nhất chính là sự giúp đỡ đến từ hệ thống để bước lên đỉnh kim tự tháp mỹ thực.

Tạp chất trên người Bộ Phuong tản ra mùi thối rất khó ngửi, hắn nhủ mày một cái rồi tiến vào nhà tắm. Lúc đi ra, cả người thanh khí sáng, quần áo ăn mặc gọn gàng, từ tế.

Vội vội vàng vàng đi tới phòng bếp, món ăn mới làm hắn không kịp chờ đợi muốn thử tay nghề.

Trong căn bếp, không biết từ lúc nào mà xuất hiện một vò rượu cao bằng thân người, Bộ Phuong kinh ngạc, chắc hẳn hệ thống đã chuẩn bị sẵn nguyên liệu để làm món cá ướp bã rượu.

Món ăn này yêu cầu phẩm chất của rượu vô cùng cao, Bộ Phuong mở nắp vò, nhất thời hương rượu đậm đà đến mức tận cùng từ miệng vò bay ra, lỗ mũi hắn giật giật một cái, gương mặt trở nên hồng hồng.

Mùi rượu thật nồng!

Bộ Phuong ngó vào bên trong, bã rượu màu vàng sẫm, giữa những hạt gạo chảy xuôi hảo tửu, dùng cái muỗng nhẹ nhàng múc bã rượu lên, khế ngửi một cái, một vị chua nhàn nhạt truyền tới, trong vị chua còn ẩn ẩn mang theo chút vị ngọt. Đầu ngón tay nhẹ nhàng nghiền một chút bã, độ cứng của hạt gạo vừa phải, hơi sền sệt, không nghi ngờ chút nào, đây chính là bã rượu thượng hạng, cho dù chỉ là bã nhưng đó là bã của rượu thượng đẳng.

Từ hệ thống xuất ra, quả nhiên là tinh phẩm!

Đậy kín vò rượu lại, ánh mắt Bộ Phuong rơi xuống một chậu cá trong góc, trong chậu có hai con cá lớn đang quẫy đuôi thông thả.

Bộ Phuong chưa bao giờ nhìn thấy giống cá này. Trên Địa Cầu chắc chắn sẽ không có loài cá như vậy. Một con cá trong đó có thân thể tản ra ánh sáng huỳnh quang màu xanh da trời nhàn nhạt, đôi mắt linh động, đường cong thân thể hết sức hoàn mỹ. Con cá còn lại thì hung thần ác sát hơn rất nhiều, đầu cá phồng lên, toàn thân đen thui, vây cá phản xạ ánh sáng chiếu vào.

Bộ Phuong kéo tay áo, mặt không cảm giác đứng trước chậu cá, nhìn chăm chăm hai con cá.

Đột nhiên, hắn xuất thủ, hai tay nhanh chóng cắm vào trong chậu, nháy mắt đã bắt được con cá màu xanh da trời kia. Phản ứng của con cá cũng rất nhanh, trên người nó bỗng nhiên xuất hiện rung động mạnh ý định đánh văng bàn tay Bộ Phuong.

Nó không phải là con cá bình thường mà là linh thú cấp ba, mặc dù sức chiến đấu không mạnh nhưng phản kháng vẫn có chút uy lực.

Bộ Phuong như một lão như dân, năm ngón tay mạnh mẽ bấu vào thân cá, khiến cho nó gãy giữa càng ngày càng vô lực, cuối cùng bị Bộ Phuong vớt ra đặt trên tấm thớt.

Căn bếp này được hệ thống chuẩn bị và sửa sang, có đủ các loại dụng cụ làm bếp. Bộ Phuong thuận tay cầm lên một con dao, thân dao phản xạ lại ánh sáng chói mắt nhưng không hề ảnh hưởng tới động tác của hắn chút nào.

"Cá băng cấp ba sinh trưởng tại hải vực phía đông bắc Thanh Phong đế quốc thân thể phát ra ánh sáng màu xanh, chất thịt mát, tràn đầy linh khí, là nguyên liệu nấu ăn thượng hạng."

Đánh giá của hệ thống đối với con cá màu xanh da trời không thấp, lại nghĩ đến hệ thống không cung cấp nguyên liệu nấu ăn cấp thấp, Bộ Phuong chán nản. Tầm quan trọng của một nguyên liệu nấu ăn đối với một món ăn ngon không cần nói cũng biết, nguyên liệu bất đồng vị đạo cũng bất đồng.

Chân khí truyền xuống bàn tay, Bộ Phuong cầm thái đao chặt đầu cá xuống, con cá vốn đang giãy dụa nhất thời nằm im bất động.

Đánh vậy, mở bụng, Bộ Phuong xử lý một cách nước chảy mây trôi, hết sức lão luyện. Chỉ sau chốc lát, con cá đã được xử lý xong. Hắn đi tới hũ rượu, mở nắp, lấy một ít bã rượu nhét vào bụng cá sau đó lại đem toàn bộ con cá nhét vào trong hũ rượu, tiến hành quá trình ướp cá.

"Hũ rượu đặc chế có thể làm cho thời gian ướp nhanh hơn thời gian dự tính ba giờ." Hệ thống nhắc nhở.

Bộ Phuong ngẩn người, gật đầu một cái. Giảm thời gian ướp sẽ tăng khả năng tiêu thụ, chỉ cần mình mở tiệm trước lúc ướp cá hoàn thành là được.

Đưa Băng Ngư vào ướp, Bộ Phuong quay người chuẩn bị chuẩn bị món ăn thứ hai.

Số lượng cá trong chậu biến thành hai con như cũ, không biết từ lúc nào hệ thống đã đem vị trí bỏ trống trong chậu bổ sung lại, như vậy thì có thể đảm bảo lúc nào Bộ Phuong cũng có tài liệu đầy đủ.

Nhanh tay bắt lấy con cá màu đen, quá trình xử lý sơ bộ giống như con trước, Bộ Phuong chặt lấy cái đầu chuẩn bị làm món canh đậu phụ đầu cá.

Từ trong tủ lạnh lấy ra đậu phụ trắng nõn, trong suốt như bạch ngọc, Bộ Phuong bắt đầu chế biến.

"Lôi Liên Ngư cấp ba, sinh trưởng tại những hồ nước ngọt lớn ở miền nam Thanh Phong đế quốc, đầu cá béo mập, nhiều thịt, chất thịt tốt, chứa một ít năng lượng sấm sét, là nguyên liệu nấu ăn thượng hạng."

"Bằng tình phi thủy đậu phụ, được làm thủ công từ những hạt đậu nành chứa linh khí tại phía bắc Thanh Phong đế quốc, trải qua nhiều bước tinh tế mới hoàn thành, đặc phong là đậu phụ tiến cung."

Đậu phụ cùng loại cá đều có lai lịch rất trâu, Bộ Phuong không khỏi tràn đầy cảm xúc mong đợi đối với món canh này.

Mở nắp nồi ra, mùi thơm nồng đậm phả thẳng vào mặt, theo lỗ mũi tràn vào tứ chi bách hải để cho hần không nhận được hít một hơi dài, trong bụng truyền tới cảm giác đói cồn cào.

Tiểu la ly đang lười biếng ngồi trong phòng khách bỗng nhiên tỉnh táo bất ngờ, lỗ mũi giật giật, đôi mắt to tròn, linh động khẽ xoay chuyển, biểu tình tràn đầy ngạc nhiên cùng mừng rỡ.

- Thật là thơm! Không biết ông chủ nấu cái gì đây? Mùi này... không phải com rang trứng!

Lỗ mũi tiểu nha đầu này rất nhạy, vừa thấy không phải là mùi com, nàng vội vàng xoay người, chạy ra khỏi phòng.

Cùng lúc đó, trong phòng bếp, Bộ Phuong đang múc canh ra từ nồi.

Canh cá màu trắng bạc chỉ gồm đầu cá béo múp và đậu phụ trong suốt như bạch ngọc, không có hành lá cắt nhỏ, không có gừng, hay bất kỳ gia vị nào khác, chỉ có mỗi hai nguyên liệu duy nhất.

Mùi thơm từ bát canh đậu phụ đầu cá để trên bàn tỏa ra bốn phía không khỏi để cho thực khách thèm ăn chảy nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Uống bát canh cá

Một chén Đầu Cá Nấu Đậu Hũ, canh cá màu trắng sữa không có tạp chất, thịt cá béo mỡ tươi mới, đậu hũ càng trong suốt lung linh như ngọc, cho người ta cảm giác vừa chạm vào liền vỡ, mùi thơm đậm đà lượn lờ trên miệng chén, dưới ánh sáng của ngọn đèn, sáng bóng động lòng người.

Bộ Phuong hài lòng hít sâu một hơi, kẹp theo miếng cá đượm mùi thơm dưng mảnh xông vào xoang mũi, khuếch tán toàn thân hần, thực ra, món Đầu Cá Nấu Đậu Hũ này có độ khó cao, cần đầu bếp có kinh nghiệm không lừa cao, bất quá, lấy tài nấu nướng của Bộ Phuong, việc này, hần tự nhiên vô cùng thành thạo.

Nấu ra bát canh cá trắng nõn như sữa bò, không có tạp chất.

Bưng bát canh ra khỏi nhà bếp, đặt trên bàn, Bộ Phuong đang chuẩn bị tự mình nếm thử.

- Lão bản yêu dấu, ngửi nấu cái gì đó, sao thơm vậy?

Ngay thời điểm Bộ Phuong đang cầm muống múc canh, một cái đầu nhỏ chui ra từ cửa ngoài, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm chén canh trước mặt Bộ Phuong.

Bộ Phuong lẳng lặng nhìn tiểu la ly, hần chút nữa đã quên tiểu nha đầu này, lấy hương vị của Đầu Cá Nấu Đậu Hũ, không hấp dẫn nó cũng khó.

- Ta đang định nếm thử món ăn mới!

Bộ Phuong thần nhiên nói.

Sau khi nghe hần nói thế, cô bé nhanh chân chạy đến trước mắt hần, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng chuyển động, con mắt nhìn chăm chăm chén canh.

- Món ăn mới sao? Nhìn ngon quá, đây là canh cá sao? Sao nó có màu đẹp vậy?

- Ủi? Đậu hũ này thật đẹp, giống như tác phẩm nghệ thuật vậy!

- Oa! Con cá này nhiều thịt ghê! Nhìn có vẻ ngon lắm đây!

...

Bộ Phuong buông chén đũa xuống, nhìn tiểu la ly đang khoa chân múa tay, dờ khóc dờ cười, khẽ thở dài:

- Ngươi đi lấy một bộ chén đũa đến đây, cùng nhau ăn đi.

Con mắt cô bé nhất thời sáng quắc, đứng dậy, khuôn mặt phì nộn lộ ra nụ cười mừng rỡ:

- Lão bản người thật tốt!

Cô nàng nhanh chóng chạy vào phòng bếp, lấy ra một cái chén, sau đó quay lại, bộ dáng không kịp đợi nhìn Bộ Phụng.

Khỏe miệng Bộ Phụng khẽ cười, cầm lấy cái chén của tiểu la ly, múc cho nàng nửa bát canh cá, kẹp một khối cá tươi non đưa vào trong, lại thêm vài khối đậu hũ.

Tiểu la ly mừng rỡ tiếp nhận cái bát, mũi ngọc tinh xảo ngửi một cái, hương vị ấm áp để nàng nhin không được hú to.

Nàng dường như cũng là dân trong nghề, không ăn thịt cá trước, mà trước hết, uống một hớp canh cá, canh cá trắng sữa theo dõi môi đỏ tươi mềm mại của tiểu la ly trôi vào miệng, mùi thơm nhàn nhạt làm nàng cảm giác trơn thuận như tơ lụa, mùi hương trong nháy mắt nở rộ trong miệng, bọc lại vị giác của nàng, mùi vị mát để cả người cô bé đều nhẹ nhàng thả lỏng.

- Hảo... Uống ngon! Thơm quá!

tiểu la ly hài lòng nuốt xuống, hít mát lại, hưởng thụ, đáng vẻ hạnh phúc.

- Đừng chỉ có uống nước canh, ăn miếng thịt cá xem!

Ánh mắt Bộ Phụng nhu hòa nhìn cô bé, thần nhiên nói.

Một chén canh cá của mình, khi uống vào, mùi vị quả thực nồng hậu, nguyên liệu tươi mới thể hiện cực kỳ rõ nét.

- A! Thịt cá này... Sao có cảm giác tê tê như điện giật nhỉ?

Tiểu la ly ăn một miếng cá, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khiếp sợ, tuy thịt cá có cảm giác tê dại, nhưng không vì thế mà mất ngon, ngược lại càng làm thịt cá ngon hơn không ít, bởi vì... cảm giác tê dại này đến từ bản thân nguyên liệu nấu ăn, hương vị tươi mới kết hợp với cảm giác tê tê nơi đầu lưỡi, khiến mùi vị càng thêm nồng hậu.

Đậu hũ cũng mềm mại không gì sánh được, vừa vào miệng đã tan đi, đậu hũ thơm hòa cùng vị tươi mới còn lưu lại trong miệng, mang đến hưởng thụ khác thường.

- Đây là canh cá ngon nhất ta từng uống!

Tiểu la ly uống hết giọt canh cuối cùng trong chén, nghiêm túc nói với Bộ Phụng.

Canh này không chỉ ăn ngon, mà khi vào bụng, một cổ ấm áp chảy xuôi toàn thân, chân khí lưu chuyển thông thuận hơn không ít.

- Ủm, ăn no rồi thì đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải làm việc.

Mặt Bộ Phụng không thay đổi gập đầu, sau đó nhắc nhở.

Sắc mặt cô bé cứng lại bị, ngao kiều hừ một tiếng, buông chén xuống, xoay người trở về phòng, bắt quá khi đi tới cửa, nàng do dự một hồi, sau đó xoay người lại nói tiếp:

- Xú lão bản, bản tiểu thư tên Âu Dương Tiểu Nghệ, người có thể gọi ta là Tiểu Nghệ.

Bộ Phụng không thêm để ý, nói:

- Ủm, đã biết!

Âu Dương Tiểu Nghệ: "..."

Tiểu la ly tức giận, bản tiểu thư tự mình báo danh rồi, tên xú lão bản này không nên nói tên hấn cho người ta biết sao?

- Xú lão, bản tên của người ấy?

Tiểu Nghệ tức giận hỏi.

- Bộ Phụng.

Bộ Phụng một bên thu thập chén đĩa, một bên bình thần trả lời, Tiểu Nghệ ừ một tiếng, cuối cùng trở lại phòng khách, hài lòng đi ngủ.

Thu thập xong chén đĩa, đưa vào hệ thống máy rửa bát tự động, Bộ Phụng đuổi người một cái, định nghỉ ngơi sớm một chút, tuy thân thể trở nên cường tráng, nhưng bảo trì giấc ngủ là chuyện hết sức trọng yếu.

Bởi vì ăn Đầu Cá Nấu Đậu Hũ, trong miệng vẫn còn mùi cá nồng đậm, Bộ Phuong vốn muốn xem thêm "Hoàng Kim Thiêu Mạch" nhưng tạm thời không có hứng thú nữa.

Suốt đêm không nói chuyện.

Khi ánh nắng ban mai soi sáng cửa tiệm, sau khi Bộ Phuong hoàn thành huấn luyện mỗi ngày, mở cửa tiệm ra.

Âu Dương Tiểu Nghệ cũng xoa cặp mắt còn thèm ngủ mà rời giường, nhìn thấy Bộ Phuong đang đang cho Đại Hắc Cầu ăn, nhất thời tò mò đi lên trước, nàng thấy Đại Hắc Cầu đang liêu mạng ăn lấy ăn để chén com, nhìn qua rất tức cười.

Bộ Phuong liếc nâng một cái, mặt không thay đổi nói:

- Hôm qua quên nói ngươi biết, vì ngươi lao động trả nợ nên tiểu điểm sẽ không cung cấp đồ ăn cho ngươi, nếu muốn ăn thì vẫn thu phí như bình thường.

Tiểu la ly mạnh mẽ rời mắt khỏi chén com của Đại Hắc Cầu, nghe Bộ Phuong nói xong, nhất thời dùng ánh mắt thương hại nhìn hấn.

Bộ Phuong không nhúc nhích chút nào.

Được rồi... tiểu la ly bại lui, trong lòng hung tợn nguyên rửa Bộ Phuong tương lai tìm không được vợ.

Bộ Phuong buồn chán nằm trên ghế phơi nắng, còn Âu Dương Tiểu Nghệ thì vẽ mặt đau khổ, ngồi cách đó không xa, hình ảnh vẫn có chút... hài hòa.

Rốt cục, đám Kim Bàn Tử lại đến, quen thuộc chào hỏi Bộ Phuong.

- Chào Bộ lão bản! Hôm nay khí trời rất tốt!

Mặt Kim bàn tử lộ ra ý cười.

Bộ Phuong gật đầu, nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, sau đó đứng dậy đi vào nhà bếp.

- Các ngươi muốn ăn gì, nói với nha đầu kia là được, à, hôm nay có món ăn mới, có muốn nếm thử hay không?

- Ô! Tiểu nha đầu thật dễ thương, khẩu vị Bộ lão bản ngươi thật đặc biệt!

Kim mập mập cười ranh mãnh, nhìn Âu Dương Tiểu Nghệ, nhưng rất nhanh, nụ cười trên mặt hấn biến mất, da mặt hơi run lên.

Ôi, mẹ của ta ơi! Sao lại là cô nãi nãi này?

Kim mập chớp mắt nhìn tiểu la ly, không sai... Thật là cô nãi nãi! Ta... Bộ lão bản thật ngu bức, vậy mà bắt bà cô nãi nãi làm nhân viên phục vụ... Ba vị huynh trưởng đã man của hấn đồng ý sao?

- Kim Bàn Tử, muốn ăn gì, nhanh lên một chút.

Âu Dương Tiểu Nghệ cũng nhận ra Kim Bàn Tử, nhất thời không nhịn được hừ lạnh nói.

- Một phần com rang trứng phiên bản mới, với một phần món ăn mới.

Kim Bàn Tử vội vàng nói, những tên mập khác cũng gọi theo, bắt quá hôm nay, bọn họ không gọi khoa trương như hôm qua, chỉ gọi hai món, dù sao, thức ăn này... không rẻ đâu.

- Được, đợi một chút.

Âu Dương Tiểu Nghệ nghiêm túc ghi lại thực đơn của mọi người, sau đó đi đến nhà bếp đưa thực đơn cho Bộ Phuong.

Hả? Chỉ có Kim Bàn Tử gọi Đầu Cá Nấu Đậu Hũ thôi sao? Bộ Phuong có chút ngoài ý muốn, bắt quá cũng không ngoài dự liệu.

Bởi vì giá cả Đầu Cá Nấu Đậu Hũ quả thực rất đắt, hai mươi viên Nguyên Tinh một phần, một cái giá trên trời.

Cũng chỉ có lão Kim, người không thiếu tiền mới dám tùy ý gọi, tuy những người khác cũng đều là tài chủ nhưng so ra kém lão Kim nhiều lắm.

- Đầu Cá Nấu Đậu Hũ, có chút ý tứ, thế mà lại để giá bán là hai mươi viên Nguyên Tinh, ta muốn thử xem nó có gì đặc biệt!

Kim Bàn Tử ngồi trên ghế đợi, trong lòng đầy chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Xú lão bản, người gạt người!

Làm một phần Đầu Cá Nấu Đậu Hũ mất thời gian hơn rất nhiều so với com rang trứng vì cần dùng lửa hầm, thời điểm nấu Đầu Cá Nấu Đậu Hũ, thuận tiện nấu com rang trứng cho xong.

Trong nhà bếp có một cửa sổ, tựa hồ do hệ thống mới mở, Bộ Phuong làm xong com chiên vừa vận đặt trên cửa, sau đó gọi tiểu la ly tới lấy.

- Đây là com rang trứng bán nâng cấp, bung cho khách đi.

Bộ Phuong thân nhiên nói, sau đó không để ý đến cô bé nữa, xoay người trở lại tiếp tục công việc.

- Thực... bụng thức ăn kia?

Âu Dương Tiểu Nghệ tròn to đôi mắt, khuôn mặt không thể tin nổi, thân phận nàng bực nào, trong phủ, không ai dám bảo nàng làm bất kỳ việc nặng nào, nói chi như bây giờ, giống như một nha hoàn, đi bụng thức ăn.

Cô bé nhìn bóng lưng Bộ Phuong, mặt mũi nhăn nhó, hừ nhẹ một tiếng.

Hai tay ôm cái khay, mâm com chiên xanh riêu tăn ra mùi thơm đậm đà, không ngừng tiến vào trong bụng tiểu la ly, khiến nàng tự dung cảm thấy đói bụng.

Sao mùi này thơm như vậy chứ! Âu Dương Tiểu Nghệ như muốn điên, com rang trứng vàng óng như có ma lực, không ngừng câu dẫn con sâu thèm ăn trong bụng nàng.

- Làm công việc này quả thực hành người ta!

Trong lòng thâm nhủ, nàng đặt chén com trước mặt mập mập, tức giận hừ lạnh một tiếng, tên Kim Bàn Từ này lại dám để nàng bụng thức ăn cho hắn!

Kim mập mập thấy Âu Dương Tiểu Nghệ vậy mà tự mình bụng thức ăn qua, khuôn mặt thụ sủng nhược kinh, vội vàng đứng dậy nghênh tiếp.

Âu Dương Tiểu Nghệ không để ý tới hắn, đặt com rang trứng xuống bàn, nhanh chóng quay đầu rồi đi, nàng thực sự sợ bản thân không nhịn được, ăn luôn com của người ta.

Lần thứ hai đặt com rang trứng ở trước cửa sổ, thấy Âu Dương Tiểu Nghệ đi tới, Bộ Phuong hơi sững sờ.

Chỉ thấy Âu Dương Tiểu Nghệ dùng một cái khăn tay, che đi lỗ mũi, buộc chặt cái khăn ra sau đầu, nhìn giống như mang một cái khẩu trang như thời hiện đại.

- Người làm sao vậy?

Bộ Phuong hiểu kỳ hỏi.

- Xú lão bản! Người biết ta phải cố sức chống lại mê hoặc thể nào khi ngửi được mùi thức ăn không?

Tiểu loli tức giận trừng mắt nhìn Bộ Phuong, buồn bực lên tiếng.

Khóe miệng Bộ Phuong khẽ nhếch nhưng vẫn không cười.

Quá khoảng mười lăm phút, Đầu Cá Nấu Đậu Hũ ra nôi, mùi thơm đậm đà từ phòng bếp bay ra, quanh quần toàn bộ tiểu điểm.

Kim Bàn Từ đang ăn com rang trứng chợt dừng lại, ngẩng đầu, mũi hít hít, tựa hồ như muốn hít hết không khí tràn ngập mùi vị vào bụng.

- Thơm quá! Đây không phải hương vị com rang trứng! Chẳng lẽ là mùi của món ăn mới?

Kim Bàn Từ lẩm bẩm, nhãn tình sáng lên, đầy mong đợi nhìn phía nhà bếp.

Chén sứ dùng đựng Đầu Cá Nấu Đậu Hũ tương đối lớn, Bộ Phuong không để cô bé bung, mình đưa ra ngoài.

Hắn vừa ra tới, liền hấp dẫn lấy ánh mắt mọi người, tất cả đều tò mò đưa mắt nhìn cái chén sứ màu xanh trên khay, Kim Bàn Từ càng hấp tấp đợi không được.

- Nhanh! Nhanh!

Lão Kim giương mắt nhìn Bộ Phuong chậm rãi đi tới, kim không nổi thúc giục.

Một chén canh cá màu trắng sữa, thịt cá trong suốt phi nộn, đậu hũ như ngọc, Đậu Cá Nấu Đậu Hũ được đặt trước mặt lão Kim, mùi thơm ngát nồng nặc tản ra tứ phía.

- Đậu Cá Nấu Đậu Hũ của ngươi, thỉnh từ từ dùng.

Bộ Phương thần nhiên nói.

Một trận huyền não, đám người đều tụ tập bên người Kim Bàn Tử, những vóc người khổng lồ đẩy Bộ Phương cùng Tiểu Nghệ rút ra ngoài.

Bộ Phương không để ý, quay lại chỗ nơi hắn thường ngồi, còn Âu Dương Tiểu Nghệ tức giận dậm chân, dậm mập mạp chết bầm! Lại dậm lần ta!

Nàng khẽ cắn môi, mắt to trừng cả đám trư ca đang bị mỹ thực hấp dẫn, cảm thấy vô lực, bực mình cắn gấu một cái, không để ý tới nữa.

Hít hít hít hít!

Một đám mập vây quanh một tên mập, nhìn tên mập đó hạnh phúc uống canh cá, ăn thịt cá.

Tùng tiếng ừng ực phát ra liên tục, khiến mọi người hâm mộ không ngớt.

- Lão Kim, Đậu Cá Nấu Đậu Hũ này thực sự ngon vậy sao?

Có tên mập hiếu kỳ hỏi, hắn đã sớm bị mùi thơm kích động rồi.

Lão Kim lấy một cái xương cá từ trong miệng, hít mất hương thụ đáp:

- Con cá này quả thực tươi ngon không cách nào hình dung được, không thể tin được đây chỉ lại hỗn hợp nấu giữa đậu hũ và cá. Thịt cá thơm ngon phi nộn, độ cứng vừa phải, cắn vào có cảm giác như trải qua một hồi xoa bóp, đậu hũ kia càng tuyệt, chả cần nhai, vào miệng là tan đi! Còn có, thịt cá này còn mang theo cảm giác tê tê như điện, chắc là thịt của Linh thú lõi hệ, có thể đề thăng linh khí trong cơ thể, nói tóm lại, chén này canh cá, đáng giá!

Kim mập khen không dứt miệng, nhất thời khiến tâm đám tiền chủ lay động, cuối cùng, hạ quyết tâm, xoay người nói với Bộ Phương.

- Bộ lão bản, cho ta một phần Đậu Cá Nấu Đậu Hũ!

Bộ Phương lười biếng ngẩng đầu, nhìn cả đám như ông địa trước mặt, nói:

- Không được, tu vi ngươi không đủ, không được phép ăn.

Mập mạp nhất thời há hốc mồm, sốt ruột lên tiếng:

- Lão bản, ta có tiền! Ta thật sự có tiền mà!

- Tu vi không đủ, không ăn được, đây là quy củ, không quan hệ tới tiền.

Bộ Phương thần nhiên đáp lời, âm thanh lạnh lẽo không gì sánh được, dường như thực sự không hứng thú với tiền, kỳ thực, trong lòng hắn ta sớm đang rỉ máu...

Hai mươi Nguyên Tinh nha! Không ít đâu!

Bộ Phương nghiêm túc cự tuyệt cũng không ngoài dự đoán của mọi người, bọn họ không tiếp tục hỏi Bộ Phương nữa, vì họ biết cái Phương Phương Tiểu Điểm này rất coi trọng quy củ.

Lão Kim rất hài lòng trả tiền, chào Bộ Phương một tiếng rồi rời đi, bất quá trước khi đi, bị tiểu la lỵ kéo qua một bên xì xào bàn tán.

Tiểu La Ly mang trên mặt nụ cười trở về, như là nhặt tiền giống nhau cười Xán Lạn.

- Xú lão bản, cho ta một phần cơm rang trứng và một phần Đậu Cá Nấu Đậu Hũ!

Tiểu La Ly vừa vào, mỉm cười nói với Bộ Phương.

Bộ Phương nhú mày, thần nhiên nói:

- Ngươi lại muốn quýt?

- Nhân gia có tiền! Ai thèm ăn quýt chứ, hừ!

Cô nàng làm nũng lên tiếng.

- Tu vi ngươi không đủ, không thể ăn Đầu Cá Nấu Đậu Hũ.

Bộ Phuong đứng lên, nếu nàng có tiền thì không có vấn đề, xem ra vừa rồi cô bé mượn lão Kim không ít tiền.

- Ngươi gạt người! Đêm qua ta đã uống Đầu Cá Nấu Đậu Hũ rồi mà!

Cô bé bắt mẫn lên tiếng, nàng thấy Bộ Phuong đang cố ý làm khó dễ mình.

Bộ Phuong sững người, sau đó nói:

- Thời điểm nếm thử món ăn mới thành phẩm không có hạn chế, lẽ nào ngươi không phát hiện, ngươi ăn nhiều cá như vậy mà chân khí không được tăng cường tí nào sao? Đó là bởi vì linh khí trong thức ăn đã bị ta loại bỏ nên ngươi mới có thể thưởng thức.

Kỳ thực, khi Bộ Phuong ăn canh cá, linh khí đã bị hệ thống rút ra, vì tu vi hắn hôm nay không thể chịu được, chân khí rất dễ hỗn loạn, lúc thử món mới hệ thống sẽ rút hết linh khí trong món ăn ra, hắn chỉ cần cảm thụ mùi vị là được.

Tiểu La Ly ghen lời, vì nàng phát hiện, sau khi ăn Đầu Cá Nấu Đậu Hũ, chân khí Kim Bàn Tử tăng vọt một mảng lớn, quả thật khác biệt rất lớn.

- Vậy... một phần com rang trứng đi.

Cô bé ừm khuất, nhẹ giọng kêu.

- Vậy được, chờ một lát!

Nói xong, Bộ Phuong quay người vào nhà bếp.

Sau khi hắn đi vào, ngoài cửa đó đến ba bóng người, một vị là Tam hoàng tử Cơ Thành Tuyệt nhanh nhẹn nho nhã, cặp còn lại là huynh muội Tiểu gia.

Ba người vừa vào tiểu điểm, nhìn thấy bé loli đang ở trong đó, nhất thời kinh ngạc.

- Tiểu Nghệ? Sao ngươi lại ở đây? Âu Dương lão tướng quân tìm ngươi sắp phát điên rồi! Toàn bộ Đế Đô đã hỗn loạn thành một đoàn!

Tiểu Yên Vũ nhìn tiểu la ly, khiếp sợ lên tiếng.

Âu Dương Tiểu Nghệ lúc này mới phát hiện ba người, quay đầu nhìn lại, khi nhìn thấy đám người Tiểu Yên Vũ, mặt cười lập tức đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mùi hương bay xa

Âu Dương Tiểu Nghệ vừa nhìn thấy Tiểu Yên Vũ liền không chút do dự xoay người, ý định chuồn ra khỏi phòng khách, đây là ví dụ tiêu biểu cho việc thấy tình huống không ổn phải nhanh chóng thoát thân.

Nhưng Tiểu Yên Vũ là ai, đệ nhất tài nữ đế đô, thiên tài tu luyện với tu vi tứ phẩm chiến linh. Nàng chỉ cần bước ra một bước, tựa sức địa thành thốn đã đứng cạnh Âu Dương Tiểu Nghệ, cầm lấy cổ áo đem tiểu la ly bắt lại.

- Nha! Yên Vũ tỷ tỷ, thật đúng dịp!

Âu Dương Tiểu Nghệ chớp chớp đôi mắt to, gương mặt hiện lên vẻ ngây thơ, trong sáng đối lập với khuôn mặt lạnh băng của Tiểu Yên Vũ.

Tiểu Yên Vũ tức giận gõ lên đầu tiểu la ly một cái:

- Ngươi, nha đầu này! Đôi cánh cứng cáp rồi hả? Lại còn dám học đòi bỏ nhà ra đi? Ngươi biết Âu Dương gia gia lo lắng như thế nào không?

Tiểu Tiểu Long cùng Cơ Thành Tuyệt với khuôn mặt đầy ý cười đi tới. Tiểu Tiểu Long hướng Âu Dương Tiểu Nghệ nháy mắt: "Hắc, đều tại tiểu nha đầu này, lão tướng quân tức giận sắp lật trời rồi mà nàng vẫn còn tâm tư ở chỗ này thưởng thức mỹ vị. Nếu như Âu Dương lão tướng quân biết được, không chừng tức hộc máu ra."

- Tiểu Nghệ, ngoan ngoãn một chút. Lão tướng quân cũng chỉ vì suy nghĩ cho ngươi mà thôi, cho nên hãy trở về đi, người già không nên bị tức giận.

Cơ Thành Tuyệt mặc một bộ quần áo màu trắng, ôn hòa nhìn tiểu nha đầu.

Âu Dương Tiểu Nghệ ủy khuất, gãi đầu, nói lầm bầm:

- Có mơ ta mới trở về. Ngày nào ông nội cũng ép học võ, chân tay người ta nhỏ nhắn thế này sao thích hợp múa đao lộng thương a, huống chi người ta khá ái như vậy, ép đi luyện võ chẳng phải quá đáng tiếc.

Vừa nghe thấy những lời này, Tiêu Yên Vũ liền cười thầm. Từ hồi còn nhỏ, quan hệ của nàng và tiểu nha đầu vô cùng tốt cho nên tính tình của Tiểu Nghệ như thế nào thì nàng cũng đã quá hiểu.

- Thanh Phong đế quốc dùng võ trị quốc, ông nội của ngươi, Âu Dương lão tướng quân là một vũ phu đi theo bệ hạ chinh chiến tứ phương, tự nhiên sẽ coi trọng võ học và cũng hy vọng đời sau của mình có thể truyền thừa tinh túy võ công của ngài. Ngươi biết có bao nhiêu người ở Thanh Phong đế quốc muốn bá làm môn hạ lão tướng quân còn không được ư? Cũng chỉ có ngươi, tiểu nha đầu này, thân ở trong phúc mà không biết hưởng.

Âu Dương Tiểu Nghệ vẫn cảm thấy thật ủy khuất, biết cái ma cà bông, nghiêng đầu qua một bên thở phì phò, kiêu ngạo đứng dậy.

Nhất thời Cơ Thành Tuyết cùng Tiểu Tiểu Long đều cất tiếng cười to, tiểu nha đầu này quá hài mà, lúc trước vẫn còn lo lắng nàng bỏ nhà ra đi có thể gặp nguy hiểm nhưng bây giờ hẳn là rất an toàn.

Tam hoàng tử Cơ Thành Tuyết vỗ đầu Âu Dương Tiểu Nghệ một cái, nghiêm túc nói:

- Tiểu Nghệ, hiện nay trong đế đô có rất nhiều cao thủ, ngươi vạn lần không nên chạy loạn. Bây giờ không phải là thời điểm đùa giỡn, vạn nhất ngươi bị cao thủ thuộc tông môn nào đó bắt đi, điều đó sẽ trở thành trở ngại lớn của Âu Dương lão tướng quân.

Đối với tam hoàng tử Cơ Thành Tuyết nhỏ nhắn, tiểu nha vẫn là có chút sợ hãi, chớp mắt to, ủy khuất gật đầu một cái.

Lúc này, Bộ Phương đã hoàn thành món com rang trứng, đem suất com đặt trên cửa sổ, cất cao thanh âm

- Tiểu nha đầu, com của ngươi đây!

- Ai! Tới rồi!

Nghe được com rang của mình đã xong, ủy khuất trên mặt tiểu nha đầu nhất thời bị quét sạch, hưng phấn nhảy lên, nhanh chóng chạy tới trước cửa sổ.

Đem com rang trứng với mùi thơm đậm đà như vuốt tơ lụa đặt trên bàn, tiểu nha đầu đã sớm đói cồn cào rồi, lười để ý bọn tam hoàng tử, vui đầu vào ăn sột soạt.

- Nha đầu này... Không ngờ lại để cho nàng tìm được nơi này.

Tiểu Tiểu Long cười nhìn Âu Dương Tiểu Nghệ đang vui đầu vào ăn, trên mặt lộ ra nụ cười nhu hòa.

- Bộ lão bản, cho ta một đĩa com rang trứng bản tăng cường.

Tam hoàng tử Cơ Thành Tuyết nhỏ nhắn hướng về phòng bếp hô lên một câu.

- Chọn món thì phải tìm nha đầu kia.

Từ trong phòng bếp, Bộ Phương truyền tới một câu xanh rờn.

Cả ba người Cơ Thành Tuyết, Tiểu Tiểu Long, Tiểu Vũ Yên đều ngẩn người.

Tiểu la ly đang ăn bỗng sững sờ sau đó ngẩng đầu lên, trên mặt còn dính mấy hột com vàng óng, ngốc manh nói:

- Hiện tại, công việc của ta là người phục vụ trong quán này, muốn ăn cái gì thì nói với ta.

- Ngươi? Người phục vụ?

Hai mắt Tiểu Tiểu Long tròn lớn, khuôn mặt đầy cổ quái nhìn Âu Dương Tiểu Nghệ.

Bộ lão bản thật trâu! Dám đem tiểu nha đầu làm bồi bản, chả nhẽ không sợ ba tên man rợ Âu Dương gia đem tiệm nhỏ phá hủy?

Tiết Yên Vũ lại nhíu mày, nói:

- Tiểu Nghệ, Bộ lão bản mở tiệm không dễ dàng, ngươi ngàn vạn lần đừng gieo họa cho người ta.

Cơ Thành Tuyết cũng ngưng trọng gật đầu một cái.

Mặt Âu Dương Tiểu Nghệ không cảm xúc nhìn ba người, nàng thật sự muốn nhờ ngụm com rang trứng phun chết bọn họ, cái gì gọi là gieo họa người ta? Nàng, Âu Dương Tiểu Nghệ ngạo mạn như vậy ư?

Rõ ràng là lão bản thói uy hiếp nàg, muốn nàg làm việc trả nợ có được hay không?

Đem ngum com rang trong miệng nuốt xuống, Âu Dương Tiểu Nghệ hừ hừ nói:

- Chọn món thì tìm ta, muốn ăn cái gì thì nói mau! Bỏn phục vụ không rảnh cùng các người tán phét!

Lúc này, ba người không khỏi tin tưởng lão bản tiểu điểm này đã đem nha đầu kia thu làm bồi bàn. Trong lòng bọn họ cũng khâm phục Bộ Phương gan lớn. Trong đề đồ có ai không biết Âu Dương gia Tiểu công chúa là đệ nhất gây chuyện, cả ngày lẫn đêm không làm ra chuyện gì đó thất đức đều cảm thấy khó chịu.

- Di? Có món mới à?

Tiểu Tiểu Long thấy trên danh sách xuất hiện một món ăn mới, đôi mắt nhất thời mở to, vui vẻ nói.

Sự chú ý của Tiểu Yên Vũ cùng Cơ Thành Tuyết cũng bị di dời đi, việc Bộ lão bản ra món mới cũng không phải là chuyện nhỏ.

"Cá ướp bã rượu cùng canh đậu phụ đầu cá?"

Tiểu Long thì thầm, ánh mắt híp lại, khóe miệng giật giật: "Cá ướp bã rượu: hai mươi nguyên tinh một suất, canh đậu phụ đầu cá: hai mươi nguyên tinh một suất... Thức ăn của Bộ lão bản vẫn đắt tiền như cũ."

- Canh đậu phụ kia ăn rất ngon! Tối hôm qua ta đã được thưởng thức qua! Ngon vô cùng! Đó là món canh cá ngon nhất ta từng uống, so với món canh cá "Lưu ly thất tinh" của đại thúc mập mạp còn ngon hơn.

Ánh mắt Âu Dương Tiểu Nghệ sáng lên, vội vàng nói.

Trong lòng Tiểu Yên Vũ cả kinh, đại thúc mập mạp trong miệng Âu Dương Tiểu Nghệ không phải là người xa lạ gì, đó chính là đầu bếp trưởng quán ngự thiện phòng, canh cá này còn ngon hơn cả canh cá của đại thúc mập mạp?

- Quả thật rất mong đợi! Nếu Tiểu Nghệ đã nói thì cho ta một suất... cá ướp bã rượu đi.

Cơ Thành Tuyết híp mắt, nho nhả cười một tiếng.

Âu Dương Tiểu Nghệ tức khí, giữa người với người cần có sự tín nhiệm chứ?

- Vậy cho ta một suất canh đậu phụ đầu cá đi.

Tiểu Yên Vũ ôn nhu nói, thanh âm nàg vẫn dễ nghe như vậy, giống như chim hoàng anh hót.

- Ta... ta vẫn là com rang trứng bản tăng cường đi.

Tiểu Tiểu Long thật khó chịu. Hắn không ngờ hôm nay Bộ Phương ra món ăn mới cho nên không mang đủ nguyên tinh, tiệm nhỏ không cho phép ăn chịu.

- Được rồi! Chờ một chút!

Tiểu la ly nghiêm túc ghi nhớ món ăn của ba người, sau đó hướng về cửa sổ thông giữa phòng bếp và phòng khách chạy tới, đem tên món ăn báo cho Bộ Phương.

- Tốt lắm! Đã biết!

Bộ Phương với khuôn mặt cứng ngắt gật đầu một cái, xoay người bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Có người gọi món cá ướp rượu ư? Trong lòng Bộ Phương động một cái, có chút mong đợi.

Hắn đi tới hủ rượu trước mặt, cời nắp, nhất thời mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, mùi thơm say lòng người không khỏi để cho khuôn mặt hắn phát hồng.

Đem Băng Ngư cấp ba đã ướp từ tối qua lấy ra, thịt từ màu xanh sau khi ướp đã xuất hiện đốm hồng, mùi vị nồng đậm, bã rượu thượng hạng đem con cá bao phủ cả trong lẫn ngoài.

Bộ Phương loại bỏ bã rượu bên ngoài, giữ nguyên bã rượu bên trong, đặt lên thớt, cứa vài đường trên thân cá để đảm bảo trong quá trình chưng chế có thể ngấm trọn vẹn toàn bộ gia vị.

Cẩn thận đem con cá đặt vào khay, bỏ vào trong lòng hấp, bắt đầu chế biến.

Quá trình này đại khái cần mười phút đồng hồ cho nên Bộ Thương bắt tay ngay vào việc chuẩn bị món canh đậu phụ đầu cá. Do đã từng nấu mấy lần vì thế hắn hết sức quen thuộc với quy trình chế biến, động tác như mây trôi nước chảy, không một chi tiết thừa, tràn đầy mỹ cảm.

Thời điểm món canh đang được hầm, Bộ Phuong bắt đầu làm món com rang trứng. Thời gian làm món này không tốn bao nhiêu cho nên Bộ Phuong hoàn thành rất nhanh.

Lại một lần nữa, Âu Dương Tiểu Nghệ dùng dáng đi đặc biệt của mình tới bưng thức ăn, khoe miệng Bộ Phuong cũng chỉ kéo một cái. Giờ phút này, trong lòng hấp đã truyền ra một mùi thơm đậm đà của cá và rượu, đặc biệt là mùi rượu làm người ta say lòng không thôi.

Ánh mắt Cơ Thành Tuyết khi ngửi thấy mùi thơm này nhất thời liền sáng lên. Người luyện võ dĩ nhiên sẽ là người yêu rượu, mùi của loại rượu này hết sức đậm đà, nhất định là rượu ngon, để cho miệng hần không khỏi trào nước bọt, sinh long mong đợi.

Mười phút trôi qua, Bộ Phuong mở nắp lồng hấp, hơi nước bốc lên nghi ngút. Nước để hấp này có vị ngọt thanh mát bởi nó được lấy từ long tuyến trong dãy núi, nghe nói là có một con á long sống ở đó, sinh mệnh khí tức rất thuần hậu.

Bộ Phuong đem cá ướp bã rượu lấy ra, bày trên mặt bàn.

Màu xanh nhạt pha chút hồng của Băng Ngư trải qua chế biến đã biến thành màu đỏ, da cá trong suốt như ngọc, bã rượu màu hồng nhạt từ vết rạch dưới bụng chảy ra, bã rượu qua chế biến càng thơm hơn tựa như rượu quý cất giấu nhiều năm.

Bộ Phuong nuốt một ngụm nước bọt, mùi rượu bốc lên làm cho khuôn mặt hần đỏ gay.

Hần không để cho Âu Dương Tiểu Nghệ tới bưng bởi cá ướp bã rượu là một món ăn mới cho nên hần muốn đích thân bưng lên.

Khi đi ra khỏi phòng bếp, từ trong mâm, mùi rượu nồng đậm theo miệng con cá bay ra khiến cho toàn bộ quán ăn nhỏ đều chìm đắm trong mùi thơm của rượu ngon.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Mùi hương cá ướp bã rượu bay xa hơn mười dặm

Bã rượu dùng để ướp này nếu chưng cất ra nhất định sẽ thành hảo tửu.

Trong mắt Cơ Thành Tuyết lóe lên ánh sáng khác thường, nói thật, mùi rượu nồng nặc mà đậm đà như vậy thì cũng không kém nhiều lắm so với Quỳnh Hương Liệt Diễm Tửu của hoàng cung.

Cá ướp bã rượu đã được mang lên trước mặt hần, ánh mắt của mọi người trong quán đều bị hấp dẫn đến, ngay cả tiểu la lỵ cũng giống như một cục cung hiếu kỳ, rướn cổ muốn nhìn xem món ăn này như thế nào.

Tuy rằng thơm như vậy nhưng trong lòng Âu Dương Tiểu Nghệ lại khẳng định cái món mới này ăn không ngon bằng món canh đậu phụ đầu cá kia.

- Đẹp quá a...

Tiểu Yên Vũ nhìn những tia sáng màu hồng nhạt đang phản xạ trên da của băng ngư cấp ba thì nhin không được kêu khẽ một tiếng, ánh mắt thoáng một cái đã bị món cá ướp bã rượu này hấp dẫn.

Do đã được hấp kĩ nên da cá rất co dãn, bã rượu chảy ra từ trong bụng cá tỏa ra mùi hương đậm đặc, miệng cá mở to phun ra mùi rượu thoang thoang, khiến cho toàn bộ con cá như đang bơi giữa hải dương rượu vậy.

- Món cá ướp bã rượu của người đây, mời từ từ thưởng thức.

Bộ Phuong bình thân nói.

Cơ Thành Tuyết cười ôn hòa, không thể chờ được nữa, cầm đũa lên. Mặc dù trong lòng hần rất gấp nhưng động tác trên tay lại dẫu vào đấy. Đầu tiên hần dùng chiếc đũa tách lớp da cá ra, lớp da này có lực đàn hồi rất tốt khiến khoe miệng hần nhếch lên một nụ cười vui vẻ.

Có thể chế biến da cá co dãn như vậy chứng tỏ khả năng kiểm soát lửa của đầu bếp cực kỳ tốt, nếu lấy ra sớm quá hay muộn quá thì không thể đạt được hiệu quả như vậy. Quá sớm thì da cá sẽ cứng và thịt cá sẽ khô còn nếu quá lâu thì thịt cá sẽ nát giống như bùn nhão, khó có thể gấp thành miếng.

Khẽ dùng lực phá vỡ lớp da cá xuyên vào bên trong thịt cá, một mùi dầu cá nhàn nhàn tràn ra, tiếp theo đấy là mùi thịt thơm nồng.

Kẹp lên một chút thịt cá ở dưới mang, đây là bộ phận ngon nhất của cả con cá, chất lượng nó cũng là tốt nhất, những ai sành ăn thì đều chọn chỗ này để ăn đầu tiên.

Thịt cá vừa vào miệng, hai mắt Cơ Thành Tuyết sáng lên, có cảm giác như không phải hần đang ăn một con cá mà đang uống một ly rượu ngon vậy, mùi

hương nồng đậm tỏa ra từ thịt cá, tràn ngập trong khoang miệng, bap phủ lấy toàn bộ vị giác.

Thịt cá ngon, hơn nữa lại mang theo chút hơi lạnh thấm vào tận đáy lòng, ảm áp cùng với lạnh buốt như tạo thành hai thế cực song song tạo ra một mùi vị cực phẩm.

Cơ Thành Tuyết nheo mắt hưởng thụ hương vị trong chốc lát rồi gạt đầu, trên mặt hiện ra vẻ say mê, lại hạ đầu xuống, kẹp lấy một miếng thịt cá bỏ trong miệng.

- Bộ lão bản, con cá này chắc hẳn không phải là con cá bình thường, cảm giác lạnh như băng này giống như là vẽ rồng điểm mắt vậy (*), làm cho vị ngon của món ăn này tăng thêm một bậc.

(*): vẽ rồng điểm mắt là một câu thành ngữ chỉ việc đi sâu và làm sáng tỏ những điều then chốt nhất, khiến nội dung càng thêm sống động, hấp dẫn.

Những người khác nhìn thấy động tác kẹp đầu nhanh như vậy đều vô ý nuốt nước miếng, hai mắt tiêu la ly nhìn chăm chăm vào cái món cá ướp bã rượu kia, ăn thật ngon...

- Con cá này là băng ngư cấp ba được đánh bắt từ bắc hải của Thanh Phong Đế Quốc, thịt cá rất lạnh nhưng đã trải qua nấu nướng khiến cho phần lạnh tan đi không ít, hơn nữa còn có bã rượu ảm áp thêm vào mới tạo thành hiệu quả như băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Cơ Thành Tuyết bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là băng ngư cấp ba a! Loài cá này là linh thú hi hữu trong biển, cho dù hoàng tử như hắn cũng rất ít khi có thể thưởng thức được hương vị của nó. Thật không ngờ quán ăn nhỏ này lại có thể kiếm được loại cá đó.

- Mọi người cũng tới nếm thử a, con cá này thực sự rất ngon, mùi bã rượu trong bụng cũng vô cùng, món ăn này cực đáng giá.

Cơ Thành Tuyết nhìn thoáng qua đôi mắt trông mong của mọi người, khẽ cười nói.

Tiểu Tiểu Long lập tức không khách khí, cầm chiếc đũa lên, kẹp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, còn Tiểu Yên Vũ thì rụt rè hơn rất nhiều, đợi đến khi Tiểu Tiểu Long ăn xong mới ưu nhã, nhẹ nhàng kẹp một miếng thịt cá.

Con mắt Tiểu Tiểu Long trừng lớn, há mồm phun ra một đoàn hơi nóng còn kèm theo cả mùi rượu.

Độ ngon của nó vượt quá cả dự liệu của hắn, thịt cá lạnh như băng kết hợp với bã rượu nóng biến thành một hỗn hợp khiến người ta phải suy nghĩ khác.

- Ăn thật ngon a!

Tiểu Tiểu Long có chút say mê rồi.

Tiểu la ly vụng trộm nuốt nước miếng, cũng vươn chiếc đũa ra định gấp một miếng thịt nhưng lại bị ý cười trên mặt của Cơ Thành Tuyết làm cho dừng lại, khuôn mặt hắn tràn đầy vẻ vô tội chỉ chỉ vào dòng chữ nhắc nhở trên thực đơn.

Lập tức Âu Dương Tiểu Nghệ muốn phát điên lên, tu vi của nàng chỉ là nhị phẩm chiến sư, có rất nhiều món ngon không thể ăn được!

Hình tượng của Tiểu Yên Vũ thì tốt hơn của Tiểu Tiểu Long rất nhiều nhưng đôi mắt nàng cũng sáng ngời, nhẹ gạt đầu.

Rất nhanh một con cá cứ như vậy bị mọi người ăn hết, trên mặt ai cũng tràn đầy vẻ hưởng thụ nhưng vẻ hưởng thụ của họ rất nhanh chuyển thành say mê bởi vì Bộ Phương đã bung món canh đậu phụ đầu cá ra.

Loại cá để nấu món này khác hoàn toàn so với món cá ướp bã rượu. Hôm nay ba người đã được thưởng thức một hồi thịnh yến, mặc dù chỉ có hai món nhưng họ lại cảm thấy đây chính là phương pháp nấu cá ngon nhất rồi.

Miệng của Âu Dương Tiểu Nghệ quất một cái, lần đầu tiên nàng cảm thấy việc ông nội bắt luyện võ là quyết định chính xác, nếu như nàng cố gắng đạt đến Tam phẩm Chiến Cuồng thì lúc này có thể nhắm nháp món mỹ vị kia rồi.

- Cảm ơn đã dùng, tổng cộng năm mươi nguyên tinh.

Bộ Phương báo giá cho bữa ăn.

Sau khi thưởng thức mỹ vị chính là cực hạn của đau lòng, năm mươi nguyên tinh a... Một số ít tán tu cấp thấp còn không có năm mươi nguyên tinh để tu luyện trong một tháng.

- Bộ lão bản bán đồ ăn... thực sự rất đắt.

Khóe miệng của Tiểu Tiểu Long co rút lại.

- Nhưng không phải đều đáng giá sao?

Bộ Phương nhìn hắn một cái, thần nhiên nói.

“Được rồi, người là lão bản, lời người nói nhất định có đạo lý.”

Tiểu Tiểu Long không nói ra lời mà chỉ phàn nàn một tiếng, hấn với tư cách là con trai của tướng quân thì bằng đầy nguyên tinh vẫn có thể lấy ra được.

Ngay lúc trước khi ba người Tiểu Yên Vũ rời đi thì bọn họ còn muốn mang theo Âu Dương Tiểu Nghê đi cùng nhưng lại bị Bộ Phuong ngăn cản.

- Thời gian làm việc của nàng còn chưa hết nên không thể rời đi, sau giờ buôn bán thì nàng có thể về nhà.

Bộ Phuong thân nhiên nói.

Sắc mặt bọn người Tiểu Yên Vũ cổ quái, khẽ liếc nhìn Bộ Phuong, cũng không kiên trì nữa, cùng nhau rời đi.

Sắc mặt tiểu la lỵ trắng như tờ giấy, mặt mũi tràn đầy ai oán ngồi ở trên ghế, hai tay chống cằm giống như đang hỏi chuyện nhân sinh.

- Lão bản thôi, đồ ăn của người ngon như vậy nhưng tại sao lại phải có hạn chế tu vi, hai bồn tiểu thư không có gì để ăn, chẳng lẽ người muốn bồn tiểu thư cố gắng tu luyện sao?

Âu Dương Tiểu Nghê oán trách một câu.

- Nguyên liệu nấu ăn tốt có thể nấu ra những món mỹ vị mà nguyên liệu càng cao cấp thì ẩn chứa càng nhiều linh khí, hương vị cũng sẽ ngon hơn.

Bộ Phuong mặt không biểu tình giải thích:

- Nhưng nếu dùng nguyên liệu cấp cao nấu ăn thì hàm lượng linh khí trong đó rất cao, người tu vi thấp ăn thì rất dễ bị linh khí làm cho no đến bể bụng.

- Hừ! Ta trở về sẽ tu luyện thật tốt, nhất định có một ngày sẽ ăn sạch đồ ăn trong quán của người.

Âu Dương Tiểu Nghê nhìn về phía Bộ Phuong khẽ cười, nói.

- Rất hoan nghênh nhưng vẫn tính tiền đây.

Âu Dương Tiểu Nghê:

- ...

Sau khi trở về Tiểu Yên Vũ liền tới Âu Dương phủ thông báo tin tức Âu Dương Tiểu Nghê cho Âu Dương lão tướng quân. Âu Dương lão tướng quân sau khi nghe được tin tức thì dở khóc dở cười, tiểu nha đầu này trốn nhà ra đi mà lại chạy đến một quán nhỏ để làm phục vụ viên?

- Lão đại, lão nhị, lão tam, ... các người đến cái quán nhỏ đó đem muối muối của các người về. Nha đầu kia nếu không giáo huấn cho một trận thì về sau đến cả hoàng đế cũng dám ngồi lên đầu để nhổ râu rồi.

Trên phía cao nhất, Âu Dương lão tướng quân nói với ba người to lớn như gấu ở phía dưới.

- Vâng!

Thanh âm buồn bực của ba huynh đệ đáp lại, sau đó quay người chạy nhanh như gió ra khỏi phủ tướng quân.

Âu Dương tam man đồng thời xuất động thì chuyện sắp xảy ra không còn là việc nhỏ, điều đó khiến không ít người chú ý tới nhưng về sau khi biết được nguyên nhân thì tất cả đều im lặng.

Loại chuyện giống trống khua chiêng như vậy rất phù hợp với phong cách của Âu Dương gia.

Giờ phút này Bộ Phuong còn không biết có ba đầu hung thú hình người đang hùng hổ đến quán ăn mà vẫn nhàn nhã nằm dài trên ghế ... phơi nắng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Âu Dương Tam Man trần truồng

Âu Dương Tam Man là ba con trai của Âu Dương gia chủ đương thời Âu Dương Tung Hoành, lớn lên lưng hùm vai gấu, có sức chiến đấu đáng sợ, man lực rất mạnh, ở đề đô được xem là mấy móc hình người cho nên mới bị gọi là Âu Dương Tam Man.

Lão đại Âu Dương Chân, lão nhị Âu Dương Vô, lão tam Âu Dương Dịch, được gọi chung là chân vô dịch, ba người là tam bảo thai cho nên dung mạo

cực kỳ giống nhau, tu vi cả ba đều đạt tiêu chuẩn của Tứ phẩm Chiến Linh, từng theo phụ thân Âu Dương Tung Hoành tông quân giết địch, cũng đã trải qua rèn luyện từ giết chóc rồi.

Mặc dù bọn họ bị gọi Âu Dương Tam Man, ở đó không cho ai mặt mũi nhưng lại đối xử cực tốt với muội muội duy nhất là Âu Dương Tiểu Nghệ, nàng nói gì thì họ cũng nghe. Hôm nay, khi nghe được tin tức là vị muội muội mà bọn họ nâng niu chiều chuộng này lại bị một cửa hàng nhỏ nhỏ kia ức hiếp thì thực sự không thể nhẫn nhịn.

Ba người giống như một quả khí cầu bị căng đến tận cùng vậy, động vào là nổ (ai đó) lập tức hùng hùng hổ hổ đi về phía nhà hàng đó.

Tôn Khải Tường cùng Triệu Như Ca vẫn đang vụng trộm để ý quán ăn nhỏ thì phát hiện Âu Dương Tam Man đang táo bạo bước đến không khỏi cười thâm trong lòng. Triệu Như Ca cũng cười lạnh không thôi, hẳn một mực tìm cơ hội để phá cái quán ăn này rồi nhưng hiện tại xem ra không cần hẳn phải xuất thủ rồi.

Âu Dương Tam Man được xưng là cỗ máy hủy diệt hình người cũng không phải là hư danh, họ mà tới thì tuyệt đối có thể san bằng nơi này thành bình địa, đến lúc đó thì mình chỉ cần bước vào quán nhỏ kia đạp vào bộ mặt tên lão bản khốn khiếp đó một cái là được rồi.

Đi dọc theo con đường chính của đế đô, qua Phụng Tiên Lâu rồi tiếp tục đi về phía trước khoảng mười dặm là đến một con hẻm nhỏ, đi vào trong là có thể nhìn thấy quán ăn của Bộ Phụng.

Bộ Phụng đang nằm phơi nắng trên ghế, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người khiến hắn cảm thấy thật dễ chịu.

Âu Dương Tiểu Nghệ đang nằm chán ngời ở một bên, bởi vì đang nằm chán nên nàng bắt đầu chăm chỉ tu luyện để được ăn món canh đậu phụ đầu cá cùng cá ướp bã rượu.

Âu Dương Tam Man bước vào trong hẻm nhỏ, khí thế của ba người lập tức khuếch tán ra khiến cho cuồng phong gào thét.

Đồng đông đồng!

Ba người giống như những con thú, từng bước từng nước dẫm xuống khiến cho mặt đất rung động.

- Đại ca! Phía trước chính là quán ăn đã ức hiếp muội muội, chúng ta trực tiếp đi đến giết chết tên lão bản to gan lớn mật kia!

Mất Âu Dương Vô tròn tròn xoe, buồn bực nói.

Âu Dương Dịch vỗ một cái vào ngực, nói lên giống như rồng:

- Mẹ nó! Dám ép buộc tiểu muội của chúng ta, hôm nay nếu không đốt cái hắc điểm kia thì lão tử sẽ kiên rượu ba ngày.

- Đi thôi, đi xem rốt cuộc là thần thánh phụng nào mà lại lớn mật như thế.

Âu Dương Chân là người trầm ổn nhất trong ba huynh đệ, nhưng việc liên quan đến muội muội khiến cho hắn táo bạo hơn rất nhiều. Hắn nhớ đến giọng nói đáng yêu, nụ cười duyên dáng của muội muội, lại nghĩ đến tiểu muội muội đáng yêu bây giờ đang phải chịu đựng những cực hình mà người thường khó có thể chịu được thì trái tim của hắn giống như bị cắt ra từng mảnh vậy.

Đại Hắc đang nằm rạp trên mặt đất đột nhiên cảm thấy mặt đất chấn động một hồi, nó lập tức mở mắt chó đang còn nhập nhèm ra, thấy ba thân ảnh khổng lồ đang bước đến rất khí phách thì mở miệng ra ngáp một cái rồi lại tiếp tục nằm xuống.

Bộ Phụng cũng bị chấn động này đánh thức, nghi hoặc nhìn về phía xa xa, vừa vặn thấy được Âu Dương Tam Man đang đứng ở cửa ra vào.

- Các ngươi là ai? Tới dùng cơm ư?

Bộ Phụng bình thản nói.

- Phi! Cái hắc điểm này của ngươi ai thèm đến dùng cơm chứ, chúng ta đến để tìm tiểu muội!

Âu Dương Vô có tính nóng nhất, lập tức giận giữ hét lớn.

Bộ Phụng ngăn người ra:

- Tìm tiểu muội? Ba cái tên lớn lên giống như Trương Phi này không phải đi nhằm chỗ chứ, quán ăn nhỏ này của ta làm ăn đứng đắn, không phải thanh lâu.

- Tiểu muội ư? Không có.

Nếu như không phải tới để dùng cơm thì Bộ Phụng sẽ mặc kệ, tiếp tục trở lại nằm trên ghế.

- O! Tiểu tử này, ngươi còn dám lừa gạt ta, ta cảm nhận được khí tức của tiểu muội rồi, ở ngay trong tiệm của ngươi! Nếu như ngươi không giao người thì ta sẽ san bằng cái quán nhỏ này của ngươi.

Âu Dương Định vận nắm đấm một cái, lập tức phát ra thanh âm xương cốt kêu kẹt, không có hảo ý vào nhìn Bộ Phụng.

Bộ Phụng vẫn bình thản liếc nhìn ba người này, cuối cùng hắn cũng biết ba người này tìm ai rồi, thì ra là đến tìm tiểu nha đầu Âu Dương Tiểu Nghệ a.

Bộ Phụng đứng lên, hô lên với Âu Dương Tiểu Nghệ đang ngồi tu luyện ở cách đó không xa:

- Này, tiểu nha đầu, có người đến tìm ngươi.

Bị Bộ Phụng gọi Âu Dương Tiểu Nghệ phải thoát ra khỏi trạng thái tu luyện, khó chịu liếc hắn một cái rồi nhìn về phía cửa quán, rất nhanh nàng đã thấy được ba vị ca ca của mình.

Âu Dương Tiểu Nghệ biến sắc, nội tâm của nàng rất rõ, nhất định là Yên Vũ tỷ tỷ làm lộ hành tung của nàng.

- Lão bản thôi! Bọn họ là ca ca của ta, muốn bắt ta về nhà, ngươi hãy giúp ta ở lại ...

Âu Dương Tiểu Nghệ thì thầm một tiếng, quay người chạy về phía phòng ngủ, thoáng cái đã biến mất.

Con mắt dưới Bộ Phụng khẽ nháy, nhìn Âu Dương Tiểu Nghệ biến mất, trong lòng rất khó hiểu.

Hắn lại quét mắt về phía ba đại hán ở bên ngoài. Âu Dương Tiểu Nghệ đáng yêu, ngọt ngào như vậy mà là em của ba đại hán thô cuồng, xấu xí này ư? Bọn họ thực sự là huynh muội sao? Đều cùng một cha một mẹ sao lại khác nhau như thế chứ?

- Nàng không muốn gặp các ngươi.

Bộ Phụng nói.

- Cái gì? Ngươi lại còn dám ngăn cản chúng ta gặp mặt? Đáng chết! Rõ ràng ngươi đang giam giữ tiểu muội của ta!

Âu Dương Chân tức giận, trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh Âu Dương Tiểu Nghệ đang phải chịu cực hình.

Tức giận a!

Oanh!

Âu Dương Định táo bạo bước lên đầu tiên, đập xuống một cái, kinh khí lập tức bắn ra, hắn giống như là một đầu man thú xuất hiện trước mặt của Bộ Phụng, khuôn mặt dữ tợn áp sát với mặt của Bộ Phụng, hơi nóng phả lên từng sợi tóc của hắn khiến chúng nhẹ nhàng phiêu động.

- Gậy gỗ thì sao hả? Lão tử còn muốn phá hủy hắc điểm của ngươi đây này.

Âu Dương Định trợn mắt tròn xoe, lớn tiếng nói.

- Tiểu Bạch, có người đến gây sự.

Bộ Phụng bình tĩnh hô lên một tiếng.

- Kẻ nháo sự, lột sạch thị chúng.

Một âm thanh máy móc vang lên trầm thấp, thân thể cao lớn của Tiểu Bạch kia xuất hiện ở sau lưng Bộ Phụng, con mắt máy móc khẽ lóe ra hào quang.

Âu Dương Định hé mắt, nhếch miệng nói:

- Còn có giúp đỡ à! Các huynh đệ, cùng tiến lên, cạo sạch hắn nha!

Âu Dương Vô cùng Âu Dương Chân xuất hiện ở sau lưng Âu Dương Định, khí thế của ba huynh đệ bành trướng, giống như nổi lên một trận cuồng phong không ngừng oanh kích quán nhỏ.

Với khí thế của bọn hắn thì những quán bình thường có lẽ đã sớm nứt vỡ rồi nhưng quán này của Bộ Phụng lại hoàn hảo không nửa điểm tổn hại.

Âu Dương Chân nhíu mày, ánh mắt của hắn quét nhìn bốn phía, ngoại trừ tên tiểu bạch kiếm gậy yếu đuối nõn trước mắt và con khỉ lồi này thì bên ngoài quán này chẳng có ai... A, còn có con chó mực đang nằm gáy o..o.. kia nữa.

Nhìn thế nào cũng giống một quán ăn bình thường, loại quán ăn này mà cũng có gan cưỡng ép tiểu muội?

Chẳng lẽ ... lão bản này thâm tàng bất lộ? Hoặc là trong quán này đang cất giấu một cao thủ của tông môn?

Âu Dương Chân nhìn Bộ Phụng rất nghiêm túc, càng nhìn càng nghi hoặc, đối phương chỉ có tu vi nhị phẩm chiến sư, trình độ của chân khí so với tiểu muội còn thấp hơn một bậc!

Ngay khi Âu Dương Chân còn đang suy nghĩ thì..

Phanh Phanh.

Hai tiếng nổ mạnh vang lên, hai đạo thân ảnh khổng lồ bay ngược ra, chạt vật ngã xuống mặt đất.

Âu Dương Chân lập tức cả kinh, đôi mắt hấn tròn tròn.

Chỉ thấy hai người Âu Dương Vô cùng Âu Dương Dịch đã bị đánh trên vách tường của hẻm nhỏ, hăm sâu vào trong đó...

- Không có gì đâu đại ca, tất cả đều là ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn!

Âu Dương Vô cùng Âu Dương Dịch lập tức phúi đi bụi đất, gian nan leo ra.

Thật xấu hổ a, Âu Dương Tam Man lại bị người ta ném ra như ném rác.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Có cá ướp bã rượu vì sao không có rượu?

Âu Dương Tam Man như gặp đại địch, ba người đều khởi động chân khí trong cơ thể, trịnh trọng nhìn Tiểu Bạch đứng sau lưng Bộ Phuong.

- Lão đại, con rối này mạnh thật, ta và nhị ca còn chưa phản ứng đã bị ném ra ngoài rồi!

Đôi mắt Âu Dương Dịch tròn to, cảnh giác nhìn Tiểu Bạch, con rối này cho người khác có cảm giác rất trâu bò.

- Một con rối lại có lợi hại như vậy? Chẳng lẽ con rối này được tông môn cao thủ chế luyện? Nhưng trong đám tông môn kia, không có con rối như thế này, bằng không sẽ bị quân đội triều đình ta tiêu diệt!

Âu Dương Chân trầm nghĩ.

Mặt Bộ Phuong không thay đổi nhìn ba con thú hình người trước mặt, mặc kệ bọn họ có suy nghĩ thế nào, thần nhiên nói:

- Nề mặt các người là huynh trưởng của tiểu nha đầu, lần đầu tạm tha, nếu có lần sau, tự gánh lấy hậu quả.

- Đại ca! Tên mặt trắng nhỏ này đang uy hiếp chúng ta à?

Âu Dương Dịch bất ngờ hỏi.

Trong Đế Đô, ai dám uy hiếp Âu Dương Tam Man chứ, bọn họ dù không hoàn hảo nhưng còn có lực uy hiếp hơn so với đám hoàn hảo, nơi đi qua, mọi người đều cảm như hén, sợ làm cho họ chú ý.

Hôm nay, một tiểu điểm trong hẻm nhỏ xuất hiện một tên tiểu bạch kiếm không biết sống chết còn ra mặt uy hiếp bọn họ, Âu Dương Tam Man họ là loại người dễ bị uy hiếp như thế?

- Uy nghiêm của Âu Dương Tam Man không thể xâm phạm!

Âu Dương Chân tròn mắt, hung hãn nói.

Âu Dương Dịch nhếch miệng, đây mới là đại ca của mình chứ, đây mới là đầu tàu dẫn Âu Dương Tam Man tung hoành đế đô, đại ca không sợ trời, không sợ đất của ta!

Bất quá, câu nói tiếp theo của Âu Dương Chân khiến Âu Dương Dịch xém chút thổ huyết.

Chỉ thấy Âu Dương Chân thu hồi khuôn mặt dữ tợn, liếc Tiểu Bạch sau lưng Bộ Phuong, nói:

- Huynh đệ, chúng ta thương lượng, thả tiểu muội ta ra, chuyện này coi như xong.

Sắc mặt Bộ Phuong vẫn không đổi, thần nhiên nói:

- Chuyện này phải hỏi tiểu muội của người, nàng đến quán ta ăn không trả tiền, thiếu nợ lấy thân bồi thường, muốn làm tiểu nhị ở chỗ này đủ bảy ngày,

hiện tại mới là ngày đầu tiên.

- Cái gì? Tiểu muội ăn không trả tiền?

Âu Dương Tam Man kinh ngạc há to mồm.

Âu Dương Vô phản bác:

- Món ngươi làm nhất định rất khó ăn, bằng không tiểu muội ta sao không trả tiền cho được? Tiểu muội tuy điều ngoa một chút, hung hăng một chút nhưng vẫn rất có nguyên tắc.

Lời này khiến Bộ Phương nhíu mày, làm một đầu bếp, kiêng kỵ nhất là người khác nói món hán nấu khó ăn, vì đây là vũ nhục lớn nhất đối với người đầu bếp.

“Mở ra nhiệm vụ phụ: Chinh phục dạ dày Âu Dương Tam Man, Âu Dương Tam Man xuất khẩu cuồng ngôn đã xâm phạm đến lòng tự trọng cao quý vô thượng của ký chủ, hãy dùng tài nấu ăn hoàn mỹ vô địch của mình chặn miệng bọn họ lại, hệ thống vĩnh viễn là hậu thuẫn vững mạnh nhất của ngươi, phần thưởng: kỹ thuật chưng cất rượu.”

Trong đầu vang lên tiếng hệ thống khiến Bộ Phương sửng sốt, không ngờ như vậy đã mở ra một nhiệm vụ phụ, còn là nhiệm vụ có thưởng.

- Đây, ba người các ngươi chưa từng ăn qua món ăn ta nấu, dựa vào cái gì nói khó ăn?

Nếu đã trở thành nhiệm vụ, Bộ Phương nghiêm túc làm theo thôi.

Âu Dương Tam Man liếc mắt nhìn nhau, sau đó, Âu Dương Chân lên tiếng:

- Ta nói ngươi nấu khó ăn, thì là khó ăn!

Sắc mặt Bộ Phương dần cứng lại, hấn tức giận.

Tiểu Hắc đang ghé đầu vào cửa lớn nhất thời ngẩng đầu, mắt chó liếc Bộ Phương, sau đó chuyển tới Âu Dương Tam Man, như có ý cười nhạo, sau khi nhạo báng xong, lại tiếp tục nằm xuống.

- Các ngươi không phải muốn tiểu muội sao? Đi, ta cho các ngươi cơ hội, ngươi đến đánh cược, các ngươi vào tiệm ăn món ta làm, nếu thật khó ăn, các ngươi có thể mang tiểu nha đầu đi nhưng nếu như ăn ngon, các ngươi phải trần truồng chạy một vòng.

Bộ Phương lạnh lùng lên tiếng.

Đánh cược? Đầu tên mặt trắng nhỏ này bị kẹt cửa hủ, ngay cả tiểu muội bọn hán còn không chinh phục được, sao có thể chinh phục ba huynh đệ bọn họ chứ?

- Được! Ta đáp lại ngươi nhưng ngươi nói phải giữ lời! Dù sao, tiểu bạch kiểm thích đòi ý nhất.

Âu Dương Chân nói.

- Vào đi, trước hãy chọn món ăn.

Bộ Phương đạm mạc nói.

Âu Dương Tam Man liếc mắt nhìn nhau, cảnh giác nhìn chăm chăm Tiểu Bạch., vừa vào quán, ba người bắt đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh.

- Môi trường mặc dù không tệ nhưng tiệm này quá nhỏ.

Âu Dương Địch lắc lắc mông, bất mãn nói.

Thân thể bọn họ thân thể cao lớn, chen chúc trong cái tiểu điểm nhỏ như hang thỏ này quả thực khó chịu, bất quá điều này, vẫn có thể chịu được.

- Lão bản, ngươi có rượu hay không? Trước cho chúng ta một bình.

Âu Dương Vô vỗ bàn lớn tiếng gọi, người này đã hoàn toàn nhập vai thực khách.

- Xin lỗi, quán tạm thời không cung cấp rượu.

Bộ Phương trả lời.

- Không có rượu, ngươi mở quán ăn làm gì? Thôi thôi, cho ta xem thực đơn đi

Âu Dương Vô trề môi liếc nhìn Bộ Phương, ánh mắt nhìn lên thực đơn trên vách tường.

Tự nhiên... không khí trong tiểu như ngừng lại, hết sức an tĩnh.

- Cá Ướp Bã Rượu gì đó hai mươi Nguyên Tinh à? Canh Đậu Phụ Đầu Cá cũng hai mươi Nguyên Tinh? Một chén com xào trứng cũng có thể bán mười Nguyên Tinh?

Âu Dương Chân tuy tục tăng nhưng hẳn không ngốc, giá tiền này... hơi đáng sợ.

- Cái xào một trăm đồng vàng, một chén mì xào một trăm đồng vàng...

Âu Dương Vô, miệng lưỡi khô khốc nói tiếp.

- Ta đã hiểu vì sao tiểu muối lại không muốn trả tiền rồi, bởi vì nơi này rõ ràng là một hắc điểm mà!

Âu Dương Định vỗ bàn rống giận.

Bộ Phương nhú mày.

- Các ngươi còn không gọi món ăn? Tiểu nha đầu đang trong tiểu điểm của ta, nếu các ngươi thắng cuộc có thể mang năng rồi đi.

- Hừ! Vì tiểu muối, coi như bị hố cũng cam tâm tình nguyện! Tới, một phần Cá Bã Rượu trước đi!

Âu Dương Chân lên tiếng.

- Lão bản, ngươi có bã rượu vì sao không có rượu?

Âu Dương Vô bắt mắt hỏi.

Bộ Phương vẫn điềm đạm trả lời:

- Bã rượu vì để ướp cá, không phải để chế rượu.

Âu Dương Vô có chút hỗn loạn, chuyện này... có gì khác nhau sao?

- Cho ta một phần Cá Ướp Bã Rượu!

Âu Dương Vô đạo nói.

- Tiểu điểm chỉ còn một phần Cá Ướp, thỉnh chọn món khác.

Bộ Phương thân nhiên nói.

- A! Ngươi... nếu không phải vì tiểu muối hiện tại ta đã đập nát cái tiệm này của ngươi rồi.

Âu Dương Vô gần như phát điên, cuối cùng chọn một phần com chiên trứng phiên bản nâng cấp.

Âu Dương Định không nói gì, chọn một phần Canh Đậu Phụ Đầu Cá.

Chờ ba người chọn xong, Bộ Phương gật đầu:

- Xin chờ một chút!

Sau đó, hắn vào nhà bếp, chuẩn bị làm các món.

...

Triệu Như Ca ngồi trên ghế gỗ xem thủ hạ báo cáo, nở nụ cười lên tiếng:

- Ngươi nói ba con trâu nhà Âu Dương đã vào tiệm?

- Xem ra, thời gian nó bị diệt không xa, Âu Dương tam huynh đệ này tuy không có đầu óc nhưng tu vi quả thực cường hãn, tháo dỡ một tiểu điểm vẫn rất dễ dàng, kêu người, xuất môn xem kịch vui thôi.

Triệu Như Ca mở quạt giấy, nho nhã cười khê, mang theo đám hạ nhân ra khỏi Tả Tướng Phủ.

Tôn Khải Tường sớm đã được người làm báo cáo, hí đôi mắt lại, lộ ra nụ cười lạnh lùng.

- Dám dùng ớt cay cho bản thiếu ăn, còn khiến bản thiếu mất mặt trước mặt nữ thần. Ta ngược lại muốn nhìn một chút, đặc tội Âu Dương Tam Man cái

tiểu điểm này của người làm sao mở tiếp.

Ngoại trừ Triệu Như Ca, Tôn Khải Tường, bọn người Tiểu Yên Vũ nhận được tin cũng biến sắc, chạy tới Phương Phương Tiểu Điểm, bọn họ đều biết Âu Dương Tam Man rất đáng sợ.

Tiểu Yên Vũ càng ảo não, nàng thật không ngờ Âu Dương lão tướng quân lại phái Âu Dương Tam Man xuất động, nếu Bộ lão bản xảy ra chuyện gì, đều là lỗi của nàng.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều chạy đến Phương Phương Tiểu Điểm.

Đương nhiên, tất cả mọi người đều cho rằng Bộ Phương chắc sẽ phải gặp độc thủ...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Gặp phải khiêu chiến

Đại ca, người nói tên mặt trắng nhỏ này có ngu hay không chứ? Hắn cùng chúng ta đánh cuộc quyết định món ăn ngon hay không ở chỗ chúng ta. Coi như hắn làm ra món ăn ngon mà chúng ta lại nói không ngon, hắn cũng chẳng có biện pháp bắt bẻ đúng không? Dĩ nhiên đến lúc đó hắn sẽ phải ngoan ngoãn giao ra tiểu muội.

Âu Dương Dịch len lén hướng về phía Âu Dương Chân mặt đầy nghiêm túc nói.

Âu Dương Chân liếc mắt nhìn tam đệ, lỗ mũi hừ một tiếng, nói:

- Trong miệng ba huynh đệ chúng ta, tất cả các món ăn chả khác gì một món, làm sao có thể cảm nhận được ngon hay không ngon? Người đây không phải là nói nhầm ư?

- Trong lần đánh cuộc này, tên mặt trắng nhỏ kia nhất định sẽ thua.

Râu quai nón của Âu Dương Chân vênh lên, dương dương đắc ý nói.

- Đại ca không hổ là người thông minh nhất trong ba huynh đệ chúng ta, vừa nhìn đã thấu triệt. Chúng ta uống rượu quá nhiều, đem vị giác cũng uống luôn, trừ uống rượu, bây giờ ăn gì cũng như cơm trắng chan nước sôi, thật khó chịu.

Âu Dương Vô thở dài.

- Nhị đệ! Không sao, sau khi đón tiểu muội về, đại ca mời người uống "Quỳnh tương ngọc dịch liệt tửu"; bệ hạ ngự ban, đảm bảo để cho người trải nghiệm cảm giác lửa thiêu đến nghiện!

Âu Dương Chân vỗ bả vai Âu Dương Vô một cái, nói.

- Hắc! Vậy thì cảm ơn đại ca, chỉ có loại rượu đó mới tạo được cho đệ cảm giác!

Âu Dương Vô toét miệng cười một tiếng.

Trong thời gian ba người trò chuyện, Bộ Phương đã ở trong phòng bếp bắt đầu chuẩn bị món ăn.

Để có thể chế biến món cá ướp bã rượu thì con cá phải được ướp từ hôm trước. Tối hôm qua hắn đã chuẩn bị sẵn hai phần, lúc trước đã nấu một con, con còn lại vốn để làm cho bản thân mình ăn nhưng nếu có người gọi thì cứ lấy ra đi.

Đem bã rượu bằm bên ngoài con cá loại bỏ, Bộ Phương dùng thái đao khứa hai vệt lên thân rồi bỏ vào lồng hấp.

Cơm rang trứng cùng canh đậu phụ đầu cá cũng bắt đầu được chế biến.

Mùi thơm của cơm rang rất đậm, hương thơm từ trong phòng bếp bay ra, mềm mại như tơ lụa quấn quanh cả ba người Âu Dương huynh đệ, làm cho họ không ngừng khịt mũi.

- Thật là thơm! Xem ra tên mặt trắng này cũng có tay nghề đấy chứ.

Âu Dương Dịch chìm đắm trong mùi hương, tán thán.

Hai người khác yên lặng không nói, bọn họ không hề để bụng, coi như mùi thơm có nồng thế nào đi nữa đều vô ích bởi trong miệng bọn họ, tất cả chỉ là

một vị.

Do tiểu nha đầu không ở đây cho nên Bộ Phuong tự mình bung com rang để lên bàn, nói:

- Ngạch... Trong ba người các người, ai gọi com rang trứng, mời thưởng thức!

Cả ba huynh đệ đều có hình dạng của Trương Phi cộng thêm Bộ Phuong không có trí nhớ tốt trong việc ghi nhớ khuôn mặt nên hẳn chẳng biết phân biệt ai với ai.

- Món này là của ta.

Âu Dương Vô híp mắt, xích người lại gần món ăn, hít mạnh một cái, nhất thời mùi thơm đậm đà xông thẳng vào lỗ mũi, nói thật, thật là thơm a. Hẳn không thể nhịn được nữa liền mức một thìa đưa lên miệng.

"Ừc"

Một hơi nuốt thìa com vào, mặt Âu Dương Vô không có cảm giác. Mặc dù món ăn thơm thật nhưng hẳn chẳng thể ném ra mùi vị gì cả.

Âu Dương Chân cùng Âu Dương Dịch cũng xúc một thìa đưa lên miệng, hai người nhú mày.

- Người nấu cái gì vậy? Một chút mùi vị cũng không có? Cái này cũng là mỹ vị à?

Âu Dương Chân bữu môi, ném thìa xuống mặt bàn, nói một cách bất mãn.

Bộ Phuong sùng sốt, sao lại vậy? Com rang trứng bản tăng cường ăn không ngon?

Đây là lần đầu tiên hẳn gặp phải những thực khách như vậy, ngay cả bản tăng cường cũng không thể chinh phục.

Bộ Phuong ngửi ngửi mùi thơm của món ăn, từ trước tới giờ vẫn thơm như thế, chắc chắn không sai.

"Chẳng lẽ khẩu vị ba người này có vấn đề?" Bộ Phuong nghĩ thầm.

- Mặt trắng nhò, người nhận thua sớm đi, giao tiểu muội ra mau, món người nấu không thể chinh phục bọn ta.

Âu Dương Dịch dương dương đắc ý cười nói.

Một đĩa com rang trứng, ba người chỉ ăn một thìa liền thôi, điều này đã nằm ngoài dự liệu của hẳn.

Ngay cả đại hắc cũng ngẩng đầu dậy, trong mắt chó tràn đầy vẻ cười nhạo nhìn Bộ Phuong.

- Xin chờ một chút.

Sắc mặt Bộ Phuong vô cùng nghiêm nghị, hẳn cảm giác tài nghệ nấu nướng bị khiêu khích nghiêm trọng.

Hắn trở lại phòng bếp, canh đậu phụ đầu cá chuẩn bị ra lò, cẩn thận mức canh vào tô, món cá ướp còn phải chờ mấy phút nữa cho nên hẳn bung canh đem ra trước.

- Canh đậu phụ đầu cá, mời thưởng thức.

Bộ Phuong nói nghiêm túc.

Mùi thơm của canh không thua kém chút nào so với com rang trứng, cả hai mùi thơm quyện vào nhau tựa như lụa mỏng phiêu động. Dưới ánh đèn, canh cá màu nhũ bạc cùng đậu phụ trong suốt như ngọc tản ra ánh sáng mờ mờ lung, đẹp không thể tả.

Vền vền là nước canh cũng để cho ba huynh đệ say mê, con thêm ăn đại thịnh nhưng khi bọn họ uống xong thì khuôn mặt vẫn như cũ, không hiện lên bất cứ cảm xúc gì, tựa lúc nãy chỉ như uống một bát nước sôi vậy.

- Không được! Canh cá này uống không ngon.

Ba huynh đệ nhà Âu Dương đồng loạt lắc đầu.

Có ý tứ. Bộ Phuong nghiêm túc tới cực điểm, hẳn đánh giá lại ba người một cái, xoay người trở lại phòng bếp. Còn một món ăn cuối cùng nữa, nếu ngay cả nó còn thất bại thì chắc chắn một điều: Vị giác ba người kia có vấn đề.

Là một đầu bếp, hẳn đối với món ăn của mình có đầy đủ lòng tin. Biểu hiện của người họ có chút ngoài dự liệu nhưng không thể làm cho lòng tin của hẳn giao động.

Từ trong lồng hấp lấy ra món cá ướp bã rượu cuối cùng, hương rượu nồng nặc lan tỏa khắp của tiệm.

Ba huynh đệ đang dương dương đắc ý bỗng nhiên sững sờ, cơ thể cứng ngắc giống như bị nhiếp hồn vậy.

- Đại... đại ca! Mùi rượu... thật là thơm!

Âu Dương địch cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, hai mắt tròn to như chuông đồng. Rượu vừa xuất hiện để cho hắn hăm sâu không thể kiềm chế nổi.

Cảm giác của Âu Dương Vô cùng Âu Dương Chân chẳng khác gì, trong bụng cứ như có con gì đang ngo ngoáy để cho bọn họ không kịp chờ đợi mà muốn uống rượu.

Ba người nhìn chăm chăm vào cửa bếp một lúc, chỉ thấy từ trong bếp, một thân ảnh gầy gò đang bưng cái đĩa đi ra.

Ánh mắt bọn họ như sói đói nhìn thấy con mồi để cho Bộ Phương giật mình, ni mã, cái quý gì vậy?

- Cá ướp bã rượu của các người, mời dùng.

Bộ Phương nhìn ba người, đem đĩa cá đặt lên bàn.

- Tại sao lại là cá ướp bã rượu? Không có rượu ư?

Ba huynh đệ đồng thanh hỏi, trong mắt tràn đầy cảm giác mất mát.

- Ta đã nói qua, tạm thời tiểu điểm không cung cấp rượu.

- Mặt trắng nhợt nhất định phải thua, không có rượu thì người không thể đá động khẩu vị của chúng ta, người ngoan ngoãn đem tiểu muội ra đi.

Âu Dương Chân thờ dài, giọng nói đầy mất mát nhìn đĩa cá.

- Ném thử một tí rồi hãy nói.

Bộ Phương vẫn trấn định như thường.

Giờ phút này, tránh mặt khỏi phòng khách Âu Dương Tiểu Nghệ đột nhiên đi ra, khuôn mặt hiện lên vẻ lo âu, tựa hồ chưa ra trận đã vứt bỏ lão bản có vẻ không nghĩa khí... Nếu như lão bản bị ba huynh trưởng đánh thì phải làm sao bây giờ?

Âu Dương Tiểu Nghệ biết rất rõ tính khí của ba huynh trưởng này cho nên trong lòng có chút áy náy.

- Thối lão bản, người không thể chết!

Tiểu nha đầu thăm cầu nguyện, chạy vội xuống tầng một.

Nàng từ cửa sau len lén thò đầu ra nhìn nhưng chỉ một giây sau, miệng nàng đã há hốc, trong hai con mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Cậu gia có cừ oán gì với người?

Âu Dương Tiểu Nghệ núp sau cửa nhìn vào trong sảnh, nàng nhìn thấy ba vị đại ca đã mãn đang ăn nhồm nhoàm.

Không sai!

Quả thật bọn họ giống như mấy người bình thường ăn cơm rang trứng vậy. Biểu tình trên mặt đầy hạnh phúc làm cho cánh tay Tiểu Nghệ nổi đầy da gà.

Bởi vì hiểu cho nên Âu Dương Tiểu Nghệ mới cảm thấy kinh ngạc và không thể tưởng tượng nổi. Nàng thừa nhận thối lão bản nấu ngon vô cùng nhưng khẩu vị của ba vị đại ca không thể dễ dàng bị chinh phục như vậy!

"Oh... Ta biết rồi! Cá ướp bã rượu của thối lão bản có mùi rượu nồng nặc... Mùi rượu kia thấm sâu vào từng thớ thịt khiến cho thịt hòa cùng một thể với rượu cho nên ba huynh trưởng mới bị chinh phục. Từ trước tới nay chỉ có rượu mới có thể đánh động được bọn họ mà thôi."

Ánh mắt Âu Dương Tiểu Nghệ sáng lên, trong lòng chắc chắn với phân tích của mình.

Bộ Phương nhìn ba người ăn nhồm nhoàm, trên gương mặt nghiêm túc xuất hiện vẻ như trút được gánh nặng. Quả nhiên, không có người nào là không bị

mỹ vị chinh phục, vụ đánh cuộc này, hẳn thắng.

"Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngoại tuyến: Chinh phục dạ dày của Âu Dương tam man, phần thưởng sẽ được phát sau. Thiếu niên, đường đi tới đỉnh của ngươi còn rất xa, cố gắng lên." Thanh âm nghiêm túc của hệ thống vang lên.

Trên mặt Bộ Phuong xuất hiện nụ cười cứng ngắc.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, bá huynh đệ nhà Âu Dương cảm thấy mỹ vị của thức ăn. Con cá này để cho bọn họ muốn ngừng còn không được.

Thịt cá mang một ít hàn khí lạnh như băng thấm thấu vào trong nội tạng, trong cái lạnh xen lẫn hương rượu thơm nồng. Cái lạnh kết hợp với cái nóng như mưa mùa xuân tưới lên vị giác, phảng phất như cây khô gặp mưa bắt đầu tỏa ra sinh cơ.

Bọn họ cảm nhận được mùi vị... Một loại vị cả đời khó quên.

- Tại sao không còn? Hai tên nhãi con nhà ngươi dám cướp của ta?

Âu Dương Chân vẫn còn chìm đắm trong hương vị của món ăn, một đũa hạ xuống... trống không! Nguyên lai một miếng thịt cuối cùng đã bị Âu Dương Định gấp mất.

Trong vòng vài phút con cá đã bị chén sạch.

Ba người quyến luyến nhìn cái đĩa, đầu lưỡi không ngừng liếm môi và ngón tay, muốn tìm lại cảm giác tuyệt vời khi nãy.

- Ăn xong rồi? Vụ đánh cuộc này là ta thắng phải không? Các ngươi phải thừa nhận món ăn của ta rất ngon.

Bộ Phuong đứng đưng nhìn ba người.

Nhất thời Âu Dương tam man cứng đờ, tròn lờn thăm mắng không tốt. Con sâu đói mới nổi dậy khiến bọn họ quên mất là đang đánh cuộc với Bộ Phuong... Món cá ướp bã rượu này thật sự rất ngon, hoàn toàn là vì ba người bọn họ sáng tạo ra.

- Khắc khắc... khục khục... Lão bản à, nói như thế nào đây, tuy ba huynh đệ chúng ta đã ăn xong con cá này nhưng... Sạch... sạch, không được, món này của ngươi không đủ ngon.

Âu Dương Chân vừa liến ngón tay vừa nói.

"Không đủ ngon thì ngươi còn liếm ngón tay làm gì?" Bộ Phuong có cảm giác muốn ói.

- Đúng đúng đúng! Con cá này của ngươi thật khó... Ngạch, mặc dù không khó ăn nhưng vẫn không đủ ngon!

Tròn mắt Âu Dương Định xoay tròn, cứng cổ cãi.

Âu Dương Tiểu Nghệ núp sau cửa lấy tay che mặt, cảm giác quá mất mặt mà... Trợn mắt nói láo như vậy chỉ có ba ngốc huynh của nàng mà thôi.

Trong lòng Bộ Phuong đã rõ ràng, ba tên này ăn xong định không nhận đây mà.

- Tiểu Bạch, cỡi y phục bọn họ, lấy nguyên tinh rồi ném ra ngoài.

Bộ Phuong nói thân nhiên rồi thu dọn bát đĩa chậm rãi đi về phía phòng bếp.

Lúc xoay người, Bộ Phuong phát hiện ra Âu Dương Tiểu Nghệ đang nép sau cánh cửa, hơi sững sờ một chút nhưng hẳn chẳng thèm để ý vẫn tiếp tục đi về phòng bếp.

Hai mắt Tiểu Nghệ mở lớn nhìn chăm chăm vào Bộ Phuong. Chẳng lẽ hẳn không sợ ba vị huynh trưởng tức giận ư? Một khi bọn họ nổi giận đến cả cha mình còn sợ nữa là.

Nhưng một giây sau, sự việc xảy ra khiến nàng chết lặng, trợn mắt hốc mồm.

Chỉ thấy con khôi lõi màu trắng của Bộ Phuong vác cái bụng to đi tới, mỗi người một cái tát, quăng ba người ra ngõ. Vẫn chưa hết, trong nháy mắt đó, toàn bộ quần áo của ba vị ca ca đều bị lột sạch chỉ còn lại cái quần lót bé xíu đủ để che chỗ nhạy cảm.

A!

Âu Dương Tiểu Nghệ hét lên, vội vàng che mắt lại. Thật quá biến thái mà! Không ngờ Tiểu Bạch ngươi lại như vậy!

Âu Dương Tiểu Nghệ bối rối nhưng Âu Dương tam man lại ngốc trệ. Gió lạnh lướt qua làm bọn họ thấy mình như ở trong hầm băng, nuốt ực một cái, ba người hoảng sợ nhìn con rối màu trắng.

- Mẹ nó!! Đại ca, tên này thật trâu bò! Chúng ta hoàn toàn không có sức hoàn thủ, đã thế còn bị lột mất quần áo nữa chứ!

Trong lòng Âu Dương Dịch đang run rẩy. Trong nháy mắt vừa rồi, bọn họ cảm giác như đang đối mặt với ông nội Âu Dương tướng quân.

Ông nội bọn họ chính là lục phẩm chiến hoàng! Chẳng lẽ một con khôi lồi xấu xí trong tiệm nhỏ kia lại có chiến lực của một vị lục phẩm chiến hoàng?

- Ngày hôm nay thật chó đẻ! Khi nào để đồ xuất hiện cường giả loại này vậy?

Âu Dương Chân không nhịn được nói bậy một câu.

Con chó mực đang nằm ngoài cửa bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt sắc bén như đao rơi xuống người ba huynh đệ.

Cái gì chứ! Cậu gia có thù oán với người ư?

Sắc mặt Âu Dương Chân trắng bệch, hoàn toàn không còn một chút huyết sắc. Hắn cảm thấy một luồng uy áp khổng lồ không cách nào kháng cự đang đè xuống, cái quần lót che đi thứ mặc cỡ kia cũng xoẹt một tiếng, rách thành vô số mảnh vụn.

“Phịch...”

Cả người Âu Dương Chân mềm nhũn ngã quỵ xuống đất, ánh mắt đờ đẫn.

Âu Dương Vô cùng Âu Dương Dịch sợ hết hồn, hãi vía nhìn tiệm nhỏ một cái rồi kéo theo đại ca chạy ra khỏi ngõ... Dịch nhân quá mạnh, trở về gọi tiếp viện.

Đám người Triệu Như Ca ngồi xổm ở bên ngoài đang mười phần mong đợi ba huynh đệ Âu Dương đem tiệm nhỏ phá hủy. Bọn họ chờ từ lúc ba người hùng hùng hổ hổ đi vào quán nhưng sau một lúc lâu, từ trong hẻm đột nhiên xuất hiện ba thân thể trắng hồng chật vật chạy trốn....

Hai người bên cạnh thì khá tốt nhưng sao người ở giữa lại khổ sở như thế, đến cả cái quần lót cũng không có?

Tất cả mọi người đều mắt lớn trừng mắt nhỏ, trong mắt ai cũng hiện lên vẻ kinh hãi.

- Mẹ kiếp... Ngay cả ba tên nhà Âu Dương cũng bị ném ra! Tiệm nhỏ kia trâu bò như vậy sao? Chẳng lẽ lão bản nơi đó không sợ Âu Dương lão thái gia tức giận?

Tôn Khải Tường với ánh mắt ngậy đại, hét lên.

Triệu Như Ca nhú mày, trên gương mặt đẹp trai hiện lên vẻ ngưng trọng. Hắn không như Tôn Khải Tường, hắn nghĩ nhiều hơn, một quán ăn nhỏ mở trong hẻm lại có thể đem ba huynh đệ nhà Âu Dương lột trần ném ra ngoài với cả tại sao con khôi lồi kia lại mạnh như vậy? Tiệm nhỏ kia thật không đơn giản.

"Không! Tiệm nhỏ kia thật không đơn giản! Hiện nay phong vân ở đế đô khó lường, cao thủ các tông môn ẩn dấu không ít. Lúc này lại xuất hiện một cửa tiệm có thể đánh bay Âu Dương tam man, tuyệt đối không thể coi thường."

Triệu Như Ca hít một hơi sâu rồi thở ra. Hắn thân là con của Tả tướng, suy nghĩ nhiều mà nhìn cũng nhiều cho nên không dám xem thường cái quán ăn nhìn không thấy nông sâu này.

- Đáng chết! Lại để cho tên tiểu tử kia thoát được một kiếp. Không được, dám để cho bốn thiếu trần chuồng chạy ra ngoài đường, thù này ta thế nhất định phải báo! Nhất định sẽ khiến cho cửa tiệm chết tiệt kia đóng cửa.

Tôn Khải Tường tức giận.

Triệu Như Ca liếc hắn một cái, đôi mắt khế híp lại, một nụ cười thâm ảo hiện lên trên khóe môi.

Huynh muội Tiểu gia cùng Tam Hoàng tử Cơ Thành Tuyết cũng chạy tới, từ phía xa đã nhìn thấy ba huynh đệ nhà Âu Dương đang trần truồng chạy trốn.

"Xem ra không cần chúng ta xuất thủ a, Bộ lão bản không phải là người bình thường."

Cơ Thành Tuyết nhìn bóng lưng của Âu Dương tam man, khóe miệng vênh lên tựa hồ có suy nghĩ nào đó.

Tiểu Yên Vũ thân là tài nữ đệ nhất đế đô, suy tính tự nhiên so với thường nhân phải mạnh hơn, đôi mi thanh tú hơi nhú, đuôi lông mày nhíu lên.

Bọn họ không lựa chọn đi tới Phương Phương quán mà xoay người rồi đi, Tôn Khải Tường cùng Triệu Như Ca cũng rút lui, tiệm nhỏ này không thể nhìn thấu cho nên không dám tùy tiện động thủ.

Bộ Phương rửa chén, đi tới bên người Tiểu Bạch vỗ một cái vào bụng, khen nó một câu liền đem đóng cửa lại, thời gian buôn bán hôm nay đã hết, tiệm nhỏ đóng cửa.

- Thối...thối lão bản, có thể cho ta trở về một lúc được không? Ta sợ ông nội sinh khí, phái đại quân san phẳng nơi này.

Âu Dương Tiểu Nghệ chớp chớp mắt to, thận trọng nói, lão bản thời này rất đáng sợ, một lời không hợp liền cời quần áo người ta.

Bộ Phuong hơi sững sờ, gật đầu một cái, nói:

- Khi hết giờ làm thì người có thể trở về nhưng từ ngày mai cứ theo thường nhật mà đến làm việc, chỉ cần làm đủ bảy ngày là người được tự do.

Âu Dương Tiểu Nghệ gật đầu một cái, thận trọng rời đi.

Bộ Phuong ngáp một cái chuẩn bị quay vào phòng bếp thử món ăn mới được thưởng cùng sản phẩm của ngày hôm qua quên không đảo... bánh bao hoàng kim.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thiếu

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trong cơn mưa

Quả thật bánh bao hoàng kim tựa như được làm từ vàng nguyên chất vậy, mùi thịt đậm đà lõi cuộn xông thẳng vào lỗ mũi Bộ Phuong. Trong nháy mắt, hắn cảm thấy tâm hồn mình dường như đang được tắm mát trong đại dương của hương thơm ngọt ngào đó. Da bánh trong suốt phát ra ánh sáng vàng rực rỡ tựa như lửa cháy, như có ánh lửa phun trào ở trên đó nhưng khi cẩn thận nhìn lại phát hiện ánh lửa kia biến mất không thấy.

Chín cái bánh bao hoàng kim đặt trong lồng hấp, tuyệt mỹ giống như hàng thủ công mỹ nghệ, không mang theo chút nào tỳ vết nào.

Nhân bánh được bọc trong miếng heo móng như cánh ve, sau khi trải qua quá trình hấp, miếng thịt và da bánh dính lại với nhau, thịt bằm cùng rau xanh hòa quyện tỏa ra mùi thơm không gì sánh được, nước từ rau cải kết hợp với mỡ hòa trư hình thành nước canh sóng sánh bên trong.

Bộ Phuong nhìn chín cái bánh bao, mùi thơm tỏa ra khiến con sâu ăn trong bụng bắt đầu rục rịch. Hắn dùng đũa làm từ trúc do hệ thống cung cấp gấp một cái lên đưa đến trước mũi và hít một hơi sâu.

Nước canh màu vàng có ba loại mùi thơm từ rau cải, mỡ heo, từ trúc trào vào trong miệng. Trong nháy mắt, một hương vị quyền rũ xông thẳng lên đầu, đánh thẳng vào vị giác.

Tâm tình của Bộ Phuong rất vui vẻ, sau khi uống xong nước canh, nhẹ nhàng cắn một cái, da bánh rất mềm lại mang thêm trứng của lõi đình điều khiến cho đầu lưỡi hơi tê tê, không phải rất mãnh liệt nhưng cùng cảm giác thiêu đốt nhẹ nhàng từ thịt hỏa trư mang tới một phong vị khác.

Mỹ vị để cho Bộ Phuong suy tí nữa đem đầu lưỡi cũng nuốt xuống.

Một lát sau, chín cái bánh bao toàn bộ đều tiến vào bụng Bộ Phuong, hắn liếm môi một cái, mỹ vị luôn để cho người ta vui vẻ.

Thu thập xong tất cả đồ đặc, Bộ Phuong chuẩn bị nhường băng tâm ngọc tửu. Men rượu đã được hệ thống chuẩn bị xong, đã trải qua thời gian ủ men, Bộ Phuong chỉ việc trực tiếp dùng.

Bỏ vỏ rượu được hệ thống đặc chế vào tủ kín là đại công cáo thành, chỉ cần chờ thêm ba ngày nữa là sẽ có băng tâm ngọc tửu để bán.

Làm xong hết thảy thì đêm đã khuya, Bộ Phuong ngáp một cái chuẩn bị đi ngủ, một người đầu bếp giỏi, phải có giấc ngủ chất lượng, ngủ sớm dậy sớm mới có thể có sức khỏe dồi dào.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Bộ Phuong mở cửa tiệm, thời tiết hôm nay không được đẹp cho lắm, mây đen che kín bầu trời chẳng để lọt một tia nắng nào cả.

- Thời tiết này chắc chắn sẽ có mưa đây!

Bộ Phuong đứng trước cửa tiệm, ngửa đầu nhìn bầu trời, rù rì nói.

Tiểu Hắc liếc mắt chó nhìn hán một cái, tiếp tục cúi đầu nằm ườn, lười đến nỗi chẳng thèm nhúc nhích để vào quán trú mưa.

Bộ Phuong cũng kỳ quái, con chó mực này ngày nào cũng ăn rồi ngủ sao không thấy béo lên chút nào vậy? Đến nuôi heo cũng phải tăng vài cân thịt mà sao con chó này vẫn có thể duy trì cơ thể yếu đuối như thế.

- Bắt đầu từ hôm nay sẽ cải thiện bữa ăn cho ngươi.

Bộ Phuong sờ sờ bộ lông óng mượt không nhiễm một hạt bụi của Tiểu Hắc, nói.

Hắn quay vào trong bếp chuẩn bị bánh bao hoàng kim, ngoài ra còn đem nhân bánh thừa cho vào xào tạo nên món thịt heo băm xào rau cải.

Thời điểm Bộ Phuong bung món ăn mới ra, trong hai nhãn cầu của Tiểu Hắc hiện lên cái nhìn đầy thèm khát, nhìn chăm chăm vào cái mâm sứ trên tay Bộ Phuong.

Thịt! Có thịt!

Tiểu Hắc lè lưỡi liếm mép, nhanh lên.

Nhìn Tiểu Hắc vục đầu vào trong chén sứ, trên khuôn mặt cương cứng của Bộ Phuong hiện lên một nụ cười, kéo cái ghế, nằm dài trước cửa tiệm. Hôm nay không có nắng nên Bộ Phuong ở nơi đó ngăn người.

Cũng không lâu lắm, Kim bàn tử mang theo một quân mập mạp đi tới. Vừa vào tiệm nhỏ đã thấy trên thực đơn xuất hiện món ăn mới, bánh bao hoàng kim.

- Ai yêu, Bộ lão bản, có món ăn mới à? Bánh bao? Đây là bữa ăn sáng sao?

Ánh mắt Kim bàn tử sáng lên, hỏi Bộ Phuong.

- Ừ.

Bộ Phuong trả lời một cái, đứng lên, Kim bàn tử tới là đại biểu một ngày bận rồi lại bắt đầu.

Thời điểm đám người Kim bàn tử thấy được chín cái bánh bao hoàng kim trong lồng hấp, tất cả đều sợ ngây người, mùi thịt nồng nặc để cho bọn họ không kịp chờ đợi mà gấp lên ném thử.

Không thể nghi ngờ, món ăn xuất ra từ tay Bộ Phuong đều là đỉnh cấp.

Miệng Kim bàn tử đầy dầu mỡ, những người khác không có tu vi tam phẩm chiến cuồng chỉ có thể ngồi nhìn, nước miếng trong miệng không ngừng chảy xuống.

- Tay nghề của Bộ lão bản không phải chê, bánh bao hoàng kim này quá ngon, rất hợp với khẩu vị lão Kim ta! Ha ha!

Kim mập mạp ăn xong một suất, còn muốn gọi thêm suất nữa nhưng bị Bộ Phuong cự tuyệt.

Một suất bánh bao hoàng kim có giá mười nguyên tinh, đối với Kim bàn tử không thiếu tiền mà nói thì chẳng thấm vào đâu nhưng số lượng lại quá ít, thật sự là để cho kim mập mạp khó chịu. Chín cái bánh bao con con chẳng đủ để nhét đầy bao tử cho nên hắn chỉ còn cách gọi thêm các món khác.

Hồi lâu sau, đám người Kim bàn tử thoải mái rời đi tiêu điểm, mỗi ngày đều được hưởng thụ mỹ vị thật là một chuyện hạnh phúc.

Đám người Kim bàn tử vừa rời đi được một lúc thì một đạo thân ảnh yêu kiều lững thững đi tới, hai tay vẫn còn xoa đôi mắt mập nhèm.

- Thối lão bản ta không tới trễ chứ?

Âu Dương Tiểu Nghệ một bên vừa ngáp vừa nói.

“Ừng ừng!”

Âu Dương Tiểu Nghệ vừa vào tiệm nhỏ thì ngoài trời bắt đầu mưa, hạt mưa không ngừng rơi xuống như những tấm màn nước che đầy thiên địa.

- Không, ngươi tới trễ.

Bộ Phuong nghiêm túc nói.

Âu Dương Tiểu Nghệ sùng sốt, hướng Bộ Phuong lè lưỡi một cái làm cái mặt quý.

- Thôi lão bản! Hôm nay ta mang đủ tiền, ta muốn ăn điểm tâm!

Âu Dương Tiểu Nghệ dương dương đắc ý lấy túi tiền lắc lắc trước mặt Bộ Phương, bên trong truyền ra thanh âm va chạm cách cách của nguyên tinh.

Bộ Phương cạn lời liếc nhìn túi tiền, trên đó có vẽ một đầu heo mập mạp, đúng chuẩn phong cách của tiểu nha đầu.

- Nga, hôm nay có món ăn mới, đáng tiếc tu vi nguoi không đủ, nếu không có thể nếm thử.

Bộ Phương thần nhiên nói.

Nụ cười trên mặt Âu Dương Tiểu Nghệ cứng lại, cảm giác như có một cái kim vô hình đang đâm vào tim nàng, thật là đau!

- Vì ăn, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện!

Âu Dương Tiểu Nghệ quyết tâm.

- Nga, thế thì ông nội nguoi có thể yên tâm được rồi.

Bộ Phương nói.

Yên tâm? Yên tâm cái đầu nguoi! Nếu như Âu Dương lão gia tử lý do biết tiểu nha đầu cố gắng tu luyện là để ăn ngon, không chừng sẽ nôn ra mấy lít máu.

Khi hai người vẫn còn đang tranh cãi thì trong màn mưa trắng xóa xuất hiện một thân ảnh lững thững tiến tới.

Tay cầm cây dù nhỏ, mặc áo bào trắng, phong thái ôn hòa nho nhã, khoe miệng luôn nở nụ cười để cho người ta có cảm giác như tắm trong mưa xuân.

Tam Hoàng tử chậm rãi bước lại gần Phương Phương tiểu điểm, gấp dù, vẩy vẩy cho hết nước rồi đặt ngoài cửa.

Bộ Phương có chút kỳ quái nhìn Tam hoàng tử một cái, hôm nay khí chất của hắn có chút bất đồng, mặc dù vẫn ôn hòa nho nhã như cũ nhưng loáng thoáng để cho người khác rung mình.

Cơ Thành Tuyết bước vào trong, bất ngờ thay lại không chào hỏi với Bộ Phương giống mọi khi mà tự mình tìm một chỗ ngồi xuống.

Âu Dương Tiểu Nghệ cùng Bộ Phương đều có chút nghi ngờ.

Chỉ chốc lát sau, trong hẻm nhỏ truyền đến tiếng bước chân nhón nháo.

Cách đó không xa, bốn thân ảnh từ đầu hẻm chậm rãi bao quanh cửa tiệm.

Mưa càng ngày càng to, bọt nước chi chít, vào giờ khắc này, toàn bộ thiên địa tựa hồ cũng trở nên mờ ảo, đôi khi tiếng mưa rơi trở nên im bất.

Bốn đạo thân ảnh bước vào tiệm, mùi mưa nhất thời tràn vào trong đem không khí ẩm cứng đuổi sạch, thay vào đó là không khí tiêu điều, lạnh lẽo.

Âu Dương Tiểu Nghệ rung mình một cái, hướng Bộ Phương nháy nháy rồi đánh mắt sang bốn người vừa vào.

Bốn người tìm chỗ ngồi xuống, chẳng nói chẳng rằng vây Cơ Thành Tuyết vào giữa.

Nước mưa từ bộ quần áo đen chảy nhỏ giọt ở trên mặt đất, đột nhiên vỡ ra. Trong không gian tĩnh lặng của tiệm nhỏ, âm thanh đó giống như sấm sét giữa trời quang vậy.

Nháy mắt, bốn đạo hàn mang lóe lên, như phù dung sớm nở tối tàn, hướng về Cơ Thành Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Các nguoi ám sát có hỏi qua ta

Không?Mưa rả rích, kiem quang hiện.

Dưới nón lá, sát ý lạnh như băng đột nhiên bùng nổ, bốn đạo kiem quang lóe lên, không góc chết hướng về phía tam hoàng tử.

Tiếng kiem ngân vang vọng trong không gian yên bình của cửa tiệm, không ngừng đánh vào màng nhĩ mọi người.

Trong nháy mắt khi kiếm quang hiện lên, Bộ Phuong kéo Âu Dương Tiểu Nguyệt ra sau lưng đề phòng nàng bị cuốn vào sát trận đầy sát ý kia.

Ám sát! Đây là một vụ ám sát nhằm vào Cơ Thành Tuyết.

Cơ Thành Tuyết tựa hồ đã có dự liệu, an tĩnh ngồi trên ghế, sắc mặt dửng dưng, không một gợn sóng.

Ngay khi bốn tên sát thủ áp sát lại gần, mái tóc dài của hấn đột nhiên tung bay, đôi mắt ôn hòa cũng ở khoảnh khắc này mà thay đổi, khí chất nho nhã biến thành tu la phảng phất như ác quỷ lẩn lộn giữa biển máu.

- Điều động bốn vị ngũ phẩm chiến vương tới ám sát bốn hoàng tử, thật có tiền!

Cơ Thành Tuyết cười lạnh, chân khí mãnh liệt từ trên người hấn tỏa ra hóa thành gợn sóng đánh thẳng vào bốn kẻ mặc áo đen.

Nhưng điều đó chẳng gây ảnh hưởng gì cả, kiếm quang vẫn thẳng tìm Cơ Thành Tuyết mà tới. Bốn chúng rất chuyên nghiệp, nhất kích tất sát, không vì động tác của hấn mà xuất hiện giao động.

Cơ Thành Tuyết vỗ một chưởng lên bàn, tu vi ngũ phẩm chiến vương bùng phát gây nên một vụ chấn động khiến thân thể hấn phóng lên cao.

Con người Cơ Thành Tuyết co rút lại, kinh hãi nhìn cái bàn bị hấn vừa bị hấn vỗ một chưởng toàn lực kia, cái bàn không hề hấn gì.

“Keng! Keng! Keng! Keng!”

Bốn mũi kiếm đụng vào nhau vang lên âm thanh thanh thúy dễ nghe, kiếm khí văng tứ tán khắp căn phòng nhưng không tạo thành bất cứ tổn hại nào, tựa như có một cỗ lực lượng vô hình đem kiếm khí đánh tan.

Cơ Thành Tuyết lơ lửng giữa không trung, mũi kiếm chúc xuống, vừa vịn chạm vào bốn mũi kiếm kia, áo bào trắng phản phật, tóc dài tung bay.

Năm người hình thành một loại đình trệ kì diệu nhưng năm người đều biết khoảnh khắc này mới thực sự nguy hiểm.

Bầu không khí ảm cúng trong tiệm bị sát ý lạnh lẽo đánh tan khiến Bộ Phuong hết sức bất mãn.

Căn phòng chìm trong im lặng đến nỗi tiếng kim roi cũng có thể nghe được rõ ràng duy chỉ có chân khí của năm người va chạm phát ra tiếng lách cách.

- Muốn đánh nhau thì ra ngoài đánh nếu không sẽ bị coi là người gây chuyện.

Một thanh âm bình tĩnh vang lên

Thanh âm vừa xuất hiện như một tiếng sấm giữa trời quang để tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Tiểu nha đầu Âu Dương Tiểu Nguyệt nhìn Bộ Phuong như nhìn một con quái vật.

Không sai!

Đó chính là thanh âm của Bộ Phuong, hấn nói ra khó chịu trong lòng. Ở trong tiệm của ta giết tới giết lui có còn để cho ta làm ăn nữa không?

Vốn tâm trí bốn tên thích khách đang tập trung vào Cơ Thành Tuyết nhưng sau khi bị Bộ Phuong nói, bọn có chút mất tập trung

Dù trong lòng Cơ Thành Tuyết cảm thấy kì quái nhưng hấn vẫn nắm lấy cơ hội tốt bất ngờ này. Khẽ kêu lên lên một tiếng, mũi chân đá vào giao điểm của bốn thanh kiếm, chân khí phóng ra đẩy bốn tên thích khách đẩy lui lại về phía sau. Thuận đà rơi xuống, hấn nhanh chóng xuất chưởng đánh vào ngực bốn tên thích khách đem bọn chúng thụt lùi lại mấy bước.

- Người tìm chết ư?

Một tên thích khách lạnh lùng nhìn Bộ Phuong, khàn khàn nói. Thanh âm của hấn giống như tiếng con dao mài trên hòn đá vậy.

Trong mắt của hấn, Bộ Phuong chỉ là một con kiến hôi với tu vi nhị phẩm chiến sư, tiện tay một kích là có thể chém thành hai nửa. Không ngờ con kiến hôi này lại dám đứng ra quấy rầy bọn hấn.

- Ta là chủ nhân nơi này, các người chọn nơi đây để tiến hành ám sát có hỏi qua ta chưa?

- Thật buồn cười.

Thích khách kia lắc đầu một cái, lười để ý đến Bộ Phuong, một con kiến hôi không ảnh hưởng tới đại cục, mục tiêu của bọn họ là Cơ Thành Tuyết, tam hoàng tử Thanh Phong đế quốc.

Cơ Thành Tuyết với tu vi là ngũ phẩm chiến vương để cho bọn họ không dám buông lỏng. Mặc cho cả bốn người đều là chiến vương nhưng hoàng tử dù sao cũng là hoàng tử, làm thế nào mà không có vài lá bài tẩy?

- Ta đã nói, ở trong Phương Phương tiểu điểm không cho phép đánh nhau. Nếu các ngươi còn động thủ ta sẽ coi các ngươi là những người gây chuyện.

Bộ Phương lạnh lùng lên tiếng. Hắn phát hiện mấy tên kia thật chẳng coi hắn là cái thá gì, không thể tha thứ.

Hắn là lão bản của Phương Phương tiểu điểm, tương lai là đầu bếp đỉnh cấp thế giới sao có thể bị không để ý tới?

- Om sòm! Đi chết đi!

Ánh mắt một tên thích khách lạnh như băng, quát lên một tiếng, vung kiếm hướng về phía Bộ Phương.

Bộ Phương bị một cỗ sát ý bao phủ, cả người tựa như rơi vào trong hầm băng, huyết dịch không cách nào lưu động, tứ chi tê cứng không thể cử động.

Đây chính là áp lực mà ngũ phẩm chiến vương mang tới, không phải là thứ mà Bộ Phương bây giờ có thể chống cự, tu vi hắn vẫn quá yếu.

Cơ Thành Tuyết biến sắc, giận dữ quát lên:

- Ngươi dám?

Hắn muốn xuất thủ cứu Bộ Phương nhưng bị ta tên thích khách còn lại dây dưa không thể xông tới được.

Âu Dương Tiểu Nghệ sớm đã mềm nhũn dưới sát ý của tên thích khách ngũ phẩm chiến vương kia, ánh mắt toát lên sự sợ hãi không thể ra tay giúp Bộ Phương mà có giúp thì với tu vi nhị phẩm chiến sư của nàng chẳng gì đi nộp mạng.

Giống như Bộ Phương chắc chắn phải chết... ít nhất mọi người trong tiệm đều nghĩ như vậy.

Một vị nhị phẩm chiến sư có gan khiêu chiến với ngũ phẩm chiến vương, có thể khen Bộ Phương là kẻ không biết từ chết viết như thế nào.

Cơ Thành Tuyết cùng Âu Dương Tiểu Nghệ chỉ có thể trơ mắt nhìn Bộ Phương bị phân thân trước mặt.

Bộ Phương rất bình tĩnh, mặc dù sát ý để cho huyết dịch của hắn ngừng trệ nhưng trên khuôn mặt hắn không hề xuất hiện nửa điểm sợ hãi.

Ánh mắt kia nhìn tên thích khách như nhìn một tên côn đồ cắc kè.

"Con kiến hôi này già bộ tốt đó, kiếm quang sắp đến lại không bị sợ hãi tè ra quần?" Tên thích khách có chút kinh ngạc.

Đột nhiên, một thân ảnh khổng lồ chen vào giữa Bộ Phương và tên thích khách, đem kiếm quang ngăn lại.

- Tiểu Bạch!

Đôi mắt Âu Dương Tiểu Nghệ sáng lên, hưng phấn hét chói tai.

Thần sắc thích khách tựa như vừa gặp quỷ, chỉ thấy một con rối màu trắng to lớn chắn trước mặt, trong tay nó đang giữ lấy lưỡi kiếm của mình.

Hắn cố gắng rút kiếm nhưng không thể nhúc nhích được chút nào.

Bộ Phương giờ tay vỗ vỗ vào cái bụng phê của Tiểu Bạch, thản nhiên nói:

- Đem mấy người gây chuyện này ném ra ngoài.

- Nga, suýt thì quên, đối với tên trước mắt này, lột hết quần áo rồi mới ném ra, ta rất ghét hắn.

Bộ Phương bổ sung.

Đôi mắt Tiểu Bạch chuyển sang màu đỏ, thanh âm cứng ngắt vang lên:

- Người gây chuyện, lột truồng thị chúng.

“Oanh!”

Một cỗ lực lượng đáng sợ từ trên người Tiểu Bạch bùng phát,

Tên thích khách này bị Tiểu Bạch đánh một quyền vào bụng, chân khí của ngũ phẩm chiến vương bị một quyền này đánh cho tán loạn.

Tiểu Bạch cầm tóc tên thích khách nhấc lên, đôi mắt tên đó tan rã nhìn vào nắm đấm đang tiến lại gần.

Phanh!

Một quyền lại tới, tên thích khách mềm nhũn ngã xuống đất, hơi thở mong manh.

- Phán đoán đang ở trong tình trạng nửa chết nửa sống, tiến hành lột truồng thị chúng.

Tiếng xé vải vang lên, áo to trên người tên thích khách này nổ tung chỉ để lại một cái nội khôi che đi chỗ mắc cổ kia. Tiểu Bạch nhẹ nhàng vung tay, tên thích khách với tu vi ngũ phẩm chiến vương như một đồng bùn nhão bay ra khỏi cửa tiệm.

“Phanh!”

Còn dư lại ba tên thích khách, Cơ Thành Tuyết cùng Âu Dương Tiểu Nghệ đều ngây dại, hết nhìn Tiểu Bạch lại quay sang nhìn Bộ Phuong.. Biểu cảm như gặp quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Không lâu sau... tiệm nhỏ đông như trẩy hội

Tình cảnh có chút yên tĩnh, cổ quái.

Cơ Thành Tuyết thần phục nhìn Tiểu Bạch khả ái. Thực lực của con rối này nằm ngoài dự đoán của hắn, một vị ngũ phẩm chiến vương nếu để cho hắn giải quyết thì khá phiền phức nhưng lại bị Tiểu Bạch dễ như bỡn lột sạch quần áo ném ra khỏi tiệm.

Sự trấn định của Bộ Phuong cũng nằm ngoài dự liệu của hắn. Kiểm sắp đâm vào người mà mặt không đổi sắc, chẳng lẽ hắn có đầy đủ lòng tin với con rối kia như vậy?

Ba tên thích khách cũng tỉnh táo trở lại, thần sắc như lâm đại địch nhìn Tiểu Bạch. Bọn họ không dám coi thường Bộ Phuong thêm một lần nữa, không phải cái gì khác mà chính là con rối với hai quyền đem đồng bạn đánh cho nửa chết nửa sống.

- Tình báo sai sót, tiệm nhỏ này không tầm thường!

Ba người nhìn nhau một cái, ánh mắt dưới vành nón lá vô cùng ngưng trọng.

Không nghi ngờ chút nào, nhiệm vụ lần này đã thất bại. Là một thích khách, một kích không trúng là phải lui lại, tìm cơ hội khác cho nên bọn họ buông tha cho việc ám sát Cơ Thành Tuyết, quay người chạy đi.

Nhưng con mồi đã bị Tiểu Bạch phong tỏa thì làm gì có đường thoát? Ba người vừa vọt ra thì thân hình bị một lực lượng to lớn kéo trở lại, ngã xuống trước mặt Tiểu Bạch.

Đôi mắt cơ giới của Tiểu Bạch lóe lên, liên tục đánh ra ba chưởng đem ba người vỗ cho học máu, nón lá trên đầu nổ tung, mất đi lực phản kháng.

“Roạt!”

Thanh âm thanh thúy vang lên, ba tên thích khách còn lại cũng giống như tên đầu tiên, bị lột sạch ném ra ngoài, chỉ còn mỗi cái quần lót, té lăn quay trong hẻm nhỏ.

Bên ngoài, mưa như thác lũ, hạt mưa từ trên trời rơi xuống tạo thành một tấm màn nước khiến thiên địa một mảnh mông lung.

Sau khi làm xong hết thảy, Tiểu Bạch vỗ tay một cái, ánh mắt lóe lên tựa hồ rất vui vẻ, quay lại phòng bếp.

Sự sợ hãi trong mắt Cơ Thành Tuyết biến mất, khôi phục lại tư thái nho nhã, khoe miệng nở nụ cười, nhìn Bộ Phuong như đang suy nghĩ gì đó.

Hắn phát hiện bản thân mình không thể nhìn thấu tên đầu bếp tu vi nhị phẩm chiến sư này.

- Muốn ăn món gì?

Bộ Phuong nhìn Cơ Thành Tuyết với ánh mắt coi thường.

- Cho ta một phần cá ướp bã rượu đi. Hôm nay nhờ có Bộ lão bản ra tay hỗ trợ, trong lòng thống khoái vô cùng, vốn định uống rượu nhưng quán không có, không thể làm gì khác hơn là gọi món cá ướp bã rượu.

Tam hoàng tử Cơ Thành Tuyết khẽ cười, hướng về phía Bộ Phuong gật đầu một cái.

Nếu như không có Tiểu Bạch xuất thủ thì tình cảnh của hắn sẽ rất nguy hiểm bởi trận ám sát này không nằm trong dự liệu của hắn, những tên kia không

ngờ điên rồ đến mức xuất thủ với hắn ngay trong đề đồ.

- Hôm nay không có rượu nhưng mấy ngày sau sẽ bán.

Bộ Phuong nhàn nhạt nói. Hắn vừa nói vừa đi vào phòng bếp, thuận tiện vỗ vỗ khuôn mặt còn trợn mắt hốc mồm của Âu Dương Tiểu Nghệ.

- Nga? Có rượu ư?

Ánh mắt Cơ Thành Tuyết sáng lên, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, nhìn chăm chú vào bóng người gầy gò đang khuất dần sau cánh cửa bếp.

- Tiểu Nghệ, ta đi ra ngoài một lát, nhớ canh chừng món cho ta nhé!

Cơ Thành Tuyết chậm rãi đi ra khỏi cửa, nhẹ giọng nói với Âu Dương Tiểu Nghệ vẫn còn đang ngốc trệ.

- A? Đi ra ngoài làm gì?

Âu Dương Tiểu Nghệ ngờ ngác hỏi.

Cơ Thành Tuyết không trả lời mà bước ra cửa.

Vừa bước ra khỏi bậc cửa, thần sắc trên mặt Cơ Thành Tuyết biến đổi, nụ cười nho nhã ôn hòa biến mất, thay vào đó là sát ý lạnh như băng.

Hắn mở ô, mưa rơi xuống liên tục không ngừng, nước mưa bắn trên đôi giày, thấm ướt xiêm y của hắn.

Nước mưa cọ rửa ngõ nhỏ, bốn tên thích khách chặt vật đứng dậy, mưa to làm bọn hắn không tài nào mở mắt được, trong màn mưa mờ mờ hồ hồ tựa hồ xuất hiện một bóng người che ô, nho nhã tiến lại gần.

Con người bốn tên thích khách co rụt lại, sau đó liền giãn rộng.

...

Cơ Thành Tuyết quay trở lại.

Bước vào trong tiệm nhỏ ấm áp, phà hơi một cái, chà chà hai bàn tay, đem khí lạnh trên người xua đi, vẫy nhẹ áo bào dính mưa, khuôn mặt khôi phục về bộ dạng như xưa, nụ cười ôn hòa xuất hiện trở lại trên môi.

- Tiểu Nghệ, cá ướp rượu xong chưa?

Âu Dương Tiểu Nghệ chớp chớp mắt to, nói:

- Chưa xong đâu nhưng hiện giờ có thể ngửi thấy được mùi rượu, chỉ chờ một chút nữa là xong rồi.

Cơ Thành Tuyết gật đầu một cái, ngồi xuống ghế. Trên ống quần của hắn có mấy giọt nước màu đỏ tươi nhỏ xuống, Âu Dương Tiểu Nghệ nhìn chăm chăm mấy giọt nước đỏ, hồi lâu không nói gì.

Cơ Thành Tuyết cũng không mở miệng nói chuyện mà từ từ nhắm hai mắt lại dưỡng thần, tựa như đang suy nghĩ cái gì đó.

Một lúc sau, mùi rượu đậm đà bay ra từ phòng bếp quanh quẩn khắp gian nhà, rửa sạch không khí tiêu điều, xơ xác.

Âu Dương Tiểu Nghệ lão đảo bụng khay ra, trên đường đi, mùi thơm lan tỏa khiến cho nha đầu phải lấy một tay bịt mũi để không ngửi được mùi thơm, từng hai mắt đặt đĩa cá xuống trước mặt Cơ Thành Tuyết.

- Điện hạ, cá của người.

Âu Dương Tiểu Nghệ buồn bực nói.

- Ha ha, tốt lắm, mùi hương tỏa ra khiến ta thèm ăn quá, toàn đế quốc, ta chỉ thưởng thức mỗi tay nghề của Bộ lão bản.

Cơ Thành Tuyết khẽ cười một cái, vỗ đầu Âu Dương Tiểu Nghệ.

Bộ Phuong cũng từ trong phòng bếp đi ra, trên tay hắn là đĩa com rang trứng thơm phức, ngồi xuống trước mặt Cơ Thành Tuyết, hắn chỉ chỉ đĩa com nói với tiểu nha đầu:

- Đây, bữa sáng của người đây!

Âu Dương Tiểu Nghệ vốn đang ngây người bởi vì vụ ám sát nhưng nghe thấy có com ăn, nhất thời ánh mắt sáng lên, ngồi xuống, đối với đĩa com rang long thôn hồ yết (*).

Hình tượng Cơ Thành Tuyết khi ăn rất thanh nhã, chứng tỏ hẳn có tu dưỡng đáng hoàng.

- Bộ lão bản, người không có hứng thú trở thành ngự trù trong cung ư? Lấy khả năng nấu nướng của người tuyệt đối có thể chường quân ngự thiện phòng.

Cơ Thành Tuyết khuyên nhủ thêm một lần nữa.

- Ta không muốn trở thành đầu bếp của bất kì ai, nếu hoàng đế muốn ăn món của ta, để hẳn tự tới xếp hàng đi.

Bộ Phuong lạnh nhạt nói, thần sắc biểu hiện đó là chuyện đương nhiên không cần làm đáng.

- Với tài nấu nướng của Bộ lão bản mà chỉ ở ngõ nhỏ này thì quá biệt khuất, nếu chịu vào ngự thiện phòng chắc chắn sẽ hào quang vô hạn.

Cơ Thành Tuyết khẽ thở dài một câu.

- Ai nói trong ngõ nhỏ này không thể đại phóng hào quang. Ta tin chắc không lâu sau, nơi này sẽ đông như trẩy hội.

Bộ Phuong nói rất tự tin.

Câu trả lời của Bộ Phuong để cho Cơ Thành Tuyết hơi sững sờ, theo bản năng thốt lên:

- Không thể nào, món ăn của người đất như vậy, dân chúng bình thường không thể ăn nổi.

- Không, không phải là bọn họ không ăn nổi mà là bọn họ không thể ăn nổi, thức ăn của ta, hẳn người rõ ràng về độ trân quý của nó.

Bất kể là com rang trứng bần phổ thông hay tăng cường, bất kể là cá ướp bã rượu hay canh đậu phụ đầu cá, nguyên liệu nấu ăn được lựa chọn đều là linh thú và linh thảo. Linh thú vốn là thứ trân quý rất khó đánh bắt, dùng chúng để làm thức ăn càng không thể tưởng tượng nổi, chưa nói đến linh thảo chỉ dùng để luyện đan.

Món ăn của Bộ Phuong, đa phần đều dùng nguyên liệu có chứa linh khí, công hiệu sau khi ăn giống như dùng đan dược, có thể giúp tu luyện. Đây là chỗ trân quý nhất của hẳn cũng là chỗ bị đám người Cơ Thành Tuyết bỏ quên.

Đôi đũa đang hạ xuống bỗng nhiên khựng lại, con người co rút lại, trong lòng dậy sóng như bị một tảng đá lớn rơi xuống.

Đúng vậy! Tu vi của hẳn đã đạt đến ngũ phẩm chiến vương, muốn đột phá cần tích súc một lượng linh khí vô cùng lớn, tuy những món ăn của Bộ Phuong không cách nào giúp hẳn đột phá nhưng hẳn vẫn đến đây bởi mỹ vị của chúng.

Sau khi nghe Bộ Phuong nhắc nhở, hẳn mới tỉnh ngộ, những món ăn này hầu như không thể tăng lên tu vi của hẳn nhưng đối với những tu sĩ tam phẩm, tứ phẩm khác thì lại không bình thường.

- Ta phải nhắc nhở người, sau này tiêu điểm sẽ có càng nhiều món ăn hơn, nguyên liệu lựa chọn sẽ ngày càng cao cấp. Có thể một lúc nào đó xuất hiện thịt thánh thú cấp chín đó!

(*) Long thôn hồ yến: Ăn rất nhanh và nhiều cùng một lúc, đồng nghĩa với câu ăn như rồng cuốn.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tiệm nhỏ muốn bốc lửa

"Thịt thánh thú cấp chín?"

Cơ Thành Tuyết nhìn Bộ Phuong với khuôn mặt đầy thần bí, khóe miệng nhếch lên, nếu không phải vì chuyện ngày hôm nay để cho cái nhìn của hẳn thay đổi thì có lẽ ngay lập tức Cơ Thành Tuyết sẽ nhận định Bộ Phuong là một tên điên.

Thánh thú cấp chín là khái niệm gì?

Trong đế quốc Thanh Phong, người có tu vi cao nhất là đệ nhất Đại tướng quân Tiểu Mông, thất phẩm chiến thánh, nhưng mạnh như Tiểu Mông, để cho các cường giả tông môn run lấy bấy cũng chỉ là thất phẩm chiến thánh mà thôi.

Người chỉ là một lão bản nho nhỏ với tu vi nhị phẩm chiến sư, há mồm ngậm miệng là thịt thánh thú cấp chín... Thánh thú cấp chín cường đại như thế nào

thì Cơ Thành Tuyết không biết nhưng có thể so sánh với Tiểu Mông tướng quân mà xem.

Một cường giả bậc chín ít nhất có thể so với mấy chục đại tướng quân chứ? Một thất phẩm chiến thánh có thể trấn áp cường giả của mấy trăm tông môn, hơn mười vị tướng quân Tiểu Mông có thể phát tay tiêu diệt hoàng thất một cách dễ dàng.

- Bộ lão bản cứ nói giỡn, đại lục Tiềm Long bát ngát vô biên, tại hạ cũng đi qua rất nhiều địa phương nhưng đến giờ vẫn chưa từng nghe qua tin tức về thánh thú cấp chín.

Cơ Thành Tuyết ăn xong đĩa cá ướp rượu, nhàn nhạt cười một tiếng.

Bộ Phuong từ chối cho ý kiến, rõ ràng đôi phương không tin hẳn a nhưng cũng đứng, thánh thú cấp chín thật sự quá dọa người.

- Thật ra linh thú có tu vi càng cao thì chất thịt càng tốt, bọn chúng là nguyên liệu thiên nhiên cực phẩm cho nên nếu như các hạ có nguyên liệu nấu ăn cực phẩm thì nên mang đến tiêu điểm, ta có thể chế biến dùm.

Bộ Phuong nghiêm túc nói. Hệ thống đã tăng cấp lên hai sao, mở ra chức năng tự mang nguyên liệu nấu ăn vì thế Bộ Phuong mới nhắc nhở một chút.

"Nga? Tự mang nguyên liệu nấu ăn sao? Quả là có ý tứ!" Ánh mắt Cơ Thành Tuyết sáng lên, gật đầu một cái.

Ngoài trời, mưa đã ngừng trút xuống, mây đen chậm rãi tán đi, những tia nắng vàng ấm áp bắt đầu chiếu xuống.

Cơ Thành Tuyết đứng lên, từ túi tiền lấy ra hai mươi nguyên tinh đưa cho Bộ Phuong, nhẹ nhàng xoa đầu Âu Dương Tiểu Nghiê vẫn đang cầm đầu ăn một cái, xách ô rời đi.

Sau cơn mưa, trên những phiến đá xanh đọng đầy nước, rêu xanh mọc đầy tường đá, những giọt nước mưa vẫn chậm chậm rơi xuống.

Đại Hắc vẫn nằm ngoài cửa tiệm, ngáp một cái, đôi mắt tinh táo lên không ít. Dưới trận mưa lớn mà bộ lông của nó vẫn mềm mại, óng mượt, không dính một chút nước nào.

Trong cung điện hùng vĩ, từng kiến trúc to lớn nằm san sát, ngay ngắn có thứ tự.

Một tiểu đội lính mặc khôi giáp nghiêm túc canh phòng, những quân lính này có tu vi không thấp, người thấp nhất đã là tam phẩm chiến cuồng, cao nhất là thống lĩnh với tu vi ngũ phẩm chiến vương.

Cơ Thành Tuyết trở lại hoàng cung, áo bào trắng làm nổi bật vẻ tuấn tú nho nhã. Thống lĩnh gặp được hần cung kính hành lễ, Cơ Thành Tuyết lạnh nhạt gật đầu một cái.

Xuyên qua cửa vào hoàng cung chính là quảng trường Thiên Huyền, trên quảng trường có sáu cây cột đá lớn trạm trổ kỳ trân dị thú.

Cơ Thành Tuyết đứng trước cửa, sắc mặt phức tạp nhìn quảng trường rộng rãi, hít sâu một hơi, sau cơn mưa, không khí mát mẻ vô cùng.

Từ quảng trường Thiên Huyền đi thẳng là chính điện hoàng cung, rẽ trái, đi thêm mười mấy dặm là cung thái tử, tường vàng ngói đỏ, một kiến trúc vô cùng hoa lệ.

- Thái tử điện hạ, căn cứ theo tin tức tình báo, tam hoàng tử bị ám sát tại một quán ăn nhỏ ở đế đô.

Một người đàn ông râu dài mặc áo xanh nhìn mặt hàm trong tay, hướng về người thanh niên ngồi xếp bằng trên cao, nói.

Người thanh niên mặc long bào, đầu đội tử kim quan, gương mặt trắng nõn, mày kiếm dài, hẹp, khoe mắt hơi nhếch lên để cho người ta cảm giác một cỗ tà mị, uy nghiêm.

- Nga? Chết không?

Thanh niên nhàn nhàn mở miệng nói, câu đầu tiên chính là quan tâm sự sống chết của Cơ Thành Tuyết.

- Không, hàng năm, tam hoàng tử đều mang binh tác chiến với tông môn, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, làm sao thích khách có thể giết hẳn.

Người trung niên nho nhã vuốt râu cười.

- Đi ám sát tam đệ, tu vi ít nhất là ngũ phẩm chiến vương, tam đệ không thể nào không phát hiện ra cái gì. Nếu như tam đệ bị thương, kinh thành đã sớm truyền ra, phụ hồng cũng phải biết, bây giờ cũng sẽ không an bình như thế này.

Thái tử mở mắt, đôi mắt đen mà thâm thúy.

- Tam hoàng tử không bị thương chút nào, khá kì lạ, chẳng lẽ có cao nhân xuất thủ?

Người trung niên trầm ngâm.

- Hứa Sĩ, chẳng phải mấy ngày hôm nay tam đệ hay đi tới quán ăn nhỏ kia ư? Chẳng lẽ quán ăn kia có điều dị thường?

Thái tử hỏi.

- Điện hạ, quán ăn kia có chút cổ quái.

Người trung niên được gọi là Hứa Sĩ nói có chút kì quái.

- Há? Cổ quái như thế nào?

- Quán ăn đen tối trong lời đồn đãi của người dân để đô chính là tiệm nhỏ kia, một bát cơm rang trứng ở đó có giá lên tới mười nguyên tỉnh, một bát cơm trộn là một trăm đồng vàng. Trong đó, đắt tiền nhất là món cá ướp bã rượu, hai mươi nguyên tỉnh, đúng là giá tiền trên trời.

- Quả nhiên có thể nói là trên trời... Tam đệ lại chung tình với quán ăn đó như vậy? Xem ra nó tuyệt đối có những thứ không để cho người ngoài biết, Hứa Sĩ, ngươi tìm một cơ hội đến quán ăn đó một lần xem.

Khóe miệng thái tử nhếch lên, có vẻ khá hứng thú.

- Chưa tới hai ngày nữa chính là ngày Tiểu Mông đại tướng quân khai hoàn hồi kinh, tu vi Tiểu Mông đại tướng quân kinh thế, nhất cử quét ngang ma môn Tang Hồn Điện, bắt sống sáu vị điện chủ, đè ép nhục khí tông môn, quả thật là phúc khí Thanh Phong để quốc ta mà.

Thái tử đứng lên, chậm rãi vừa đi vừa cảm thán.

- Nếu như bốn cung muốn ngồi vững ngôi vị thái tử này, thậm chí đăng ngôi cửu ngũ chí tôn, không thể nào thiếu được sự ủng hộ của đại tướng quân.

- Điện hạ, mấy năm gần đây, các tông môn nổi dậy liên tục, bệ hạ phải đại tướng quân đi chinh phạt, sợ rằng Tiểu Mông đã trở thành cái gai trong mắt các cường giả tông môn. Lần này áp giải sáu vị điện chủ của Tang Hồn Điện vào kinh, tuyệt đối sẽ đụng phải ngăn trở. Để đô gần đây gió nổi mây vần, theo thám báo, năm đại tông môn chính đạo và ba đại tông môn ma đạo đều cử không ít cao thủ lên vào để đô.

- Loạn? Phải loạn mới đúng, nước đục mới có cá, có một số việc càng loạn càng dễ thực hiện, chẳng phải tên nhị đệ của ta kia cũng đang ôm tâm tư đó ư? Nếu không hẳn làm sao phải phái người đi ám sát tam đệ, nhưng nhị đệ không ngờ rằng là thích khách mình phái đi không tạo thành thương tổn mấy may nào cho tam đệ.

Thái tử khẽ mỉm cười, chấp hai tay sau lưng, nhìn về phương xa.

Trong lòng Hứa Sĩ ớn lạnh, không nói nữa, hẳn chỉ là một mưu sĩ, có chuyện nên nói, có chuyện không nên nói.

- Được rồi, chuyện tam đệ ta đã biết, hẳn không đáng để lo, người bốn cung để ý chỉ có nhị đệ. Nhưng chuyện ám sát lần này có điểm kì quặc, người phái người... nga, không, đích thân người tới quán ăn kia đi.

Hứa Sĩ gật đầu một cái, chấp tay lui xuống.

Phủ Vũ Vương.

Nhị hoàng tử Cơ Thành Vũ thiếu huy bức mặt tín trong tay, gương mặt lạnh lùng.

"Một quán ăn nhỏ mà cũng dám ngăn cản đại sự của ta, xem ra cần phải đến đó một lần, ta muốn nhìn một chút. Rốt cuộc là thần thánh phương nào ẩn trong đó, lại dám giết bốn vị thích khách ngũ phẩm chiến vương của ta."

Vũ Vương lạnh lùng nói.

....

Một giờ sau khi tam hoàng tử Cơ Thành Tuyết bị ám sát, tất cả quan lại để đô đều nhận được tin tức này, bất kể là Tiểu phủ hay Âu Dương phủ đều bị chấn nhiếp, hoàng tử bị ám sát không phải là chuyện nhỏ.

Dĩ nhiên, trừ chuyện này ra còn có Phương Phương tiểu điểm cũng lọt vào tầm mắt quan lại hiển quý, không ít người đối với món cơm rang trứng có giá mười nguyên tỉnh này sinh lòng tò mò.

Vì vậy các thế lực lớn đều rít rít phái người đến tiệm nhỏ kia tra xét.

Mà giờ khắc này, lão bản của tiểu điểm kia, đang nằm nhả nằm trên ghế, ánh nắng ấm áp sau cơn mưa chiếu lên người hắn để cho hắn thoải mái, không nhận được ngập một cái.

Nhưng hắn còn không biết, một đại quan ở để đô đang đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Rất tốt, người bị cho vào danh sách đen

Hoan nghênh đến với Phương Phương tiểu điểm, thực đơn dán ở trên tường, muốn ăn cái gì thì nói với ta.

Thời điểm Hứa Sĩ vừa bước vào quán ăn, một thanh âm thanh thúy, trong trẻo vang lên, một nha đầu xinh đẹp đang chớp mắt nhìn hắn.

Tiểu công chúa Âu Dương gia? Lòng mày Hứa Sĩ hơi nhú, có chút giật mình, mặc dù thám báo đã nói Âu Dương Tiểu Nghệ làm việc trong quán nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn không thể tưởng tượng nổi.

Đường đường tiểu công chúa Âu Dương gia lại khuất nhục làm phục vụ ở nơi này? Thiếu năng ư?

Trước cửa, một người thanh niên gầy gò chậm rãi đứng lên, mặc tạp dề, lắc lắc đầu, lười biếng đi vào phòng bếp.

Hắn chính là ông chủ quán ăn này? Tu vi quá yếu... làm sao chỉ là nhị phẩm chiến sư? Có thể giết chết bốn vị thích khách thì ít nhất cũng phải là lục phẩm chiến hoàng mới đúng chứ?

Hứa Sĩ vuốt râu, nhìn chằm chằm Bộ Phương mang theo ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

- Này, rốt cuộc người muốn ăn gì?

Âu Dương Tiểu Nghệ bất mãn nói, trong mắt đại thúc này lại không có hình ảnh đáng yêu của nàng, chỉ nhìn chằm chằm vào lão bản đáng ghét, chẳng lẽ mị lực của nàng không bằng thối lão bản kia sao?

Tinh thần Hứa Sĩ phục hồi, lúng túng cười một cái, nghiêng đầu nhìn công thức nấu ăn trên tường, nhất thời con người co rụt lại.

- Quả nhiên tin đồn không sai, đây chính là hắc điểm đệ nhất Đế Đô...

Hứa Sĩ hít một hơi khí lạnh, không khỏi rù rì nói. Mặc dù hắn dựa theo lời thái tử điện hạ tới Đế Đô xét thực hư nhưng khi chính mắt nhìn thấy bảng giá thì hắn cảm thấy lòng mình hơi quặn.

- Cho ta một suất... canh đậu phụ đầu cá đi.

Hứa Sĩ không thiếu tiền, nhìn lướt qua thực đơn hắn thấy có món cá, đúng sở thích của mình rồi.

- Xin chờ một chút.

Tiểu nha đầu hừ một tiếng, nghiêng đầu hướng phòng bếp đi tới, đối với đại thúc không chú ý nàng mà lại đi chú ý thối lão bản, nàng chẳng thèm cho sắc mặt tốt.

Hứa Sĩ tìm một chỗ trống ngồi xuống, quán ăn này khá nhỏ, bên trong bày bốn cái bàn, ấm áp mà thân thiện, hoàn cảnh thanh tĩnh, môi trường sạch sẽ để cho thực khách cảm thấy không tệ.

“Tạch... tạch... tạch.”

Ngoài cửa truyền tới một loạt tiếng bước chân, mấy thân ảnh từ xa đến gần, bước chân vào trong tiệm nhỏ.

- Hứa... Hứa Sĩ?

Một thanh âm khẽ hô lên, Hứa Sĩ ngạc nhiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa, vừa vặn thấy một người trung niên.

- Tô đại học sĩ, không nghĩ tới là người cũng đến đây!

Hứa Sĩ kinh ngạc đứng lên, hơi chấp tay, người trung niên trước mắt này là Đại học sĩ trong cung, tại sao lại đích thân tới quán nhỏ này?

Mặc dù Thanh Phong đế quốc dùng võ trị quốc nhưng quan văn vẫn tồn tại, dù sao văn võ kết hợp mới là đạo trị quốc.

Tô Viễn Thanh nhìn Hứa Sĩ, hắn là người tâm phúc của thái tử, ở trong vòng tròn luân quần của triều đình có rất nhiều người biết.

Bộ Phương đã ở trong phòng bếp, tựa hồ hôm nay có rất nhiều khách mới a? Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ có ai ở Đế Đô đã quảng cáo cho quán?

Mặc dù trong lòng tràn đầy nghi ngờ nhưng đôi tay Bộ Phương không hề dừng lại, hắn từ chậu cá vớt ra Lôi Liên Ngư cấp ba, trước đánh sạch vảy cá rồi đem nội tạng thanh lý sạch sẽ, dùng nước rửa qua, cuối cùng là chặt đầu cá xuống.

Giữ lại đầu cá, còn phần thân thể thì ném vào trong cái bụng bự của Tiểu Bạch để xử lý, từ tủ lạnh lấy miếng đậu phụ trong suốt như thủy tinh ra, Bộ Phuong bắt đầu chế biến món canh đậu phụ đầu cá.

Thời điểm canh đang trong giai đoạn hầm, Bộ Phuong từ tủ lấy ra một quả trứng trắng to như nắm tay.

Quả trứng này là của linh thú cấp năm Thâm Hải Ứng sinh hạ. Bộ Phuong lấy dao gỗ một cái lên vỏ, dùng sức tách đôi, lòng trứng rơi vào trong bát.

Trong lúc hần đang làm đồ ăn, bên ngoài chẳng biết từ bao giờ mà đông nghịt.

- Cho ta một suất com rang trứng bán phổ thông.

- Tới một suất mỹ khô! Nhanh lên nhé!

- Một suất cá ướp bã rượu.

-...

Nhìn từng người, từng người gọi món, Âu Dương Tiểu Nghê có chút sững sờ, khi nào mà tiệm nhỏ này... đông đến như vậy?

Đếm đếm, có chừng mười mấy thực khách, ta ngất! Đây là tiệm nhỏ mấy ngày trước phải đuổi ruồi ư?

- Mọi người đừng nóng vội, quá lộn xộn rồi, xếp hàng lần lượt.

Âu Dương Tiểu Nghê không có biện pháp đánh lớn tiếng nói để cho mọi người xếp hàng, quán quá nhỏ không thể cùng lúc phục vụ được nhiều người như vậy.

- Xếp hàng? Tiểu nha đầu, người biết ta là ai không? Ta là quản gia của Trương tước gia, người lại để ta đứng xếp hàng! Mau để ông chủ của người nấu thứ tốt đưa ra.

Một người trung niên mặc cẩm bào bất mãn lên tiếng quở trách Âu Dương Tiểu Nghê.

- Trương tước gia là cái thứ gì? Tiểu nha đầu người biết ta là ai không? Ta là đại quản gia của Lễ Bộ Thượng thư.

- Lễ Bộ Thượng thư thì giỏi lắm ư? Ta là thiếp thân của Mục vương gia đây này.

...

Âu Dương Tiểu Nghê chán nản nhìn đám thực khách cãi nhau om sòm này, trên mặt ai cũng hiện lên vẻ lão tử là đệ nhất thiên hạ, biểu cảm dường như là tất cả mọi người phải nhường đường cho lão tử đi.

Mặc dù tiểu nha đầu rất kinh ngạc khi những người thân cận của các đại quan hiển quý trong triều đình tới đây gọi com nhưng nhìn dáng vẻ trang bức của bọn hần, nàng rất không vui.

Hứa Sĩ ngồi nhìn, nghe những người sau lưng tranh luận, lắc đầu cười nhạt một cái, cảm giác rất buồn cười. Hần biết rõ vì sao đám người này tới đây bởi tất cả đều có mục đích như nhau.

Buồn cười hơn là đám người này lại không nhận ra thân phận của tiểu nha đầu kia, cứ ở nơi đó mà khoe khoang bối cảnh.

Trong những người ở đây, bối cảnh của tiểu nha đầu lớn nhất nhưng hần không muốn nói ra.

Từ trong phòng bếp, mùi thơm đậm đà nhẹ nhàng bay ra, tựa như dải lụa phất qua gò má, tất cả mọi người đang cãi nhau bỗng ngẩn ngơ, theo bản năng hít lấy hít để.

Ánh mắt Tô Viễn Thanh cùng Hứa Sĩ đều sáng lên, mùi này... thật là thơm! Quả nhiên giá cao thì chất lượng cũng cao.

Bộ Phuong bung đĩa com rang ra ngoài, nhìn thấy tiệm nhỏ chật chội vô cùng, hần có chút không tiêu thụ nổi sự thật là quán ăn quá sôi động.

Nhưng hần rất bình tĩnh, kinh ngạc chỉ trong một cái chớp mắt, sau đó là khuôn mặt không cảm xúc.

- Tất cả mọi người xếp hàng theo thứ tự đến trước, đến sau. Món ăn trong tiệm chỉ được phép gọi một lần, không được mang ra bên ngoài, không cho phép chen ngang, không chào đón người không tuân theo quy củ. Những người vi phạm điều đó sẽ bị cho vào danh sách đen, trọn đời không phục vụ.

Bộ Phuong thần nhiên nói. Thanh âm của hần không lớn nhưng lại đem thanh âm của tất cả mọi người đè xuống.

Nhưng tiệm nhỏ chỉ im lặng được cái nháy mắt rồi lại nổ tung.

Đám người này được gia chủ cử tới dò xét hư thật, bên ngoài càn quấy đã quen, làm thế nào có thể chịu đựng nổi những quy củ đó a.

Bộ Phuong không nói gì, lặng lẽ đem đĩa com rang đặt trước mặt Tô Viễn Thanh.

- Đây là com rang bản nâng cấp, mời từ từ thưởng thức.

Bộ Phuong nói.

Ánh mắt Tô Viễn Thanh sớm đã bị đĩa com hấp dẫn, gạt đầu một cái, không thèm để ý Bộ Phuong, bắt đầu ăn.

- Yên tĩnh, không được nào động.

Bộ Phuong nhíu mày, lạnh lùng quát lên.

- Cầm mồm cho ta! Tiểu tử nguoi đừng có lên mặt, bốn quân gia tới đây ăn là cho nguoi mặt mũi! Ta là người của Trương tước gia, nguoi không đắc tội nổi đâu!

Tên quân gia kia tức giận, chỉ thẳng vào mặt Bộ Phuong mà mắng.

Những người còn lại thấy thế cũng chỉ vào Bộ Phuong quở mắng.

Tiệm nhỏ vốn an tĩnh lại náo loạn lên.

Âu Dương Tiểu Nghệ liếc mắt, nhìn thấy gương mặt Bộ Phuong đen như nhọ nồi, trong lòng thầm mặc niệm cho đám người này.

Ngươi cần quấy ở chỗ nào không cần quấy lại có gan cần quấy trong tiệm của Bộ Phuong.

Một trận tiếng máy móc vang lên, thân ảnh khổng lồ của Tiểu Bạch xuất hiện sau lưng Bộ Phuong.

- Yêu? Cho là có một con khôi lỗi là mình vô địch rồi ư? Chẳng lẽ cái đồng sắt vụn này là vốn để nguoi đắc tội bốn quân gia?

Quân gia thấy Tiểu Bạch, nhất thời trong mắt hiện lên vẻ giễu cợt, khôi lỗi hần gặp nhiều rồi, chỉ là một đồng sắt biết đi thôi.

Bộ Phuong mở mắt, tay nâng lên, chỉ thẳng về hướng quân gia của Trương tước gia gì đó.

- Rất tốt, nguoi bị cho vào danh sách đen.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Người thử làm thêm lần nữa xem, có tin ta đánh người không?

- Cho vào danh sách đen? Chỉ bằng một tên đầu bếp dê tiện như nguoi?

Tên quân gia đó bị hành động của Bộ Phuong làm cho sững sờ, sau mấy giây phục hồi tinh thần thì phá lên cười, cười đến nỗi nước mắt cũng chảy ra.

Những người khác cũng không nhịn được mà bật cười theo, ánh mắt giễu cợt cũng khinh bỉ rơi xuống người Bộ Phuong. Tên đầu bếp trẻ tuổi này có bị hiểu nhầm không vậy? Chẳng lẽ hần không biết mình đang nói chuyện với ai sao? Đây chính là quân gia của Trương tước gia đó!

Trương tước gia có thân phận cao quý, tự nhiên quân gia của hần cũng có thanh danh hiển hách. Một tên đầu bếp bé nhỏ lại nói khoác không biết chừng đem hần cho vào danh sách đen, đây chính là chuyện buồn cười nhất của hần từ khi sinh ra đến giờ.

- Ngươi có tin ta phá hủy cái quán ăn này trong vòng một phút không? Vốn bốn quân gia đến đây ăn com là cho nguoi mặt mũi, không tươi cười bung món ăn lên cho đại gia thì thôi mà còn giờ quẻ cho lão tử vào danh sách đen?

Quân gia ôm ngực, từ lỗ mũi hừ ra một luồng hơi trắng, vô cùng ngạo nghễ.

Bộ Phuong lạnh lùng nhìn tên quân gia này như nhìn một tên nào tàn vậy.

Quân gia? Rất trâu ư? Hoàng tử đều bị ta cự tuyệt qua, nguoi là cái thứ gì?

Bộ Phuong lười nói chuyện, nhẹ nhàng vỗ vào cái bụng bự của Tiểu Bạch, đứng ở sau lưng Bộ Phuong, ánh mắt Âu Dương Tiểu Nghệ nhất thời sáng

lên, lòng đầy vui mừng, lại có thể thấy Tiểu Bạch xuất thủ.

Ánh sáng màu đỏ trong đôi mắt cơ giới của Tiểu Bạch lóe lên:

- Người gây chuyện, lột trường thị chúng.

- Gì? Cái gì?

Tên quân gia sừng sốt rồi bịt tai, rướn cổ hét lên đầy vẻ giễu cợt.

- Ngươi lặp lại lần nữa cho ta, lột gì vậy?

Tiểu Bạch quay đầu sang, phong tỏa tên quân gia lại, trong nháy mắt, bàn tay đưa ra ý định bắt lấy hắn.

- Hừ! Càn rỡ!

Quân gia Trương Tử tước hừ lạnh một cái, sắc mặt không vui, với tu vi tam phẩm chiến cường, hắn không sợ con khôi lồ không có chút linh khí này một chút nào.

- Để xem ta có thể đem ngươi đập thành một đồng sắt vụn hay không? Tiếp chiêu, toái cốt chừng!

Quân gia gào lên một tiếng, chân khí phun trào, khí thế lăng thiên, tung ra một cuồng hướng về bàn tay đang đưa ra của Tiểu Bạch.

Chưong lực vỡ trũng cánh tay Tiểu Bạch nhưng như con kiến cắn voi, Tiểu Bạch vẫn không nhúc nhích.

Chuyện gì vậy?

Thân thể tên quân gia cứng đờ, lúng túng ngẩng đầu lên. Bất ngờ một bàn tay to như cái quạt đập tới, như đập một con ruồi, "bếp" quân gia nằm đo ván trên sàn.

Chân khí tán loạn...

"Roẹt... Xoẹt!"

Quần áo trên người hắn nổ tung, cơ thể lộ hết ra ngoài chỉ còn mỗi chiếc quần lót che lại chỗ kín, sau đó, theo một đường cong parabol tuyệt đẹp, hắn bị vứt ra ngoài ngõ.

Tất cả mọi người trong tiệm im lặng như tờ, đôi mắt dõi theo thân thể tên quân gia từ lúc bị tát cho đến khi bị vứt ra ngoài, toàn thân ớn lạnh.

Triệu Như Ca vừa mới tới cửa bỗng phát hiện một thân thể trắng trẻo bay ra từ bên trong, ngã xuống dưới chân mình. Hình ảnh này sao quen thuộc như thế...

Tựa hồ mỗi lần mình đến tiệm nhỏ là thấy có người từ bên trong bay ra.

- Lặp lại một lần nữa, xếp hàng theo thứ tự, không được ồn ào, người không tuân thủ sẽ bị liệt vào danh sách đen.

Bộ Phuong quét mắt nhìn đám người đang căm như hến một cái, thân nhiên nói rồi quay lại phòng bếp.

Âu Dương Tiểu Nghệ siết nắm đấm, lão bản thói thật ngang ngược.

Triệu Như Ca nhớ lại ngày trước mình cũng bị lột đồ như vậy, trong lòng run lên, tâm tư muốn xen ngang cũng biến mất, yên lặng đứng vào vị trí của mình.

Cha hắn, Tể tướng đương triều, Triệu Mộc Sinh, biết được tin tức tam hoàng tử bị ám sát trong tiệm nhỏ liền phái hắn tới dò xét. Nói thật, ban đầu hắn cự tuyệt rất quyết liệt nhưng sau khi cha hắn hứa thưởng cho một viên ngũ phẩm tỵ khí đan, hắn bèn thỏa hiệp.

Hứa Sĩ ngưng trọng nhìn Tiểu Bạch, thân là ngũ phẩm chiến vương, hắn lại cảm thấy vô cùng áp lực khi đối diện với con khôi lồ màu trắng kia.

Con khôi lồ này, không bình thường.

Tô Viễn Thanh hơi gật đầu một cái, dường như hắn cũng có suy nghĩ giống Hứa Sĩ, chắc hẳn cao thủ ẩn nấp trong quán chính là con khôi lồ này đi.

Hai người cùng ngẩng đầu lên nhìn nhau một cái, cười một tiếng rồi tiếp tục vui đầu vào ăn. Món ăn này... thật sự rất ngon!

Có Tiểu Bạch chắn nấp, nhất thời ám quyền quý này đàng hoàng hơn rất nhiều. Quân gia của Trương tước gia có tu vi tam phẩm chiến cường, ở trong đám người coi như không tồi nhưng lại không có một chút phản kháng nào khi bị Tiểu Bạch lột sạch.

Để không muốn bị lột, nên đàng hoàng một chút.

Âu Dương Tiểu Nghệ kiêu ngạo nhìn đám người này và ghi lại tên món ăn lên giấy.

Hứa Sĩ cùng Tô đại học sĩ đã ăn xong, mặt đầy say mê, thức ăn trong quán đất cũng đúng, mùi vị này còn tốt hơn cả ngự thiện phòng, hơn nữa hai người còn cảm thấy chân khí trong cơ thể nhiều hơn một ít. Hiển nhiên món ăn này không phải là món ăn tầm thường.

Bọn họ vội vã rời đi tiệm nhỏ, người xếp hàng phía dưới vội vã tiến lên, Bộ Phuong nấu nướng rất nhanh cho nên mọi người không phải đứng chờ lâu.

Không thể nghi ngờ chút nào, mỗi một người sau khi ăn xong món ăn do Bộ Phuong chế biến đều cảm thấy khiếp sợ, hoàn toàn bị thức ăn ngon chinh phục.

Triệu Như Ca nhìn những thực khách chưa thỏa mãn quyền luyến không thôi cộng thêm mùi hương nồng nàn ở trước mũi, không khỏi bị gọi lên con thêm ăn.

Hắn đã tới tiệm nhỏ hai lần nhưng chưa từng ăn qua một món nào, nhìn từng món từng món được bung ra, tựa hồ chúng cũng không tệ, xem ra hôm nay nhất định phải nếm thử.

Khi người phía trước hắn hài lòng rời đi tiệm nhỏ, sắc mặt Triệu Như Ca lộ rõ vẻ vui mừng, ưu nhã dậm chân tiến vào, đứng trước mặt Âu Dương Tiểu Nghệ.

- Là ngươi, Triệu Như Ca.

Âu Dương Tiểu Nghệ liếc mắt, bĩu môi nói.

- Tiểu công chúa Âu Dương gia lại hạ mình làm một phục vụ viên, thật sự là đáng tiếc, sách... sách... sách, cho tại hạ một suất cá ướp bã rượu đi.

Triệu Như Ca nhìn thực đơn, đã ăn thì phải ăn món đắt nhất.

- Ngươi quản ta được à?

Âu Dương Tiểu Nghệ nhú mũi, hừ lạnh.

Tiểu nha đầu xoay người đi báo tên món ăn nhưng lời còn chưa thốt lên, Bộ Phuong đã đi ra.

- Thời gian mở tiệm hôm nay đã kết thúc, còn thực khách nào chưa được ăn thì mai lại đến.

Bộ Phuong thân nhiên nói.

Lời vừa nói ra, nhất thời bảy tám người đang xếp hàng ồ ào lên.

- Cái gì a? Chúng ta đã phải một hồi xếp hàng gần một tiếng đồng hồ mà bây giờ ngươi lại nói không bán nữa là sao?

- Bộ lão bản, ngươi làm thế không khỏi quá đen tối đi! Sắc trời bây giờ vẫn còn sớm, tiếp tục buôn bán, chúng ta muốn nếm thử món ăn của ngươi.

...

Đối mặt với những lời chất vấn không ngừng, Bộ Phuong vẫn bình thản.

- Lập lại một lần nữa, thời gian mở tiệm hôm nay đã hết, muốn ăn cơm, ngày mai tới sớm một chút, còn có xin đừng gây ồn.

Sau lưng hắn, màu đỏ trong con ngươi Tiểu Bạch đại thịnh, phong tỏa những người đang gây âm ỉ kia.

Nhất thời đám người giống như bị bóp cổ, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Có Tiểu Bạch trấn giữ, bọn họ tức giận mà chẳng dám nói gì, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy tâm tình phần uất rồi đi... Suy tính làm sao có thể báo cáo với chủ nhân.

Triệu Như Ca cảm giác như có vô vàn cái kim đâm qua tim vậy... Trời ạ! Lại là hết thời gian buôn bán! Thời gian đúng chính xác như vậy được không?

- Bộ lão bản, giá gấp năm lần... Ta muốn ăn!

Triệu Như Ca không cam lòng.

- Ta cự tuyệt, lần trước ngươi cũng cá độ ta như thế.

- Quy củ là người định, Bộ lão bản! Mười lần! Mười lần thế nào? Hôm nay bỗng thiếu nhất định phải nếm thử tay nghề của Bộ lão bản.

- Không được.

Trong lòng Bộ Phuong rí máu, ai oán cự tuyệt Triệu Như Ca, người thử nhắc lại lần nữa xem, có tin ta đánh người không?

Triệu Như Ca buồn bực, lạnh lùng nhìn Bộ Phuong một cái, tức giận hừ một tiếng, phất tay áo rời đi.

Âu Dương Tiểu Nghệ đầy kính bễ nhìn Bộ Phuong, từ trước đến giờ nàng vẫn cho rằng Bộ Phuong tham tiền nhưng không ngờ hẳn lại là người rất có nguyên tắc.

- Thôi lão bản, cảnh người cự tuyệt Triệu nương pháo kia thật đẹp trai!

Âu Dương Tiểu Nghệ giờ ngón cái lên đây về thường thức.

"A... a..." Bộ Phuong cười một cách cứng ngắc.

...

Hai ngày kế tiếp, người trong tiệm lúc nào cũng đầy ắp, mỗi ngày đều có một thực khách mới, Hứa Sĩ cùng Tô đại học sĩ cũng hay lui tới, hoàn toàn bị mỹ vị chinh phục.

Ngược lại là huynh muội Tiểu gia cùng tam hoàng tử Cơ Thành Tuyết trong hai ngày này chưa từng xuất hiện. Dĩ nhiên Bộ Phuong cũng chỉ kinh ngạc sau rồi chẳng thèm để ý nữa.

Cứ như vậy, ngày thứ ba sắp qua.

Hôm nay là một ngày rất trọng đại.

Đệ nhất cao thủ đế đô, Tiểu Mông đại tướng quân xuất quân trấn áp tông môn khai hoàn trở về, áp giải sáu vị điện chủ Tang Hồn Điện về kinh chịu phạt.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Băng tâm ngọc tửu ra lò

Trên đường chính đế đô.

Binh lính mặc khôi giáp đang mở ra một con đường xuyên qua bách tính đông nghịt, đầu người nhón nháo, tiếng la hét ồn ào, âm thanh đó làm cho đế đô cuộn trào.

Hàng vạn người chăm chú nhìn công thành.

Gió thu lạnh lạnh thổi tới vô tình cuốn theo lá vàng bay xào xạc trên đường chính đế đô. Nhóm nhân mã đầu tiên bắt đầu tiến vào thành, bầu không khí trong đế đô tràn đầy một cỗ xơ xác tiêu điều, dân chúng xung quanh yên lặng như tờ, mấy trăm lá cờ đỏ thẫm như máu vù vù tung bay.

Đội quân thiện chiến mặc thiết giáp bước từng bước, mỗi bước đi đều vang lên tiếng kim loại va chạm “leng keng... leng keng...” lạnh lẽo.

Dẫn đầu đoàn lính là một người đàn ông trung niên mang mũ sắt ngồi trên con Độc Giác Mã màu đỏ, hẳn có đôi mắt sắc bén, gương mặt góc cạnh như đao gọt, khí thế tỏa ra uy nghiêm khiến ai cũng phải cúi đầu.

Người này chính là đệ nhất cao thủ Thanh Phong đế quốc, chinh phạt đại tướng, Tiểu Mông.

Trong đội ngũ dài đằng đằng có sáu chiếc xe tù được chế tạo bằng thép ròng, trên thân xe dính đầy máu tươi, mùi tanh gay mũi phóng lên cao. Kéo xe tù là một con linh thú khổng lồ, mỗi bước đi của nó khiến mặt đất âm âm rung động.

Phạm nhân trong xe ừ ừ cúi đầu, khí tức suy yếu, nhìn thì có vẻ bình thường nhưng thân phận của bọn họ đủ để khiến người người khiếp sợ. Sáu người đó chính là sáu vị điện chủ của Tang Hồn Điện, mỗi người đều có tu vi lục phẩm chiến hoàng đáng sợ.

Bọn họ đã từng cao cao tại thượng, đội trời đạp đất nhưng hôm nay lại luân lạc làm tù nhân.

Tiếng bánh xe bằng gỗ lăn bánh trên con đường đá xanh vang lên đều đặn, sau khi trải qua yên lặng một lúc, dân chúng bắt đầu hoan hô rung trời.

Dân chúng rất nhiệt tình đối với những quân nhân trở về từ chiến trường, đánh thắng trận nhất định là kết quả tốt nhất, quốc lực cường thịnh dân chúng cũng cảm thấy tự hào, đây chính là tự hào dân tộc.

Thiết huyết quân đội đối mặt với tiếng hoan hô của dân chúng mà mặt không đổi sắc, kỷ luật nghiêm minh, bước đi ngay ngắn, có trật tự, mục tiêu chỉ thẳng về phía hoàng cung.

Trước hoàng cung, quảng trường Thiên Huyền, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một đài cao, cờ bảy sắc cắm ở bốn góc, tung bay với gió thu.

Thị vệ cung đình theo thứ tự xếp hàng chỉnh tề đem quảng trường bao vây lại để đảm bảo trật tự.

- Cung nghênh Tiểu đại tướng quân khai hoàn trở về.

Quân đội vừa mới bước vào quảng trường, một vị thái giám cất cao chất giọng lạnh lùng đi đôi với chân khí vang khắp thành, cơ hồ mỗi một góc xó xinh đều có thể nghe thấy, trong đó lại một lần nữa bộc phát một trận hoan hô rung trời.

Trên đài cao có một ông lão mặc long bào đứng đó, mỉm cười, ánh mắt ôn hòa nhìn về phía đội quân khai hoàn về, không ngừng gật đầu.

Cách đó ông lão không xa là thái tử Cơ Thành Cảnh, bên phải là Vũ vương Cơ Thành Vũ cùng Cơ Thành Tuyết.

Hai bên đài cao là hai hàng văn võ bá quan đứng chấp tay, bên dưới là gia tộc Tiểu gia mừng rỡ trông ngóng, nhìn đội quân khai hoàn chậm rãi tiến lại, cảm xúc vui sướng khó mà ức chế được.

Tiểu Mông cúi mũ giáp, từng bước một bước lên đài cao, đứng trước mặt hoàng đế, quỳ một chân xuống đất, ôm quyền:

- Vì thần không nhục thánh mệnh, diệt hơn mười ngàn đệ tử Tang Hồn Điện, giết chết mấy trăm cường giả tu vi từ tam phẩm chiến cường trở lên, bắt sống sáu điện chủ, khai hoàn mà về.

- Tốt! Tốt! Tốt! Ái khanh là trụ cột của Thanh Phong đế quốc, có ngời, trăm không còn lo gì về giang sơn nữa.

Hoàng đế Trường Phong cười lớn, không keo kiệt khen ngợi.

Rất nhanh, một ít nghi thức bắt đầu tiến hành, tất cả mọi người đều không dám qua loa, hoàn thành công việc của mình.

- Nghi thức tẩy trần kết thúc, bách quan dời bước đến điện Đại Hùng, tham gia tiệc ăn mừng.

Thanh âm bén nhọn của thái giám vang lên một lần nữa, truyền khắp đế đô.

...

Bộ Phương mở mắt, hôm nay hán thức dậy sớm hơn mọi hôm, chủ yếu là do tiếng thái giám cất lên hai lần kia đánh thức.

Ngáp một cái, Bộ Phương đánh răng rửa mặt xong rồi đi tới phòng bếp luyện tập đao công, từ nguyên liệu nấu ăn còn thừa, hán bắt đầu làm món ăn cho con chó mực.

Bộ Phương nhìn con chó ăn hi hục, không ngừng lắc lắc cái đuôi mà cảm giác mình như tên người hầu đang phục vụ một vị đại gia vậy.

Mở cửa tiệm, Bộ Phương vươn người một cái, tiện tay kéo một chiếc ghế ra, ngồi chờ thực khách.

Một canh giờ trôi qua, tiệm nhỏ vẫn vắng ngắt, không một vị khách nhân, điều này đối với tiệm nhỏ luôn bốc lửa mấy ngày hôm nay thật là một điều không thể tưởng tượng nổi.

Hôm nay có chút khác thường. Vì sao đến một khách nhân cũng không có? Thường ngày, vào thời gian này Kim bản tử đã ăn xong và đang trả tiền rồi.

Hơn nữa tiểu nha đầu Âu Dương Tiểu Nghệ cũng không tới làm, phục vụ cùng thực khách đều mất tích là sao?

Bộ Phương trầm mặc một hồi, cuối cùng đứng dậy, đi vào phòng bếp, hán chợt nhớ tới hình như tối qua Tiểu Nghệ có nói với hán rằng hôm nay là ngày khai hoàn hay cái gì đó nên nàng xin phép được nghỉ.

Nhưng vì cái gì mà thực khách cũng chẳng thấy luôn? Đây mới là vấn đề Bộ Phương quan tâm đến.

Thật ra những người đến quán cơm của Bộ Phương đều có thân phận, hôm nay Tiểu Mông khai hoàn về, hoàng đế bệ hạ thiết yến tại điện Đại Hùng, mời toàn bộ quyền quý trong đế đô, đám người Kim bản tử cũng phải vào cung dự tiệc tự nhiên sẽ không thể tới đây được.

Bộ Phương kéo tủ quầy hệ thống đặc chế ra, từ trong đó bung ra một cái vại lớn cao bằng nửa thân người, đặt ở chính giữa phòng bếp.

"Ba ngày sẽ thành rượu, từ lúc cất vào tủ đến giờ vừa vặn ba ngày, có lẽ băng tâm ngọc tửu đã hoàn thành." Bộ Phương chợt nhớ tới hán còn cất một vại rượu, định buổi tối lấy ra nhưng bây giờ thành thoi thì lấy ra nhìn một chút đi.

Cầm ba vò rượu nhỏ do hệ thống cung cấp để ngay ngắn lên mặt bàn, hán chuẩn bị khai đàn mở rượu.

Vừa mới bóc lớp đất phong miệng vại ra, một mùi rượu thơm không gì diễn tả nổi đập vào mặt.

"Mùi rượu bông mà không gay mũi, mãnh liệt mà không thiếu mềm mại." Bộ Phuong thăm đánh giá, không khỏi vui mừng.

Lấy ra một chiếc muôi làm bằng ống trúc chuyên để múc rượu, Bộ Phuong đưa vào trong vại, múc thử nửa ống trúc, ống trúc có màu xanh thanh thủy, lớp gỗ bên trong là màu vàng nhàn nhạt, rượu chứa bên trong trong như nước, không hề xuất hiện một tí đục ngầu nào.

Không hổ là đỉnh cấp cửu uẩn tửu pháp, màu rượu trong suốt tựa như nước trong hồ băng ở thâm cốc, đúng như tên băng tâm ngọc tửu.

Bộ Phuong đưa muỗng lên mũi ngửi, mùi rượu đậm đà tràn ngập khoang mũi, còn chưa tiến vào miệng mà đã làm hần ngà ngà say, cả người có chút lảng lảng.

Rót rượu vào trong một cái ly nhỏ, rượu trong suốt tựa như quỳnh tương ngọc dịch.

Bộ Phuong không kịp chờ đợi giờ ly rượu lên, nhấp một ngụm, rượu vào mồm, trong nháy mắt trời xuống cổ họng, một cỗ khí lạnh như băng chạy dọc toàn thân, một khắc sau trong bụng như có đoàn liệt hỏa không ngừng thiêu đốt chạy ngược lên đỉnh đầu, nóng lạnh gặp nhau hình thành băng hỏa lưỡng trung thiên.

- Rượu ngon!

Bộ Phuong liếm môi, mặt đầy hương thụ, mặc dù hần không hiểu lắm về rượu nhưng loại rượu này là loại rượu tốt nhất mà hần từng thưởng thức từ trước tới nay.

Tuy uống rất ngon nhưng sức ngắm vô cùng chậm, dầu sao ba ngày một tuần hoàn, vị quy là chín ngày, sao có thể say nhanh như thế được.

Đề nén xung động muốn uống thêm, Bộ Phuong chất rượu từ vại lớn vào ba vò nhỏ, dùng vải nút kín, phía trên dán tờ giấy đỏ viết chữ "băng", đại công cáo thành.

Cố ý giữ lại cho mình một ly rượu, bỏ ba vò vào trong tủ quầy đặc chế, Bộ Phuong nâng ly, mừng rỡ đi ra ngoài định tự rót tự uống.

Nhưng vừa ra đến đại sảnh hần phát hiện một người đàn ông mặc hắc bào, lưng đeo thanh kiếm bọc bằng vải rách, đầu đội một chiếc nón lá.

Thanh âm khàn khàn từ trong miệng người đàn ông truyền ra, mang cảm giác nóng như lửa.

- Lão bản, nơi này có rượu ngon?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hần có quỳnh tương ngọc dịch, ta có băng tâm ngọc tửu

Thanh âm khàn khàn mang theo mang theo cảm giác xơ xác tiêu điều, tựa như tiếng kiếm chém vào đá sỏi vậy.

- Rượu, đương nhiên là có.

Bộ Phuong vốn định uống một mình nhưng khi được hỏi như vậy thì gật đầu một cái, đề ly rượu trong tay xuống.

Người nọ mừng rỡ tiến vào trong tiệm nhỏ, thanh âm khàn khàn tiếp tục phát ra:

- Lão bản, cho ta một bầu rượu.

Bộ Phuong ừ một tiếng đáp lại, ánh mắt rơi vào trên thực đơn, chỉ thấy thực đơn hiện tại nhiều thêm một thứ: Băng Tâm Ngọc Tửu: mười lăm nguyên tinh một vò.

Mỗi mười lăm nguyên tinh, thật không đắt, Bộ Phuong thăm chấp nhận cái giá này. Tuy băng tâm ngọc tửu là rượu ngon nhưng tài liệu không phải là loại cao cấp gì, không giống cơm rang trứng hay cá ướp bã rượu cần trứng linh thú cấp năm, cá cấp ba. Điểm nhấn duy nhất của nó là cửu uẩn tửu pháp còn tài liệu thì khá phổ thông, loại gạo sử dụng để lên men chỉ là loại gạo thượng đẳng giống cơm rang mà thôi.

- Hệ thống, có phải giá hơi rẻ không?

Bộ Phuong yên lặng hỏi hệ thống.

"Giá cả mỗi cái đã được hệ thống cân nhắc, nó phụ thuộc vào đẳng cấp của nguyên liệu, quy trình chế biến, thời gian để hoàn thành. Bểng tâm ngọc tửu chỉ là rượu bình thường, giá cả sẽ không quá cao, so sánh với rượu linh quả cùng với linh tửu vẫn kém hơn không ít, mười lăm nguyên tinh đã là cái giá cao nhất." Hệ thống nghiêm túc giải thích cho Bộ Phương hiểu.

Bộ Phương gật đầu một cái tỏ ý mình đã biết.

- Bểng tâm ngọc tửu, mười lăm nguyên tinh một vò.

Bộ Phương lạnh nhạt hướng về người đàn ông đội nón lá đằng xa nói.

"Mười lăm nguyên tinh?" Người đàn ông kinh ngạc, một vò rượu giá mười lăm nguyên tinh có chút cao nhưng khi hắn nhìn thấy thực đơn dán trên tường thì trầm mặt.

Hồi lâu sau mới mở miệng:

- Cho ta một vò, lúc đi qua ngõ, đột nhiên ta ngửi thấy mùi rượu bay tới, không khỏi bị hấp dẫn, hy vọng rượu của lão bản xứng với giá cả của nó.

Mùi rượu không sợ ngõ sâu, khoe miệng Bộ Phương hơi nhếch lên.

- Rượu này sẽ không khiến ngươi thất vọng.

Bộ Phương tự tin trả lời sau đó quay trở lại phòng bếp, từ tủ quầy lấy ra một vò.

Vò này cũng không lớn lắm, cho với những cái vò thông thường thì nhỏ hơn một vòng. Bộ Phương đem vò rượu đặt trước mặt người đàn ông, nhàn nhạt nói:

- Rượu của ngươi đây.

Hắn gật đầu một cái, chậm rãi cời nón xuống, lộ ra một gương mặt thần bí.

Bộ Phương kinh ngạc nhìn khuôn mặt của hắn bởi dung nhan này có mấy phần quen thuộc.

Khác xa với thanh âm khàn khàn, gương mặt của hắn là gương mặt điển hình cho hình tượng mỹ nam tử, dung nhan tuấn mỹ, khí chất nho nhã, đôi mắt thâm thúy, môi mỏng mang theo một tia tà mị.

Không sai! Gương mặt của hắn có ba bốn phần tương tự với Tiểu Tiểu Long.

- Sao lão bản nhìn ta như vậy?

Người đàn ông cười khẽ, khàn khàn nói.

- Chỉ là nhìn ngươi có chút quen mắt thôi, mời từ từ thưởng thức.

Bộ Phương nhàn nhạt trả lời, đi sang một bàn khác chuẩn bị tự rót tự uống ly rượu kia.

Trong nháy mắt, mùi rượu nồng nặc như núi lửa phun trào, tràn vào lỗ mũi của hắn, trôi qua cổ họng để cho cơ thể say mê mệt.

Đem rượu Bộ Phương chuẩn bị rót vào ly rượu màu xanh, màu rượu trong suốt như nước, trong suốt vô cùng, không có một chút tạp chất nào.

- Rượu ngon!

Người đàn ông vui mừng, không khỏi khẽ hô lên một tiếng, rồi cẩn thận nâng ly rượu, chậm rãi uống cạn.

Rượu vào đi xuống cổ họng để cho lỗ chân lông mở rộng, hơi rượu từ miệng bay ra như rồng cuốn, đôi mắt lóe lên vẻ khó tin.

Đi đôi với mùi rượu nồng nặc là cảm giác băng hòa lưỡng trọng thiên để cho hắn hoàn toàn mê mệt trong hương rượu.

- Rượu ngon! Không kém chút nào với Quỳnh Tương Ngọc Dịch Tửu trong hoàng cung!

Hắn lại tán dương một lần nữa, khen không dứt miệng.

Đủ mạnh! Đủ thuần! Đủ hương! Còn có thể dẫn động chân khí trong cơ thể vận chuyển, mười lăm nguyên tinh, giá trị vượt qua con số đó!

- Ha ha! Không nghĩ tới có thể gặp loại rượu ngon này, quả thật rất may mắn a! Bọn họ ở hoàng cung uống Quỳnh Tương Ngọc Dịch, ta thì ở chỗ này phẩm bểng tâm ngọc tửu, hoàn toàn không thua thiệt.

Người đàn ông cười to nói, rót thêm một ly rượu nữa, một hớp uống vào, cổ họng nóng rát, để cho làn da trắng nõn của hắn phỉm hồng.

Bộ Phuong thì lịch sự hơn nhiều, từ lượng của hắn không tốt, cho nên chỉ lấy một ly nhỏ, nhấp từng ngụm, hơi có mấy phản thích ý.

- Lão bản, quán có đồ nhắm không?

Sau khi uống xong một ly, người đàn ông quay sang hỏi Bộ Phuong.

- Không có.

Bộ Phuong nhàn nhạt nói.

Gương mặt hắn nhất thời hiện ra mấy phần tiếc nuối nhưng biến mất rất nhanh, lại một lần nữa chìm đắm trong hào tửu.

- Vì sao cửa tiệm vẫn còn mở cửa? Chẳng lẽ lão bản không đi xem Tiểu Mông tướng quân khai hoàn trở về?

Sau khi có rượu vào bụng hắn nói nhiều hơn rất nhiều, cũng có thêm đề tài để nói, hướng về phía Bộ Phuong hỏi.

- Hắn khai hoàn liên quan gì đến ta?

Bộ Phuong bình tĩnh trả lời.

Người đàn ông cứng họng, sau đó cất tiếng ha ha cười to, tựa hồ hết sức vui vẻ.

- Vì tính cách của lão bản, tại hạ kính ngài một ly.

Hắn cười to, uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Bộ Phuong vẫn thản nhiên như cũ tự đắc nhấp nhấp ly rượu.

Có người từng nói, có hai loại uống rượu, một loại là uống rượu đơn thuần, đổ rượu vào trong miệng, thưởng thức hương vị.

Một loại khác là từ rượu tìm ra cảm giác hi vọng ái ố, cũng có thể tìm ra mục đích sống, đây mới thật sự là người hiểu rượu.

Khi vui uống rượu, hân hoan tung tăng; khi giận uống rượu, không giận tự uy; khi buồn uống rượu, bụng đầy ảm ức; khi yêu uống rượu, ngàn năm vẫn nhớ.

"Đúng vậy, chuyện hắn khai hoàn thì liên quan gì đến ta? Vinh quang như thế nào đi nữa cũng chỉ là một đao phủ thủ tay nhiễm đầy màu tươi, chỉ khác là Cơ Trường Phong là một thanh kiếm sắc bén." Đột nhiên người đàn ông ưu tư, từng ly, từng ly vào bụng, nỗi buồn chất chứa trong lòng.

Đây là một người có tâm sự, Bộ Phuong nhấp mắt, miệng vẫn nhấp rượu, trầm nghĩ.

Tốc độ uống rượu của người đàn ông càng ngày càng nhanh, rất nhanh, một vò bằng tâm ngọc tửu đã hết, mà hắn cũng có vẻ ngà ngà say, trông mất mông lung.

Một vò Băng Tâm Ngọc Tửu, nồng độ rượu vượt khả năng của Bộ Phuong, đối với những loại rượu thông thường, Bộ Phuong có thể uống nửa vò, nhưng nếu là giá Băng Tâm Ngọc Tửu thì hắn chỉ có thể uống nhiều nhất ba ly.

Người đàn ông này uống hết một vò mà chỉ là hơi say, từ lượng quả thực quá kinh người.

- Lão bản, hết rượu rồi! Tới một vò nữa.

Người đàn ông cau mày nói.

- Giới hạn một người một vò.

Bộ Phuong cũng uống xong rượu trong ly, sắc mặt hơi đỏ gay, nhàn nhạt nói.

Hắn vỗ bàn một cái, nhẹ nhàng ợ một hơi, mấy chục khối nguyên tinh trong suốt nằm ở trên bàn.

- Lão bản, nguyên tinh không là vấn đề, cho ta tới một vò nữa.

- Quy củ của tiệm, một người một vò.

Bộ Phuong không bị đánh động, lạnh nhạt.

Người đàn ông cau mày, đột nhiên vỗ bàn một cái, nhất thời chuỗi kiếm bọc trong lớp vải rách bay ra khỏi vò.

Kiếm ngân như rồng ngâm vang lên quanh quán trong tiệm nhỏ.

Hắn cầm kiếm, mũi kiếm lạnh lẽo cách chớp mũi của Bộ Phuong chỉ mấy mi-li-mét, Bộ Phuong thậm chí có thể cảm nhận được hơi lạnh từ thanh kiếm phả ra khiến hắn run mình.

Da gà chậm rãi nổi quanh thân Bộ Phuong nhưng hắn vẫn ung dung.

- Ngươi biết ta là ai không? Dám không bán rượu cho ta?

Người đàn ông hài hước cười nói.

- Ta quản ngươi là ai? Ngươi muốn gây chuyện?

Bộ Phuong nhàn nhạt nói, coi như mũi kiếm chỉ cách một mi-li-mét hắn vẫn không sợ.

Người đàn ông nhìn chăm chú Bộ Phuong hồi lâu, thu hồi trường kiếm, nhặt lấy tấm vải rách gói lại.

- Lão bản thật là một người kỳ lạ, đây là ba mươi nguyên tinh, ta đặt trước cho ngày mai.

Hắn lại đội chiếc nón lên, buộc thanh kiếm ra sau lưng, xoay người đi ra ngoài cửa.

Nhưng vừa tới cửa thì hắn quay lại, nhàn nhạt nói:

- Lão bản thật sự không biết ta là ai?

- Không biết, cũng không cần biết, người vào đây đều là khách, chỉ cần không làm chuyện sai với quy củ, ta lúc nào cũng hoan nghênh.

Bộ Phuong nghiêm túc nói.

- Ha ha ha! Tốt! Ta, Kiếm Hư Các, Tiểu Nhạc nhận ngươi làm bạn!

Người đàn ông phá lên cười, thân ảnh rất nhanh liền biến mất sau những chiếc lá vàng rơi.

"Tiểu Nhạc? Họ Tiểu..."

Bộ Phuong trầm ngâm nhưng hắn bĩu môi, nói lầm bầm:

- Đồ tự xưng, ai đồng ý làm bạn với ngươi?

Vừa lầm bầm xong, trong đầu Bộ Phuong xuất hiện âm thanh nhắc nhở của hệ thống...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Sườn xào chua ngọt cùng lưu tinh đao pháp

"Chúc mừng ký chủ đạt được doanh thu năm trăm nguyên tinh, hoàn thành mục tiêu ngắn hạn nên được nhận phần thưởng từ hệ thống, chọn lựa phần thưởng bắt đầu..."

Thanh âm của hệ thống xuất hiện quá đột ngột để cho hắn sửng sốt.

Hóa ra sau bao nhiêu ngày mở tiệm buôn bán hắn đã đạt đến con số năm trăm nguyên tinh, trên gương mặt lạnh nhạt của Bộ Phuong hiện lên rõ nét sự sung sướng tột độ.

"Chúc mừng ký chủ hoàn thành mục tiêu ngắn hạn, trên con đường trở thành thần bếp đã lột xuống một tấm nền vững chãi, phần thưởng: Sườn xào chua ngọt cùng lưu tinh đao pháp, một mảnh ghép sáo trang thần bếp."

Sườn xào chua ngọt?

Sau khi nghe thấy tên gọi quen thuộc ấy, theo bản năng Bộ Phuong nuốt nước miếng một cái. Món ăn này hắn không thể không quen thuộc hơn bởi vì sườn xào chua ngọt là món hắn ăn trăm lần không chán.

Rất cuộc xuất hiện một kỹ năng làm bếp, trong lòng Bộ Phuong vui mừng, hơn nữa kỹ năng mới này là kỹ năng đi theo món ăn, điều này để cho hắn hưng phấn đến nổi lỗ chân lông đều bốc hơi nước.

Sườn xào chua ngọt có mùi thơm đậm đà làm người ăn chìm đắm, từng miếng sườn có màu đỏ sẫm, chua chua, ngọt ngọt kết hợp với vị cay nhẹ nhẹ, bên ngoài non mềm, cắn một cái, mùi vị sẽ bùng nổ trong miệng để cho người ăn say mê như khi thưởng thức được một chén rượu ngon.

Bộ Phương không kìm được xung động muốn ngay lập tức bắt đầu chế biến món sườn xào chua ngọt cùng kiểm tra xem lưu tinh đao pháp như thế nào.

Năng lực dùng dao của Bộ Phương không hề kém bởi hắn đã từng nấu rất nhiều món ăn, dùng quen nên có riêng cho mình một bộ kỹ năng cùng kỹ xảo.

"Lưu tinh đao pháp: Một vị thần bếp nhất định phải nắm giữ khả năng dùng dao tinh xảo, hiện mở chức năng huấn luyện sử dụng dao, hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện mỗi ngày có thể được điểm kinh nghiệm tăng lên năng lực. Khi lưu tinh đao pháp đạt đến đại thành, dao ra như sao rơi, chính xác, hoàn mỹ cắt thái mọi loại nguyên liệu."

Bộ Phương sùng sốt, ngay lập tức kiểm tra thông tin bản thân.

Ký chủ: Bộ Phương

Giới tính: Nam

Tuổi tác: Hai mươi

Tu vi chân khí: Tam phẩm

Thiên phú nấu nướng: Không biết

Kỹ năng: Lưu tinh đao pháp bậc 1 (0/100)

Đồ dùng biểu diễn: Mảnh ghép sáo trang thần bếp (3/4)

Chấm điểm tổng hợp: Đầu bếp học nghề

Cấp bậc hệ thống: Ba sao

Bộ Phương xem xong thông tin bản thân, hít một hơi thật sâu, kìm nén kích động trong lòng.

Hắn nâng tay lên, ý niệm động một cái, một luồng chân khí trong cơ thể sôi trào bắt đầu di chuyển ra lòng bàn tay, phóng ra ngoài, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một luồng khí màu trắng.

Chân khí phóng ra ngoài! Đây chính là chân khí phóng ra ngoài! Bộ Phương há mồm, trong lòng khiếp sợ, hắn cảm giác thời khắc này bản thân mình tựa như cao thủ võ lâm trong truyện Kim Dung, điều này có chút tựa như ảo mộng.

Để đạt tới tam phẩm chiến cuồng, hắn cần một trăm tinh chất nguyên tinh mà hắn vừa hoàn thành nhiệm vụ doanh thu năm trăm nguyên tinh, dưới tỉ lệ chuyển đổi 20% ở Nhị phẩm Chiến sư, vừa tinh luyện đủ một trăm, cho nên đột phá trở thành chiến cuồng.

Vừa mấy ngày trước hắn đột phá trở thành nhị phẩm chiến sư, hôm nay lại đột phá, ngay cả chính hắn đều có chút khó tin.

Những người khác thấy khẳng định càng kinh ngạc.

Sự kinh ngạc của Bộ Phương không kéo dài quá lâu, hắn cùng người khác không giống nhau, mặc dù chân khí của hắn đã đạt tới tam phẩm nhưng nếu như cùng Tiểu Tiểu Long chiến đấu, không tới năm chiêu chính là bị đánh gục, nói cách khác hắn chỉ có tu vi mà không có chiến lực.

Nhưng không có chiến lực thì thế nào, ta đã có Tiểu Bạch, Bộ Phương trong lòng nghĩ đến.

"Hệ thống, ta muốn đột phá cấp bốn cần bao nhiêu chân khí?" Bộ Phương trong lòng động một cái.

"Tứ phẩm chiến linh cần một ngàn nguyên tinh, Ngũ phẩm Chiến vương cần một vạn, lục phẩm chiến hoàng cần một trăm ngàn..." Hệ thống nghiêm túc trả lời Bộ Phương.

Bộ Phương che ngực, cổ nén ngưng máu sắp phụt ra... Tức giận! Một trăm ngàn nguyên tinh, vậy hắn phải bán bao nhiêu đĩa cơm rang trứng? Một trăm ngàn trừ lấy mười... Trời, bất kể, dù sao cũng quá nhiều, đủ để hắn bán đến già.

"Xem ra sau này không thể dùng tu vi để trang bức được rồi..." Bộ Phương có chút tiếc nuối than thở một câu.

Suy nghĩ một chút, lục phẩm chiến hoàng liền cần một trăm ngàn, thất phẩm chiến thánh đó chính là một triệu... Ông trời ơi, một triệu nguyên tinh! Chất thành núi đều có thể đè chết Bộ Phương.

Lên cao một chút, bát phẩm chiến thần... Thôi, không nghĩ nữa!

Bộ Phương rùng mình, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Phục hồi tinh thần lại, Bộ Phuong khôi phục bình tĩnh, cấp bảy với cấp tám bây giờ cũng quá xa, không cần suy nghĩ nhiều làm gì, Bộ Phuong cảm thấy cuộc sống hiện tại cũng không tệ.

Thời gian mở quán kết thúc, Bộ Phuong đóng cửa tiệm, định đến phòng bếp nghiên cứu món sườn xào chua ngọt mới nhận được kia.

...

Hoàng cung, điện Đại Hùng.

Cung điện nguy nga, cửa rộng mở, những cung nữ với vóc dáng yếu điệu bụng thức ăn mỹ vị vào bên trong điện.

Tiếng đàn tỳ bà lượn lờ, tiếng chiêng vang vọng.

Bên trong điện Đại Hùng là một cảnh nhộn nhịp, vui vẻ.

Trên đại điện, hoàng đế ngồi trên long ý, trước người là cái bàn rộng bày đủ loại sơn hào hải vị, sau lưng hai cung nữ xinh đẹp động nhân đang nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt.

Phía bên dưới, vị trí đầu não bên trái là Tiểu Mông Đại tướng quân cùng thái tử Cơ Thành Cảnh mặt mũi hồng hào, phía bên phải họ chính là Nhị hoàng tử, Vũ Vương cùng Tam hoàng tử Cơ Thành Tuyết, bầu không khí giữa hai người có vẻ khá lạnh nhạt và lúng túng.

Xuống dưới nữa là văn võ bá quan triều đình cùng những khách mời.

Gia quyến Tiểu gia cùng gia quyến Âu Dương gia dính chung một chỗ, Âu Dương Tiểu Nghệ quán quýt nên người Tiểu Yên Vũ không biết cùng nàng đang nói chuyện gì.

Tiểu Tiểu Long thì nhìn chăm chăm vào những vò rượu ngon phía xa, quỳnh tương ngọc dịch.

Âu Dương Tam Man cũng chẳng khác gì, ba huynh đệ và Tiểu Tiểu Long đều liếm liếm đầu lưỡi, không ngừng nhìn chăm chăm rượu ngon.

Điểm giống nhau giữa hai nhà này là thức ăn trước mặt đều còn nguyên vẹn, điều này ở trong điện quả thật là một cảnh tượng kì quái.

Những món ăn này đều được chính tay ngự trù chế biến, mùi vị tuyệt đối thơm ngon, có thể nói là món ăn ngon nhất Thanh Phong đế quốc nhưng là huynh muội Tiểu gia cùng Âu Dương gia chẳng thèm động một miếng.

- Thức ăn này thật khó ăn, so với thối lão bản nấu kém xa lắm...

Âu Dương Tiểu Nghệ chê bai dùng đũa lật một khối thịt, không có hứng thú động đũa.

Mặc dù Tiểu Yên Vũ không chê, nhưng cũng không động đũa, chỉ chậm rãi quan sát toàn bộ đại điện.

- Mục đích ta tới đây cũng chỉ vì Quỳnh Tương Ngọc Dịch Tửu mà đến, Bộ lão bản nơi đó không có rượu, nếu không hôm nay ta cũng chẳng muốn tới dự tiệc, những món này còn chẳng bằng món cơm rang kém nhất!

Tiểu Tiểu Long thờ dài nói.

Âu Dương Tam Man nghe vậy, đồng loạt gạt đầu, lão đại Âu Dương Chân nói:

- Món cá ướp bã rượu của Bộ lão bản là mỹ vị nhân gian, vị giác không ai chinh phục được của ta cũng chỉ hợp với món ấy!

- Xuy! Phóng đại vừa thôi, quán ăn nhỏ xíu đó ra cái gì.

Cách đó không xa, Triệu Như Ca bình thân ngồi xếp bằng, nhẹ nhàng nho nhã, hần nghe thấy lời than của đám người Tiểu Tiểu Long, khinh thường cười nhạt.

- Người cười cái rắm a! Lão tử nói ngon là ngon

Lỗ mũi Âu Dương Chân phóng ra một đạo bạch khí, cảm tức nhìn Triệu Như Ca.

- Ngự trù ở ngự thiện phòng chính là đầu bếp bệ hạ đích thân chọn, trải qua tầng tầng nghiêm khắc sàng lọc mới trở thành đầu bếp. Tên lão bản quen đó đầu thế sánh được một phần vạn người ta, các người khen hần, không phải là nói bệ hạ có mắt không trông sao?

Triệu Như Ca nhàn nhạt nói.

Mặc dù Âu Dương Tiểu Nghệ cảm thấy nhân phẩm Bộ Phuong không tốt nhưng nàng không thích người khác nói xấu hần, nàng tròn mắt nhìn Triệu Như Ca, tức khí nói:

- Người đã từng ăn qua thức ăn của lão bản chưa? Chưa ăn thì đừng có mở miệng!

“Phốc!”

Giương mặt Triệu Như Ca cứng đờ, cảm giác như có một mũi tên vô hình xuyên thủng ngực hần.

- Ban thường Quỳnh Tương Ngọc Dịch Tửu.

Đúng lúc Triệu Như Ca định phản kích lại thì thâm âm cao vút của thái giám vang lên, toàn trường đều nhiệt liệt hoan hô, cao triều của yến hội rốt cuộc đã tới.

Triệu Như Ca hừ một tiếng, chỉ vào đồng vò rượu nói:

- Thấy giá Quỳnh Tương Ngọc Dịch Tửu chưa? Giá một vò rượu đủ để mua đứt quán của hần!

Loại rượu đệ nhất Thanh Phong đế quốc, Quỳnh Tương Ngọc Dịch Tửu... chính là có tự tin như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Mồm miệng ác độc

- Ngươi nói cái gì?

Âu Dương Tiểu Nghệ rất không cao hứng, bữu môi, trợn mắt quát lên một tiếng.

Cái gì mà một vò Quỳnh Tương Ngọc Dịch Tửu có thể mua đứt quán ăn của thối lão bản? Chẳng lẽ đầu Triệu Như Ca bị cửa kẹp? Hần không biết quán ăn của Bộ lão bản giá cả thế nào ư? Một vò Quỳnh Tương Ngọc Dịch Tửu cũng lắm cũng chỉ năm trăm đồng vàng, ngay cả một đĩa com rang phở thông cũng mua không nổi!

- Âu Dương Tiểu Nghệ, chẳng lẽ bản thiếu lại nói sai? Cái quán nhỏ mờ ở cái nơi chim không thèm ỉa đó đáng giá bao tiền?

Triệu Như Ca cười lạnh nói, không quan tâm chút nào tới đôi mắt đang bốc lửa của tiểu nha đầu.

- Hừ! Một câu nói cuối cùng này của ngươi đã bại lộ một sự thật rằng ngươi chưa từng ăn món ăn thối lão bản nấu!

Âu Dương Tiểu Nghệ hừ một tiếng, khinh bỉ nghiêng đầu qua một bên:

- Nếu như ngươi đã từng ăn thì sẽ không nói ra những lời như vậy. Ngươi có thể hỏi bất cứ ai đã từng ăn ở Phương Phương tiểu điểm, tuyệt đối bọn họ sẽ không trả lời dốt nát như ngươi.

- Dốt nát không sợ, chỉ sợ đã dốt mà còn làm ra vẻ thông minh.

Sắc mặt anh tuấn của Triệu Như Ca tối sầm, thiếu chút nữa không bị tức học máu, từ trước tới giờ, tại sao hần lại không phát hiện Âu Dương Tiểu Nghệ có cái miệng độc như thế chứ? Độc nhiều nay mai ế đó!

Đám người Tiểu Yên Vũ thấy Triệu Như Ca bị Âu Dương Tiểu Nghệ áp chế liền tiến lên giễu cợt, điều này làm cho hần cảm giác cả thế giới như đang muốn cười vào mặt hần vậy.

Mà đúng như hần nghĩ, đám người Tiểu Yên Vũ chính là cười vào sự ngu dốt của hần.

- Các vị công tử, đây chính là Quỳnh Tương Ngọc Dịch Tửu bệ hạ ngự ban, mời thưởng thức.

Mấy thanh âm cung nữ mềm mại như tơ lụa vang lên, các nàng bụng vò ngọc tiến tới rót đầy rượu cho bọn họ.

- Cung lượng một năm của đế đô chỉ có hai ngàn vò, lần này bệ hạ vì công lao Tiểu Mông đại tướng quân lập được mà phá lệ lấy năm trăm vò để chiêu đãi các vị. Mời các vị hãy thưởng thức loại rượu mà không một nơi nào có đi.

Triệu Như Ca cầm ly rượu lên, cười lạnh một tiếng.

Ánh mắt Tiểu Tiểu Long cùng ba huynh đệ Âu Dương Tam Man đã sớm lâm vào trong rượu, không thể kiềm chế.

- Hừ! Ai nói là Bộ lão bản không có rượu? Hần vẫn đang trong quá trình chưng cất, chắc hẳn hôm nay có thể xuất xưởng.

Âu Dương Tiểu Nghệ không phục nói.

Ánh mắt Triệu Như Ca sáng lên.

- Nga, vậy chúng ta đánh cuộc. đánh cuộc loại rượu của tên đầu bếp kia không thể bằng Quỳnh Tương Ngọc Từu, thế nào?

- Đánh cuộc? Ngươi đang dụ dỗ tiểu muội chúng ta đánh bạc?

Âu Dương Tiểu Nghệ còn chưa mở mồm đáp ứng thì bên kia, Âu Dương Tam Man đã bắt mắt cướp lời.

Âu Dương gia bọn họ rất chú trọng tư tưởng giáo dục cho thế hệ sau, đặc biệt là đối với Âu Dương Tiểu Nghệ. Các ngày thường đều đốc thúc Tiểu Nghệ luyện võ, cầm kỳ thi họa, tận lực phát triển năng thành một thiếu nữ xinh đẹp, tài năng.

Tên Triệu Như Ca này mở ra đánh cuộc là để dạy hư tiểu muội?

- Ta cùng ngươi đánh cuộc.

Âu Dương Tam Man ngăn cản không cho Âu Dương Tiểu Nghệ đánh cuộc với Triệu Như Ca nhưng một bên vẫn trầm tĩnh- Tiểu Yên Vũ lại mở miệng.

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, Tiểu nữ thần muốn đánh cuộc?

- Được! Nếu các ngươi thua, Tiểu nữ thần phải bồi tiếp ta ngắm trăng một đêm, như thế nào?

Trong lòng Triệu Như Ca mừng như điên, hóa ra Tiểu Yên Vũ luôn luôn dè dặt, tinh táo lại có lúc xung động.

Tiểu Yên Vũ cười nhạt, dung nhan tuyệt mỹ như phù dung nở rộ để cho mọi người mê mẩn.

- Được, nhưng nếu ngươi thua phải trả ta ngũ phẩm tụ khí đan.

Tiểu Yên Vũ nói dừng dung, giọng nói như chim hoàng anh của nàng truyền vào tai Triệu Như Ca lại như ngũ lôi oanh đỉnh.

- Đây... Ngũ phẩm tụ khí đan có thể...

Triệu Như Ca có chút do dự, nói thật, nếu như tiền đặt cược là tụ khí đan thì hắn cũng không dám chiến.

- Ngươi nha, đánh cược với tiểu muội chúng ta thì phản khích như thế nhưng khi gặp mặt Tiểu nữ thần lại như chó hèn là sao? Định xem thường tiểu muội chúng ta ư?

Âu Dương Tam Man tròn mắt quát lên.

- Hắn sợ thua.

Hai tay Âu Dương Tiểu Nghệ ôm ngực, cười lạnh nói.

Thua? Triệu Như Ca hắn thua? Thần cơ diệu toán như hắn chỉ cần một mưu kế nhỏ cũng có thể giết chết một ngũ phẩm chiến vương.

Hắn sợ thua... Nga, không, thất bại?

- Đánh thì đánh! Ta không tin cái quán ăn chim không thềm ịa kia có thể làm ra loại rượu ngon hơn.

Triệu Như Ca hừ lạnh.

...

Trong khi điện Đại Hùng đang tổ chức tiệc rượu linh đình, Bộ Phụng đã trở lại phòng bếp, lòng tràn đầy vui mừng mài dao soàn soạt chuẩn bị làm thịt heo.

Hắn từ quầy ra lấy nguyên liệu nấu ăn cần thiết.

Món sườn xào chua ngọt ngon nhất là phải dùng phần xương gần sống lưng, dùng dao chặt thành từng miếng nhỏ, nhúng qua bột năng rồi đem chiên vàng, cuối cùng là rưới lên nước sốt chua ngọt đặc chế.

Thịt heo đặt ở trên thớt không phải đến từ Hòa Trư, thịt heo lần này tươi non đầy đặn, có nhiều linh khí hơn. Trên miếng thịt có đường vân điều điều tươi sáng, như phù vân, nhìn một cái là biết đó không phải thịt heo bình thường.

"Thịt heo này đến từ linh thú bậc năm Bôn Vân Trư ở núi Lạc Đăng, lớp da bên ngoài là những vùng đen trắng xen nhau, lông trắng bông bông như mây, tốc độ di chuyển cực nhanh, vì thế mới ví là cười mây. Thịt Bôn Vân Trư cực kém nhưng phạm vi chất thịt ở gần xương sống vô cùng ngon, tươi non vô cùng, tràn ngập linh khí."

Thịt linh thú ngũ phẩm... Đây chính là nguyên liệu vô cùng trân quý, ánh mắt Bộ Phụng sáng lên, rút dao chặt xuống tảng thịt, một dao hạ xuống lại không thể chém đôi, mà còn xuất hiện phản lực khiến cánh tay Bộ Phụng đều có chút tê dại.

- Thịt ngũ phẩm linh thú quả nhiên phi phàm...

Bộ Phụng than thở một câu, rồi không ngừng chặt xương, lọc thịt...

Đem thịt sườn đã được cắt thành những khối bằng nhau bỏ vào chảo ngập dầu để chiên giòn.

Sau khi tẩm bột đều vào từng miếng sườn, Bộ Phụng bắt đầu chuẩn bị chảo dầu, hắt dùng dầu ăn thượng hạng, cho đầy nửa cái chảo, sau đó ngồi chờ dầu nóng đạt đến nhiệt độ thích hợp.

Bàn tay phủ hơ trên mặt chảo, thời điểm khi hơi nóng đạt mức phỏng tay, Bộ Phụng liền đem miếng sườn bỏ vào trong chảo dầu.

“Tí tách tư!”

Miếng sườn ngập phân nửa trong dầu, tinh bột nhanh chóng trở nên non vàng...

Bộ Phụng dùng một đôi đũa dài không ngừng lật qua lật lại miếng sườn, kỹ xảo thuần thục vô cùng, đảm bảo mỗi một miếng thịt đều là hoàn mỹ, chất lượng như nhau.

Khi lớp bột bên ngoài trở nên vàng đều, Bộ Phụng vớt chúng ra, bỏ vào một cái rổ lớn, bên ngoài miếng thịt vẫn còn dầu dư tí tách sôi.

Quá trình chế biến nước sốt chua ngọt Bộ Phụng vô cùng thuần thục, tài liệu nên có đã được hệ thống chuẩn bị sẵn, cuối cùng món ăn có ngon hay không là dựa vào cảm giác của Bộ Phụng.

Đem nước sốt rưới đều lên đĩa thịt, tốc độ quá trình này không vượt quá ba mươi giây, vô cùng khảo nghiệm kỹ xảo của Bộ Phụng, bởi vì nhất định phải nhanh mới có thể khiến cho nước sốt bọc đều bên ngoài miếng sườn mà không bị chỗ có chỗ không, ảnh hưởng khẩu vị.

Bày từng miếng sườn lên chiếc đĩa xanh, một suất sườn xào chua ngọt đã hoàn thành..

Mùi thơm từ món ăn, không ngừng chui vào mũi Bộ Phụng để cho hắn không nhận được nuốt nước miếng cái ực.

Lấy một đôi đũa trúc, Bộ Phụng bung đĩa đi ra, một đường đi, một đường mùi thơm lan tỏa, khiến cho nước miếng của Bộ Phụng chảy dài, không kịp chờ đợi.

Mùi thơm của món ăn rất nồng, không chỉ nồng mà còn mang theo mùi thơm chua ngọt của thịt.

Nằm ở ngoài cửa, đôi mắt luôn nhấp nhem của Tiểu Hắc đột nhiên trừng lớn, sáng lên tựa như bóng đèn trong đêm tối, soạt một tiếng chạy vào trong.

Bộ Phụng vừa dùng đũa kẹp một khối sườn, còn chưa bỏ vào trong miệng đã phát hiện thấy một đôi chó sáng ngời nhìn hắn chằm chằm...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 39: Một nghìn củ cải trắng

Đôi mắt sáng ngời như hai ngọn đèn hải đăng đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Ánh mắt Tiểu Hắc không nhìn lệch sang trái hay sang phải mà thẳng tắp vào miếng thịt sườn màu đỏ đang tỏa ra mùi thơm mê người.

Trong đôi mắt chó lóe lên sự khát vọng mãnh liệt làm cho Bộ Phụng sợ hết hồn.

- Ai nha! Tiểu Hắc, ngươi đừng có dọa người như vậy được không?

Tay Bộ Phụng run lên, thiếu chút nữa đánh rơi miếng sườn xuống đất.

Tiểu Hắc thè lưỡi, mắt chó mở to nhìn Bộ Phụng.

- Muốn ăn đúng không?

Bộ Phụng quơ quơ miếng sườn trước mặt Tiểu Hắc, Tiểu Hắc lè lưỡi, gật đầu một cái.

Khuôn mặt Bộ Phuong vẫn vô hại như cũ nhưng khoe miệng vừa kéo một cái, há to mồm, đem một miếng đem thịt sườn bỏ vào trong miệng.

Khoang miệng đều bị miếng thịt chiếm giữ, phồng mồm tròn má, cổ gồng nhai, nước sốt màu đỏ dính đầy trên môi.

Ánh mắt Tiểu Hắc vẫn dính trên miếng thịt sườn kia, sau khi phát hiện miếng sườn bị Bộ Phuong một miếng cho vào miệng, thần sắc nó trở nên u tối, cảm giác như bầu trời muốn sụp đổ.

Tức giận! Nhân loại này có ý!

Vì miếng sườn kia, Tiểu Hắc nổi giận, bộ lông nhu thuận dựng đứng lên, nhe răng tròn mắt nhìn Bộ Phuong.

Lúc này Bộ Phuong đầu rảnh mà đi chiều cổ tâm tình của Tiểu Hắc. Chút thịt mang theo hương thơm đậm đà của Bôn Vân Trư bung tỏa trong miệng, đem vị giác của hắn đánh sập.

Chua ngọt ngon miệng, nước sốt đạt đến độ hoàn mỹ, không chua quá, không ngọt quá.

Miếng thịt không hề dai chút nào, sau khi trải qua quá trình chiên dầu, nó trở nên xốp giòn, lớp bọc bằng bột kia cùng thịt heo hòa chung một chỗ, mùi vị hết sức đặc biệt.

Đôi mắt Bộ Phuong sáng lên, đôi đũa lại gấp một miếng sườn, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cho vào trong miệng, hít mát, nhai một cách hưởng thụ, cả người chìm đắm trong mỹ vị của sườn xào chua ngọt.

Tiểu Hắc thực sự tức giận! Cái đuôi không ngừng đong đưa, trong đôi mắt cho tràn đầy ý nghĩ tiêu cực: Có nên đoạt lấy đĩa thịt sườn trên mặt bàn kia không?

Không được, đoạt xong thì sau này hắn không cho bọn sói ăn nữa thì sao bây giờ? Khẩu vị của bọn sói phụ thuộc vào mỗi hắn thôi à.

Cướp? Không cướp? Nhìn từng miếng thịt giảm dần theo thời gian, nội tâm Tiểu Hắc không ngừng bị móc sạch.

Rất cuộc, trong đĩa chỉ còn lại một miếng cuối cùng.

Đôi đũa của Bộ Phuong đang tiến lại gần miếng sườn cuối cùng kia, nhẹ nhàng gấp lên. Mắt Tiểu Hắc tràn đầy nước mắt, sườn của nó!

Miệng Bộ Phuong không ngừng nhai khiến cho biểu cảm của hắn vừa tức cười lại vừa khৌ hỉ, có lẽ đây chính là lúc hắn biểu cảm nhiều nhất a!

- Cho, ăn a, lão bản ta rất tốt bụng.

Bộ Phuong thân nhiên nói, đem một miếng cuối cùng đẩy về phía Tiểu Hắc.

Nhất thời Tiểu Hắc mừng rỡ, đôi mắt cho lóe lên những hào quang vui mừng, cắn một cái, cẩn thận nhai nuốt.

"Ngao ô"

Mùi thơm của sườn xào chua ngọt bùng nổ trong miệng của nó, toàn thân Tiểu Hắc không ngừng run rẩy, khuôn mặt chó hiện lên vẻ say mê, khể hú lên một tiếng.

Nhất thời Bộ Phuong im lặng... Chỉ một miếng thịt mà khiến người từ chó mực biến thành chó sói à?

Ăn xong một miếng, Tiểu Hắc có vẻ chưa thỏa mãn nhưng kẻ ác Bộ Phuong đã đem sườn chua ngọt ăn hết, nó không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ trở về chỗ cũ tiếp tục nằm ngù.

Bộ Phuong không nhanh không chậm thu dọn bát đũa, không để ý tới Tiểu Hắc, trực tiếp tiến vào phòng ngủ.

Ngày thứ hai, trời vẫn còn tờ mờ, Bộ Phuong rời giường.

Rửa mặt xong đi tới phòng bếp.

Hôm nay hắn có ý dậy sớm để thực hiện huấn luyện lưu tinh đập pháp, nghe có vẻ rất lợi hại.

Vừa vào phòng bếp, ánh mắt của Bộ Phuong bị một con dao hấp dẫn.

"Mời trong vòng một giờ sử dụng con dao đặc chế cắt một ngàn củ cải trắng, yêu cầu mỗi miếng phải giống nhau, sau khi hoàn thành nhận được mười điểm kinh nghiệm." Hệ thống nghiêm túc nói.

Một giờ, một ngàn củ cải trắng, hơn nữa mỗi miếng còn phải giống nhau... Đối với đầu bếp thông thường mà nói thì đây là một nhiệm vụ bất khả thi nhưng Bộ Phuong lại khác.

Nhưng khi hấn cầm con dao đặc chế kia lên, nhất thời khuôn mặt hấn tối sầm.

Con dao này không biết là dùng tài liệu gì chế tạo, hết sức nặng nề, một tay Bộ Phuong khó khăn lắm chỉ có thể nâng lên, muốn dùng dao hoàn thành để nhiệm vụ, quá khó khăn.

"Hệ thống, đây là nguoi cổ tình gây khó khăn đi." Bộ Phuong nói với hệ thống.

"Trên con đường trở thành thần bếp đứng trên đỉnh thức ăn, có mỗi việc này mà nguoi cũng không chịu nổi? Con đường này không hề bằng phẳng, thiếu niên, nguoi phải học chịu khổ, hệ thống coi trọng nguoi, cố gắng lên." Hệ thống nghiêm túc cho một chén cháo gà, Bộ Phuong không nói được gì.

Hấn biết cùng hệ thống là không nói rõ ràng liễu, không thể làm gì khác hơn là dựa theo yêu cầu huấn luyện.

Cầm trên tay một cây củ cải, Bộ Phuong cố gắng nâng lên thái đao thuần thực xắt. Những củ cải rốt chỉ là loại bình thường nhưng chất lượng thật tốt, thịt củ rất chắc.

Xắt xong một củ, Bộ Phuong lấy tiếp củ thứ hai, nếu bắt đầu luyện tập thì hấn liền toàn thân toàn ý vùi đầu vào trong đó, dao pháp thật ra là một loại kỹ xảo, dụng tâm mà làm mới là hoàn mỹ.

Chỉ như vậy, sáng sớm trong Phuong Phuong tiểu điểm không ngừng truyền tới tới dao thốt lạch cách.

...

- Di? Thối lão bản hôm nay lại không mở cửa?

Đám người Âu Dương Tiểu Nghệ đi tới, phát hiện ngoài cửa có không ít người xếp hàng, rất nhiều người đều nghi ngờ rướn cổ lên nhìn về hướng tiệm nhỏ.

- Hừ! Có lẽ hấn biết tin chúng ta đánh cược nên không dám mở cửa?

Triệu Như Ca mặc quần áo màu trắng, phong độ cười nhạt.

- Thối lão bản biết sợ? Nguoi bị điên sao? Nguoi hãy ngoan ngoãn chờ đem tុ khí đan đưa cho Yên Vũ tỷ tỷ đi!

Tiểu nha đầu hừ một tiếng.

Âu Dương Tam Man đứng cạnh huynh muội Tiểu gia cũng đang kỳ quái vì sao đến bây giờ Bộ Phuong còn chưa mở tiệm.

- Có lẽ hôm nay Bộ lão bản có chuyện gì trì hoãn đi.

Tiểu Yên Vũ ôn nhu nói, thanh âm hết sức dễ nghe:

- Chúng ta chờ thêm một lúc nữa.

Nàng vừa dứt lời, cửa tiểu điểm đã được đẩy ra, Bộ Phuong xuất hiện ở trước mắt mọi người.

- Hiện tại tiệm nhỏ bắt đầu mở cửa.

Bộ Phuong thần nhiên nói, rồi quay đầu trở về.

Người xếp hàng không nhiều, cộng lại tổng cộng cũng chỉ bảy tám người, cộng thêm đoàn người Triệu Như Ca không sai biệt lắm tầm mười mấy người.

Âu Dương Tiểu Nghệ nhanh chóng chạy vào hỗ trợ, thuận tiện hỏi thăm thối lão bản một chút xem rượu kia cắt xong chưa.

- Di? Thối lão bản, sao tay của nguoi run như vậy?

Âu Dương Tiểu Nghệ mở to hai mắt tò mò nhìn bàn tay Bộ Phuong không ngừng run rẩy.

Bộ Phuong liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói:

- Không sao, một hồi là tốt.

Tay run là bởi vì nắm kia con dao nặng nề kia xắt củ cải trong vòng một giờ... Coi như là dùng con dao bình thường cũng sẽ đau, chớ nói chỉ là con dao đặc chế.

Rất nhanh từ hệ thống truyền tới một cỗ khí lưu vào trong bàn tay của Bộ Phuong, khiến cho cảm giác tê dại, đau đớn biến mất.

Đám người Kim bàn tử hưng phấn ngồi xuống, Tiểu Nghệ không nói cho Bộ Phuong về chuyện đánh cược, trước thỏa mãn đám người Kim mập mạp này đã. Sau một khoản thời gian chờ đợi, rốt cục thì đến phiên bước vào trong tiệm của đám người Triệu Như Ca.

Triệu Như Ca bước vào trong tiệm, vô hình có xung động muốn rơi lệ... Rốt cuộc hôm nay có thể ăn món ăn ở đây rồi!

- Thối lão bản, người này cùng chúng ta đánh cuộc, nói người cất rượu kém hơn Quỳnh Tương Ngọc Dịch tửu trong hoàng cung!

Triệu Như Ca vừa tiến đến, Âu Dương Tiểu Nghệ đã lớn tiếng hướng về phía Bộ Phụng báo cáo.

Bộ Phụng sững sờ, sau đó lạnh nhạt nói:

- Quỳnh Tương Ngọc Dịch... chỉ là nước bồn cầu.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ngoài rượu của ta ra, tất cả đều là rác rưởi

Quỳnh Tương Ngọc Dịch chỉ là nước bồn cầu?

Lời này vừa ra khiến không khí trong tiệm im lặng một cách đáng sợ.

Âu Dương Tam Man cùng Tiểu Tiểu Long tròn mắt nhìn Bộ Phụng. Bọn họ là phải yêu rượu, quỳnh tương ngọc dịch là loại rượu ngon nhất trong lòng bọn họ nhưng đến tai Bộ Phụng thì nó chỉ là nước bồn cầu?

- Ha ha! Thối lão bản, người thật soái!

Âu Dương Tiểu Nghệ sung sướng vỗ tay khen hay, nài thích phong cách của Bộ Phụng hiện tại.

- Xuy, một tên nhà quê, hẳn đã từng uống quỳnh tương ngọc dịch chưa? Chỉ là xuất khẩu cuồng ngôn thôi!

Triệu Như Ca khinh thường xuy một tiếng, bĩu môi, đệ nhất tửu của Thanh Phong đế quốc được hoàng đế bệ hạ chọn lựa từ hàng ngàn loại rượu khác nhau, tên đầu bếp nhỏ bé này há có thể thưởng thức được.

Bộ Phụng cau mày nhìn Triệu Như Ca, người này hẳn rất quen thuộc, không vì cái gì khác mà bởi vì rất nhiều lần hắn trả giá cao để được ăn món của mình. Thằng nhà quê

- So sánh với rượu của ta, những loại rượu khác chỉ là rác rưởi.

Bộ Phụng thần nhiên nói, tự tin, hẳn có lòng tin tuyệt đối với Băng Tâm Ngọc Tửu.

- Bộ lão bản có rượu?

Đôi mắt Tiểu Tiểu Long sáng rực lên, trên khuôn mặt trắng nõn dần phỉếm hồng.

Bộ Phụng chỉ chỉ thực đơn sau lưng, không nói thêm gì.

Mọi người nhìn nhau rồi rồi rít quay đầu xem bảng thực đơn.

“Tê...”

Thanh âm này là do Triệu Như Ca phát ra. Hôm nay là lần đầu tiên hắn bước vào trong tiệm nhỏ, lần đầu tiên được thấy thực đơn. Mặc dù hắn nghe người ta nói rất nhiều về giá tiền đắt cắt cổ của quán nhưng khi nhìn tận mắt lại là một chuyện khác.

Đám người Âu Dương Tiểu Nghệ liếc mắt nhìn hắn, có cảm phách kinh ngạc như thế ư?

- Băng Tâm Ngọc Tửu, mười lăm nguyên tinh một vò.

Tiểu Tiểu Long nhỏ giọng thì thầm.

- Thực đơn của Bộ lão bản vẫn đắt như cũ.

Tiểu Yên Vũ cảm thán, mười lăm nguyên tinh cho một vò rượu, so với năm trăm đồng vàng một vò Quỳnh Tương Ngọc Tửu, thật sự hơn rất nhiều.

"Mười lăm nguyên tinh một vò? Hẳn điên rồi à? Một vò rượu của hắn đáng giá này ư?" Triệu Như Ca không dám tin vào mắt mình, năm trăm đồng vàng

một vò Quỳnh Tương Ngọc Tửu đã gọi là cao lắm rồi, giá mười lăm nguyên tinh... đơn giản là cao lên tận trời!

- Bộ lão bản! Đừng nói gì nữa, cho ta thêm một vò! Thật may ta liệu sự như thần biết ngài không cho nợ nên mang đủ nguyên tinh.

Tiểu Tiểu Long hưng phấn nói với Bộ Phương.

- Bộ lão bản, cho ba huynh đệ ta một vò! Món cá ướp bã rượu ngon như thế thì chắc chắn rượu cũng phải ngon không kém!

Âu Dương Chân tùy tiện nói.

Chân mây Triệu Như Ca nhú lại, kinh ngạc nhìn Tiểu Tiểu Long cùng Âu Dương Tam Man, bọn họ dám mua loại rượu đắt như vậy? Chẳng lẽ rượu này có gì đặc biệt?

Nhất thời trong lòng Triệu Như Ca cũng hung ác, cắn răng một cái:

- Cho bốn thiếu một vò nữa!

Hừ, bốn thiếu muốn nhìn xem, so với Quỳnh Tương Ngọc Dịch Tửu thì nó ngon hơn ở chỗ nào mà lại bán mười lăm nguyên tinh!

- Xin lỗi, Băng Tâm Ngọc Tửu một ngày đưa ra ba vò, nếu người muốn uống, ngày mai lại tới.

Bộ Phương nhàn nhạt liếc mắt nhìn Triệu Như Ca.

Triệu Như Ca sùng sốt, nhất thời ánh mắt như muốn phun lửa. Lại cự tuyệt ta, lão tử có thù oán với người?

- Không phải nói một ngày ba vò ư? Tiểu Tiểu Long một vò, ba tên kia một vò, còn một vò nữa đâu? Chẳng lẽ người xem thường bốn thiếu?

Triệu Như Ca tức giận.

Đôi mắt Triệu Như Ca tức giận thở hổn hển, Bộ Phương khá là kì quái nhưng sắc mặt vẫn dửng dưng nói:

- Một vò kia đã có người đặt trước.

Đặt trước? Mượn có... Cái này nhất định là mượn có! Triệu Như Ca tức giận, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Bộ Phương kia, hận không được muốn cời giày đập vào mặt!

- Vậy người nói xem, là ai đặt trước vò rượu thứ ba? Bốn thiếu sẽ mua với giá cao, mua đến khi hần phải đồng ý mới thôi!

Sắc mặt Triệu Như Ca âm trầm nói.

- Nga, tùy người, không làm to chuyện là được.

Bộ Phương nhàn nhạt nói, sau đó xoay người đi tới phòng bếp, đi tới cửa đột nhiên nghiêng đầu kỳ quái hỏi:

- Các người không chọn những món khác sao? Chỉ uống rượu?"

- Cho ta tới một suất bánh bao hoàng kim đi.

Tiểu Yên Vũ ôn nhu nói.

Tiểu Tiểu Long không ngừng toét miệng, gọi một đĩa com rang trứng bản tăng cường, Âu Dương Tam Man theo thường lệ chọn một suất cá ướp bã rượu, bọn họ cũng chỉ ăn cá ướp bã rượu có cảm giác.

- Người thì sao?

Ánh mắt Bộ Phương rơi vào trên thân Triệu Như Ca.

Ánh mắt Triệu Như Ca híp một cái, nói:

- Tới một suất sườn chua ngọt! Bốn thiếu muốn ăn thì phải ăn thứ đắt tiền nhất!

Những người khác cả kinh, nguyên lai trong thực đơn nhiều hơn một món ăn mới, khi trước ánh mắt họ đều bị Băng Tâm Ngọc Tửu hấp dẫn.

- Sườn chua ngọt? Ân, được rồi.

Bộ Phương gật đầu một cái, xoay người vào phòng bếp.

Sườn chua ngọt, năm mươi nguyên tinh một suất, là món ăn đắt nhất hiện tại.

- Triệu Như Ca, ngươi mang đủ nguyên tinh không?

Âu Dương Tiểu Nghệ không nhận được hỏi, năm mươi nguyên tinh một món ăn, coi như là Âu Dương gia Tiểu công chúa cũng có chút chất lượng.

- Bỏ thiếu không thiếu tiền, chỉ là năm mươi nguyên tinh thì coi là cái gì? Các ngươi đừng quên đánh cược giữa chúng ta, Yên Vũ, ngươi chờ cùng ta đi ngắm trăng đi.

Triệu Như Ca tự tin cười nói, thân là con của Tả tướng, hẳn ở đế đô có sản nghiệp thuộc về mình đích, chỉ là năm mươi nguyên tinh quả thật không coi là cái gì.

Thật ra khi đến cấp bậc ngũ phẩm chiến vương, nguyên tinh cần để tu luyện rất nhiều, để đột phá không ít hơn mười ngàn nguyên tinh.

Nguyên tinh đối với thượng phẩm tu sĩ mà nói thì không coi vào đâu, mặc dù Triệu Như Ca không phải là thượng phẩm tu sĩ, nhưng sản nghiệp nhiều a, hơn nữa sản nghiệp của hắn hướng tới đối tượng là những tu sĩ kia, cho nên hắn không thiếu nguyên tinh.

Triệu Như Ca cười nhạt ngồi xuống ghế, hắn lấy từ trong túi ra một vỏ Quỳnh Tương Ngọc Dịch và mấy cái ly thanh ngọc, rót đầy rượu, hướng về phía đám người Tiểu Yên Vũ nói:

- Tới tới, tất cả ngồi xuống, ném thử Quỳnh Tương Ngọc Dịch Tửu trước.

Quỳnh Tương Ngọc Dịch Tửu có thể được hoàng đế chọn là ngự tửu tự nhiên sẽ có nguyên do của nó. Ly vừa mới rót đầy, mùi rượu đậm đà trong nháy mắt lan tỏa.

Tiểu Tiểu Long cùng Âu Dương Tam Man có chút không nhận được.

Nhưng ngay khi bọn hắn chuẩn bị thưởng thức Quỳnh Tương Ngọc Dịch Tửu, một bóng người chậm rãi bước chân vào trong tiệm nhỏ, bình tĩnh nhịp bước, tựa như mang một ma lực kỳ dị.

Ánh mắt tất cả mọi người đều bị thân ảnh kia hấp dẫn.

Cả người hắc bào, một chuỗi trường kiếm bọc trong vải rách đeo sau lưng, đầu đội nón lá che khuất gương mặt, vóc người thon dài, khí tức vô cùng thần bí.

Người này vừa bước vào tiệm nhỏ, không khí trong tiệm tựa hồ lạnh thêm mấy phần.

Bắp thịt trên người Âu Dương Tam Man thấm run rẩy, vô cùng cảnh giác nhìn người đàn ông thần bí, từ trên người đàn ông này, bọn họ cảm nhận được một cỗ khí tức hết sức đáng sợ.

Hơi thở này để cho chân khí bên trong cơ thể đều là không khỏi tự động vận chuyển... Đó là bản năng bảo vệ mình.

Hai người Tiểu Yên Vũ và Tiểu Tiểu Long đều ngẩn ra, chăm chú nhìn chằm chằm, bọn họ có thể cảm nhận được ánh mắt sau tấm màn đen đang nhìn bọn họ.

- Ngươi là người phương nào?

Triệu Như Ca cau mày, lạnh lùng hỏi, người này có chút cổ quái.

Hiện nay đế đô rối loạn, bao nhiêu là cao thủ tông môn đều ẩn núp đâu đó, có lẽ... Người này cũng là cao thủ của những tông môn kia.

- Ta? Ta chẳng qua là một vị thực khách thôi.

Thanh âm khàn khàn tựa như đá mài vang lên, hắn ngồi xuống cái bàn gần cửa ra vào, để trường kiếm bọc vải rách lên trên bàn.

Tấm vải rách kia tựa hồ đã rất lâu, giặt trắng bệch lại còn cứng ngắt.

- Ngươi... Ngươi muốn ăn gì?

Âu Dương Tiểu Nghệ khiếp sợ hỏi, khí tức của người này thật đáng sợ.

- Hôm qua ta đã đặt trước Bộ lão bản một vỏ Băng Tâm Ngọc Tửu, hôm nay tới để lấy rượu.

Người đàn ông dùng thanh âm khàn khàn nói.

Lấy rượu?

Trong lòng tất cả mọi người đều cả kinh, sau đó cổ quái nhìn Triệu Như Ca, người này đã từng nói muốn bỏ tiền mua lại một vỏ Băng Tâm Ngọc Tửu cuối cùng từ tay người đặt trước.

Triệu Như Ca sừng sốt một chút, khoe miệng vênh lên, phong độ ngời xuống đối diện người đàn ông, tự tin nói:

- Đem Băng Tâm Ngọc Từ bán cho ta, ta trả ngươi gấp ba.

- Không bán.

Người đàn ông lãnh đạm trả lời.

Triệu Như Ca cau mày, tiếp tục nói:

- Năm lần?

- Đã nói rồi, không bán.

- Ngươi biết bốn thiếu là ai không? Ngươi muốn đắc tội ta?

Liên tục hai lần ra giá đều là bị cự tuyệt, Triệu Như Ca nổi giận, uy hiếp nói.

Rốt cuộc, ánh mắt người đàn ông thần bí cũng nâng lên, rơi vào trên người Triệu Như Ca, thanh âm khàn khàn vang lên.

- Coi như Tả tướng ở nơi này cũng không dám nói chuyện như thế với ta, ngươi... là cái thá gì?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Triệu như ca bị chinh phục

To gan!

Tròng mắt Triệu Như Ca co lại, một tay vỗ lên bàn, gầm lên.

Chiếc bàn chọt rung lên, làm cho mọi người ở đây đều sợ hết hồn, trong lòng họ đều cảm thấy người đàn ông thần bí này có chút cuồng vọng.

Tả tướng là người như thế nào? Đó chính là đại thần có quyền cao chức trọng của Đế quốc, ngay cả tướng quân Tiểu Mông cũng không thể nào sánh kịp, trong lời nói của người này lại mang vẻ khinh thường đối với Tả tướng, không biết là do phần khích hay cố ý ngông cuồng.

Lúc này con mắt Triệu Như Ca lóe tinh mang, khí thế từ trên người nhanh chóng tăng lên, lúc này khí lưu xung quanh hắn lưu động giống như có đám côn trùng đang vây quanh, chân khí nhanh chóng hội tụ.

- Om sòm! Nếu đã tới chỗ Bộ lão bản, vậy thì ngồi yên ăn cơm, còn muốn gây rối thì cút ra ngoài cho ta.

Người đàn ông thần bí nhìn thấy Triệu Như Ca đang muốn nổi giận, không quan tâm lãnh đạm nói.

Vừa dứt lời, ngón tay hắn đưa ra rồi búng một cái, hành động này không để ý này giống như là giết một con ruồi vậy.

“Ông!”

Xa xa Âu Dương Tam Man thấy thế tóc gáy đều dựng lên, thân hình chột lóe chắn ngay trước người Âu Dương Tiểu Nghê, ngưng trọng nhìn về phía nam tử thần bí kia.

Ánh mắt Tiểu Yên Vũ cũng co rút một cái, theo bản năng ngưng tụ lại chân khí trong cơ thể.

“Phốc xuy!”

Khi ngón tay bắn ra, một đạo chân khí vô hình nhanh chóng tràn ra, làm cho thân hình Triệu Như Ca chậm lại, sau đó khí thế trên người hắn giống như quả khí cầu bị đâm phá, đột nhiên ngã nhào xuống đất.

Bực bội hừ một tiếng, ngửa mặt té xuống đất...

Hai tròng mắt Triệu Như Ca đờ đẫn, cả người có chút run rẩy, môi đang không ngừng run run, quá đáng sợ... Một cái chớp mắt như vậy, Triệu Như Ca cho là mình sẽ chết!

Ở giữa trán hấn trong nháy mắt xuất hiện một điểm đỏ, rồi sau đó nhanh chóng to lên.

- Nếu như không phải có Bộ lão bản ở đây, bây giờ ngươi đã là một cỗ thi thể rồi.

Người đàn ông thần bí chậm rãi thu tay về, lãnh đạm nói, sau đó cũng không nói nữa.

Bầu không khí xung quanh trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, tất cả mọi người ngay cả thờ mạnh cũng không dám.

Sắc mặt Triệu Như Ca khó coi từ dưới đất bò dậy, chặt vật trở lại chỗ đám người Tiểu Yên Vũ, an tĩnh ngồi xuống.

Âu Dương Tam Man đứng chắn trước mặt Âu Dương Tiểu Nghệ ở xa nhìn một màn này, hấn thấy từ trình độ xuất thủ đáng sợ của nam tử thần bí kia, ít nhất là một vị ngũ phẩm chiến vương.

Đây chỉ là phỏng đoán, dẫu sao Triệu Như Ca đã là một tam phẩm chiến cuồng đỉnh phong, cơ hồ chỉ nửa bước nữa là vào tứ phẩm chiến linh cường giả. Nếu chiến vương muốn trong nháy mắt dễ dàng giết hấn, độ khó không nhỏ, cho nên nói người đàn ông này có thể là một vị lục phẩm chiến hoàng!

Ngay tại bầu không khí hết sức khó xử, bỗng mọi người cảm nhận được mùi thơm từ trong phòng bếp bay ra.

- Món cơm chiên trứng bản nâng cấp xong rồi.

Giọng nói nhàn nhạt của Bộ Phương từ phòng bếp bay ra, một chén cơm chiên trứng tản ra ánh sáng màu vàng rực rỡ bày trên cửa sổ.

Âu Dương Tiểu Nghệ đi tới, bung ra.

Mùi thơm nồng nặc mang theo ấm áp tựa hồ đem bầu không khí lạnh lẽo kia xua tan không ít, mùi thơm kia như tơ lụa vậy quất vào mặt, để cho người cảm giác nội tâm tựa như bị khiêu khích.

- Thật là thơm!

Triệu Như Ca ngửi thấy mùi thơm này, cảm giác đau đớn trên trán biến mất không ít.

Tiểu Tiểu Long vui vẻ đem cơm chiên trứng kéo đến trước mặt mình, cầm chiếc muỗng thanh hoa, bắt đầu cất lực ăn.

Triệu Như Ca nuốt một ngụm nước miếng, hấn chưa từng ăn cơm chiên trứng qua, nhưng khi ngửi thấy mùi này, hấn cũng cảm giác bụng phát ra tiếng “ùng ục”.

Tiểu Tiểu Long ăn đến mức dính cả hạt cơm trên khóe miệng, cảm giác được ánh mắt khát vọng của Triệu Như Ca, nhất thời toét miệng cười một tiếng, nói:

- Muốn ăn hả?

Triệu Như Ca nhìn hấn một cái, sau đó gật đầu một cái.

- Muốn ăn thì lần tới tự mang tiền của mình đến mà mua.

Tiểu Tiểu Long lấy đầu lưỡi liếm một cái, đem hạt cơm trên khóe miệng nuốt vào, hài hước nói.

Triệu Như Ca nhất thời hơi chậm lại, hai tròng mắt như muốn phun lửa, người này lại dám trêu đùa hấn!

- Bánh bao hoàng kim xong rồi.

Giọng nói Bộ Phương vang lên lần nữa.

Sau đó bánh bao hoàng kim được Âu Dương Tiểu Nghệ bung lên.

Đặt ở trước mặt Tiểu Yên Vũ, nhìn nó tinh xảo như tác phẩm nghệ thuật, sáng chói cơ hồ muốn nỏ rộ kim mang, đẹp không thể tả.

Tiểu Yên Vũ dùng đũa trúc từ xúc lên, nước canh từ trong vảy ra, mùi thịt đậm đà trong nháy mắt nỏ rộ, để cho mọi người say mê không dứt.

Tiểu Yên Vũ trước đem nước canh trong đó hút vào trong miệng, đôi môi đỏ mọng mềm mại dính dầu càng thêm nị hoặc.

Ánh mắt Triệu Như Ca cơ hồ muốn đại ra, không biết là hấn đang nhìn thức ăn ngon hay đang nhìn nỹ nhân, nhưng... ít nhất một màn trước mắt thật là đẹp.

Tiếp theo tốc độ làm thức ăn của Bộ Phương nhanh hơn.

Cá ướp bã rượu cũng được bung lên, cá ướp bã rượu lượng tương đối lớn nên Bộ Phương phải tự mình bung ra, hấn đi vào trong tiệm, thấy nam tử thần bí đội nón lá thì hơi sững sờ.

Nam tử thần bí hướng hân gặt đầu một cái, khuôn mặt không chút cảm giác của Bộ Phuong cũng gặt đầu.

Cá ướp bã rượu vừa ra, mùi rượu nồng nặc chính là cơ hồ muốn lấn át tất cả mùi thơm, ngay cả người đàn ông thần bí cũng sững sờ, ánh mắt sáng lên, ngẩng đầu nhìn về món cá ướp bã rượu.

- Nhìn... tựa hồ không tệ.

Đàn ông ở trong lòng trầm nghĩ, không nghĩ tới nơi này trừ rượu là cực phẩm ra, thức ăn cũng là hạng nhất.

- Thịt chua ngọt xong rồi.

Sau khi trở lại trong phòng bếp, chỉ chốc lát giọng nói Bộ Phuong đã vang lên.

Âu Dương Tiểu Nghệ thì đã sớm ở cửa sổ giường mất chờ, tài nghệ của ông chủ thối thật giỏi, đáng mong đợi.

Khi món ăn đã làm xong, mùi thịt đậm đà của thịt chua ngọt xuất hiện ở trước mặt Âu Dương Tiểu Nghệ, lúc đó hân ngây dại, chẳng qua là ngửi được chút mùi vị, cổ họng lại ừng ực không ngừng, nước miếng cũng sắp chảy xuống.

Quá thơm! Hơn nữa mùi thơm này thật ngọt ngào, đúng là khiêu khích người ta mà.

Đáng tiếc... Thức ăn này là của Triệu Như Ca!

Ánh mắt không tình nguyện đem thức ăn bung đến trước mặt Triệu Như Ca, hân lúc này đã sớm thềm thường, cảm thấy trúc tử đang chờ đợi món thịt chua ngọt đến, mùi thơm đậm đà để cho hân cơ hồ chìm đắm trong đó, không cách nào kiềm chế được.

Dùng thìa kẹp một khối thịt chua ngọt bỏ vào trong miệng, trong nháy mắt mùi vị chua ngọt ở trong miệng như muốn nổ tung lên, mùi thịt đậm đà mãnh liệt dâng trào, hơi có chút nóng, để cho hân nhin không được thở ra một hơi.

Nồng đậm mùi thịt nhất thời lung bao lại toàn bộ tiệm nhỏ.

Tiểu Tiểu Long đang ăn cơm chiêm trúng động tác cũng hơi chậm lại, Tiểu Yên Vũ cũng nhìn về Triệu Như Ca... thềm nói “thật sự là quá thơm!”

Triệu Như Ca hạnh phúc đến nỗi muốn rơi nước mắt, thật sự là ngon vô cùng, năm mươi nguyên tinh không xài uổng!

Dưới ánh mắt hân mộ của Âu Dương Tiểu Nghệ hân hanh chóng gấp một miếng lên nhét vào trong miệng, ăn đến nỗi dính cả nước sốt vào khóe miệng, hân thở hân hân đem miếng thịt nuốt xuống.

Nhưng vào lúc này, Bộ Phuong từ trong phòng bếp đi ra, thức ăn lúc này đều đã nấu xong, còn dư lại chính là một bầu Băng Tâm Ngọc Tửu.

Hân ôm hai vò Băng Tâm Ngọc Tửu, chia ra đặt ở trước mặt Tiểu Tiểu Long cùng Âu Dương Tam Man, sau đó lại đi vào phòng bếp, rồi ôm ra một vò, bày ở trên bàn nam nhân thần bí kia.

- Đây là Băng Tâm Ngọc Tửu của các ngươì, mời dùng từ từ.

Khuôn mặt Bộ Phuong không cảm xúc nói.

- Xuy... Ông chủ... Ngươì... Rượu này thật sự có thể so với... Quỳnh Tương Ngọc Dịch sao?

Triệu Như Ca còn đang ngậm một miếng thịt chua ngọt còn tản ra hơi nóng, hà hơi hoài nghi hỏi.

- Ta không biết Quỳnh Tương Ngọc Dịch thế nào, các ngươì trực tiếp nếm thử sẽ biết.

Bộ Phuong thản nhiên nói.

Thanh âm khàn khàn của nam tử thần bí cũng vang lên:

- Rượu của Bộ lão bản Quỳnh Tương Ngọc Dịch há có thể so sánh? Rượu ngon nhất Thanh Phong đế quốc chính là Băng Tâm Ngọc Tửu của Bộ lão bản đây.

Hân nói xong, rồi lấy tay bỏ nắp kín ra, trong chốc lát, một cỗ mùi thơm tươi mát đậm đà bay ra, đem tất cả mọi người bao phủ.

Mùi rượu này thoải mái vô cùng, nồng mà không tán, đem cá ướp bã rượu tách ra hoàn toàn, để cho tất cả mọi người đều chìm đắm vào.

Khuôn mặt trắng nõn của Âu Dương Tiểu Nghệ cùng Tiểu Yên Vũ đỏ lên, nhìn thật mê ngươì.

Chỉ là mùi rượu Quỳnh Tương Ngọc Dịch đã bại hoàn toàn.

Khi ngửi mùi rượu... Tiểu Tiểu Long cùng Âu Dương Tam Man đã không thể chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tại sao lại là người?

Cho tới bây giờ Triệu Như Ca cũng chưa từng ngửi qua mùi rượu dễ chịu như vậy, dưới mùi thơm này, hẳn tựa hồ đã quên mất mình đang bụng cực phẩm Quỳnh Tương Ngọc Dịch.

Tiểu Tiểu Long không kịp đợi gỡ nắp đầy kín vỏ rượu ra, rót rượu vào trong ly, nhìn ly rượu trong suốt phản chiếu lại cái bóng cộng thêm mùi rượu thấm lòng người, để cho hẳn không khỏi chìm đắm, hăm sâu vào.

Giờ chiếc ly lên, Tiểu Tiểu Long thích ý đem ly đặt ở trước lỗ mũi ngửi một cái, về mặt đầy hương thụ, đối với một người yêu rượu mà nói, một ly rượu ngon không thua gì một mỹ nhân tuyệt thế. Khi tận hưởng bọn họ sẽ buông xuống tất cả phòng bị, toàn thân toàn ý đi hưởng thụ cùng thưởng thức.

Rượu vào miệng, tựa như băng tinh từ lưỡi đi qua, theo cổ họng tràn vào trong dạ dày của hẳn, bỗng Tiểu Tiểu Long rung mình một cái, để cho tóc gáy của hẳn dựng đứng lên, da gà nổi lên.

Rượu vào dạ dày trong thoáng chốc, làm cho hẳn có cảm giác giống như ngọn lửa đang cháy, cảm giác nóng ran từ trong dạ dày lan ra ngoài, trong nháy mắt xông lên ngực, để cho cả người Tiểu Tiểu Long đắm chìm trong trạng thái băng cùng lửa giằng co.

- Nga.

Khuôn mặt Tiểu Tiểu Long đỏ gay, cảm giác thoải mái khiến cho hẳn không nhận được ngâm một tiếng.

- Rượu ngon! Thật sự là rượu ngon!

Tiểu Tiểu Long khen không dứt miệng, làm một hóp đem rượu trong ly đổ vào trong miệng, híp mắt, cả người lung lay tựa như tiến vào trạng thái ngây ngất.

Âu Dương Tam Man thấy hẳn như vậy, không nhận được nữa, ba người mỗi người rót một ly, cũng đổ vào trong miệng.

Trong phút chốc, con người ba người trờ tròn xoe, về mặt giãn ra, nở nụ cười mừng rỡ.

Ba người không nói gì, tự mình rót rượu, hoàn toàn đắm chìm trong mùi hương của Băng Tâm Ngọc Tửu.

Nam tử thần bí thấy mọi người như vậy, cười nhạt một tiếng, hẳn tháo nón lá xuống, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn, tựa như đao tước vậy, đẹp trai bức người.

Hắn cũng rót một ly, tự rót tự uống, trên mặt thần thái vô cùng hưởng thụ.

- Rượu này... Thật sự tốt như vậy?

Triệu Như Ca nửa tin nửa ngờ, mặc dù ở chỗ này ngửi thấy mùi rượu nồng nặc như thế, hẳn đã có chút giao động, nhưng khi nghĩ đến tiền đánh cược, trong lòng hẳn mong muốn mọi thứ trước mắt đều là giả.

- Chắc chắn bọn họ đang giả bộ...

Triệu Như Ca ra sức phản đối.

Nếu như hẳn chưa có ăn thịt chua ngọt, có lẽ lòng tin của hẳn còn chắc chắn một chút, nhưng hiện tại hẳn đã hoàn toàn biết tài nấu nướng của Bộ Phương tài giỏi như thế nào rồi.

- Tiểu Long, rót cho Triệu công tử một ly, cũng cho ta một ly.

Tiểu Yên Vũ ôn nhu mở miệng nói.

Tiểu Tiểu Long hơi sững sờ, từ trạng thái say mê thoát ra, có chút không tình nguyện, Băng Tâm Ngọc Tửu không nhiều, còn phải chia cho Triệu Như Ca... Không muốn!

Tốc độ uống của Âu Dương Tam Man rất nhanh, chỉ chốc lát sau đã nhìn thấy đáy, Âu Dương Tiểu Nghê ôm cái bình không ngừng lay động, muốn nặn ra một giọt.

Cuối cùng một giọt cũng không có, ba người đột nhiên giương mắt nhìn về chiếc vò rượu của Tiểu Tiểu Long.

Tiểu Tiểu Long trợn mắt nhìn ba người một cái, vội vàng đem cái vò rượu ôm vào trong lòng, trước rót cho Tiểu Yên Vũ một ly, sau cho Triệu Như Ca một ly, nói:

- Triệu Như Ca, uống ly rượu này, ngươi liền ngoan ngoãn nhận thua, đem tụ khí đan giao cho tỷ tỷ của ta đi!

- Ta, ta còn không có thua...

Giọng nói Triệu Như Ca càng ngày càng nhỏ, nhìn ly rượu trong suốt trong tay suy nghĩ xuất thần, sau đó giờ ly lên miệng, nhàn nhàn đổ vào miệng.

Tiểu Yên Vũ cũng nâng ly rượu lên, khẽ nhấp một hớp nhỏ.

Một hớp rượu vào bụng, làn da trắng như tuyết trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, khuôn mặt mặt trắng cũng hiện ra chút đỏ ửng, trông rất là khả ái.

Triệu Như Ca đã không lời có thể nói, uống xong băng tâm ngọc tửu, hần thấy quỳnh tương ngọc dịch, thật sự là như nước lã thật vô vị, hai cái chênh lệch quá lớn.

Băng Tâm Ngọc Tửu mới là xứng đáng là rượu ngon nhất của Thanh Phong đế quốc.

Uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, khuôn mặt Triệu Như Ca nhức nhối, hần biết, đánh cuộc hần đã thua.

Ngũ phẩm tụ khí đan, hần không thể không lấy ra.

Vốn hần định dùng ngũ phẩm tụ khí đan để đột phá tứ phẩm chiến linh, nhưng là không nghĩ tới lại cá cược thua, không có tụ khí đan, hần muốn đột phá sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Nhận lấy bình ngọc Triệu Như Ca đưa tới, Tiểu Yên Vũ cười nhạt, nụ cười đẹp không thể tả.

- Triệu công tử cũng không cần tổn thương lòng như thế, mặc dù mất đi một quả tụ khí đan, nhưng ngươi đã ăn món sườn chua ngọt của ông chủ, ngươi cũng không thua thiệt.

Không thua thiệt? Làm sao có thể không thua thiệt? Thịt chua ngọt chỉ có thể thỏa mãn ham muốn ăn uống của hần, nhưng là tụ khí đan nhưng là có thể để cho thực lực của hần đột phá a, hai cái so sánh với nhau, thua thiệt quá lớn! Trừ phi... Thịt chua ngọt của lão bản có thể làm cho tu vi của hần đột phá, nhưng mà... Có khả năng này sao?

Triệu Như Ca đau lòng đến khó mà hô hấp, sắc mặt khó coi vô cùng.

Tiểu Yên Vũ cười không nói, năm mươi nguyên tinh một phần thịt chua ngọt làm sao có thể chỉ có ngon? Cơm chiên trứng bản nâng cấp cũng có thể tăng cường chân khí trong cơ thể, giá thịt chua ngọt cao hơn chắc chắn hiệu quả hơn so với cơm chiên trứng, chắc hẳn rất nhanh Triệu Như Ca sẽ có thể cảm nhận được.

Đến lúc đó hần sẽ biết lão bản thần kỳ.

Bên kia, Tiểu Tiểu Long cuối cùng cũng uống xong Băng Tâm Ngọc Tửu, lúc này nhìn da thịt của hần đỏ ửng lên, chắc hẳn mùi rượu làm cho choáng váng.

Âu Dương Tam Man khá tốt, giá Băng Tâm Ngọc Tửu đích tác dụng chậm mặc dù lớn, nhưng tu vi của ba người bọn họ cao thâm, hơn nữa còn là thâm niên từ quý, phản ứng không có như tên mặt trắng Tiểu Tiểu Long này mạnh như vậy liệt.

“Choang!”

Ly đánh rơi trên bàn phát ra tiếng vang lạnh lạnh, không lớn, nhưng là để cho mọi người hơi sững sờ.

Ánh mắt bọn họ ánh mắt nhìn về người đầu tiên, Tiểu Yên Vũ.

Lúc trước còn thần thái ôn hòa, giờ phút này nhưng là trở nên có chút dữ tợn cùng ác liệt, ánh mắt của nàng nhìn về phương xa.

Vốn Tiểu Tiểu Long đang say, giờ phút này thấy tỷ tỷ mình có thần thái này, làm cho hần đã tỉnh hơn nửa, hần theo ánh mắt Tiểu Yên Vũ nhìn lại, cuối cùng thấy được thân ảnh đang ngồi ở bên cửa.

Người này tuấn tú phiêu dật, nét mặt phóng khoáng như đao khắc.

- Tại sao là ngươi?

Ánh mắt Tiểu Tiểu Long trợn to, cơ hồ là rống lên.

Ngồi một bên nghỉ ngơi, Bộ Phuong nhất thời hơi sững sờ, nghi ngờ nhìn về Tiểu Tiểu Long, tựa hồ không biết giả Tiểu Tiểu Long đột nhiên nổi điên làm gì.

- Tại sao không thể là ta?

Thanh âm khàn khàn tựa như hai hòn đá ma sát, vòn quanh khắp căn phòng.

Đám người Triệu Như Ca cũng thấy được khuôn mặt anh tuấn đó, tất cả đều dờ dẩn, sau đó sắc mặt đại biến, vẻ mặt không tưởng tượng nổi.

- Người còn dám xuất hiện ở Đê Đô... Chẳng lẽ người không sợ bị cha biết được hành tung của người sao?

- Đại ca tốt của ta.

Tiểu Yên Vũ lạnh lùng nói, thanh âm vang lên mang theo một chút sát khí.

Tiểu Tiểu Long không nhịn được, từ vị trí đứng lên, chân khí ở xung quanh hần nhộn nhạo.

- Liệt Tâm Kiếm Vương Tiểu Nhạc! Hần lại còn dám xuất hiện ở Đê Đô... Tự tìm cái chết sao?

Đám người Triệu Như Ca đều khiếp sợ không thôi.

Tiểu Nhạc, con trai trưởng của Tiểu Mông, thiên phú kinh người, mười tuổi ngưng tụ chân khí thành trụ Nhất phẩm Chiến sĩ, mười một tuổi Nhị phẩm Chiến sư, mười ba tuổi đã đạt tới Tam phẩm Chiến cuồng, mười lăm tuổi tới Tứ phẩm Chiến linh, mười tám tuổi liền là trở thành Ngũ phẩm Chiến vương, là chiến vương trẻ tuổi nhất Thanh Phong đế quốc, tiền đồ xán lạn.

Đáng tiếc ba năm sau, Tiểu Nhạc say mê với kiếm đạo, gia nhập Hư Kiếm Các một trong mười đại tông môn, nắm trong tay linh kiếm của Kiếm Hư Các, lấy máu của mẹ tế kiếm, một kiếm đâm thủng bụng, khiến cho mẹ rơi vào trạng thái gần chết, đến nay chưa tỉnh.

Tiểu Nhạc lúc ấy bị Tiểu Mông đang giận dữ đánh học máu, chân khí tiêu tán, cuối cùng được ba vị trưởng lão Kiếm Hư Các liên thủ cứu đi. Từ đây Tiểu Nhạc trở thành đối tượng phải giết của Tiểu gia.

Tiểu Yên Vũ cùng Tiểu Tiểu Long vĩnh viễn không quên được lúc đó mẹ ở trước mặt bọn họ ngã xuống đất, lúc đó máu bắn tung nhiễm đỏ con mắt bọn họ, cũng hóa thành cừ hận khó mà xóa bỏ.

Kể từ lúc đó khởi, Tiểu Nhạc liền đã không phải là đại ca mà bọn họ kính trọng..

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nhiệm vụ tạm thời: Cứu thiếu nữ xinh đẹp

“Rào.”

Trong tiệm nhỏ yên tĩnh, cũng chỉ có tiếng rượu đổ ra chảy vào.

Sau khi uống cạn một ly, Tiểu Nhạc nhẹ nhàng thở ra một hơi, một vò Băng Tâm Ngọc Tửu rốt cuộc bị hắn giải quyết xong. Hắn không khỏi thừa nhận, rượu này thật sự là cực phẩm, so với kia Quỳnh Tương Ngọc Dịch uống ngon hơn nhiều.

- Bộ lão bản, ta đi trước, thuận tiện đặt trước một vò Băng Tâm Ngọc Tửu vào ngày mai.

Tiểu Nhạc nhẹ nhàng cười một tiếng, lần nữa đội chiếc nón lá lên đầu, đồng thời công trường kiểm bao vải lên, nhàn nhạt nói với Bộ Phuong, sau đó lấy ra mười lăm mai nguyên tinh để lên bàn.

- Ân, được.

Bộ Phuong gật đầu một cái.

- Tiểu Nhạc! Người cứ như vậy muốn rời đi?

Thanh âm lạnh lẽo của Tiểu Yên Vũ vang lên, giọng nói không còn trong trẻo đáng yêu như trước, lúc này thêm mấy phần tức giận cùng sát ý.

Thân hình Tiểu Nhạc đã đi tới cửa hơi chậm lại, sau đó quay người lại, gương mặt tuấn mỹ bị tấm lụa trên nón lá che lại, mơ hồ không rõ.

- Làm sao? Chẳng lẽ ngươi còn muốn giữ ta lại?

Thanh âm Tiểu Nhạc khàn khàn mang chút giễu cợt, giọng nói đó làm cho tròng mắt Tiểu Yên Vũ co rúc một cái, tức giận bao trùm cả gương mặt.

Tính khí của Tiểu Tiểu Long còn nóng nảy hơn Tiểu Yên Vũ, lúc này đã sớm không chịu đựng nổi, chân khí khởi động, phóng về phía Tiểu Nhạc.

- A! Ngươi là một tên khốn kiếp!

Tiểu Tiểu Long gầm nhẹ một tiếng, đôi mắt đỏ bừng, đột nhiên đánh ra một quyền về phía Tiểu Nhạc, quyền kinh mang tiếng xé gió đánh về phía trước.

“Phanh!”

Tiểu Nhạc bình tĩnh giơ bàn tay lên, một quyền của Tiểu Tiểu Long vừa vịn đập vào trên bàn tay của hắn, nhưng không tạo ra chút ảnh hưởng nào.

- Tam phẩm Chiến cuồng? Thiên phú của tiểu tử ngươi kém hơn tỷ tỷ ngươi không ít.

Tiểu Nhạc nhàn nhạt cười một tiếng, bàn tay kia đột nhiên toát ra một cỗ lực lượng cường đại làm cho Tiểu Tiểu Long liên tiếp bị đẩy lùi.

Tiểu Yên Vũ tiếp lấy thân thể Tiểu Tiểu Long, khuôn mặt xinh đẹp lúc này đã tràn đầy sương lạnh.

Triệu Như Ca nhìn chăm chăm Tiểu Nhạc, tròng mắt lóe lên ánh sáng, Âu Dương Tam Man ở phía xa không nhìn được than thở lắc đầu... Ân oán của Tiểu gia, bọn họ không tốt nhúng tay, cũng không dám nhúng tay.

Đem Tiểu Tiểu Long an trí tốt, hai tròng mắt Tiểu Yên Vũ tựa như trở nên linh hoạt kỳ ảo, mái tóc xanh như bị ảnh hưởng bởi cỗ lực lượng nào đó lúc này không ngừng bay lên.

Ba năm, ngày nào cũng như ngày nào nàng chăm chỉ khổ tu, chính là vì giờ khắc này, có thể tự tay chém chết súc sinh làm hại mẹ gần chết.

Một điểm màu xanh nhạt hiện lên giữa mi tâm nàng, sau đó từ trên điểm nhỏ đó khuếch tán ra chẳng chịt đường vân màu xanh, cuối cùng bao trùm cả khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng ...

- Mộc lam thuật sao? Ngươi lại tu luyện loại bí thuật tế luyện sinh mệnh... Xem ra ngươi rất hận ta.

Thanh âm khàn khàn của Tiểu Nhạc dưới nón lá vang lên, lượn lờ toàn bộ tiệm nhỏ chính giữa.

Triệu Như Ca nhìn một màn này, hai mắt co rút lại, mộc lam thuật, đó là một loại bí thuật lấy chân khí tế luyện sinh mệnh lực, để đạt được lực lượng cường đại. Tiểu Yên Vũ lại tu luyện loại bí thuật này, đơn giản là một người điên!

- Tiểu Nhạc, để mạng lại đi!

Giờ phút này Tiểu Yên Vũ trở nên lạnh như băng vô tình, mỗi câu nói đều ẩn chứa sát khí.

Nhưng mà, ngay thời điểm nàng chuẩn bị động thủ, một bàn tay thon dài đột nhiên vỗ vào trên bả vai nàng, thanh âm nhàn nhạt vang lên sau lưng nàng.

- Quấy rầy một chút, ở trong tiệm này cấm chỉ gây chuyện, nếu muốn đánh nhau mời đi ra bên ngoài, cảm ơn!

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, ánh mắt cổ quái nhìn về phía Bộ Phương không chút cảm giác đang vỗ vào bả vai Tiểu Yên Vũ kia nghĩ: “Người này... Chẳng lẽ không sợ chết sao?”

Trong bầu không khí nghiêm nghị này, ai cũng có thể cảm giác được cỗ tiêu điều, điều này cho thấy hiển nhiên sắp bùng nổ một trận đại chiến, hắn chỉ là một tam phẩm chiến cuồng sao tự đứng lại đi đập vũng nước đục này.

Con ngươi màu xanh của Tiểu Yên Vũ nhú lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn vào bộ mặt không cảm xúc của Bộ Phương nói:

- Ngươi muốn ngăn ta?

Thanh âm lạnh lẽo làm cho người ta nhìn không được rung mình, Bộ Phương cũng là thoáng cau mày.

Hắn nhìn chăm chăm chấm tròn màu xanh ở giữa mi tâm Tiểu Yên Vũ, chỉ cảm thấy cỗ sinh mệnh lực ở trong đó không ngừng tuôn trào.

“Ông!”

Một cỗ lực đẩy cánh tay của Bộ Phương ra, sau đó Tiểu Yên Vũ không để ý tới Bộ Phương nữa, mũi chân chĩa xuống đất, nhanh chóng lướt về phía Tiểu Nhạc.

Bộ Phương lui một bước, nhàn nhạt hô:

- Tiểu Bạch.

Sau khi hô một cái, tiểu Bạch liền xuất hiện ở bên người Bộ Phụng, hấn vỗ bụng tiểu Bạch một cái, nói:

- Ngăn bọn họ lại.

Hai mắt Tiểu Bạch lóe lên, sau đó đột nhiên biến mất ở tại chỗ, trong nháy mắt xuất hiện ở bên người Tiểu Yên Vũ.

- Cút ngay!

Khuôn mặt Tiểu Yên Vũ đột nhiên trở nên dữ tợn, chân khí màu xanh từ trong tay của nàng bắn ra, đánh về phía Tiểu Bạch đang ngăn ở phía trước, nàng đã quyết, hôm nay, không người nào có thể ngăn được nàng!

Đôi mắt Tiểu Bạch chớp chớp, sau đó giờ tay lên đánh ra một chưởng.

“Bịch bịch!”

Dường như không thấy chân khí kia đánh tới, bàn tay của tiểu Bạch vỗ vào trên người Tiểu Yên Vũ, khiến cho cả người nàng chấn động một cái bay ngược quay về, chạt vật rơi vào bên người Tiểu Tiểu Long. Chấm tròn màu xanh ở mi tâm của nàng thanh thúy vang lên, như thủy tinh bị vỡ.

Không thể ngờ bí thuật của Tiểu Yên Vũ lại bị tiểu Bạch một chưởng đánh xơ xác!

Tiểu Nhạc hít một hơi, ngưng trọng nhìn tiểu Bạch một cái, có chút ý tứ, có thể một chưởng đánh xơ xác bí thuật của Tiểu Yên Vũ, xem ra thực lực rất mạnh.

- Bộ lão bản, tại hạ cáo từ, đừng quên ngày mai lưu lại cho Tiểu mỗ một vỏ Băng Tâm Ngọc Tửu.

Tiểu Nhạc cười nhạt, hướng về phía Bộ Phụng nói, sau đó chợt xoay người, biến mất trong hẻm nhỏ.

- Người gây chuyện, lột hết y phục mang ra đường thị chúng.

Thanh âm cứng ngắt của Tiểu Bạch vang lên rồi biến mất, đem tất cả mọi người là thức tỉnh.

- Bộ lão bản, tỷ tỷ của ta không cố ý gây chuyện, không có gây chuyện! Thật không có.

Tiểu Tiểu Long hơi biến sắc mặt, vội vàng ôm lấy Tiểu Yên Vũ, hướng về phía Bộ Phụng cười xòa nói.

Khôi hài! Tỷ tỷ của Tiểu Tiểu Long hấn sao có thể để cho người ta lột hết quần áo ném ra ngoài, như vậy thì không phải là ồn ào náo động như vậy đơn giản, chuyện này có thể sẽ gây oanh động cả Đế quốc.

“Thấy Tiểu Bạch bị ký chủ xúi giục đã thương Tiểu Yên Vũ, bí thuật của đối phương bị phá, sinh mệnh bị tiêu hao nghiêm trọng, ảnh hưởng tính mạng, hiện phân phát nhiệm vụ tạm thời.”

Nhiệm vụ tạm thời: Trong ba ngày ký chủ phải học được món Tử Sam Phụng Kê trong "Linh dược thiện", cứu thiếu nữ xinh đẹp đang bị thương.

Thưởng nhiệm vụ: Có thể mang hải lệ túi ở bên ngoài.

Thanh âm từ hệ thống ở trong đầu Bộ Phụng vang lên, khiến cho hấn ngây ngô sững sờ tại chỗ.

Nhiệm vụ tạm thời? Cứu thiếu nữ xinh đẹp?

“Quy củ này là do hệ thống định ra! Tại sao lại nói ta sai lầm?”

Khóe miệng Bộ Phụng giật giật, có chút im lặng.

“Xúi giục Tiểu Bạch xuất thủ người là người! Không nên trốn tránh trách nhiệm. Chàng trai! Việc đã làm sai thì nên phụ trách!”

Hệ thống vô cùng nghiêm túc nói.

“Phốc xuy.”

Bộ Phụng cảm giác tim mình giống như là bị một mũi tên vô hình bắn trúng...

- Được rồi, cách hành sự quả nhiên rất hệ thống.

- Bộ lão bản! Tỷ tỷ của ta... Nàng... Nàng thế nào?

Giọng nói của Tiểu Tiểu Long hoảng sợ, làm cho Bộ Phụng đang trong suy nghĩ giật mình tỉnh lại.

Bộ Phuong đi tới trước mặt Tiểu Yên Vũ, lúc này khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Yên Vũ trở lên trắng bệch, đôi môi đỏ thắm mất đi sáng bóng, tựa như sinh mệnh đang nhanh chóng trôi qua.

Hệ thống quả nhiên không gạt người, cô nàng này bị Tiểu Bạch đánh một cái làm bị thương.

- Không sao, chẳng qua là sinh mệnh lực bị tiêu hao, một tháng luôn có mấy ngày như vậy, ba ngày sau nguoi mang nàng tới, ta sẽ chuẩn bị thuốc cho nàng, uống xong là có thể khôi phục.

Bộ Phuong mặt không cảm giác che giấu nội tâm chột dạ, nhàn nhạt nói.

Tiểu Tiểu Long cùng người chung quanh đều là ngẩn ngơ, cái này... Thật không có chuyện sao? Mặt mũi trắng bệch, không có huyết sắc!

- Ủ, tin tưởng ta, không có chuyện gì, nhưng là nhớ, ba ngày sau nhất định phải mang nàng tới.

Bộ Phuong nghiêm túc dặn dò.

- Long công tử, trước hết nguoi nên đưa Yên Vũ cô nương mang về phủ tướng quân đi, để cho Tiểu tướng quân nhìn một chút, lấy khả năng của Tiểu tướng quân chắc hẳn có thể chữa khỏi.

Âu Dương ba rất nhắc nhở.

Tiểu Tiểu Long nhất thời tỉnh ngộ, vội vã ôm Tiểu Yên Vũ hướng về phía cửa chạy đi.

Đám người Triệu Như Ca cũng cáo từ, chuyện hôm nay mang cho bọn họ trùng kích quá lớn.

Liệt Tâm Kiếm Vương Tiểu Nhạc lại xuất hiện ở trong Đế Đô, đây chính là tin tức trọng đại, dấu sao ở thời kỳ nhạy cảm, lại xuất hiện một nhân vật nguy hiểm như này.

- Ông chủ thôi, có thật là Yên Vũ tỷ tỷ không có sao không?

Âu Dương Tiểu Nghệ hồ nghi ngược mặt, nhìn chăm chăm Bộ Phuong đạo.

- Ủ, không có chuyện gì, ngoan, nguoi đi về trước.

Bộ Phuong vỗ một cái vào đầu Âu Dương Tiểu Nghệ rồi nói.

Đến khi tất cả mọi người đều là sau khi rời đi, Bộ Phuong cũng là đóng lại liểu cửa, kết thúc hôm nay buồn bán.

- Hệ thống, nếu như trong ba ngày ta không thể học xong món Tử Sam Phượng Kê sẽ có hậu quả gì không?

Bộ Phuong thấp giọng hỏi hệ thống.

Hệ thống nghiêm túc mà nghiêm túc trả lời:

- Túc chủ có chín chín phần trăm khả năng sẽ bị Thất phẩm Chiến thánh Tiểu Môngtức giết xé thành mảnh vụn.

- Ngạch, hệ thống, vì cứu thiếu nữ xinh đẹp, ta sẽ cố gắng! Mau nói cho ta cách làm đi! Mau!

Bộ Phuong chính nghĩa nói.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Nhân sâm tím cùng huyết phượng kê

Màn đêm buông xuống, hai vầng trăng khuyết lơ lửng giữa bầu trời đêm, hô ứng lẫn nhau tỏa ra ánh sáng bạc chiếu xuống đại địa như từ trên trời rù xuống một tấm lụa mỏng.

Đại sảnh Tiểu phủ.

- Cha, tỷ tỷ... không sao chứ?

Tiểu Tiểu Long lo lắng, trên gương mặt tràn đầy vẻ sợ hãi, hẳn rất sợ tên một người thốt ra từ miệng Tiểu Mông.

Khuôn mặt Tiểu Yên Vũ trắng bệch, ánh mắt luôn linh động mà bây giờ đờ đẫn, tràn đầy tử khí. Dưới làn da tái nhợt hiện lên những đường gân xanh chằng chịt, sinh mệnh lực tùy thời có thể tiêu tán.

Tiểu Mông khô ngô cao lớn đứng bên cạnh Tiểu Yên Vũ, chậm rãi thu hồi chân khí, hai hàng lông mày như dính lại với nhau, sâu dưới con mắt là sát khí hùng hực.

- Ai làm? Làm sao Yên Vũ lại biến thành như thế này?

Tiểu Mông lạnh lùng nói, trong giọng nói tràn đầy tức giận.

- Con... hôm qua cùng tỷ tỷ đi tới Phương Phương tiểu điểm ăn cơm, gặp... gặp đại ca.

Dưới uy áp của Tiểu Mông, Tiểu Tiểu Long có chút không thở nổi, toàn thân run rẩy, Thất phẩm Chiến thánh giận dữ tuyệt đối không phải là người bình thường có thể chịu nổi.

Tiểu Mông nghiêng đầu nhìn hắn.

- Người nói gặp ai? Tiểu Nhạc?

- Vâng!

- Hắn đem Yên Vũ đánh thành như vậy?

Tiểu Mông cắn răng, hai tay nắm chặt, đè nén lửa giận.

Tiểu Tiểu Long ngẩn ra, vội vàng bác bỏ vì vậy đem hết thảy sự việc nói cho Tiểu Mông.

- Ý của người là Yên Vũ bị con rồi trong tiệm kia đã thương?

Thần sắc trên mặt Tiểu Mông không thay đổi gì nhưng lại để cho Tiểu Tiểu Long run sợ. Không nhìn ra lửa giận mới là đáng sợ nhất.

- Lão bản nói... Ba ngày sau có thể cứu tỷ tỷ.

Tiểu Long bồi thêm một câu.

- Hắn nói thì người sẽ tin? Người an tâm đem tính mạng của tỷ tỷ mình giao cho một tên đầu bếp vô danh tiểu tốt đó?

Tiểu Mông cười lạnh một tiếng để cho Tiểu Tiểu Long như rơi vào trog hầm băng.

- Người đi ra ngoài trước đi, ta đã mời ngự y, hy vọng người có thể cứu.

Tiểu Mông một mỗi khoát tay một cái để cho Tiểu Tiểu Long thất hồn lạc phách rời khỏi đại sảnh.

Sau khi Tiểu Tiểu Long rời đi, Tiểu Mông phân phó người hầu đem Tiểu Yên Vũ đưa về phòng, bước ra một bước cả người biến mất như một con gió.

- Có gan dám đã thương con gái của Tiểu Mông ta, ta muốn nhìn xem người là thần thánh phương nào.

Thanh âm trầm thấp của Tiểu Mông vang vọng.

...

Đêm tối, Phương Phương tiểu điểm có chút yên tĩnh, trong ngõ nhỏ có một tia sáng từ trong khe cửa chiếu ra.

Chó mực lười biếng nằm ở cửa, híp mắt, giữ nguyên tư thế ngủ từ trước đến nay. Ngủ, tựa hồ là sở thích lớn nhất của nó.

- Hừ!

Hai mắt cho đang nhắm chặt đột nhiên mở to, nghi hoặc nhìn về không trung.

Chỉ thấy một thân ảnh từ trên không bay xuống, đập không khí, gương mặt uy nghiêm dạo bước tới tiệm nhỏ, mỗi bước đi tới, khí thế tăng thêm mấy phần.

Hai tay Tiểu Mông chấp sau lưng, đứng ngạo nghễ trên không nhìn xuống tiệm nhỏ, bỗng ánh mắt hắn chuyển dời xuống một con chó đang nằm ở cửa.

"Một con chó mực?"

Tiểu Mông nỉ non, sắc mặt lơ đãng dần trở nên nghiêm trọng, nhìn chằm chằm con chó kia.

Đây là một con chó sấu không lòng được! Trong lòng Tiểu Mông rét lạnh, hắn không thể nhìn thấu được tu vi của nó nhưng hắn tin chắc chỉ cần mình có gì không đúng là con chó sẽ cho mình một kích tan xương nát thịt.

"Quán ăn thần bí, con chó bí ẩn... Quả nhiên không đơn giản!"

Tiểu Mông nghĩ thầm trong đầu, đột nhiên hắn có chút tin tưởng lời nói của Tiểu Tiểu Long, có lẽ ba ngày sau ông chủ nơi này cứu được Yên Vũ.

"Ba ngày sau nếu không cứu được Yên Vũ, Tiểu Mông ta cho dù có liều cái mạng già này cũng phải để tiệm nhỏ của người chôn cùng." Âm thầm hừ lạnh một tiếng, Tiểu Mông quay đầu đi, thân hình biến mất trong nháy mắt.

Tiểu Hắc nhàn nhàn nhìn thân ảnh Tiểu Mông biến mất, miệng chó mở to, ngáp một cái, thờ dài, tiếp tục đi ngủ.

Ở bên trong, Bộ Phuong không biết hắn mới vừa rồi đã ở trước quý môn quan chạy hết một vòng, thời khắc này hắn đang nâng lên tinh thần chăm chú học tập linh dược thiện cháo gà hầm nhân sâm.

"Linh dược thiện: Đem có một linh dược có tác dụng chữa bệnh kết hợp cùng nguyên liệu nấu ăn khác, áp dụng phương pháp đặc biệt khiến hai thứ hòa quyện để thành một món ăn vừa có màu sắc, hương vị vừa là một bài thuốc." Hệ thống giải thích.

"Cháo gà hầm nhân sâm Tử Sam Phụng Kê: Đem ngũ phẩm linh dược nhân sâm tím cùng linh thú cấp năm Huyết Phụng Kê và nhiều nguyên liệu khác kết hợp với nhau để trở thành món cháo gà hầm nhân sâm, món ăn này có thể cung cấp sinh mệnh lực, bồi bổ khí huyết, giá trị trong y học cực kì cao nhưng để nấu ra cần tỉ lệ nguyên liệu phải thật chuẩn xác."

Bộ Phuong đọc xong cách chế biến cháo gà hầm nhân sâm, đối với thuốc, Bộ Phuong không nghiên cứu nhiều cho nên cũng không quen lắm. Hắn hiểu bất kì một phương thuốc nào cũng cần một sự chính xác đến từng vị thuốc, nhưng hiểu là hiểu còn thực tiễn sẽ không dễ dàng như vậy.

- Hay là bắt đầu thực hành đi.

Bộ Phuong nhú mồm một cái, định thử cách làm này một chút.

- Hệ thống chuẩn bị cho ký chủ ba củ nhân sâm tím, ba con Huyết Phụng Kê, những dược liệu quý trọng khác các ba phần, ký chủ chỉ có ba cơ hội để thử, hy vọng ký chủ có thể thành công.

Thanh âm nghiêm túc từ hệ thống vang lên, để bản thân Bộ Phuong rung mình một cái, chỉ có ba phần nguyên liệu nấu ăn, nói cách khác hắn chỉ có cơ hội thất bại hai lần.

Hắn nghiêm túc đọc và tìm hiểu công thức nấu ăn một lần nữa, hít sâu một cái, trong đáy mắt lộ ra tự tin.

Trong phòng bếp, không biết lúc nào đã xuất hiện một chiếc tủ lớn, đơn độc bố trí ra. Ở bên cạnh, hệ thống nói ba phần nguyên liệu nấu ăn đều được chuẩn bị ở trong tủ đó.

Bộ Phuong mở cửa tủ ra, nhất thời một luồng linh khí nồng nặc đập vào mặt, để lộ chân lông khắp người của hắn đều giãn ra.

- Cô cô...

Ở tầng dưới chót của tủ, có ba con gà nhốt trong ba cái lồng, bên trong mỗi cái lồng có một con gà, lông của chúng đỏ như máu tươi, trông rất đẹp mắt.

Bộ Phuong nhìn chúng nghĩ: "Hóa ra là gà sống... Còn tưởng rằng hệ thống đã xử lý rồi."

"Hệ thống đã phong ấn tu vi của Huyết Phụng Kê, ký chủ dựa theo những bước bình thường để giết gà là được. Nhất định phải chú ý: Phải giữ gà nguyên vẹn, không được làm tổn hại đến máu gà."

Xách chuồng gà ra, Bộ Phuong thuận thực từ trong lồng bắt lấy Huyết Phụng Kê.

Huyết Phụng Kê bị phong ấn tu vi quả nhiên giống gà trên địa cầu không có bất kỳ khác biệt gì, dĩ nhiên trừ hình dáng bất đồng ra.

Huyết Phụng Kê nhìn thật đẹp mắt, vóc người to khỏe, chiếc mỏ cao đỏ như máu, lông gà màu đỏ chói trông hết sức long lẫy, nhìn xa xa như ngọn lửa đang cháy, chiếc mỏ có màu đỏ nhạt.

Sức chiến đấu của linh thú cấp năm Huyết Phụng Kê thật ra không mạnh, ít nhất so với cấp năm linh thú yếu hơn rất nhiều, nhưng là tốc độ di chuyển rất nhanh, đây cũng là nguyên nhân nó đứng trong cấp năm linh thú. Mà lúc này nó ở trong tay Phuong Bộ không khác gì gà vườn, không có sức gây giũa, mặc cho hắn chỉ là Tam phẩm Chiến cuồng xè thịt.

Bộ Phuong thuận thực xử lý Huyết Phụng Kê, công việc làm gà gần như hoàn mỹ, tiếp theo hắn tiếp tục lấy các dược liệu quý từ trong tủ ra.

Những linh dược này tràn đầy linh khí, đem cả cái phòng bếp tràn đầy linh khí trông giống như tiên cảnh, đặc biệt là nhân sâm tím, linh khí đậm đà đến nỗi cơ hồ muốn hóa thành mây mù.

Dựa theo sách dạy nấu ăn giới thiệu, trước tiên Bộ Phụng phải cắt một vết vào củ nhân sâm, đem chất lỏng trong nhân sâm tím nặn vào trong chén, tiếp theo dùng dao thái mỏng nhân sâm tím.

Lấy ra một chiếc nồi, Bộ Phụng dựa theo tỷ lệ đem dược liệu nhét vào trong bụng Huyết Phụng Kê, cuối cùng đem toàn bộ Huyết Phụng Kê bỏ vào trong nồi, đổ thêm nước vào hầm.

Sa khi nấu được nửa giờ, ngửi được mùi thịt, đổ chất lỏng chảy ra từ nhân sâm tím vào vào, rồi tiếp tục hầm.

Lần này hầm khoảng hai giờ, mùi thịt gà thơm đậm đà cùng với mùi nhân sâm tím từ trong nồi chậm rãi bay ra, như sương mù trôi lơ lửng ở trong phòng bếp, ngưng mà không tán.

- Thành công?

Bộ Phụng có chút ngạc nhiên mừng rỡ.

Nhưng mà một khắc sau, thanh âm từ vang lên trong đầu của hắn.

- Ký chủ thử nghiệm lần đầu tiên, thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Tiêu Mông đến quán ăn nhỏ

"Lần đầu tiên thử, thất bại."

Âm thanh hệ thống vang lên trong đầu bộ phụng, làm hắn sững sờ, làm sao lại thất bại chứ, mùi thơm như vậy mà...

Mang nồi đất từ trong lò lửa ra, khi mở nắp nồi ra thì hơi nước dày đặc và mùi thơm thịt gà phả vào mặt, bên trong mùi thơm đó còn thoang thoảng mùi nhân sâm tím, Bộ Phụng không khỏi bị mê hoặc, tham lam hít thêm vài hơi.

Thịt gà huyết phụng trong nồi hơi rung động giống như là món thịt đông vậy, cháo gà vẫn đang sôi “ục ục”, mỗi lần bong bóng hơi nổ tung làm mùi thơm bay ra, màu tím của nước sau khi trải qua hầm thế mà đã đổi thành hơi xanh vàng, bên trên lớp mặt còn nổi một lớp bọt óng vàng, đó là tinh hoa của dược liệu kết tinh.

Hà? Bộ Phụng nhíu mày, nhìn chằm chằm màu sắc của canh gà, không bao lâu đã thở dài tiếc nuối.

Không sai... đúng là thất bại thật, nếu như canh gà nhân sâm tím đúng chuẩn thì màu của nước không phải là màu xanh vàng, mà là màu da cam, nước sâm tím thấm vào gà, vậy thì món ăn mới đạt có được sự hoàn mỹ của dược liệu.

"Gợi ý của hệ thống: trong quá trình nấu linh dược, kí chủ có thể kết hợp thôi động linh khí, dùng chân khí làm cho dược liệu trong nước thấm vào thịt gà, vậy mới giữ được tính và tăng cường hương vị của gà."

Hệ thống nhắc nhở.

Dùng chân khí thôi động sao? Mắt của Bộ Phương sáng lên, quá trình nấu của hắn không có xảy ra lỗi, nhưng cuối cùng vẫn thất bại, chính hắn cũng đang tự hỏi rốt cuộc là sai ở chỗ nào, được hệ thống nhắc nhở thì hắn mới tỉnh ngộ.

Cái mà hắn đang nấu là linh dược thiện, nguyên liệu nấu ăn là dược liệu có linh khí dồi dào, muốn nguyên liệu và linh khí trong dược liệu hoàn toàn trung hòa, chỉ dựa vào dụng cụ làm bếp thì rất khó làm được, chỉ cần dùng thêm chân khí hòa vào là có thể hoàn thành linh dược thiện này rồi.

Không chỉ có linh dược thiện, trong quá trình nấu ăn sau này, chắc rằng đều cần Bộ Phương dùng chân khí vào, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà hệ thống trợ giúp Bộ Phương chuyển hóa nguyên tinh thành chân khí.

Rất nhiều nguyên liệu nấu ăn cao cấp đều chứa lượng linh khí khổng lồ, chỉ dựa vào dụng cụ làm bếp thì không thể nào làm những linh khí đó tỏa ra hết được, mà một khi xử lý sai, rất dễ gây ra sai lầm, khi dùng nguyên liệu nấu ăn cao hơn cấp năm, Bộ Phương sẽ cần nhắc những thứ này.

"haizzz"

Bộ Phương thở dài, gọi Tiểu Bạch tới, lấy canh gà nhân sâm tím đã thất bại rót vào trong bụng nó cho thu về.

Hắn vương vai ngáp một cái, đã đến giờ ngủ rồi, muốn làm thanh niên “ba tốt” và thần bếp đứng đầu chuỗi thực vật trong thế giới huyền huyền này, nhất định Bộ Phương phải cân bằng được thời gian làm việc và nghỉ ngơi, tới giờ ngủ thì tuyệt đối sẽ không dây dưa.

Mặc dù lần đầu tiên nấu canh gà nhân sâm tím đã thất bại, nhưng Bộ Phương vẫn bình tĩnh và ung dung như thường.

Vỗ vỗ bụng bự của Tiểu Bạch, Bộ Phương trở về phòng chìm vào giấc ngủ bình yên.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bộ Phương thức dậy và rửa mặt xong, bắt đầu việc buôn bán hôm nay.

Như thường lệ hần tu luyện một chút Lưu Tinh Dao, hoàn thành nhiệm vụ hằng ngày của hôm nay, thuận tiện chuẩn bị một ít cà rốt để làm một chảo com chiên trứng cà rốt, mùi vị cũng tạm được.

Sau khi Bộ Phương nếm thử một miếng, mặt không biểu cảm gì mang ra cho Tiểu Hắc đang nằm sấp trước cửa.

Quán ăn nhỏ từ lúc mở ra tới giờ cũng đã có chút nhân khí(khách khứa), ít ra mỗi sáng khi buôn bán, đều sẽ có một đám mập mạp trung thành xuất hiện, cường hào Kim mập mạp đúng thật sự là gió mặc gió, mưa kè mưa cũng nhất định phải tới.

- Bộ lão bản, cho ta đến một phần bánh bao hoàng kim!! À há, sườn kho rượu giá tới năm mươi nguyên tinh, giá đủ cao, cho ta một phần nào.

Mở trên mặt lão Kim rung lên, cười nói.

Những mập mạp khác cũng gọi thức ăn tới tấp, vậy là Bộ Phương bắt đầu bận rộn với công việc của mình, Âu Dương Tiểu Nghê rất nhanh cũng đã tới, mấy ngày nay cũng đã quên với công việc, báo tên món ăn, bụng thức ăn rất thuần thực.

Trong thời gian buôn bán như thường lệ, Bộ Phương không có suy nghĩ tới phương pháp nấu món canh gà nhân sâm nữa, nhìn vô cùng bình tĩnh.

Hứa Sĩ chậm rãi bước vào trong tiệm, từ lần trước phụng mệnh Đại hoàng tử tới đây về sau.

Hắn đã bị quán ăn nhỏ này bắt làm “tù binh” rồi, gần như ngày ngày cũng đến.

- Tiểu nha đầu, mang cho ta một phần cá lược*.

Hứa Sĩ hướng về phía Âu Dương Tiểu Nghê khẽ gật đầu.

Món cá lược này là món ăn mà Hứa Sĩ thích nhất, so với cá ướp bã rượu và canh đậu phụ đầu cá còn thích hơn, cái sự thích thú này do cảm giác gấp từng miếng thịt phi-lê cá tron mềm cho vào miệng, loại hưởng thụ như thế này đã làm hắn hoàn toàn chìm đắm.

Cá Luộc sao? Bộ Phương gạt đầu xoay người đến trước hồ cá, hai tay nhanh chóng thò vào trong hồ, sau đó bắt ra một con cá lóc** cũng không phải là mập lắm ra, cá này là một loại cá nước ngọt, đẳng cấp không cao, còn thấp hơn một cấp so với cấp ba Lôi Liên Ngư, nhưng thịt còn tươi ngon hơn Lôi Liên Ngư nhiều.

Vui sướng đặt con cá lên tấm thớt, con cá này còn phun một mũi tên nước về hướng Bộ Phương, khiến cho quần áo hắn bị ướt một mảng.

Bộ Phương không chút biểu cảm, cầm thái đao lập tức đập mạnh vào đầu cá, sau đó thuận thực đánh vảy cá, thịt từ đầu về phía sau được cắt thành từng lát mỏng, đao pháp của hắn trải qua mấy ngày rèn luyện đã trở nên tinh xảo, tốc độ cắt thịt cá rất nhanh.

Cắt cá thành từng miếng xong thì công việc xử lý về sau cũng rất nhanh, xử lý xong nguyên liệu, bỏ toàn bộ vào trong một nồi rồi nấu, khi mùi thơm của nó bay ra thì rót vào những miếng thịt cá đã rửa bằng nước gừng trừ đi mùi cá, nấu nhỏ lửa một chút rồi mang ra bàn.

Mùi thơm tràn ra, cá luộc bóng loáng đã được mang ra trước mặt Hứa Sĩ, làm cho mắt Hứa Sĩ đột ngột sáng lên, vẻ mặt không thể kiềm chế được nữa.

Có lẽ chính thái tử cũng không biết rằng mưu sĩ bậc nhất dưới trướng của mình lại là một kẻ thích ăn hàng.

“Lộc cộc”.

Một người đàn ông trung niên anh tuấn vẻ mặt như đao, chấp tay sau lưng bước vào quán nhỏ, ánh mắt của hắn trầm ổn lạnh lùng, khí thế ảm mà không phát.

Trong quán nhỏ tràn ngập mùi thức ăn đậm đà, làm cho sắc mặt người đàn ông trung niên hơi chút kinh ngạc.

- Hừ ? Tiểu Nghê? Làm gì ở nơi này?

Người đàn ông trung niên trông thấy Âu Dương Tiểu Nghê không khỏi kinh ngạc, mở miệng hỏi.

Giọng nói của hắn vừa vang lên, tay của Hứa Sĩ đang múc một miếng cá đưa vào miệng lập tức run lên, miếng thịt cá lần nữa xuống rơi vào trong chén, làm văng dầu mỡ lên mặt.

- Tiểu... Tiểu Mông đại tướng quân?

Hứa Sĩ đột nhiên quay đầu nhìn lại, vội vàng đứng dậy, hướng về phía Tiểu Mông chấp tay nói, trời ơi... Tiểu Mông đại tướng quân thể mà cũng xuất hiện ở cái này quán ăn nhỏ này? Đây là một tin tức quan trọng, phải báo cho thái tử điện hạ.

Tiểu Mông gật đầu, mưu sĩ bậc nhất dưới trướng thái tử, Tiểu Mông hẳn hiển nhiên là quen biết, hẳn cũng rất xem trọng Hứa Sĩ này, bày mưu lập kế, diệu kế liên châu, đúng là một nhân tài.

- Tiểu... Bá bá, người làm sao lại tới đây vậy?

Âu Dương Tiểu Nghệ vẫn rất sợ Tiểu Mông, suy cho cùng cũng là đệ nhất cao thủ đệ đồ, sức ảnh hưởng rất lớn.

- Tôi quán ăn tất nhiên là ăn cơm rồi.

Tiểu Mông nhận nhặt trả lời, sau đó nghiêng người nhìn về phía trưng mục món ăn, việc những món ăn ghi trên đó có giá trên trời cùng không làm hắn kinh ngạc, thậm chí ngay cả thần sắc cũng chưa từng biến hóa.

Không hổ thất phẩm chiến thánh, tâm tính thật là chừng chặc.

Hứa Sĩ âm thầm gật đầu, trong lòng đã gợn ngón tay cái lên.

- Sườn kho rượu, com chiên trứng bản nâng cấp, cá ướp bả rượu, bánh bao hoàng kim... Còn có một vò rượu băng tâm ngọc hồ.

Tiểu Mông đứng chấp tay phía sau, bình tĩnh gọi tên món ăn.

Âu Dương Tiểu Nghệ ghi nhớ xong, đi về phía phòng bếp, báo tên các loại thức ăn vừa gọi cho Bộ Phương.

Bộ Phuong có hơi kinh ngạc, đây là khách hàng lớn nha, nhiều như vậy thức ăn như vậy thì tốn rất nhiều nguyên tinh... Mặt không biểu cảm gặt đầu, Bộ Phuong lập tức bắt đầu nấu.

Hứa Sĩ nhanh chóng ăn xong phần cá lược, sau khi cáo từ với Tiêu Mông thì vội vã rời đi, hắn muốn báo cáo chuyện này cho thái tử điện hạ.

Tiểu đại tướng quân tới quán ăn nhỏ, đây là thời cơ tốt để thái tử điện hạ lôi kéo người.

Hứa Sĩ đi không bao lâu, những món ăn được Tiêu Mông gọi đã được Âu Dương Tiểu Nghệ rục rề bung lên.

Mỗi một món ăn đều mang theo hương thơm nồng đậm, dù cho lãnh đạm thản nhiên như Tiêu Mông cũng là không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn... Bởi vì thức ăn nơi đây còn hơn những món mỹ vị mà hắn đã ăn nữa.

Có thể nói thức ăn so với đệ nhất tửu lâu để đô là Phụng Tiên lâu hơn không chỉ một bậc.

Sau cùng rượu băng tâm ngọc hồ là do Bộ Phuong đích thân bung ra, vừa đi ra khỏi bếp thì đã bị Tiêu Mông chặn lại.

Tiêu Mông buông đũa xuống, cười mà giống như không cười nhìn Bộ Phuong, nói:

- Người chính là ông chủ ở đây? Đánh con gái ta bị thương còn nói cứu nó, Bộ lão bản?

.....

* cá lược: Cá lược thường được làm từ cá chép cỏ tươi. Cá được làm sạch và phi-lê ra, rửa bằng nước gừng cho bay mùi tanh, ướp với gia vị, sau đó đổ nước nấu bằng cách loại nguyên liệu như tỏi, hành tím, nhiều ớt, dầu thực vật, xì dầu, bột ngọt, gừng... vào cho chín là có thể ăn được.

** cá lóc: tùy vùng miền mà có tên khác như: cá quả/ cá tràu

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Hủy tiệm nhỏ của ta, người không làm được

Người chính là ông chủ tiệm nhỏ làm nữ nhi của ta bị thương, còn nói có thể cứu con gái ta?

Tiểu Mông tựa như cười mà không phải cười hỏi, lời nói của hắn mang theo một chút lạnh lùng. Hắn thật muốn nhìn một chút xem ông chủ tiệm nhỏ này rốt cuộc có cái gì thần kỳ.

Tổn thương của Yên Vũ... ngay cả ngũ y hoàng cung cũng chỉ có thể tạm thời giữ lại mạng sống. Tên đầu sỏ gây nên nhà người có bản lĩnh gì mà giám xuất khẩu cuồng ngôn nói có thể chữa trị?

Bộ Phương vừa mới ôm Băng Tâm Ngọc Hồ Tửu đi ra nghe được câu hỏi của Tiểu Mông lập tức ngây người.

Chẳng lẽ vị đại thúc trước mắt này chính là phụ thân của Yên Vũ. Ánh mắt Bộ Phương khẽ liếc nhìn người đàn ông này. Nói thật, gien của Tiểu gia thực sự rất tốt, cả nhà đều là soái ca mỹ nữ.

-Ồ đúng! Ta chính là ông chủ tiệm nhỏ mềm yếu kia.

Bộ Phương lạnh nhạt trả lời.

Hắn đi tới vị trí bàn Tiểu Mông, đem Băng Tâm Ngọc Hồ Tửu đặt lên, nói:

-Băng Tâm Ngọc Hồ Tửu của người, mời từ từ thưởng thức.

Tiểu Mông hồ hững nhìn Bộ Phương, một tay đề xuống nắp bình, lạnh lùng nói:

-Thương thể nữ nhi của ta do người gây ra, lẽ nào người không muốn giải thích một chút hay sao?

-Giải thích cái gì? Quán của ta mặc dù nhỏ, vị trí lại hẻo lánh, thế nhưng vẫn có quy định của nó. Nàng ta đánh nhau ở trong quán nhỏ, phải chuẩn bị trước tâm lý chính mình sẽ bị thương mới đúng.

Bộ Phương liếc nhìn Tiểu Mông, bình thản trả lời.

Câu trả lời của hắn ngược làm cho Tiểu Mông hơi chững lại, sau đó nụ cười trên mặt hắn càng đậm hơn:

-Đã rất nhiều năm nay không có người nào dám nói chuyện như vậy với ta... Nếu người đã biết ta là phụ thân Yên Vũ, chắc hẳn cũng biết thân của phận ta.

-Dựa vào tu vi ta, san bằng cái quán nhỏ này của người... chỉ giống như lật bàn tay. Người không sợ ta sẽ giết người? Hủy diệt quán nhỏ này?

Nói đến lời cuối cùng, cả người Tiểu Mông tỏa ra một cỗ uy áp mạnh mẽ, uy áp này giống như thiên địa phóng thích, toàn bộ không gian ở đây đều trở nên vô cùng nặng nề.

Âu Dương Tiểu Nghệ sắc mặt trắng bệch, hốt hoảng vội vàng lui về phía sau, Tiểu bá bá nổi giận... Rất đáng sợ.

-Ồ! Người muốn phá hủy quán nhỏ của ta?

Đối mặt với uy áp khổng lồ từ Tiểu Mông, Bộ Phương chỉ bình thản ồ lên một tiếng, sau đó nghiêm túc nói:

-Người không làm được.

Mặc dù uy áp như núi, khí thế như rồng, nhưng khi ở trong quán nhỏ Bộ Phương hoàn toàn không có một chút áp lực nào. Có hệ thống ở đây, tất cả uy áp đều là gió thoảng mây bay.

Câu trả lời của Bộ Vân làm mọi người bất ngờ.

Âu Dương Tiểu Nghệ ngẩn người, sau đó tràn đầy kính nể nhìn ông chủ thối. Mặc dù có chút liêu lĩnh, nhưng thời điểm ông chủ thối nói ra câu kia thật sự rất đẹp trai.

- Ta không làm được?

Tiểu Mông đứng lên, tức giận cười gằn, lấy tu vi Thất phẩm Chiến Thánh của hắn lại không san bằng được một cái quán nhỏ trong hẻm?

Chỉ trong chớp mắt, Bộ Phuong cảm thấy hoa mắt, thân hình Tiểu Mông liền xuất hiện trước mặt hắn. Khuôn mặt anh tuấn kia chỉ cách hắn không tới một tấc. Trên người Tiểu Mông tỏa ra hàn ý làm lỗ chân lông Bộ Phuong hơi co lại.

- Chỉ là Tam phẩm Chiến Cuồng, giọng điệu ngược lại rất tốt. Cho ta xem một chút vốn liếng giúp người nông cuồng đi.

Tiểu Mông lãnh đạm nói, giơ lên một tay hướng về phía Bộ Phuong nắm lại.

Bộ Phuong lạnh nhạt nhìn chằm chằm Tiểu Mông, bầu không khí nháy mắt trở nên căng thẳng.

“Àm!”

Bộ Phuong lui về sau hai bước, một chưởng này của Tiểu Mông cũng không chụp lên hắn mà là vô vào trên người Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch giơ lên bàn tay máy móc, chặn lại một chưởng này của Tiểu Mông. Vị trí hai chưởng đụng nhau bốc lên khói xanh.

- Người gây chuyện, lột sạch quần áo cho thiên hạ nhìn.

Đôi mắt Tiểu Bạch chớp lên ánh sáng màu đỏ, âm thanh máy móc không có chút cảm xúc nào vang lên.

Ánh mắt Tiểu Mông lóe lên tinh mang, chăm chú nhìn Tiểu Bạch. Cái khôi lỗi này đã làm Yên Vũ bị thương? Vậy mà có thể dễ dàng đỡ một chưởng của ta! Quả nhiên có chút môn đạo.

Thân hình Tiểu Mông hơi vặn một cái, lại đánh ra một quyền mang theo lời đình oanh tạc về phía Tiểu Bạch.

“Àm!”

“Đoàng đoàng đoàng!”

Mọi người sắc mặt có chút trắng.

Nắm đấm hai người gần như đều hóa thành bóng mờ không ngừng đụng nhau, âm thanh trầm đục liên tục phát ra ở trong quán nhỏ.

Ánh mắt Bộ Phuong co rút lại, hắn có chút kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên hắn thấy người có thể triển đấu (*) cùng Tiểu Bạch đến loại trình độ này, Thất phẩm Chiến Thánh... Không hổ là Thất phẩm Chiến Thánh.

Âu Dương Tiểu Nghệ càng kinh ngạc hơn, Tiểu bá bá ở trong lòng hắn vẫn luôn là người mạnh nhất. Thế nhưng mà... hóa ra Tiểu Bạch khả ái lại lợi hại như vậy!

Một tiếng vang thật lớn nổ ra, hai người đều lui về sau mấy bước.

Bàn tay người máy của Tiểu Bạch bốc lên khói xanh, tần số chớp lóe đôi mắt máy móc vô cùng cao.

Tiểu Mông khề cau mày, vung vẩy cánh tay, hít một hơi thật sâu.

“Hệ thống, chẳng phải Tiểu Bạch là vô địch sao? Tại sao không thể đánh thắng vị đại thúc này?”

Bộ Phuong nghi ngờ trong lòng nói, hắn vẫn luôn cho rằng Tiểu Bạch là vô địch.

“Thực lực của Tiểu Bạch lấy tu vi của kí chủ làm cơ sở, từ cơ sở tăng lên bốn cấp bậc. Với tư cách bảo vệ an toàn cho quán nhỏ, kí chủ mạnh thì Tiểu Bạch mạnh, kí chủ yếu Tiểu Bạch sẽ yếu.”

Hệ thống nghiêm túc giải thích.

Khóe miệng Bộ Phuong giật giật, tu vi hiện tại của hắn là Tam phẩm, Tiểu Bạch chính là Thất phẩm. Vậy chẳng phải chỉ có thể đánh ngang tay với Tiểu Mông Thất phẩm Chiến Thánh hay sao?

“Hệ thống, nếu như Tiểu Bạch đánh không lại người gây chuyện thì làm sao bây giờ?”

Bộ Phuong nói nhỏ ở trong lòng hỏi.

“Xin tức chủ chó lo lắng, Tiểu Bạch không phải là phòng tuyến cuối cùng của quán nhỏ, chẳng qua tức chủ vẫn phải nỗ lực kiếm lấy nguyên tinh, tranh thủ nâng cao tu vi, đem lực chiến đấu của Tiểu Bạch nâng lên Cửu phẩm.”

Hệ thống nói.

“Rầm rầm rầm!”

Tiểu Mông cùng Tiểu Bạch lại lần nữa đánh nhau, cũng là đánh nhau thực sự. Hắn đường đường là đệ nhất cường giả của đế quốc Thanh Phong, thế mà không đối phó nổi một cái khôi lỗi trong quán nhỏ. Chuyện này truyền đi còn không bị người ta cười cho thối mũi.

Ngay lúc hắn chuẩn bị đánh ra một chiến kỹ quyết định thắng bại sau cùng, đột nhiên cảm nhận được một cỗ uy áp đáng sợ.

Cỗ uy áp không nhìn thấy lại không chạm được này trực tiếp ảnh hưởng ở trong lòng hắn. Làm cho thân thể của hắn cứng đờ, chiến kỹ vừa mới ngưng tụ ở trên tay lập tức bị tản đi.

Ngoài cửa, Tiểu Hắc đôi mắt mông lung ngái ngủ ngáp một cái thật lớn. Con chó kia hứng thú liếc nhìn Tiểu Mông.

Cái nhìn này làm cho Tiểu Mông run rẩy, hắn chút xíu nữa thì quên ở ngoài cửa tiệm có một con chó đen thần bí.

- Rất tốt, quán nhỏ này của người quả nhiên có vài phần bản lĩnh, hy vọng hai người có thể chữa trị tốt cho nữ nhi của ta, nếu không... Dù có liều cái mạng này ta cũng muốn để cho người trả giá.

Khí thể trên người Tiểu Mông tản đi, khói mù bao phủ ở trong tiểu điểm lập tức biến mất. Nội tâm Âu Dương Tiểu Nghê cùng Bộ Phương đều thả lỏng một chút.

Uy áp đến cũng nhanh đi cũng nhanh, Tiểu Mông lần nữa ngồi trở về vị trí của mình, mở ra nắp bình Băng Tâm Ngọc Hồ Tửu bắt đầu rót rượu. Mùi rượu thơm ngào ngạt tràn ngập quán nhỏ.

- Thực lực của người gây chuyện rất mạnh, không cách nào lột quần áo cho mọi người xem...

Đôi mắt của Tiểu Bạch vẫn chớp lóe như trước, cuối cùng đối với Bộ Phương nói.

Bộ Phương bình thân vỗ bụng Tiểu Bạch một cái tỏ ý không có việc gì, Tiểu Bạch lần nữa trở lại bên trong phòng bếp.

Tại sao Tiểu Mông lại không ra tay? Trong lòng Bộ Phương lúc này rất nghi ngờ, chẳng lẽ đúng như lời của hệ thống nói là do hậu thủ? Thế nhưng mà hậu thủ là cái gì đây? Bộ Phương đột nhiên cảm thấy có chút hiếu kỳ.

Kế tiếp Tiểu Mông không có gây chuyện, ăn uống hài lòng xong liền thanh toán nguyên tính rồi rời đi.

Thất phẩm Chiến Thánh, đại tài khí thô không thiếu tiền.

Bộ Phương lạnh nhạt nhìn Tiểu Mông rời đi, con chó đen lớn nằm úp sấp ở cửa thờ phò một cái sau đó tiếp tục ngủ.

- Tốt lắm, con sóng lần này rất cường thế.

Bộ Phương thờ một hơi thật dài, trong lòng có chút khẩn trương, hăng may không có làm tốt món cháo gà hầm nhân sâm, không cứu được Tiểu Yên Vũ. Vị đại thúc này có khả năng sẽ cùng hắn liều mạng.

Mang theo cảm giác gấp gáp này, Bộ Phương tiếp tục buôn bán.

Sau khi buôn bán kết thúc đóng lại cửa tiệm, mới bắt đầu lần thứ hai thử nấu cháo gà hầm nhân sâm.

Lần nấu thử này hắn đã nắm giữ bí quyết, cần phải dẫn dắt chân khí tham gia. Chẳng qua đây là lần đầu tiên hắn tiến hành nấu bằng chân khí, cho nên thành công hay thất bại hắn cũng không có cách nào nắm chắc.

Nói tóm lại, công việc này cần kỹ thuật rất cao.

(*) Triền đầu: Chiến đấu lâu dài, liên tục

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Lời nói thật thường mịch lòng!

- Tiểu Mông tướng quân thật sự đi đến Phương Phương tiểu điểm?

Thái tử Cơ Thành Cảnh kinh ngạc nhìn Hứa Sĩ, nghi ngờ hỏi.

Hứa Sĩ khẽ vuốt râu dài, nhếch miệng, gật đầu, hần cũng vô cùng khiếp sợ, thật không ngờ gặp được nhân vật tầm cỡ như Tiểu Mông tướng quân tại một cái quán ăn nhỏ xíu như vậy.

- Ngươi biết hần đến tiểu điểm đó làm gì không?

Thái tử đứng lên, hỏi.

Hứa Sĩ suy tư, khẽ nhú mày, không dám xác định trả lời:

- Có thể do người bị món ăn trong đó hấp dẫn...

Thái tử quay đầu, như cười như không nhìn chằm chằm Hứa Sĩ.

- Ngươi thấy ta tin câu trả lời này vô lý này sao? Tiểu Tướng Quân, Thất phẩm Chiến Thánh, đã sớm đạt đến cảnh giới Ích Cốc, không cần ăn uống, sao có thể vì vài món ăn mà đi đến một cửa tiệm nhỏ nhỏ?

Khóe miệng Hứa Sĩ khẽ giật, hần vẫn tin Tiểu tướng quân đến đó vì mỹ thực, thái tử chưa thưởng thức qua món ăn ở đó nên không biết, nhưng một ngày nào đó, nếu ngài được ăn những mỹ vị ấy, sẽ không nói ra câu như thế đâu.

Hứa Sĩ cảm giác tiểu điểm kia quả thực thần kỳ.

- Vâng, điện hạ nói có lý, lần này tại hạ sẽ điều tra cho rõ.

Hứa sĩ chấp tay nói, không phản bác.

- Đi thôi, ta xem ngươi tựa hồ rất thưởng thức mỹ thực ở cái quán nhỏ kia, chẳng lẽ ăn ngon như vậy?

Thái tử liếc nhìn Hứa Sĩ, hỏi, hần rất rõ ràng hành tung Hứa Sĩ.

- Đúng vậy, thua điện hạ, đặc biệt là canh cá kia... vừa thơm vừa ngon!

Nhân tình Hứa Sĩ sáng rực trả lời, nhớ đến người đối diện là thái tử, nhất thời lao khế nước miếng đang sắp chảy ra khỏi miệng, khẽ cười xin cáo lui.

- Canh Đậu Phụ... Nghe qua tựa hồ không tệ.

Thái tử lẩm bẫm, khẽ nói.

...

Màn đêm buông xuống, ánh trăng như vải mỏng, không gian chìm vào bóng tối.

Phương Phương tiểu điểm, nhà bếp.

Bộ Phương hít sâu một hơi, lấy lồng sắt chứa Huyết Phượng kê từ trong học tủ, tùy ý để nó kêu quát quát không ngừng.

Sau khi nhổ sạch lông, cũng như lấy ra toàn bộ máu huyết, xử lý tốt nội tạng Huyết Phượng kê, Bộ Phương tiếp tục dựa theo phương pháp trên sách, nấu canh Tử Sam Phượng Kê.

Cắt một đường trên thân Tử Sam mập mạp, để dịch Tử Sam chảy vào chén nhỏ, cắt phần thân còn lại thành miếng, xử lý linh dược, nhét vào bụng Huyết Phượng Kê, rót linh khí vào xoong, sau đó xử lý máu Phượng.

Đun cách thủy, đến khi truyền mùi thịt ra ngoài, Bộ Phương mở nắp xoong, hơi nước nóng ầm ập vào mặt, mang theo mùi thịt cùng mùi linh dược, khiến hần thanh khí thần sáng (*), đổ nước Tử Sam vào nồi, đậy nắp lại, bắt đầu bước trọng yếu nhất.

"Hệ thống, nấu bằng chân khí phải thi hành thế nào? Trực tiếp phun chân khí vào nồi?" Bộ Phương nghi ngờ hỏi.

"Phương pháp nấu bằng chân khí: Đầu bếp dẫn chân khí thông qua dụng cụ làm bếp, thẩm thấu tiến nhập vào nguyên liệu, điều này khảo nghiệm năng lực điều khiển chân khí cũng như năng lực nắm giữ hương vị nguyên liệu của đầu bếp."

Dẫn nhập thông qua đồ làm bếp, Bộ Phương sững sờ, ánh mắt rơi vào cái nồi trước mặt, chỉ thấy trên thân nó đang tỏa ra nhiệt khí khủng bố.

"Hệ thống, người chắc chắn chứ? Đưa tay ta đặt lên nồi, không phải bị hâm chín sao?"

Khóe miệng Bộ Phương giật giật.

"Xoong này được đặc chế, khi cảm ứng được chân khí sẽ tự động điều chỉnh nhiệt độ, xin ký chủ chớ lo lắng."

Hệ thống nghiêm túc lên tiếng.

Bộ Phương nửa tin nửa ngờ, giờ tay lên, ánh sáng trên bàn tay hần lưu chuyển, như được che bởi một tầng lụa mỏng.

Tam phẩm Chiến Cuồng có thể phóng chân chân khí ra ngoài, có thể dùng để nấu nướng tiêu chuẩn thấp nhất.

Sắc mặt Bộ Phương nghiêm túc, chậm rãi đặt bàn tay phủ đầy chân khí lên nắp xoong, hơi nóng nhàn nhạt ảm áp từ nắp nồi truyền lại, không phát sinh nóng rát như trong tưởng tượng.

"Thật thần kỳ."

Bộ Phương khẽ a một tiếng, vô cùng kinh ngạc.

Về sau, hần nhắm mắt lại,

Điều động chân khí trong cơ thể, chậm rãi thôi động chân khí, không ngừng xuyên qua cái xoong dùng mảnh truyền vào nguyên liệu nấu ăn đang sôi trào...

Đây là một loại thẩm thấu vô hình, giống như không khí, vô thanh vô tức.

Xuyên thấu qua nồi nấu, Bộ Phương có thể cảm ứng được biến hóa của nguyên liệu nấu ăn trong nồi, chân khí thẩm thấu vào không ngừng hấp thu linh khí, dịch Tử Sam cũng không ngừng thẩm thấu nhanh hơn vào thịt trong gà.

Duy trì động tác như thế đại khái nửa canh giờ, sau đó Bộ Phương chậm rãi thu tay.

Trán hần mồ hôi lấm tấm, chân khí tiêu hao khiến hần có chút uể oải.

Ngồi trên ghế khôi phục một hồi, không sai biệt lắm lại qua nửa canh giờ, Bộ Phương lần nữa tiến hành nấu bằng chân khí, chân khí trong cơ thể dưới sự không chế của hần, dùng mảnh vào nồi nấu, không ngừng làm dịu nguyên liệu.

Nửa canh giờ đã qua, Bộ Phương lần thứ hai thu tay về, thở một hơi thật dài, dùng khăn lau đi mồ hôi trên trán.

Lúc này trong phòng bếp, bất tri bất giác tràn ngập mùi thơm nồng nặc, mùi thơm này bao gồm mùi thịt, linh dược cùng Tử Sam.

So với hôm qua, mùi thơm này càng thêm mê người, nếu như nói, hương khí ngày hôm qua khiến người ta ngao du sông nhỏ, vậy hương vị hôm nay sẽ khiến người khác cảm thấy đang chìm đắm vào đại dương đang dậy sóng.

Bộ Phương nhin không được hít một cái, mùi thơm nồng nặc khiến cả người hần có chút trầm mê, đây là nấu bằng chân khí, mùi vị quả nhiên nồng đậm hơn rất nhiều so với phương pháp nấu thông thường.

Chân khí như một gia vị, gia nhập vào để xúc tiến mùi vị nguyên liệu, làm món ăn càng thêm ngon miệng, đồng thời, linh khí thẩm thấu vào tất cả các bộ phận của món ăn.

Sau khi trả qua hai lần hần, hai lần nấu bằng chân khí trong nửa canh giờ, canh Tử Sam Phương Khê rốt cục cũng hoàn thành, ngửi được mùi này, Bộ Phương có cảm giác vô cùng đói bụng.

Bưng xoong để trên bàn, mở nắp nồi, mùi thơm nồng nặc trực tiếp cuộn trào mảnh liệt ra ngoài, hơi nước nóng hơi khuếch tán, kèm theo hương vị thơm nồng.

Tham lam hít một hơi, ánh mắt Bộ Phương rơi vào trong nồi.

Vừa nhìn, gương mặt cương cứng của hần nhất thời cũng lộ ra thần sắc vui mừng.

"Thành công!"

Huyết Phương Khê an tĩnh nằm trong xoong, thịt gà tựa như trái cây đông lạnh, trong suốt như ngọc, hơi run lên khi nhiệt khí nhao nhao lan tràn, nước canh có mề cam, không giống như hôm qua, chỉ nổi bọt nước, hiển nhiên trong quá trình nấu bằng chân khí, tinh hoa của nguyên liệu hoàn toàn thẩm thấu vào nước canh.

Bộ Phương thêm nhỏ dải, thịt gà tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật mỹ lệ, khiến người ta hận không thể cắn một cái.

"Hệ thống, lần nấu canh Tử Sam Phương Khê này có tính là thành công không?"

Bộ Phụng đặc ý nói với hệ thống, hẳn là thiên tài nhà, chân khí nấu nướng gì đó chả có khó khăn gì.

"Miễn cưỡng đặt tiêu chuẩn, ký chủ thật muốn hệ thống đánh giá canh Tử Sam Phụng Kê lần này?"

Hệ thống nghiêm túc hỏi.

Bộ Phụng hơi sững sờ, không đợi hẳn phản ứng kịp, hệ thống đã mở miệng.

"Ký chủ xử lý Huyết Phụng kê vẫn chưa hoàn chỉnh, da thịt bị hao tổn chút ít, thời điểm cho dịch Tử Sam vào chưa chín muối, thịt Tử Sam không đủ đều và tinh tế, trong quá trình nấu, lực khống chế chân khí quá yếu kém, trình độ chân khí quá thấp, đánh giá tổng thể: một nồi canh Tử Sam Phụng Kê miễn cưỡng hợp cách."

Mặt Bộ Phụng không thay đổi liếc nhìn nồi canh, canh gà vốn đang hoàn mỹ lại biến thành không hoàn mỹ, hương vị cũng giảm bớt.

"Ta nói này, lời hệ thống thật quá đùng chạm lòng tự ái, sẽ không chiếm tình cảm của ký chủ đâu đó!"

Bộ Phụng tức giận, hẳn dự định uống một chén canh gà để bớt đi cục tức này nên đặt hết lực chú ý đến nồi canh trước mặt.

Lần đầu tiên thưởng thức món ăn nấu bằng chân khí, ngấm lại có chút kích động.

(*) Thanh khí thần sáng: tinh táo.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Quá bổ, bổ đến chảy máu mũi

Khí nóng dày đặc bốc lên từ xoong, thịt Huyết Phụng kê như đông lạnh, trong suốt như ngọc, canh gà màu cam trong suốt không gì sánh được, không chứa tạp chất, mùi thơm nồng hậu, dưới ngọn đèn nhân nhật ánh lên quang hoa chiếu sáng Tử Sam Phụng Kê, món ăn như được khảm nạm bảo thạch rực rỡ.

Sắc, hương, vị là ba đặc tính then chốt để đánh giá món ăn có hợp cách hay không, tuy chén canh gà này bị hệ thống phê bình thậm tệ, nhưng chỉ ít khi nhìn qua ba tiêu chuẩn trên nhìn vẫn rất mỹ vị.

Đặc biệt là thịt gà tựa như trái cây đông lạnh, Bộ Phụng thêm nhỏ dãi, nước miếng sớm chảy thành dòng.

Hắn lấy một chén sứ nhỏ, múc ra nửa chén nhỏ canh gà, hương vị tán ra quần quanh chóp mũi Bộ Phụng, khiến hắn nhịn không được, liếm liếm môi.

Súp đặc giống như canh Tử Sam Phụng Kê, cần chú trọng phương pháp ăn, ngay từ đầu, không thể trực tiếp hạ thủ đối với thịt gà trong súp, trước phải uống một hớp nước canh, để mùi vị hoàn toàn bao trùm khoang miệng cùng dạ dày.

Sau khi dạ dày được canh gà ảm áp bao trùm mới ăn đến thịt gà như vậy mới có thể thưởng thức trọn vẹn mùi vị thịt gà, nhắm nháp từng sợi thịt non mềm của nó.

Uống một hớp nhỏ canh gà, canh gà màu cam vừa vào miệng, hương vị đậm đà như một quả lựu đạn được bạo tạc, bao trùm cả miệng hắn, vị giác đều bị chiếm lĩnh, mùi thịt Huyết Phụng, mùi thuốc Tử Sam cùng những hương vị của linh dược khác hòa hợp bùng nổ.

Bộ Phụng cảm giác như mình đang ngao du tại một vườn linh dược, được vị chấp chôn theo gió, mùi thuốc đậm đà phiêu động, một con Huyết Phụng kê đỏ chói, đang vỗ cánh trong bay vườn hoa thuốc.

- Thật ngon!

Bộ Phụng ực một cái uống cạn, khen một câu, sau đó ánh mắt nhìn chăm chăm vào thịt Huyết Phụng.

Hắn xé một cái đùi gà, vì nấu bằng chân khí, da gà co dãn đàn hồi, thời điểm Bộ Phụng kéo đùi gà ra, da gà bị kéo dãn rất xa, kéo dài đến mức gần như trong suốt.

Tuy thịt Huyết Phụng kê có màu máu, nhưng ăn vào miệng không tanh hôi tí nào, còn non mềm hơn so với thịt gà thông thường, không cần tốn sức nhấm nuốt.

Bộ Phuong cầm đùi gà, gặm không ngừng, rất nhanh đã giải quyết sạch sẽ, miệng đầy dầu mỡ.

Đầu khớp xương cũng thấm huyết sắc, tản ra mùi thơm không giống thịt gà.

Lại múc thêm một chén canh gà, Bộ Phuong từ từ thưởng thức, thích ý nằm trên ghế, cảm giác được ăn uống no đủ thật sự quá tuyệt.

Tuy Bộ Phuong rất muốn nuốt hết cả con gà vào bụng, nhưng hần làm không được, bởi vì... bản thân Huyết Phượng kê này là linh thú, linh khí phong phú, hần với được liệu trần quý cùng Thiên La Tử Sam, là thứ đại bổ.

Dù Bộ Phuong có hệ thống hạn chế hạn chế được phần nào, nên có thể ăn nhiều như vậy, nhưng nếu ăn hết toàn bộ, cho dù có hệ thống ức chế chắc hần cũng bị bạo thể mà chết.

Dù như hiện tại, sau khi Bộ Phuong ăn xong, cảm giác toàn thân như có hỏa diễm đang thiêu đốt, hai mắt như muốn phun lửa.

Hít một hơi lãnh khí, Bộ Phuong đứng lên, trên mũi chảy xuôi hai hàng máu.

Quá bổ... Bổ đến nổi chảy máu mũi.

Bộ Phuong vẫn bình thản, vốn muốn mang thịt gà còn dư để lại vào bụng người máy Tiểu Bạch, nhưng ngẫm lại, hần dùng một tay che mũi, một tay cầm lấy cả con gà đã mất hai cái đùi đi tới trước mặt tiểu Hắc.

- Này, bạn Tiểu Hắc thân mến, ăn khuya thôi.

Bộ Phuong buồn bực lên tiếng, sau đó đặt gần một con Huyết Phượng kê trước mặt tiểu Hắc.

Tiểu Hắc đang nằm lim dim đột nhiên mở to mắt, mắt chó lóe ra hào quang lóng lánh.

"A ô!"

Tiểu Hắc vui mừng kêu một tiếng, coi như người tên nhân loại này thức thòi, biết hiếu kính Hắc ca người!

Sau đó, hắc cầu đại ca chúng ta bắt đầu bữa tiệc thịnh soạn của mình.

Bộ Phuong trở lại nhà bếp, lau máu mũi, cảm giác toàn thân tràn ngập tinh lực dùng không hết, chả có một chút buồn ngủ, vì thế hần lấy ra mấy ngàn củ cải trắng, bắt đầu luyện sắt củ cải.

Căn bản không dùng được...

Ngày hôm sau, qua một đêm cắt củ cải, Bộ Phuong vẫn tinh thần phấn chấn, mở cửa tiệm.

Đám người Kim Bàn Tử rất giờ tới dùng cơm.

- Bộ lão bản, ta cảm giác hôm nay người có sát khí rất nặng?

Lão Kim nghi ngờ nhìn Bộ Phuong hỏi.

Bộ Phuong đậm mặt liếc hần một cái, đầu lưỡi hơi liếm môi dưới.

- Có không?

Ta kháo... Kim mập mạp theo bản năng rung mình, kinh ngạc nhìn Bộ Phuong, Bộ lão bản mới liếm môi sao? Hần sao muốn liếm môi chứ?

Sau khi ghi lại thực đơn của đám người, Bộ Phuong trở lại phòng bếp, một đêm chặt củ cải, sát khí có thể không nặng sao...?

Tiểu la ly Âu Dương Tiểu Nghê cũng bắt đầu công việc, hôm nay là ngày cuối cùng trong thời hạn của nàng, làm xong ngày hôm nay, nàng sẽ được giải phóng.

Tuy vậy... lòng nàng vì sao không nở?

Tiểu Nghê ngoeo đầu ngẫm lại.

- Tiểu Nghê, bụng thức ăn.

Nghe tiếng Bộ Phuong gọi, Âu Dương Tiểu Nghê buông tha suy nghĩ vấn đề này.

- Ai, tới đây.

Âu Dương Tiểu Nghê hấp ta hấp tấp chạy đến cửa sổ quen thuộc, bung món ăn vừa mới được làm ra đưa cho khách.

Theo từng thực khách quen thuộc đến rồi lại đi, ngày kinh doanh cuối cùng cũng kết thúc.

Cơ Thành Tuyệt hôm nay cũng tới, hần vẫn ôn hòa nho nhã, không chút bị ảnh hưởng vì lần ám sát kia, lâu rồi không đến, hần phát hiện ra không ít món ăn mới, không khỏi hưng phấn gọi món, sau đó thỏa mãn rời đi.

Tô đại học sĩ hôm nay cũng vội vã đến, hần nghiệm com rang trứng, không gọi những món khác, chỉ một phần com rang trứng.

Tiểu Nhạc vẫn như cũ, tiêu sái mà đến rồi tiêu sái rời đi, chỉ lấy một bầu Băng Tâm Ngọc Hồ Từu, dự định ngày mai lại đến.

- Ai nha, đuổi quá.

Âu Dương Tiểu Nghê một mình ngồi trên ghế thờ đóc, tiểu điểm ngày càng nóng, thực khách ngày càng nhiều, ngày sau đông hơn ngày trước, cũng rất một mình, bất quá, cô nàng rất hài lòng loại cảm giác này.

- Xú lão bản, ta sắp đột phá đến tam phẩm Chiến Cường rồi, đến lúc đó, ta muốn ăn hết tất cả món ăn một lần, đặc biệt Canh Đậu Phụ Đầu Cá!

Âu Dương Tiểu Nghê chớp đôi mắt to, nói với Bộ Phuong.

- Há, được chứ, ta chờ ngươi.

Bộ Phuong cũng kéo một cái ghế qua ngồi xuống, mặt không đổi trả lời.

Hôm nay, cô nàng nói đặc biệt nhiều, miệng nhỏ bô lô ba la nói không ngừng, Bộ Phuong vẫn bình bình đạm đạm, thỉnh thoảng gật đầu oh một tiếng trả lời nàng.

- Xú lão bản, ngươi thật có biện pháp cứu Yên Vũ tỷ tỷ sao? Ta vẫn rất tin tưởng ngươi.

Tâm tình tiểu loli có chút không tốt hỏi.

- Đừng lo lắng, tin tưởng ta, không sai đâu.

Bộ Phuong chém đinh chặt sắt lên tiếng, vỗ vỗ đầu cô bé, gương mặt cương cứng lộ vẻ mỉm cười.

- Xú lão bản, nhìn ngươi cười ngạo vãi ra!

Âu Dương Tiểu Nghê khinh thường liếc nhìn Bộ Phuong.

Main ta cứng người, khôi phục lại vẻ mặt lạnh như tiền.

- Ủm, nghiêm túc thế này nhìn mới suât.

Tiểu la lỵ cười khanh khách, chạy nhanh ra ngoài cửa, rồi khỏi hẻm nhỏ.

- Xú lão bản, ngày mai ta sẽ đến, ngươi nhất định phải cứu được Vũ tỷ tỷ, ta tin tưởng ngươi!

Bộ Phuong nhìn bóng lưng cô bé dần biến mất, trong mắt lóe lên tia nhu hòa, xoa xoa khuôn mặt, xoay người trở lại nhà bếp.

- Ta đẹp trai như vậy, là sao có thể thất bại.

Bộ Phuong lẩm bẩm.

Đối với việc ngày mai chữa trị cho Tiểu Yên Vũ, nhờ có kinh nghiệm nấu canh Từ Sam Phượng Kê, hần tin tưởng mình không sẽ thất bại.

Bởi vì tự tin nên rất thông dong.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Đại hắc cầu đi như mèo

Bộ Phuong ngáp ngáp mở cửa tiểu điểm, một con gió lạnh thổi vào, mang theo những hạt mưa lạnh như băng, lộp độp lộp độp, mưa nhỏ tí tách rơi, như màn che che trời, bao phủ thiên không.

Trở lại nhà bếp tiếp tục công việc thường ngày, luyện xắt củ cải, sau đó luyện lại các món ăn, rồi bung đến trước mặt tiểu Hắc.

- Tiểu Hắc, ăn đi.

Bộ Phương đặt đĩa thức ăn, kêu Tiểu Hắc đi qua, bên ngoài vẫn còn mưa, nhìn trời không tốt lắm.

Tiểu Hắc ngửi thấy mùi com liền đứng dậy, bốn chân diêm dúa lờ lệt như chân mèo, chậm rãi bước vào tiểu điểm... bắt đầu phần ăn sáng của mình.

Bộ Phương vẫn luôn nghĩ hoặc, vì sao một con chó lại đi như mèo thế kia?

Kim Bàn Tử cùng đồng bọn chen người vào tiểu điểm, cười hỏi Bộ Phương, xếp vội ô vẫn còn dính nước.

- Bộ lão bản, buổi sáng tốt lành, cho ta các món ăn giống hôm qua.

Lão Kim ngồi trên bàn, vỗ cảm bào dính nước mưa, nói với Bộ Phương đạo, tội mập mập còn lại cũng bắt đầu gọi tên món ăn.

Bộ Phương gạt đầu, lạnh nhạt đi vào nhà bếp, chỉ chốc lát sau, trong đó phiêu đẳng mùi thơm đậm đà.

Tiến đám Kim Bàn Tử đi, Bộ Phương nghỉ ngơi trong chốc lát, chắc vì trời mưa, nên hôm nay hơi vắng khách.

- Xú lão bản! Cho ta một phần Canh Đậu Phụ Đầu Cá!

Một tiếng quát lớn từ ngoài cửa vang lên, người chưa đến, âm thanh đã tới trước.

Âu Dương hưng phấn chạy vào, ống quần còn dính nước mưa, có chút ướt át, nhưng nàng không thèm để ý.

- Xú lão bản, ta đột phá rồi! Nhanh nấu cho ta một phần Canh Đậu Phụ Đầu Cá nào!

Đôi mắt to của nàng lóe lên vẻ hưng phấn, vẻ mặt mong đợi nhìn Bộ Phương.

Bộ Phương im lặng đánh giá cẩn thận tiểu nha đầu, phát hiện toàn thân nàng có chân khí quán quanh như ẩn như hiện, chân khí phóng ngoại, nhưng vẫn chưa khống chế thành thạo, hiển nhiên vừa mới đột phá.

- Ủ, được, chờ chút!

Bộ Phương thần nhiên lên tiếng, từ từ đi vào nơi nấu ăn quen thuộc.

Âu Dương hí mắt, khuôn mặt khả ái hiện ra ý cười, cả người ghé vào cửa sổ, giương mắt đợi Canh Đậu Phụ Đầu Cá của mình.

Tốc độ Bộ Phương rất nhanh, đối với những món ăn, hần hiện tại đã rất quen thuộc, các bước nấu Canh Đậu Phụ Đầu Cá tuy phiền phức, nhưng hần giờ đã không coi vào đâu.

Canh cá màu trắng sữa tản ra nhiệt khí, thịt cá tươi non cùng đậu hũ trong suốt như ngọc yêu kiều, mềm mại ướt át.

Bộ Phương đặt Canh Đậu Phụ Đầu Cá trước cửa sổ, Âu Dương đã đợi sẵn ở đó, bung đi, hai người phối hợp mười phần ăn ý, nước chảy mây trôi.

Bộ Phương sững sờ, tiểu la lỵ không còn làm phục vụ viên nữa mà?

Liếc mắt một cái, nhìn thấy cô bé đang ngồi trên một cái ghế hài lòng uống canh cá, sau đó thưởng thức thịt cá, gương mặt cương cứng của Bộ Phương hiện ra một nụ cười nhàn nhạt.

Gió thu xào xạc, trời lạnh lạnh, uống một chén Canh Đậu Phụ Đầu Cá nóng hổi, quả thật thoải mái.

Cửa hẻm nhỏ, vài đạo nhân ảnh chậm rãi đi đến, không khí ngọt ngào, trầm trọng.

Mọi người Tiểu gia mang theo Tiểu Yên Vũ hơi thờ mong manh tiến đến, nhưng mỗi người tựa hồ cũng không ôm hy vọng gì, khuôn mặt hiện lên vẻ bi thương.

Tiểu Mông ôm nhi nữ, từng bước kiên cố đi đến Phương Phương tiểu điểm, sắc mặt của hần nghiêm trọng không gì sánh được, ngực y hoàng cung đều hết cách xoay chuyển, hy vọng của hần không thể làm gì khác hơn việc ký thác vào tiểu điểm không rõ lai lịch này.

Bởi vì lo lắng, hần từng hai lần phái người tra xét tiểu điểm, tuy không điều tra ra gì, nhưng chỉ ít... Hần lại sinh ra lòng tin đối với quán ăn nhỏ này.

Bộ Phương không đổi sắc nhìn đoàn người đang nối đuôi nhau tiến vào quán, ý bảo bọn họ ngồi xuống trước.

Khuôn mặt Tiểu Yên Vũ còn trắng hơn giấy, không có một tia huyết sắc, có thể thấy được, sinh mệnh lực của nàng đang trôi nhanh.

Khí tức vô cùng yếu.

- Ngươi đã nói... Có thể cứu tỷ tỷ ta, ta tin ngươi, cho nên hôm nay...!

Tiểu thanh âm tiểu Long trở nên khàn khàn, nhìn chăm chăm Bộ Phụng.

Bộ Phụng gật đầu, lạnh nhạt trả lời:

- Đương nhiên có thể cứu, bất quá nấu thuốc phải cần một khoảng thời gian, các ngươi chờ chút.

- Làm phiền Bộ lão bản.

Tiểu Tiểu Long hít sâu một hơi, chấp tay hướng về phía Bộ Phụng.

Bộ Phụng đi tới phòng bếp, chuẩn bị nấu Canh Tử Sam Phụng Khê.

Tiểu Mông ngồi ngay ngắn một chỗ, khuôn mặt nghiêm túc, khiến người ta nhìn không ra hi vọng ái ố.

Tiến nhập nhà bếp, Bộ Phụng bắt tay vào chuẩn bị.

Dựa theo các bước xử lý tốt Huyết Phụng Khê, nhét linh dược vào bụng gà, về sau bỏ vào xoong, bắt đầu nấu, đợi khi mùi thịt bắt đầu tỏa ra, Bộ Phụng cho Dịch Tử Sam vào.

Hít sâu một hơi, Bộ Phụng thông động chân khí trong cơ thể, đưa bàn tay đặt lên nắp xoong, cảm giác kỳ dị bắt đầu hiện lên, ý niệm của hắn như cùng nguyên liệu nổi lên cùng một chỗ, chân khí không ngừng phun trào, dẫn nấu canh gà.

Trong tiểu điểm, người Tiểu gia chờ đợi có chút gấp gáp, không ngừng đi tới đi lui, mưa bên ngoài, càng ngày càng lớn, tiếng mưa rơi cũng vang vọng không thôi.

- Nôn nóng cái gì, ngồi xuống, an tĩnh đợi cho ta.

Tiểu Mông nhắm mắt, nói với đám người Tiểu đang đang bồn chồn không yên.

- Chuyện này... Tiểu điểm này có đáng tin không? Ngay cả ngự y cũng không có cách, một tiểu lão bản có thể có biện pháp sao?

Tiểu gia quản gia lâm bẩm.

- Ta cũng thấy như vậy, ngay cả ngự y đều bó tay, người này càng không phải y sư, sao có thể cứu được thương thế Tiểu Thư chứ?

Một tỷ nữ của Tiểu Yên Vũ khẽ thờ dài.

Những người khác cũng nhỏ giọng thảo luận không ngừng, đều hoài nghi đối với Bộ Phụng.

- Ôn cái gì! Câm miệng cho ta.

Tiểu Mông đang đang tĩnh tọa, lạnh giọng quát, làm tất cả mọi người câm như hến, thờ cũng không dám thờ mạnh.

Ngay thời điểm này, trong phòng bếp bay ra mùi thơm đậm đà, mùi thơm này bao gồm mùi thịt gà cùng mùi linh dược.

Tất cả mọi người kinh sợ hít mũi, không ngừng ngửi ngửi trong mùi thơm này.

Cơ Thành Tuyết một thân áo bào trắng chậm rãi đi tới, hắn đặt ô ở cửa, nhìn đám người có chút chen lấn, nhất thời kinh ngạc, sau khi vào quán nhìn kỹ, rõ ràng đều là người Tiểu gia.

- Xin chào Tam điện hạ.

Tiểu Mông chấp tay chào Cơ Thành Tuyết.

Khóe miệng Cơ Thành Tuyết khẽ cười, gật đầu đáp lễ, sau khi tìm hiểu mới biết, nguyên lai Tiểu Yên Vũ bị người đã thương, cần Bộ lão bản cứu trị.

- Bộ lão bản còn biết xem bệnh?

Cơ Thành Tuyết kinh ngạc không thôi.

- Ha ha ha! Tiểu điểm này thật sự hẻo lánh nhưng sao có thể qua mắt được Cô vương.

Một tiếng cười to đột nhiên vang lên từ cửa, hai bóng người đang đi tới tiểu điểm.

- Thái tử điện hạ?

Tất cả mọi người Tiểu gia đều trở mắt nhìn, một cái quán ăn nho nhỏ, có thể hấp dẫn hai vị hoàng tử đến đây, có chút khó tin.

- Ui, nguyên lai tam đệ đã ở đây, thật đúng dịp.

Thái tử Cơ Thành Cảnh mỉm cười chấp tay với Tiểu Mông.

- Bộ lão bản đầu?

Hứa sĩ nghi ngờ hỏi.

- Xú lão bản đang chuẩn bị trị liệu cho yên Vũ tỷ tỷ, thời gian buôn bán hôm nay sớm kết thúc rồi.

Âu Dương lên tiếng, nằng nặt không tự chủ trở thành một phục vụ viên.

- Chữa thương?

Thái Tử và Hứa Sĩ nhất thời hiện ra vẻ mặt quái dị, lại đến một quán ăn nhỏ chữa thương? Đùa kiểu gì vậy?

Trong không khí, mùi thịt càng thêm nồng nặc, khiến mọi người bên ngoài không khỏi có cảm giác đói bụng.

Hồi lâu sau, trước cửa bếp xuất hiện một thân ảnh gầy gò, trên tay đang cầm một cái nồi nóng hổi đang bốc khói.

Bộ Phụng lãnh đạm đi ra ngoài, đặt cái nồi lên bàn.

- Đây là món để cứu trị Tiểu Yên Vũ Linh, canh Tử Sam Phụng Kê.

Bộ Phụng nhìn ánh mắt nghi hoặc của mọi người, mặt không thay đổi nói, sau đó mở nắp nồi ra.

Nắp nồi vừa mở, nhiệt khí bay lên, hương khí nồng hậu cuộn cuộn khuếch tán, thịt gà hơi trong suốt rung động, ánh sáng của nước canh màu cam bắn ra bốn phía.

Đôi mắt tất cả mọi người đều co rút lại, sau đó hít một hơi thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Miệng chạm miệng, chúng ta vẫn là hảo tử muội

Mùi này!

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, theo bản năng hít hít mùi hương.

Mùi thịt bao phủ tiểu điểm, thịt gà thơm nức rung động, tản ra mùi thơm nồng, canh gà mang màu sắc như ngọc, ánh sáng lung linh, đẹp không sao tả xiết.

Đôi mắt Tiểu Mông hơi đổi, tinh mang bắn ra bốn phía, chăm chú nhìn chăm chăm thịt gà trong đó, miếng thịt gà đỏ tươi trong nồi đất.

- Hào, linh khí thật nồng nặc!

Tiểu Mông hít một hơi khí lạnh, trong lòng khiếp sợ, lấy cảm giác của thất phẩm Chiến Thánh như hắn, có thể dễ dàng cảm ứng được linh linh khí chứa trong đó, trong canh gà, có khí tức của rất nhiều dược liệu trân quý.

Ngay cả hắn, khi nhìn chén này canh, đều nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, cổ họng theo bản năng động một cái.

- Đây là... Ngũ Phẩm Linh Thú, Huyết Phụng Kê?

thái tử Cơ Thành An liếm môi, nhìn chăm chăm thịt trong nồi canh, trong đầu tinh quang chợt hiện, ngạc nhiên kinh hô.

- Huyết Phụng kê?

Tiểu Mông nghi hoặc nhìn về phía Cơ Thành cảnh.

- Huyết Phượng Kê, một loại Ngũ Phẩm Linh Thú, sinh hoạt trong trung tâm Vạn Hoang, loại gà này có lông và huyết nhục đều một màu đỏ như máu, trong thịt linh khí sung túc, nếu hầm, có thể củng cố nguyên khí hay khôi phục huyết khí, là một loại nguyên liệu nấu ăn vô cùng khó kiếm.

Cơ Thành An nói ra rõ ràng, ánh mắt nhìn Bộ Phụng, mang theo vài phần hỏi thăm.

Bộ Phụng gật đầu, mặt không thay đổi nói:

- Không sai, đây chính là Huyết Phượng kê.
- Tại hạ từng đọc qua những điển tịch trong Hoàng cung, dị thú này chỉ sinh trưởng trong Vạn Hoang.

Cơ Thành An cảm thán, sau đó lắc đầu.

- Đáng tiếc, máu gà này tuy quý trọng nhưng sinh mệnh lực Yên Vũ đang cạn dần, rất khó trị tận gốc.

Bộ Phụng liếc nhìn Cơ Thành An, bĩu môi.

- Ta nấu Huyết Phượng Kê đâu có đơn giản như vậy? Chưa ăn qua đừng nói nhảm.

Cơ Thành An cứng họng, không vui nhìn Bộ Phụng, hẳn chính là thái tử, tên bình dân này lại dám dùng giọng điệu này nói chuyện với mình?

Đám người Cơ Thành Tuyệt đã sớm hiểu rõ tính cách Bộ Phụng, người này không sợ trời không sợ đất, dù cho người là thái tử, cũng đừng hòng lên mặt.

Trong lòng Hứa Sĩ hồi hộp, thái tử Điện Hạ quen thói cao cao tại thượng, không thể chịu được ngôn ngữ vô lễ của Bộ Phụng, không thể để mâu thuẫn hai người trở nên gay gắt, hẳn nhanh chóng đứng ra giảng hòa.

- Bộ lão bản, người đã tự tin như thế, hãy nhanh cho Yên Vũ tiểu thư uống đi.

Hứa sĩ chấp tay, nói.

Tiểu Mông cũng khẽ nhún mày, tiếp lời:

- Tiểu tử, hy vọng canh gà của người hữu dụng, bằng không, người tự biết hậu quả.
- Yên tâm!

Main nhà ta thân nhiên nói.

Hắn trước lấy một cái sứ nhỏ màu xanh, dùng muỗng múc nửa bát canh gà, canh gà này, ánh sáng lung linh, không ngán không nhạt.

- Canh gà có tên gọi canh Tử Sam Phụng Kê, nguyên liệu chủ yếu của nó bao gồm Thiên La Tử Sam cùng Huyết Phụng kê, thêm vào đó mười mấy loại dược liệu quý hiếm, tiến hành hầm bằng chân khí, để tinh túy của Tử Sam thẩm thấu vào súp gà, linh khí đầy đủ, bổ huyết, bổ mệnh.

Bộ Phụng vừa giới thiệu, vừa bưng canh gà đến bên người Tiểu Yên Vũ đang sắc mặt trắng bệch, hơi thở mong manh.

Tiểu Yên Vũ rất đẹp, dù sinh mệnh lực đang trôi qua nghiêm trọng, da thịt nhợt nhạt vẫn khó che đi vẻ tuyệt đại phong hoa, đôi mắt âm đạm càng như hoa khô, khiến người ta thương tiếc.

- Hé miệng ra nào, a.

Bộ Phụng múc một muỗng canh, nói với Tiểu Yên Vũ.

Lông mi Tiểu Yên Vũ thật dài run lên, đôi mắt vô thần liếc nhìn chén canh, đôi môi khô khốc hơi mở, do sinh mệnh lực đang trôi nhanh, khiến nàng cảm thấy khó khăn.

- A... tên gốc này...

Khóe miệng Âu Dương Tiểu Nghi giật giật, lão bản xấu xí này nấu ăn đến phát gốc rồi à, không thấy Yên Vũ tỷ tỷ không có khí lực để há mồm sao?

Bộ Phụng đổ lại muỗng canh vào chén, mặt không đổi nhìn Tiểu Yên Vũ.

- Sao không cho Yên Vũ uống canh gà?

Tiểu Mông nghi ngờ nhìn Bộ Phụng nhưng người khác cũng cảm thấy kỳ quái.

Bộ Phụng liếc bọn họ, thân nhiên nói:

- Đừng vội, để ta nghĩ cách đã.

Lời này ý gì?

Mọi người ngơ ngác, sau đó thấy Bộ Phuong há miệng hớp canh gà.

Ngươi muốn làm gì? Trong lòng mọi người nghi hoặc... Không phải nói phải chi Tiểu Yên Vũ uống canh gà sao, giờ sao hần tự uống rồi?

Bộ Phuong tiến lên một bước, cúi đầu, hướng về phía miệng Tiểu Yên Vũ...

Tiểu Mông trừng mắt, đôi mắt tức giận muốn phun lửa, tiểu tử này muốn làm gì? Muốn ăn đậu hủ nữ nhi bảo bối của hần?

Thời điểm Bộ Phuong chỉ còn cách Tiểu Yên Vũ một tấc, Tiểu Mông nhận không được, kéo hần ra.

- Ngươi rốt cuộc đang làm gì?

Cả người Tiểu Mông tan mát khi tức lạnh lùng, nhìn chăm chú Bộ Phuong.

Mặt hần vẫn không dời nhìn Tiểu Mông, nuốt canh gà trong miệng xuống, mở miệng nói:

- Ta đang dứt nạng uống canh gà, nạng không còn khí lực mở miệng nữa.

Không ngờ ngươi đang suy nghĩ vì nữ nhi của ta... Tiểu Mông cạn lời.

- Ngươi không biết nam nữ thụ thụ bất thân à? Tiểu Nghệ, ngươi qua đây.

Tiểu Mông lạnh lùng trừng Bộ Phuong, vẫy tay về phía Âu Dương Tiểu Nghệ xa xa.

Âu Dương Tiểu Nghệ nhanh chóng chạy tới.

- Ngươi tới cho tiểu Vũ uống canh gà, như... theo như biện pháp của hần vừa nói.

Tiểu Mông nghĩ đến động tác vừa rồi của Bộ Phuong, hừ lạnh một tiếng.

Âu Dương Tiểu Nghệ gật đầu, tiếp nhận chén canh, uống một hớp.

"Umm!"

Canh gà vừa vào miệng, mắt Âu Dương Tiểu Nghệ nhất thời trừng lớn, theo bản năng ực một tiếng, nuốt luôn vào bụng.

Mọi người ghen hống nhìn nạng.

- Ta thay Yên Vũ tỷ tỷ nếm thử mùi vị, ừm, mùi vị rất ngon.

Âu Dương Tiểu Nghệ ngượng ngừng cười cười giải thích, sau đó lại một hớp,

miệng chạm miệng, chúng ta vẫn là hảo tỷ muội.

Canh gà tiến vào trong miệng Tiểu Yên Vũ, chậm rãi theo thanh quản vào dạ dày.

Đôi mắt nạng khẽ động, trong con ngươi thiếu sức sống ấy nhiều thêm một linh động và tức giận.

- Tiếp tục, không được ngừng.

Bộ Phuong thúc giục.

Tiểu loli vì thế lại một hơi canh gà móm vào miệng Tiểu Yên Vũ, liên tục ba bốn lần, trong mắt Tiểu Yên Vũ rốt cục cũng khôi phục một chút tức giận, hơn nữa, nạng có thể tự nuốt canh gà xuống.

- Có hiệu quả!

Nhân tình Tiểu Tiểu Long sáng lên, hưng phấn siết nắm đấm nói.

- Đừng vội, tiếp tục dứt nạng uống canh gà, ít nhất phải một bát.

Bộ Phuong nói với Âu Dương Tiểu Nghệ, ý bảo Âu Dương Tiểu Nghệ tiếp tục.

Sau khi uống xong bát canh thứ hai, Bộ Phuong mới bảo ngừng tiêu la ly dừng động tác, thời khắc này, khuôn mặt cô nàng nhất thời đỏ lên, nhìn qua rất dễ thương.

Lấy tu vi của nàng, dám uống một ngụm canh gà, không chảy máu mũi đã không tệ.

Bộ Phuong lấy một cái đùi gà ra, bắt quả Bộ Phuong không có lấy da, mà dùng đao cắt xuống một khối thịt nhỏ, về sau băm nhuyễn, trộn vào canh gà, sau đó tiếp tục cho Tiểu Yên Vũ uống.

Sau khi ăn theo kiểu đó cho hết một cái đùi gà cộng thêm vài miếng Tử Sâm, sắc mặt Tiểu Yên Vũ dần trở nên hồng nhuận, sinh mệnh lực dần tiêu thất đã đình chỉ, khí huyết cả người trở nên tràn đầy hơn rất nhiều, so với người bình thường còn chưa đủ nhưng hiệu quả này đã tốt rất nhiều.

- Một chén canh gà... đã trị được thương thế ngay cả ngũ y trong cung đều không thể, món... canh gà... này... thật thần kỳ!

Đám người xung quanh vô cùng khiếp sợ, xì xào bàn tán, hoài nghi của bọn họ đối với Bộ Phuong đã hoàn toàn biến mất.

Tiểu Mông cũng có chút khiếp sợ, sau đó, hắn càng cảm thấy hưng phấn.

- Cha... con đói.

Sắc mặt Tiểu Yên Vũ hồng nhuận hơn rất nhiều, tuy vẫn tái nhợt như cũ nhưng có ít nàng đã khôi phục vài phần khí lực, nói với Tiểu Mông.

Thật sự... rất... không ngờ bệnh của Tiểu Yên Vũ nhờ một chén canh gà chữa hết!

Nhân tình thái tử sáng lên, đôi mắt lấp lánh ánh sao, nhìn canh gà chăm chăm, tràn đầy lửa nóng.

Ánh mắt Cơ Thành Tuyết cũng sáng rực nhìn canh gà chăm chăm.

Hai vị hoàng tử đều động tâm với chén canh gà.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Bản thái tử kêu người nấu, người phải nấu

Gió thu hiu quạnh, mưa rơi lất phất.

Trước hẻm nhỏ, một đạo thân ảnh thon dài chậm rãi đi đến, đội nón lá, mặc áo to, lưng đeo một thanh trường kiếm được vài rách bao lại, chậm rãi đi đến tiêu điểm trong hẻm nhỏ.

Hả? Cơ thể thân ảnh run lên, dừng bước, đứng trong hẻm, không nhúc nhích.

Nước mưa rơi xuống, chạm lên vành nón văng tung tóe, từng dòng nước mưa theo chảy theo gốc áo rơi xuống đất.

Mặt Tiểu Nhạc dùng vải che lại, nhìn không rõ biểu tình, không biết tâm tư hắn thế nào, hắn không tiến lên, dừng lại cách tiêu điểm mấy bước chân, chậm rãi lấy trường kiếm sau lưng xuống.

"Ông!"

Bốn phía hẻm nhỏ, đột nhiên vang lên từng tiếng xé gió, giống như âm thanh dây cung xé rách không khí vậy khi được kéo căng.

"Hư hư hư!"

Vô số mũi tên xuất hiện từ bốn phương tám hướng, nhắm thẳng vào vị trí Tiểu Nhạc đang đứng.

"Xoẹt!"

Một tiếng thanh thúy vang lên, vài rách bao bọc trường kiếm trực tiếp vỡ tan, một đạo kiếm mang sáng chói từ thân kiếm phát ra, như một đạo sao băng cắt bầu trời đêm, tạo thành một vòng cung tuyệt mỹ.

Chân khí mệnh môn từ người hắn bạo phát, theo kiếm khí khuếch tán, chém vỡ hết tất cả mũi tên, mảnh vụn của tên kèm theo nước mưa phiêu linh đầy đất.

Kiếm khí tiêu tán, mười mấy đạo nhân ảnh từ sau bức tường đi ra, khí tức mỗi người đều rất cường thịnh, tay cầm đại đao, nhìn chăm chú Tiểu Nhạc.

- Tiểu gia Hồ Vệ... Thực sự hoài niệm.

Âm thanh Tiểu Nhạc khàn khàn phiêu đảng trong gió, hần khẽ cười, sau đó, nước mưa quanh thân hần biến mất trong nháy, như hình thành một khu vực độc lập.

...

Tiểu Mông cường chế kích động trong lòng, tự mình đưa canh gà cho con gái cưng, lúc này, hần mới thở ra một hơi dài, rốt cục buông xuống tảng đá lớn đang đè trong lòng.

- Đa tạ Bộ lão bản!

Tiểu Mông chấp tay hướng về phía Bộ Phuong, trình trọng nói.

Bộ Phuong vẫn điềm đạm gật đầu, ừm, ta nhận cái cúi người này của ngươi.

Đột nhiên, sắc mặt Bộ Phuong của khẽ động, nghe được tiếng đánh nhau ngoài cửa, nghi hoặc nhìn ra phía ngoài nhưng thanh âm này rất nhanh đã biến mất.

Sắc mặt Tiểu Mông của đậm nhiên, hần tự nhiên nghe được tiếng đánh nhau ngoài cửa, dù thế nhưng hần vẫn không đình chỉ động tác, vẫn như cũ, không nhanh không chậm dứt canh gà cho Tiểu Yên Vũ.

- Bộ lão bản, không biết cái này canh gà... có thể nấu cho tại hạ một phần?

Cơ Thành Tuyết tiến lên một bước, cười ôn hòa nói với Bộ Phuong.

Cơ Thành Cảnh thâm ý liếc nhìn em trai, cũng bước ra một bước, có chút kích động nói:

- Bộ lão bản, cho bản thái tử một phần... canh Tử Sam Phượng Kê!

Công hiệu của Tử Sam Phượng Kê không thể nghi ngờ, ngay cả Tiểu Tiểu Vu đã gần như mất mạng đều có thể cứu trở về, công hiệu liệu dưỡng của nó chắc chắn rất mạnh, phụ hoàng tuổi đã già, nếu như có thể uống một chén canh này, thân thể sẽ khỏe hơn rất nhiều, đây là thứ lấy lòng phụ hoàng rất tốt.

Cơ Thành Cảnh thật sự nghĩ như thế, hần mặc dù đã được sắc phong làm thái tử nhưng hần vẫn không dám thả lỏng, Vũ Vương mơ ước vị trí hần đã lâu, hần còn rất hiểu việc lấy lòng phụ Hoàng, hần cảm thụ được nguy cơ.

Nếu hiến chén canh gà này cho phụ hoàng sẽ lấy được lòng người.

Cơ Thành Tuyết chắc cũng có ý như vậy, Cơ Thành Cảnh nhìn tam đệ, cười lạnh một tiếng.

So với Nhị đệ, tam đệ này của mình chả có uy hiếp gì.

- Xin lỗi, canh Tử Sam Phượng Kê là món ăn đặc thù, không bán ra ngoài.

Bộ Phuong lạnh nhạt trả lời.

Canh Tử Sam Phượng Kê này là do hệ thống cho hần dùng để cứu Tiểu Yên Vũ, không nằm trong thực đơn nấu nướng.

- Bộ lão bản, Nguyên Tinh không phải vấn đề... Bản thái tử chỉ hy vọng Bộ lão bản ngươi nấu thêm một phần canh gà.

- Cơ Thành Cảnh nghe đối phương trả lời, hơi nhú mày, không vui nói tiếp.

Cơ Thành Tuyết sau khi nghe Bộ Phuong trả lời xong hần cũng không hỏi lại, bởi vì hần rất hiểu Bộ Phuong, hỏi nữa cũng chỉ có một đáp án.

Bộ Phuong chỉ chỉ thực đơn sau lưng Thái Tử:

- Ngươi nhìn thực đơn phía sau một chút, trên đó không có món ăn này, cho nên... không bán.

- Hừ! Tên quê mùa nhà ngươi không biết biến báo, bản thái tử kêu ngươi nấu, ngươi phải nấu, cần gì nói nhảm nhiều như vậy!

Sắc mặt Cơ Thành Cảnh âm trầm, phát óng tay áo, lạnh lùng quát.

Lời này vừa ra, người chung quanh đều biết thái tử gia đang rất tức giận, con hàng này nổi danh tàn bạo ở Đế Đô ai mà không biết.

Hôm nay, chỉ một lão bản nho nhỏ lại dám chọc giận Thái Tử, lần này thì thảm rồi.

Không ít người bên Tiểu gia đồng tình nhìn Bộ Phuong, âm thầm lắc đầu.

Tiểu Mông và Tiểu Tiểu Long ngược lại, không lưu tâm lắm, Tiểu Mông hấn rất rõ, cái quán ăn nhỏ này đáng sợ cỡ nào, không nói con rồi cơ giới... Chỉ nói đến con chó mực đen thui đang nằm sấp ở cửa kia thôi là tồn tại mà thái tử không thể trêu chọc rồi.

“Tạch tạch tạch.”

Bầu không khí bởi vì thái tử một câu nói, trở nên ngưng trệ nhưng sau đó, trước cửa truyền tới tiếng bước chân rất rõ ràng, hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Một đạo thân ảnh mặt áo to, đội nón lá bước vào trong tiểu điểm.

- Bộ lão bản, ta tới lấy Băng Tâm Ngọc Hồ Tửu đặt trước.

Thanh âm khàn khàn nhàn nhạt vang lên, máu tươi đỏ thẫm theo trường kiếm người này chảy xuống, rơi trên mặt đất.

- Được, chờ một chút.

Bộ Phương gật đầu, mặt không thay đổi trả lời, sau đó xoay người đi tới nhà bếp.

- Đứng lại!

Con người Cơ Thành Cảnh lóe lên vẻ hung ác rồi biến mất, người này dám xem thường mình? Hấn là ai, Đương Triều thái tử gia! Há cho phép người ta khinh nhục?

Quát lớn một tiếng, một tay hấn muốn chụp tới vai Bộ Phương.

Àm! Nhưng lúc đó đã bị Tiểu Mông cản lại, Tiểu Mông nhìn Thái Tử, nói:

- Điện hạ, tốt nhất đừng động thủ trong tiểu điểm này, đây là lời khuyên chân thành của vi thần.

Nói xong, ánh mắt Tiểu Mông chuyển lên người nam tử mới bước vào, sắc mặt biến đàn lại.

- Ngươi còn dám đến!

Tiểu Mông quát to, sát ý tràn ra.

- Phụ thân, đám Hồ Vệ của ngươi rất giống nhau... Đều là phế vật.

Tiểu Nhạc thấy Tiểu Mông lộ sát khí, vẫn bất động như núi, cười khẽ, tháo nón lá xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn.

Tiểu Nhạc?! Liệt Tâm Kiếm Vương, Tiểu Nhạc!

Mọi người trong tiểu điểm hít một hơi khí lạnh, ngay cả thái tử đang bực bội cũng hít thở lại.

Một kiếm giết mẫu thân, trở thành tội nhân cả gia tộc!

- Yên Vũ vì ngươi mà tổn thương, ngươi nên biết, lần này đến đây chỉ có một con đường chết... Ta nghĩ sẽ ngươi sẽ trốn chứ.

Tiểu Mông chậm rãi cất bước, đi tới Tiểu Nhạc, hấn đi rất chậm nhưng mỗi bước đi, khí tức trên người đáng sợ thêm một phần.

Một bước giận dữ, uy áp Thất phẩm Chiến Thánh, bao trùm toàn trường.

- Chết? Phụ thân, ngươi vẫn tự tin trước như thế.

Tiểu Nhạc mỉm cười trả lời, ánh mắt hấn hít lại thành hình trăng lưỡi liềm nhưng ngôn ngữ lại phóng dăng không kiềm chế được.

- Đáng tiếc, hôm nay ngươi không giữ được ta.

Không giữ được? Tiểu Mông dừng bước, khoảng cách giữa hai người chỉ còn một tấc, bốn mắt nhìn nhau.

Khí tức trên người Tiểu Mông trầm trọng, nguy nga như núi, khí tức Tiểu Nhạc sắc bén, như thần phong xé trời.

Hai người va chạm hết sức căng thẳng.

Thời khắc này...

- Đây, rượu Băng Tâm Ngọc Hồ của ngươi.

Một đạo âm thanh nhàn nhạt cắt đứt giăng co của bọn họ.

Mọi người ngạc nhiên nhìn Bộ Phuong đang cầm một vò rượu đi ra từ trong nhà bếp.

Người này... đầu bị lừa đá sao? Không thấy thời điểm này như thế nào à? Lúc này mà còn rượu với mồi, đùa nhau chắc?

Ánh mắt Tiểu Mông và Tiểu Nhạc đều rơi lên người Bộ Phuong.

Mặt Bộ Phuong không thay đổi, thản nhiên tiếp nhận ánh mắt như dao của hai, bừ môi nói:

- Nhắc nhở các người một câu... Muốn đánh lộn nháo sự thì đi ra bên ngoài, bằng không... đừng trách nước biển vì sao lại mặn.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Bánh hào biển

Thái tử ngạc nhiên nhìn Bộ Phuong, đầu người này bị bỏ đá chắc? Lại lời quy củ ra nói chuyện với thất phẩm Chiến Thánh, còn hăm dọa mới ghê chứ, hần có thực lực này và tư cách này sao?

Cơ Thành Cảnh liếc mắt đã nhìn ra tu vi Bộ Phuong, chỉ là tam phẩm Chiến Cuồng, trước mặt thất phẩm Chiến Thánh, ngay cả một con kiến hôi cũng không bằng, không biết lấy dũng khí ở đâu ra mà nói mấy câu đấy?

Cơ Thành Cảnh hai tay ôm ngực, có chút hứng thú, hần đang chờ xem cảnh hai vị cường giả tầng bảy hung hăng dạy dỗ tên ngang ngược trước mắt này.

Ngoại trừ thái tử, không ít người Tiểu gia cũng có ý nghĩ như thế, trong mắt bọn hần, tiểu tử này nhất định là một tên ngu ngốc, một điểm nhân lực cũng không có.

Ánh mắt hai người Tiểu Mông và Tiểu Nhạc lạnh lùng như dao cắt rơi lên người Bộ Phuong, bầu không khí của toàn bộ tiểu điểm lạnh hơn không ít.

Bộ Phuong vẫn như thế, mặt không có biểu tình, một tay cầm Băng Tâm Ngọc Hồ Từu, một tay vương ra vỗ vỗ vào Tiểu Bạch không biết khi nào đã đứng bên cạnh hần, đôi mắt cơ giới của nó lóe ra ánh sáng đỏ chói, rất đáng sợ.

Ánh mắt Tiểu Nhạc và Tiểu Mông khẽ động, không khỏi rơi nhìn chăm chăm Tiểu Bạch, con rối này...

Bầu không khí dần trở nên ngưng trọng, ngay khi tất cả mọi người đang thăm cầu nguyện cho Bộ Phuong, Tiểu Mông lại nhẹ nhàng thở ra một hơi, nghiêng đầu qua chỗ khác, đi ra ngoài tiểu điểm.

- Ngày hôm nay, nể mặt Bộ lão bản, người đi theo ta, chúng ta ra ngoài giải quyết.

Khóe miệng Tiểu Nhạc hơi vênh, thần tình trở nên lười biếng.

- Người kêu ta ra ngoài, ta phải đi à? Chẳng phải rất mất mặt sao?

Tiểu Nhạc đi tới tiếp nhận vò rượu trong tay Bộ Phuong.

Tiểu Mông dừng lại, quay đầu lại nhìn, giờ tay lên, một cổ chân khí từ tay hần xuất ra hóa thành một sợi dây, quấn chặt vò rượu trong tay Tiểu Nhạc, khẽ kéo một cái.

Tiểu Nhạc hừ lạnh, khí tức trên người biến đổi, một cỗ năng lượng cuồng bạo tuôn ra, quấn chặt lấy bình rượu, chân khí đáng sợ va chạm với nhau.

- Ta nói rồi, muốn gây chuyện... Đi ra ngoài.

Thấy hai người vẫn còn muốn đánh nhau, Bộ Phuong lạnh giọng quát.

Hai người Tiểu Nhạc hừ một tiếng, lao nhanh ra khỏi tiểu điểm, xuất hiện trong hẻm nhỏ.

Thật đáng sợ! Hai người vừa đi, bầu không khí trong tiểu điểm nhất thời được buông lỏng, mọi người đều thở phào, khuôn mặt kinh khủng.

Cơ Thành Cảnh ngây ngốc nhìn Bộ Phuong, Tiểu Nhạc và Tiểu Mông lại theo lời tên này ra khỏi quán ăn đánh nhau... Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hần.

- Hấn... Hấn dựa vào cái gì?

Cơ Thành cảnh thử một hơi thật dài, cau mày hỏi.

Hứa sĩ cũng thử dài, thái tử điện hạ không biết tiểu điểm này đáng sợ, căn bản không rõ sự khủng bố của con rối kia.

Những người khác đang nhìn Bộ Phương giống như yêu quái, lão bản này thật có thể khiến Thất phẩm Chiến Thánh thỏa hiệp.

- Nhìn cái gì, thời gian buôn bán của quá hôm nay đã kết thúc, hiện tại xin mời rời khỏi.

Bộ Phương cũng chẳng thèm quan tâm ánh mắt của bọn chúng, sắc mặt không đổi, hạ lệnh trực khách.

- Bộ lão bản, bốn thái tử...

- Ta nói... món ăn này không bán, người nếu muốn ăn, có thể cung cấp nguyên liệu cùng được liệu rồi tính.

Bộ Phương không đợi thái tử nói hết, trực tiếp cắt đứt.

Tuy lời bị cắt đứt khiến hấn có chút tức giận, nhưng khi nghe Bộ Phương nói như thế, nhãn tình hấn liền sáng lên, cung cấp nguyên liệu nấu ăn, đối phương có thể xuất thủ sao?

Không chỉ có Cơ Thành Cảnh, mà đôi mắt Cơ Thành Tuyết cùng đám người xung quanh cũng sáng ngời.

- Được, vậy bốn thái tử cáo từ trước.

Sau khi được Bộ Phương xác định, Cơ Thành Cảnh hoan hỉ, xoay người mang theo tùy tùng ly khai tiểu điểm, hấn vội vàng đi xem hai tên vừa mới chạy ra khỏi tiểu điểm đánh nhau.

Những người khác cũng đều cáo từ, Tiểu Nhạc đánh với Tiểu Mông, một trận chiến vài chục năm mới gặp một lần nha.

Không thể bỏ qua.

Tiểu Tiểu Long ra lệnh cho người mang Tiểu Yên Vũ đi, cũng cáo từ Bộ Phương.

Chỉ trong nháy mắt, trong tiểu điểm chỉ còn lại hai người, lần nữa trở về với vẻ hui quanh vốn có.

- Xú lão bản, ta cũng về đây, ngày mai ta tới nữa.

Tiểu la ly Ấu Dương Tiểu Nghệ híp mắt nhìn Bộ Phương, xú lão bản này quả nhiên không lừa nàng, hấn thực sự cứu được Vũ tỷ tỷ.

Bộ Phương không để ý đến nàng, xoay người đi vào nhà bếp, cô nàng thè lưỡi làm trò, sau đó cũng rời đi.

Một đêm này Đế Đô được định trước đã không yên tĩnh.

Liệt Tâm Kiếm Vương hiện thân, xảy ra một trận quyết chiến với Tiểu đại tướng quân.

Theo người chứng kiến thuật lại, hai vị cường giả tựa hồ vì tranh đoạt một vò rượu mà tranh đấu không ngớt, từ Thành Đông giết đến Thành Tây, lại từ Thành Tây đánh ngược về thành Đông, chỉ vì tranh đoạt một vò rượu.

Tiểu Mông đại tướng quân, chiến lực cái thế, Liệt Tâm Kiếm Vương một kiếm xé trời, đại chiến của hai người kinh thiên động địa, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Một trận chiến này, đã bức các cường giả đang ẩn nấp tại Đế Đô hiện thân, trong lúc nhất thời, trong các con hẻm nhỏ, đều bạo phát chiến đấu, quy mô không đồng nhất, vô số chân khí bắn ra như pháo hoa, chiếu sáng cả một vùng.

Bất quá, hết thảy chuyện này đều không chút quan hệ với Bộ Phương.

Sau khi đóng cửa tiệm, Bộ Phương đi tới phòng bếp, mặc kệ bên ngoài náo loạn thế nào, trong tiểu điểm vẫn luôn an tĩnh như thế, điều hấn cần làm hiện giờ chính là thí nghiệm món ăn mới.

"Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ phụ: Học được phương pháp nấu Com Linh Dược, canh Tử Sam Phương Kê, cứu được tính mạng mỹ nữ, hiện tại tuyên bố phần thưởng."

"Phần thưởng đã giao, thỉnh ký chủ kiểm tra và nhận."

Thanh âm nghiêm túc của hệ thống vang lên trong đầu Bộ Phương, Bộ Phương mắt nhất thời sáng ngời, tâm thần lắng đọng.

"Phần thưởng: biết được bí pháp làm bánh hàu biển."

Bánh hàu biển, cái tên giống như một món ăn vặt, Bộ Phuong thăm nghĩ.

Mình bận bịu nửa ngày, chỉ thu được một cái phần thưởng như vậy... Bộ Phuong ca thán.

"Bánh hàu biển, món ăn vặt đặc sắc, dùng nước gạo, củ cải sắt sợi, hàu biển, hành thái, thịt, cùng các loại nguyên liệu cấu thành, trải qua thủ đoạn rán đặc biệt trở thành một món ăn vặt đặc sắc, mùi vị tươi ngon thơm miệng, sau khi vào miệng, mùi thơm nồng vờn quanh, khiến người ta lưu luyến."

Bộ Phuong chưa từng nấu qua món này, đối với món ăn mới này hẳn cũng cảm thấy hết sức hứng thú.

Vì vậy, thời điểm bên ngoài xảy ra chiến đấu kịch liệt, Bộ Phuong đang tràn đầy chờ mong chuẩn bị thí nghiệm món ăn mới trong bếp.

Nguyên liệu nấu bánh hàu biển đã được hệ thống chuẩn bị xong, đựng trong một bát lớn, Bộ Phuong lấy từ đó một cây củ cải trắng béo mập, củ cải trắng này có chất lượng vượt rất nhiều nếu so với củ cải mà Bộ Phuong dùng để luyện đao.

Cầm trên tay, có thể cảm thấy linh khí bốc ra nồng nặc từ thân của nó.

Thái củ cải củ không phải chuyện gì khó đối với Bộ Phuong, hẳn nhanh chóng cắt củ cải trắng trong veo như nước này thành thành sợi, để một bên, sau đó lấy một khối thịt nhỏ, băm nhuyễn để vào chén nhỏ, cắt nhỏ đám gia vị, rồi rửa sạch hàu biển.

Hàu biển này cũng không phải loại bình thường, theo hệ thống nói, những con hàu này là những hàu biển cực phẩm lấy từ vùng duyên hải Nam Hoang, ẩn chứa linh khí phong phú, là nguyên liệu nấu ăn tuyệt hảo.

Sau khi chuẩn bị xong phối liệu, Bộ Phuong bắt đầu chuẩn bị nước gạo, gạo này cần phải xử lý cẩn thận, không thể quá loãng cũng không có thể quá đặc.

Nước gạo quá loãng để hương vị của hàu thoát ra ngoài, mà nước gạo quá đặc sẽ làm hàu quá cứng, ảnh hưởng đến hương vị.

Lấy gạo để vào trong bát, Bộ Phuong thả lỏng gân cốt, dự định tự mình vò nước gạo.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đám bàn tử ăn bánh hàu biển trên phố

Gạo này đương nhiên cũng do hệ thống cung cấp, mỗi một hạt đều tròn vo như những viên trân châu, linh khí phong phú.

Múc một muỗng gạo cho vào cối đá, thêm một muỗng đậu, thêm vào một ít nước trong, Bộ Phuong bắt đầu thôi động chày đá trong tay, mà cối đá này tương đối nguyên thủy, mặt ngoài hơi trơn một chút.

Nhẹ nhàng nghiền nát một hồi, rất nhanh sẽ có nước gạo đậm đặc chảy ra, chảy xuống chén sứ màu xanh được Bộ Phuong đặt phía dưới.

Lấy được đủ nước gạo, Bộ Phuong dọn dẹp sạch sẽ đóng bừa bột trước mắt, chuẩn bị một cái nồi, đổ vào một chút dầu, châm lửa đun nóng, đợi dầu sôi lên.

Đồ dùng tách Hàu có hình dạng đặc thù, không có hình nửa cung tròn như thông thường, mà có vẻ hơi bẹp.

Trước hết, ép dẹp thịt băm xuống, sau đó đổ lên một tầng nước gạo, sau đó để sợi củ cải và hành thái trải lên nước, hai tầng chi phối, còn ở giữa cho thêm thịt vào, phía trên nhất để lên một con hàu biển mập ú, đồng thời đổ thêm một tầng nước gạo, gói tất cả lại, tạo thành một cái bánh hình bán cầu.

Dầu trong nồi đã đủ độ nóng, để bánh vừa mới gói vào, nhất thời, dầu mỡ trong chảo vẩy ra, bọt biển vàng nhạt lấy nước gạo làm trung tâm không ngừng phun ra.

Vì trong thời gian rán, không thể đảo bánh trong nồi, không thể có động tác khác, sẽ là khảo nghiệm vô cùng gian nan với việc nắm giữ hỏa hâu và canh chuẩn thời gian của đầu bếp, quá lâu hoặc quá non đều sẽ ảnh hưởng đến hương vị.

Sau khi phối liệu bên ngoài đều chuyển sang màu vàng, Bộ Phuong nhanh chóng lấy bánh ra khỏi nồi, để trên lưới sắt đã chuẩn bị sẵn để lọc dầu.

Sau khi dầu mỡ được lọc, một cái bánh hàu biển đã được hoàn thành.

Da bánh vàng tươi bao bọc phối liệu bên trong, vì nước gạo không quá đặc, vẫn có thể thấy rõ ràng hàu biển trong đó, mùi bánh rán thơm nồng tỏa ra, hương vị vô cùng đặc biệt.

Thời điểm nghiền nát nước gạo, có cho đậu hòa vào trong đó, mùi vị đặc biệt nồng đậm, đồng thời, vì nước dầu cực nóng bao bọc cả bánh, những phối liệu chín đều, mùi thịt, hành hương, củ cải các loại hương vị hòa quyện vào nhau, quan trọng nhất là có phong vị biển cả của hàu biển, tất cả điều đó tạo nên một hương vị đặc biệt, quán chớp mắt người khác, du dương không tán.

Bộ Phuong thêm nhỏ rãi nhìn bánh hàu biển trước mặt, thời điểm dầu vừa mới ráo hết, hắn nhanh chóng cầm cái bánh đang nóng phồng tay, không kịp chờ đợi cắn một cái.

“Cộp...”

Vị xốp giòn, vào miệng thơm nồng, nước cái trắng sệt trong nháy mắt chảy vào miệng, bọc khoang miệng lại, hương vị như xông thẳng tâm trí, khiến tất cả lỗ chân lông đều mở ra.

Giòn, thơm, ngon! Chỉ có ba từ này có thể hình dung bánh hàu biển này, cắn cái đầu, sẽ không nhịn không được cắn phát thứ hai, một cắn này, Bộ Phuong ăn được thân bánh, mùi thịt bắn ra trong nháy mắt, mang theo nhiệt khí, xông thẳng vào tâm linh.

Cắn thứ ba, Bộ Phuong ăn được hàu biển sung mãn, vì được bọc trong nước gạo, vẫn chưa bị dầu thấm vào, vẫn bảo trì độ tươi ngon của hải sản, kèm theo mùi cái trắng cùng thịt lạc, quả thực rất ngon, như muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi.

Mùi vị bánh hàu biển này... ngon ngoài ý liệu!

Bộ Phuong nhịn không được ăn hết cái bánh, lấy hết dầu dùng chiên bánh ra đồ đi.

Dầu đã dùng chiên bánh không thể dùng lại.

Thời gian ăn bánh hàu biển này nếu quá lâu, cộng với việc hơi nước làm mềm lớp da bánh, mất đi sự xốp giòn, ảnh hưởng đến mùi vị.

Ăn xong ba cái bánh, Bộ Phuong vẫn chưa thỏa mãn, trong miệng toàn là mùi hàu biển, khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Thu thập xong phòng bếp, Bộ Phuong trở về phòng ngủ, dưới tình huống bình thường, hắn vẫn theo thói quen bảo trì giấc ngủ.

Ngày thứ hai, khi trời vừa sáng, bình minh vừa đến.

Hôm nay Bộ Phuong nướng thêm một lát, rồi giường hơi trễ, nhưng cũng không có gì đáng ngại.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Bộ Phuong mở cửa tiệm, ngoài cửa, có không ít người xếp hàng, đội quân Kim Bàn Tử đã sớm đứng đó.

- Ai nha, Bộ lão bản, hôm nay người dậy muộn nha.

Lão Kim oán giận một câu, trên mặt vẫn rất mừng rỡ, hiện tại, mỗi sáng sớm đến chỗ Bộ Phuong ăn một bữa đã trở thành thói quen của hắn, theo hắn thấy "Có thể mỗi ngày ăn được một lần đồ Bộ lão bản nấu là một sự hạnh phúc".

- Ủm, tôi qua thử món ăn mới, nên đi ngủ hơi trễ.

Bộ Phuong mặt không đỏ tim không nhanh nói.

- Có món ăn mới?

Kim Bàn Tử nghe xong hưng phấn, quay đầu qua nhìn thực đơn trên tường, quả nhiên nhiều một món ăn.

- Bánh hàu biển, một phần hai cái, hai viên Ngũ Nguyên tinh.

Bánh hàu biển? Chưa từng nghe qua cái tên này, Kim Bàn Tử dò người, nghe qua tựa hồ rất ngon nha.

- Lão bản, ta lấy một phần bánh mới này của người.

Kim Bàn Tử sáng khoái kêu món, hắn là thổ hào, không thiếu tiền.

- Người có thể gọi những món khác trước, sau khi ra về thì mang theo bánh hàu biển, vừa đi vừa ăn.

Bộ Phuong nhắc nhở.

Kim Bàn Tử nhất thời bưng tỉnh đại ngộ, gật đầu, sau đó gọi những món khác.

Sau khi ghi lại các món được gọi, Bộ Phuong xoay người đi vào nhà bếp, bắt tay vào làm thức ăn.

Âu Dương Tiểu Nghệ sôi nổi chạy đến, tuy nàng không cần đến đây làm phục vụ, nhưng cô bé vẫn theo thói quen, mỗi ngày đến đây trợ giúp.

Bộ Phuong lần này cũng không cự tuyệt, cho nàng muốn làm gì thì làm.

- Tiểu Nghệ, hôm nay không phải Âu Dương gia có chuyện trọng đại sao? Ngươi còn có tâm trạng đến giúp Bộ lão bản à?

Trong thời gian đợi thức ăn, Kim Bàn Tử có chút buồn chán, nói chuyện phiếm với u Dương Tiểu Nghệ.

- Ôi chào? Có đại sự gì?

Âu Dương Tiểu Nghệ bắt ngờ hỏi lại.

Kim Bàn Tử tiếp tục nói:

- Chuyện lớn nha, đã sớm truyền khắp kinh thành, hôm qua, bệ hạ lệnh cho Tiểu Mông đại tướng quân và Âu Dương tướng quân tiến hành xử quyết hết đám cường giả trong các tông môn đó.

- Không phải sao? Có người nói, đám Điện Chủ Tang Hồn Điện đều là những cường giả Lục phẩm Chiến Hoàng... Hôm nay cứ nhiên cùng nhau bị xử quyết, tin tức khiến toàn bộ đế quốc khiếp sợ, bệ hạ đang muốn hạ thủ, kinh sợ những tông môn tự cho mình thanh cao đó.

- Ha, lão Kim, ta cho ngươi biết, lần hành hình này sợ rằng không thuận lợi đâu, hôm qua không phải phát sinh đại chiến giữa Tiểu đại tướng quân và Liệt Tâm Kiếm Vương sao? Ngươi đoán xem? Liệt Tâm Kiếm Vương vẫn chạy thoát đấy thôi!

- Ngoại trừ Thiên Cơ tông thần bí, cao thủ Cửu Đại Tông Môn còn lại đều tề tụ tại Đế Đô, muốn ngăn cản cuộc hành quyết hôm nay, hôm nay, sợ rằng Đế Đô sẽ bạo phát hỗn chiến kinh thế! Ngươi không thấy, thủ vệ hôm nay nhiều hơn mấy lần so với thường ngày sao?

...

Âu Dương Tiểu Nghệ nghe mọi người nói chuyện phiếm, trong lòng có chút không yên, theo lời bọn họ nói, phụ thân và các ca ca chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm?

- Tiểu Nghệ, bụng thức ăn.

Thanh âm Bộ Phương nhàn nhạt từ phòng bếp truyền ra, cắt đứt tâm tư cô bé.

Đám người Kim Bàn Tử sau cơm nước no nê, Bộ Phương cũng bắt đầu chiên bánh hàu biển.

Năm sáu tên, mỗi tên hai cái bánh, vậy là mười mấy cái, bọn họ phải đợi một chút mới có được.

- Đây là bánh hàu biển sao? Thơm quá!

Kim Bàn Tử xem bánh được gói bằng lá trúc trong tay, nuốt nước miếng một cái, bánh hàu biển màu vàng kim, tản ra thơm nồng, khẩu vị câu dẫn người khác.

Mỗi người xách về hai cái bánh, rời khỏi Phương Phương tiểu điểm.

- Lão Kim, giờ chúng ta đi pháp trường xem một chút đi? Xử quyết sáu vị Chiến Hoàng cường giả, việc trọng đại bức này, sao có thể bỏ qua!

Có người lên tiếng đề nghị, mọi người nhất thời đồng ý.

Một đám mập mạp tay cầm bánh hàu biển, hùng hổ đi tới pháp trường, dự định vừa đi vừa ăn, trở thành chiêu bài quảng cáo di động trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Một cái bánh bao dẫn đến hỗn loạn

Bên ngoài tường bao quanh hoàng cung, trước cửa vào cung đình cao ngất.

Hàng người dài đằng đằng nói đuổi nhau xếp hàng, bọn họ đều là danh sĩ có tiếng ở trong đế đô. Mỗi người đều mang theo tùy tùng của mình, chờ đợi tiến vào bên trong hoàng cung.

Trước cửa vào cung đình có mấy vị lính gác đang canh giữ. Mỗi một vị tiến vào bên trong đều phải trải thẩm tra.

Lần này hoàng đế bệ hạ ra lệnh xử trảm phạm nhân của Tang Hồn Điện. Dẫn đến sự chú ý của mọi người, tạo nên một phen sóng to gió lớn ở đế đô. Không chỉ là chúng quan lại triều đình không ngờ đến, ngay cả cao thủ bên ngoài cũng có chút phản ứng không kịp.

Đám người Kim mập mạp dồn dập mà đến, bọn họ không phải là mệnh quan triều đình cho nên không có quyền hạn đi vào bằng cửa sau. Không thể làm gì khác hơn là an ổn xếp hàng.

Chẳng qua là vận may của bọn hắn rất tốt, hàng ngũ mà bọn hắn vừa đứng lại là đợt thứ nhất được cho vào. Kim mập mạp tay cầm Hải Lệ Bao theo dòng người hướng về Thiên Huyền Môn.

Quảng trường Thiên Huyền Môn là do hoàng cung chuyên môn xây dựng, nó có diện tích bao la. Rất nhiều nghi thức cùng sự kiện lớn đều sẽ cử hành ở đây, ví dụ như một vài nghi thức cúng tế hoàng thất ... v.v

Mà bầu không khí ngày hôm nay ở Thiên Huyền Môn vô cùng xơ xác tiêu điều. Một tòa hành hình được đặt ngay chính giữa, vây xung quanh là một đám lính canh gác có nhiệm vụ ngăn chặn những người tò mò đi vào xem.

Trước đài hành hình đặt một cái bàn gỗ cùng hai cái ghế dựa. Tiểu Mông mặc một thân áo giáp ngồi ở trên ghế, áo khoác hồng bào bay theo chiều gió như là ngọn sóng máu tươi lăn lộn.

Âu Dương Tung Hoành cũng mặc trên người áo giáp, tóc dài được một dây nhung màu đen buộc lại. Trên trán mái tóc tung bay theo chiều gió, ánh mắt nghiêm túc, sắc mặt lạnh lùng.

Hai người như là pho tượng ngồi ở trên ghế, mặc cho gió thu thổi, nét mặt vẫn như cũ trang nghiêm.

Âu Dương Tung Hoành đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời một cái. Tầng mây được gió thu thổi chậm rãi chuyển động, nhưng lại không hề che khuất ánh nắng mặt trời chói chan.

- Đến giờ, mang phạm nhân vào pháp trường.

Nét mặt Âu Dương Tung Hoành nghiêm túc, âm thanh lạnh lùng vang dội toàn bộ Thiên Huyền Môn, làm cho những người đến xem đang huyền não lập tức im lặng, chăm chú nhìn về phía đài hành hình.

Tiếng xiềng xích va chạm vang lên. Phương xa, lịch gác dẫn theo sáu vị tóc tai bù xù, trên người mặc quần áo tù tã tàn tạ mà đến. Tay chân bọn họ đều được quấn quanh bởi xiềng xích lạnh giá.

...

Kim mập mạp gỡ ra gói lá trúc, bánh bao hải sản vàng óng lộ ra bên ngoài. Mùi thơm nồng đậm bay theo chiều gió, phát tán ra xung quanh, dẫn đến mọi người vây xem đều đột nhiên nháy mắt.

Kim mập mạp ngửi một cái thật say mê, nhếch môi, cục thịt mỡ trên mặt bởi vì quá phấn khích mà hơi run run.

- Sản phẩm của ông chủ Bộ, tất nhiên là tinh phẩm trong tinh phẩm. Cái bánh bao hải sản này thơm như vậy, có lẽ mùi vị sẽ rất ngon.

Kim mập mạp nói thầm ở trong lòng một câu, sau đó há miệng cắn một cái.

Ken két!

Âm thanh trong trẻo vang lên, con người Kim mập mạp bỗng nhiên trừng lớn sau khi cắn phải một miếng xốp giòn. Đây chính là củ cải được xắt thành từng sợi nhỏ hòa quyện cùng với nước sốt tràn vào trong miệng. Nhất thời khó mà miêu tả được mùi thơm bao trùm trong khoang miệng hẳn lúc này, thậm chí mùi thơm này còn từ trong lỗ mũi hắn tỏa ra.

- Ô! Trời ơi! Ăn ngon quá đi!

Kim mập mạp thật sự đã chìm đắm rồi, hắn lại cắn tiếp một cái, lần cắn này hắn cắn ra thịt, hương vị đột nhiên tăng lên một cấp độ mới.

Ừc!

Có lẽ ngay cả Kim mập mạp cũng không ngờ tới, lần cắn thứ hai của hắn trực tiếp làm cho mùi thơm nồng đậm của bánh bao hải sản khuếch tán ra xa.

Lúc này đám quân mập mạp cũng không nhìn được, tất cả đều giành lấy bánh bao hải sản ngoạn ăn tới tấp. Lập tức có liên tiếp tiếng “xoạt xoạt” vang lên, bao phủ một góc ở Thiên Huyền Môn.

Mùi thơm tỏa ra có lẽ không đủ nồng đậm, nhưng đồng thời hơn mười mùi thơm phát tán dưới sự thúc đẩy của gió thu. Cái này có thể hóa thành một trận sóng, mãnh liệt quét ngang mọi người.

Mùi thơm của bánh bao hải sản chính là một quả bom hương vị. Hơn mười quả bom đồng thời nổ tung lập tức làm toàn bộ Thiên Huyền Môn đều sôi sùng sục.

- Má ơi! Mùi này... Ai lại tại pháp trường phóng độc?

- Thơm quá! Thật sự rất thơm! Tại sao lại có thể thơm như vậy!

- Thật là không có nhân tính! Nơi như thế này lại có món ăn ngon sao? Ta chỉ muốn nói... Cho ta tới một phần!

...

Thiên Huyền Môn hoàn toàn sôi trào, tất cả mọi người đều không ngừng tìm kiếm vị trí hương thơm phát ra. Bọn họ chưa bao giờ ngửi qua mùi thơm như vậy.

Bọn lính gác vội vàng tăng thêm cường độ canh phòng. Chẳng qua là khi ngửi thấy mùi thơm này bọn họ cũng không nhìn được nuốt nước miếng. Mùi thơm này giống như có một loại ma lực trong chớp mắt xâm nhập vào trong xương tủy bọn họ.

Kim mập mập lại cắn một cái bánh bao hải sản, lập tức ăn vào con hàu béo ngậy. Cả người say mê, mùi thơm phun trào.

- Ngươi cắt ngay cho ta! Đừng có mà ở trước mặt ta ăn...

Chỉ thấy một thanh âm trầm thấp vang lên ở bên tai Kim mập mập, cái âm thanh lạnh lùng kia giống như từ Cửu U phát ra.

Kim mập mập cũng sờ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy được một nam tử thấp bé xấu xí. Người đàn ông kia đang nuốt nước bọt, ánh mắt giống như hàn đao chăm chú nhìn hắn.

- Ngươi là ai, ta ăn đồ ăn có làm phiền đến ngươi à? Ta ăn đây, ngươi làm gì được ta?

Kim mập mập cắn một cái bánh bao hải sản, khịt mũi nói.

Nam tử xấu xí này bộ dạng hung ton liếc mắt nhìn chòng chọc vào Kim mập mập. Đột nhiên siết chặt nắm đấm, giương như muốn nện thẳng vào bản mặt muốn ăn đòn của Kim mập mập.

Chẳng qua là nam tử này nghĩ đến kế hoạch lát nữa của tông môn, kìm nén lại lửa giận ở trong lòng. Lạnh lùng liếc mắt nhìn Kim mập mập nói:

- Mập mập chết tiệt, ngươi cứ chờ đó cho ta!

- Á! Ngươi còn uy hiếp ta, Kim gia gia hôm nay ăn ở trước mặt ngươi đây, có giỏi thì cắn ta đi!

Kim mập mập tỏ ra kinh ngạc một cái, tiếp tục đem phần còn lại của bánh bao nuốt vào, sau đó lấy ra cái thứ hai lắc lư ở trước mặt người đàn ông kia.

Ngươi đàn ông kia hít một hơi thật sâu, gân xanh trong nắm đấm đều hiện ra.

Lúc này trên pháp trường sáu vị phạm nhân đã toàn bộ quỳ gối, đầu cúi thấp xuống. Bên cạnh mỗi người phạm nhân là một vị đao phủ đầu quấn khăn vải màu máu. Mặt mũi bọn họ thô lỗ, hơi thở mạnh mẽ, tất cả đều đạt đến cảnh giới Tứ phẩm Chiến Linh.

Đám người xung quanh lại lần nữa trở nên yên tĩnh lại, bởi vì nhiệt độ lúc này ở Thiên Huyền Môn trong tích tắc trở nên lạnh hơn rất nhiều. Nháy mắt sau đó sát khí từ pháp trường bùng nổ.

Tiểu Mông ngừng đầu nhìn trời, sau đó vung tay, lập tức một khối lệnh bài làm bằng sắt màu đen bên trên có khắc chữ “chém” bay lên.

Ngay lúc hắn chuẩn bị đem lệnh bài chữ chém ném xuống, tâm thần* hắn khẽ động nghi ngờ nhìn về một hướng.

- Mập mập chết tiệt! A a! Ta muốn làm thịt ngươi!

Chỉ thấy một tiếng rống phần nộ tan nát cõi lòng vang lên, sau đó một đạo chân khí đáng sợ từ vị trí kia nổ ra.

- Hà! Chân khí luyện hồn của Hồn Tông?

Đôi mắt Tiểu Mông hí lại một cái, tức khắc lóe lên tinh mang, nói khẽ.

Theo đạo chân khí này phát ra, ở bên trong những người vây xem xung quanh quảng trường Thiên Huyền Môn. Từng đạo chân khí phóng lên cao, mang theo tiếng quát lớn.

Những chân khí này đều cực kỳ mạnh mẽ, mỗi một đạo đều đạt đến cảnh giới Ngũ phẩm Chiến Vương.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cao thủ tông môn ra tay!

Chẳng qua Tiểu Mông cùng Âu Dương Tung Hoành đều có chút kỳ quái, bởi vì thời điểm cường giả tông môn hành động có chút không đúng.

Bành bành bành!

Hộ vệ tinh nhuệ của Tiểu gia đứng ở xung quanh đài hành hình bắn ra tới tấp.

Kim mập mạp sắc mặt trắng bệch nhìn người nam từ xấu xí chỉ trong chớp mắt trở nên cao lớn sừng sững, cả người đều run lấy bầy.

- Đại ca... Chúng ta không nên lộn xộn, cái bánh bao này ngươi ăn đi...

- Ăn?! Ăn em gái nhà ngươi cái tên mập mạp chết bầm này!

Trong lòng người nam nhân xấu xí lúc này thật khổ sở không sao tả nổi. Từ khi hấn thả ra chân khí cũng là lúc hấn biết rõ... Tất cả mọi kế hoạch đều bị rối loạn.

Mười đại tông môn tập trung bày ra kế hoạch cướp pháp trường thế là bị hủy bởi một cái... bánh bao.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Có người gây chuyện... Bộ lão bản, có cần giúp không?

Chuyện gì xảy ra? Tại sao có người động thủ trước thời hạn? Hồn Thiên Đoạn ngươi quản lý thủ hạ thế nào vậy?

Trong đám người, một vị phú thương mặc cẩm bào đang cười híp mắt bỗng nhiên âm trầm xuống, phát ra âm thanh khàn khàn hướng về một lão già lưng gù, hỏi.

Cơ mặt lão già run rẩy một cái, sau đó đứng thẳng người, lời nói lạnh như băng từ trong miệng hấn bay ra:

- Tiểu Nhạc, đừng giờ cái giọng này ra để nói với ta, Hồn Thiên Đoạn ta không phải thủ hạ của ngươi...

Gương mặt lão già không những co rút sau đó chảy xuống như nước, đằng sau lớp mặt nạ là một khuôn mặt tái nhợt, hốc mắt lõm sâu phảng phất như có quỷ hỏa đang chấp chôn trong đó.

- Rất tốt! Hồn tông các ngươi quả nhiên đủ trâu... Các ngươi phải chịu trách nhiệm cho lần thất bại này, không thể đùn đẩy. Thân thể phú thương mập mạp xẹp xuống sau đó nổ tung lộ ra một thân hình gầy gò.

Một khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng như hàn băng vạn năm nhìn Hồn Thiên Đoạn một cái, một tiếng kiếm minh vang vọng, Tiểu Nhạc lăng không bay lên, chân khí bùng nổ, hóa thành một luồng ánh sáng bảy màu bay về hướng pháp trường.

Sắc mặt Hồn Thiên Đoạn trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, mũi chân chĩa xuống đất, thân thể cũng phóng lên cao, trường bào màu đen giương ra, chân khí bạo phát.

Đứng giữa pháp trường, đôi mắt Tiểu Mông híp lại, ngẩng đầu nhìn hai đạo thân ảnh từ đằng xa bay tới, vỗ án, giọng nói nổ vang như sấm đánh.

- Nghiệt súc! Hôm qua sơ suất để ngươi thoát chết, hôm nay ngươi chấp cánh khó thoát!

“Oanh!”

Khí tức thất phẩm chiến thánh dâng trào, Tiểu Mông hóa thành một đạo lưu quang, khởi giáp mặc trên người kêu leng keng, đối đầu với Tiểu Nhạc và Hồn Thiên Đoạn.

Khỏe miệng Âu Dương Tung Hoàn nhếch lên, cũng đạp mạnh một bước lao ra, rơi vào trên hình đài, hai tay vỗ một cái đem hai cường giả của tông môn đánh bay.

- Có Âu Dương Tung Hoàn ta trấn giữ, người nào dám can rở?

Trong đám người không ngừng có khí tức cường hấn phóng ra, hộ vệ Tiểu gia đã sớm lao ra chém giết cùng với những cường giả tông môn kia, tiếng la hét vang vọng Thiên Huyền Môn, nơi này luôn trang nghiêm nay lại nhiễm đầy máu.

...

Sâu trong hoàng cung, một thân ảnh già nua đang ngồi trên long ý lộng lẫy, bên cạnh hấn là một thái giám tóc trắng đứng cúi đầu.

Trên đầu thân ảnh già nua đó đội long mào, tóc cột tử kim quan, mặc hoàng bào màu vàng, dù gương mặt mang vẻ già nua nhưng uy nghiêm chỉ tăng không giảm.

- Chuyện ở Thiên Huyền Môn có tiến triển thuận lợi không?

Thanh âm trầm thấp từ miệng hoàng đế truyền ra, nghe không biết vui hay giận.

- Khai bẩm bệ hạ. Tiểu đại tướng quân cùng Âu Dương tướng quân đã bắt đầu hành hình, rốt cuộc các tông môn ẩn núp đã không nhịn được mà xuất thủ.

Khóe miệng thái giám tóc trắng vênh lên, hơi khom người, phát ra thanh âm bén nhọn.

- Bọn họ không thể không tới cướp pháp trường, sáu vị lục phẩm chiến hoàng mà mất đi thì bọn họ tổn thất không dậy nổi. Cho nên biết là cạm bẫy của trăm nhưng không thể không lao vào... Khắc... khục... khục.

Hoàng đế mỉm cười, đôi mắt thâm thúy vô cùng, khẽ ho một cái.

- Bệ hạ anh minh ắt sẽ tiêu diệt tông môn, đảm bảo yên ổn cho đế quốc.

Thái giám nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hoàng đế.

Hoàng đế khoát tay, thờ dài:

- Thân thể trăm như thế nào trăm biết rõ, chỉ sợ không gượng được đến khi tiêu diệt được hết tông môn, nếu không trăm đã không phải thiết trí một cái bẫy như vậy. Tiểu Phúc tử a, ngươi cũng đi hỗ trợ đi, dựa theo theo tình báo, mười tông môn lớn trừ đám cáo già Thiên Cơ Môn ra, những tông môn khác hẳn phải ra không ít cao thủ, trăm sợ Tiểu Mông không chống đỡ được.

Thái giám lui về sau một bước, khom người, gật đầu một cái.

- Tuân chỉ.

Hoàng đế nhìn thái giám rời đi, hoàng cung lớn như vậy chỉ còn mình hắt, cô quạnh, lạnh lẽo.

"Có Tiểu Phúc Tử xuất thủ, không được mười thì cũng được chín, coi như không diệt hết được thì cũng phải để các ngươi tổn thương nguyên khí nặng nề... khục... khục..."

...

Chiến đấu ở Thiên Huyền Môn hết sức thảm thiết, số lượng cao thủ tông môn ẩn núp vượt quá Tiểu Mông dự liệu, những thủ vệ canh phòng đã bị giết hầu như không còn, nơi đâu cũng là người của tông môn xông tới.

Tiểu Mông vô cùng mạnh mẽ, một mình đối chiến lục phẩm chiến hoàng Tiểu Nhạc cùng chiến hoàng đỉnh cao Hồn Thiên Đoạn mà vẫn ép cho hai người chỉ có thể phòng ngự bị động.

Âu Dương Tung Hoành trấn giữ hình đài khiến cho không ai có thể đến gần, mỗi khi cao thủ tông môn liều chết xung phong thì Cẩm Vệ quân cũng xuất chiến, hai bên đều liều mạng vì sứ mệnh của mình.

Song phương đều có cường giả xuất hiện, chém giết thảm thiết, máu nóng phun trào nhuộm đỏ nền đá xanh lát nền.

- Nghiệt súc tông môn, nhận lấy cái chết.

Trong khi mọi người đang vui đầu chiến đấu thì một tiếng gầm bén nhọn từ sâu trong hoàng cung vang lên, một bóng người với mái đầu bạc trắng đập không bay ra, phát trần khê vậy, gia nhập chiến trường.

Sắc mặt Tiểu Nhạc biến đổi, trong lòng cả kinh.

"Tổng quản thái giám Liên Phúc! Không phải hắn luôn đi cùng bảo vệ hoàng đế ư? Sao giờ lại xuất thủ!"

Sắc mặt Hồn Thiên Đoạn cũng rất khó coi, thầm nghĩ một câu, tu vi Liên Phúc không hề kém cạnh với Tiểu Mông, nếu hai người đều xuất thủ thì cho dù bên bọn họ có nhiều chiến hoàng hơn nữa cũng chẳng thể làm được gì

- Quả nhiên là bẫy của Cơ Trường Phong! Chúng ta trúng kế rồi! Rút mau!

...

- Thối lão bản, hôm nay không có thực khách, ta có thể về sớm được không?

Âu Dương Tiểu Nghệ bĩu môi nói với Bộ Phương đang nằm phơi nắng ở cửa.

- Ủ, ngươi về đi.

Bộ Phương thoải mái nói, ánh mặt trời mùa thu ấm áp để cho hắn lúc nào cũng mơ màng.

Âu Dương Tiểu Nghệ nghe Bộ Phương nói vậy, nhất thời đôi mắt híp lại thành hai vầng trắng non, vui vẻ chào Bộ Phương một tiếng rồi nhanh chóng chạy ra khỏi cửa hướng về Thiên Huyền Môn xem náo nhiệt.

Sau khi nghe đám người Kim bàn tử nghị luận vào buổi sáng, trong lòng tiểu nha đầu thẳm không yên, đầu sao cha nàng Âu Dương Tung Hoành là người phụ trách hành hình, dựa theo bọn họ nói, nếu nguy hiểm như vậy thì há chẳng phải cha nàng cũng gặp nguy hiểm?

Tiểu nha đầu khê thờ dài một hơi chuẩn bị đi ra khỏi ngõ. Nhưng vừa đi tới đầu ngõ, nàng cảm thấy một cỗ uy áp bao phủ toàn thân.

Sắc mặt Âu Dương Tiểu Nghệ biến đổi, trong đầu cái gì cũng không muốn, co cẳng chạy về.

Nhưng vừa chạy được hai bước, một đạo thân ảnh đã rơi xuống ngay cạnh nàng, đem nàng bắt lại.

- Tiểu Mông! Đứng lại! Nếu không ta sẽ giết tiểu nha đầu Âu Dương gia này!

Cả người Tiểu Nhạc toàn là máu, trong miệng cũng tràn ngập mùi máu tanh, ánh mắt hấn hung ác như sói đói nhìn Tiểu Mông cùng Liên Phúc đang đuổi tới, hô lớn.

Ngực Hồn Thiên Đoạn thì lõm sâu xuống, sắc mặt đã tái nhợt thì nay càng tái hơn.

- Lùi vào trong, thấy tiệm nhỏ kia không, chúng ta vào đó.

Tiểu Nhạc vừa bóp cổ Âu Dương Tiểu Nghệ vừa nói với Hồn Thiên Đoạn.

Khuôn mặt Âu Dương Tiểu Nghệ đỏ lên, tay chân không ngừng đập loạn, thở phì phò mắng:

- Tiểu Nhạc! Mau thả bà cô ra!

Giờ phút này Tiểu Nhạc không có tâm tư quản Âu Dương Tiểu Nghệ, đôi mắt lạnh lùng nhìn Tiểu Mông cùng Liên Phúc, mang Hồn Thiên Đoạn lui vào trong tiệm.

Àn? Bộ Phương vừa mới híp mắt lại thì nghe thấy tiếng Âu Dương Tiểu Nghệ mắng người, nhất thời nghi hoặc mở mắt, vừa mở ra hấn đã thấy Tiểu Nhạc người đầy máu xách Âu Dương Tiểu Nghệ cùng một lão quý đi vào tiệm.

Bộ Phương ngăn người, chuyện gì xảy ra vậy?

Tiểu Nhạc buông Âu Dương Tiểu Nghệ ra, cả người tê liệt ngã xuống đất, máu tươi trong miệng không ngừng phun ra, hấn vội vàng từ lồng ngực lấy ra một viên đan dược bỏ vào mồm, ổn định thương thế.

Làm xong hết các thứ này, Tiểu Nhạc mới tái nhợt hướng về Bộ Phương cười một tiếng.

- Bộ lão bản, có người gây chuyện ở tiệm. Người có quản hay không?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ta sẽ ném ngươi ra ngoài!

Khóe miệng Tiểu Nhạc phun đầy tiên huyết, gương mặt anh tuấn trở nên dữ tợn, nhưng hấn vẫn liềm miệng muốn làm ra bộ đáng mỉm cười, nhìn Bộ Phương.

- Bộ lão bản, có người đến tiểu điểm nháo sự... Người có quản không?

Sắc mặt Hồn Thiên Đoạn trắng lại như giấy, nhìn Tiểu Nhạc như người điên, người này... đầu bị đánh ngốc à? Đang nói hồ đồ gì đấy? Bên ngoài có hai vị Chiến Thánh a! Tiểu Nhạc hấn lại cầu cứu lão bản của một quán ăn nhỏ như hạt đậu thế này?

- Người điên à?! Má ơi... người này bất quá chỉ có tu vi Tam phẩm Chiến Cuồng, người cảm thấy hấn có thủ đoạn cứu chúng ta à?

Hồn Thiên Đoạn cạ lòi, ho khan một tiếng, lắc đầu tuyệt vọng lên tiếng.

Lúc này đây... cứu đại tông môn tồn thất nặng nề, có ít nhất một nửa cường giả đi cứu viện đã bị bệ hạ chôn giết, bọn họ thật không ngờ, Cơ Trường Phong thật sự đuổi tận giết tuyệt!

- Ngươi câm miệng! Nếu như không thủ hạ phế vật kia của ngươi sớm bại lộ thân phận... hành động lần này sẽ như vậy sao? Hồn Tông các ngươi muốn phục trách thất bại lần này?

Đôi mắt Tiêu Nhạc xuất hiện hàn ý, trầm giọng, lạnh lùng liếc Hồn Thiên Đoạn.

- Hiện tại, ta không muốn nói nhảm với ngươi, muốn sống thì câm miệng cho ta, cái quán này, không đơn giản như ngươi nghĩ đâu!

- Ngươi...!

Hồn Thiên Đoạn tức giận, ngực đau xót, nhìn không được ho ra một búng máu lớn, vội vàng lấy đan dược trong ngực bỏ vào miệng.

Tiêu Nhạc nghiêng đầu qua chỗ khác, khao khát nhìn Bộ Phương, muốn sống, chỉ có thể dựa vào Bộ Phương.

Bộ Phương nằm ghế trên, ánh mặt trời chiếu sáng mặt hắn, có vẻ thánh khiết.

Âu Dương Tiểu Nghệ phì phò trốn phía sau hắn, mắt to tròn lên giận dữ nhìn Tiêu Nhạc, tên này... Lại dám xúc bản tiểu thư lên, còn nói muốn giết bản tiểu thư, quả thực không thể tha thứ!

Bộ Phương lạnh tanh nhìn chằm chằm Tiêu Nhạc, Tiêu Nhạc cũng không hề bận tâm nhìn hắn.

Rốt cục, Tiêu Nhạc chịu không nổi ánh mắt lạnh lùng của Bộ Phương, nội tâm run lên, không khỏi dời mắt.

Bộ Phương thoả mãn gật đầu, trầm nghĩ trong lòng: chơi trò đổi mắt với ta, không biết tự lượng sức!

- Bộ lão bản?

Xa xa trong hẻm nhỏ, truyền đến một đạo âm thanh trầm thấp, Tiêu Mông thân mặc áo giáp, leng keng đi tới, khuôn mặt tràn ngập trang nghiêm.

- Làm gì?

Bộ Phương nghi hoặc nhìn hắn.

- Bộ lão bản, tội phạm triều đình muốn trốn nã đã tiến vào quán của ngươi, bản Tướng quân hy vọng có thể vào tiệm trốn nã đối phương.

Tiêu Mông có chút kiêng kỵ với tiểu điểm thần bí này.

Bối cảnh Bộ Phương thâm sâu khó dò, một con Đại Hắc Cầu thần bí cường hãn, một con rối có thể đối đầu với Thất phẩm Chiến Thánh... Nếu hắn tự nhiên xông vào, sợ rằng không chiếm được chỗ tốt.

Liên Phúc không hiểu nhìn Tiêu Mông, phát trần vung lên, sờ lan hoa chỉ, giọng the thé:

- Tiêu Tướng quân, sao lại không vào tiểu điểm bắt đám nghiệt súc tông môn này? Lẽ nào ngài còn bận tâm tình phụ tử?

- Công công có chỗ không biết... Tiểu điểm này, không bình thường, không thích hợp xông vào!

Tiêu Mông trịnh trọng nhắc nhở.

- Tiêu Tướng quân... Chỉ là một tiểu điểm nho nhỏ nằm tại một nơi khi ho cò gáy này mà khiến ngươi sợ hãi thế sao? Điều này không phù hợp với uy danh Thiết Huyết Chiến Tướng của Thanh Phong đế quốc ta nha.

Liên Phúc cười lạnh nhìn Tiêu Mông.

Hừ ai đó! Loại tiểu điểm như trước mắt này, trong Đế đô nhiều không kể xiết, tu vi tiểu lão bản vừa nhìn đã xem thấu, chỉ là tam phẩm Chiến Cuồng, mạnh lắm sao? Vậy mà ngươi, một vị thất phẩm Chiến Thánh không dám tiếng vào.

Bộ Phương lãnh đạm nhìn Tiêu Mông và... tên bị cắt chim trước mặt.

Ô... Thái giám? Bộ Phương chớp mắt, lần đầu tiên thấy nha, thật thần kỳ.

- Vào điểm thì có thể, nhưng không cho phép nháo sự, bằng không ngươi tự hánh hậu quả.

Bộ Phương thân nhiên đáp lời.

Tiêu Mông nhú mày, không cho phép động thủ, sao bắt được Tiêu Nhạc? Tuy hiện tại, hắn đã trọng thương, nhưng nếu muốn phản kháng, vẫn không dễ bắt a.

- Ai ui! Ngươi nói thể mà không ngưng nể..... Một Tam phẩm Chiến Cuồng, dám can rờ với Bát phẩm Chiến Thần, nhân gia ta sợ quá cơ~

Tiêu Mông còn chưa mở lời, tên bê dê bên cạnh đã âm dương quái khí đáp trả.

Bộ Phương nổi da gà cả người, đại tỷ của ta, nói chuyện đằng hoàng được không?

Xoát xoát xoát!

Đang lúc bọn hắn nói chuyện, vài đạo thân ảnh xuất hiện trong hẻm nhỏ.

Âu Dương Tung Hoành hùng hổ tiến đến, khí phách vô cùng, gương mặt dữ tợn run run, mắt lộ hung quang, trên Thiên Huyền Môn, hắn một người giữ quan, vạn người khó qua, quét ngang mấy vị Lục phẩm Chiến Hoàng tông môn, đánh chết cả đám Ngũ phẩm Chiến Vương, là một man thú hình người!

- Con mẹ nó! Còn tên nghịch tặc nào nữa không, lăn ra đây cho lão tử!

Âu Dương Tung Hoành hung thần ác sát quát lớn.

- Ôi ah ~ nữ nhi ngoan của cha, nguoi mau ra đây đi, bên trong nguy hiểm lắm!

Thấy Âu Dương Tiểu Nghê còn đứng trong tiểu điểm, Âu Dương Tung Hoành nhất thời run rẩy, trong đó có hai tên hung thần ác sát nha, nếu Tiểu Nghê có gì bất trắc... không bị con cộp mẹ ở nhà nhai nát xương mới lạ!

- Cha!

Tiểu la ly thấy được thân ảnh Âu Dương Tung Hoành, hai mắt nhất thời sáng ngời, lạnh lạnh gọi một tiếng.

- Ai ~ nữ nhi yêu dấu của cha!

Về mặt Âu Dương Tung Hoành từ ái đáp lời, đâu còn có nửa phần man thú như trước.

Cả đám chiến tướng đều im lặng nhìn tướng quân nhà mình... uy nghiêm tướng quân đâu đây?

Khỏe miệng Tiêu Nhạc mỉm cười, quả nhiên... Tiêu Mông không dám trực tiếp giết vào trong tiệm, hắn cũng kiêng kỵ tiểu điểm thần bí này.

Hắn thành công!

Về mặt Hồn Thiên Đoạn như gặp quỷ nhìn Bộ Phương, tiểu nhân vật như con kiến hôi trước mắt này... thực sự khiến đệ nhất cường giả Thanh Phong đế quốc kiêng kỵ, thế giới này rốt cuộc làm sao vậy?

Hắn và tên thái giám đều giống nhau, không thể hiểu được.

- Tiêu Tướng quân, còn không mau tiến vào trong đó tróc nã loạn dân!

Liên Phúc lạnh lùng lên tiếng.

- Không được!

- Không được!!

Âu Dương Tung Hoành và Tiêu Mông đồng thanh, Tiêu Mông vì kiêng kỵ, mà Âu Dương Tung Hoành thuần túy lo lắng cho con gái.

- Tiểu Nghê của cha, mau đến chỗ cha này con, ngoan ~

Cô bé nhìn Bộ Phương, sau đó lại nhìn phụ thân, chớp con mắt khả ái, có chút do dự.

- Nguoi qua đi.

Bộ Phương vỗ vỗ đầu nàng, thân nhiên nói.

- Ủm! xú lão bản, nguoi phải cẩn thận nha.

Âu Dương Tiểu Nghê lo lắng nói, về sau nhón chân, cũng vỗ vỗ vai Bộ Phương.

Sau khi nói xong, hấp ta hấp tấp chạy đến bên người Âu Dương Tung Hoành.

- Mẹ nó chứ, nhện này giờ rồi, nguoi đâu! Xông vào tróc nã dư nghiệt cho ta!

Sau khi tiểu loli trở lại bên người mình, Âu Dương Tung Hoành trở về vẻ hung lệ như thường, một tay chống nạnh, một tay chỉ tiểu điểm, gầm lên hạ lệnh.

Sắc mặt Tiêu Mông nhất thời biến đổi.

Liên Phúc nắm lan hoa chỉ, mỉm cười.

Sau khi Âu Dương Tung Hoành ra lệnh, năm vị Ngũ phẩm Chiến Vương thuộc hạ của hắn chợt quát lớn, hướng tiểu điểm phóng đi, mục tiêu của bọn họ là Tiêu Nhạc cùng Hồn Thiên Đoạn!

Sắc mặt Tiêu Nhạc tái nhợt, nhưng khi nhìn năm người đang xông tới, lại lộ ra Tiêu ý.

Nhất đạo thân ảnh không lồ đột nhiên che trước cửa tiệm, đôi mắt máy móc lóe ra quang mang.

Năm vị Chiến Vương nhất thời bị dọa giật mình, theo bản năng thôi động chân khí, đánh qua con rối đang cản đường.

Một tiếng vang thật lớn, năm người bị bắn ngược quay về, lộn vài vòng trên mặt đất, vô cùng chật vật.

- Ta nói rồi, vào điểm thì có thể, nhưng đừng gây chuyện...

Bộ Phuong hai tay ôm ngực, mặt không biểu tình.

- Các ngươi nghĩ lời ta nói là đánh rắm sao?

Mọi người ngoài cửa nhất thời hít một hơi khí lạnh... Một chiêu đánh bay năm cường giả Ngũ phẩm Chiến Vương, con rối này, là cái quỷ gì vậy?! Tiểu tử này... có lịch gì?!

Gương mặt Hồn Thiên Đoạn cũng ngưng trệ, còn Tiêu Nhạc thì mỉm cười không thôi.

Đột nhiên, Bộ Phuong xoay đầu, nhìn Tiêu Nhạc đang cười mỉm, thân nhiên nói:

- Ta rất đáng ghét bị người lợi dụng, nếu còn cười... ta liền ném ngươi ra ngoài.

Nụ cười trên mặt Tiêu Nhạc nhất thời cứng lại...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tiểu Hắc nói tiếng người

Nụ cười trên mặt Tiểu Nhạc động lại, chậm rãi rút đi, hắn chăm chú quan sát Bộ Phuong, từ trong ánh mắt đậm đặc của đối phương, hắn cảm giác được Bộ Phuong không nói đùa.

Bộ Phuong liếc mắt nhìn Tiểu Nhạc, xoay đầu, nhìn đám người đang trợn mắt hốc mồm trong hẻm nhỏ.

Hồn Thiên Đoạn đề khiếp sợ trong lòng xuống, nhìn sắc mặt Tiểu Nhạc từ từ trở nên âm trầm, không khỏi hít một hơi, khó khi nào chứng kiến được cảnh Liệt Tâm Kiếm Vương Tiểu Nhạc bị người khác quát tháo mà không dám đáp trả.

- Ta thừa nhận... Ta nhìn lầm, nhưng ngươi thực sự cảm thấy bằng con rối này có thể ngăn trở Tiểu Mông và tên thái giám kia liên thủ?

Hồn Thiên Đoạn sau khi vui sướng được một trận, bĩu môi nói, Tiểu Mông cùng Liên Phúc, hai người mạnh nhất Thanh Phong đế quốc, một con rối há có thể ngăn cản.

- Lễ nào ngươi thấy Tiểu Nhạc ta trốn tránh cả đời trong cái tiểu điểm này?

Lạnh lùng liếc Hồn Thiên Đoạn, khóe miệng Tiểu Nhạc khẽ nhếch, nói.

Đôi mắt Hồn Thiên Đoạn co rụt, quả nhiên... Tiểu Nhạc quả là Tiểu Nhạc, chỉ sợ hắn đã sớm tính đến đường lui hoàn hảo, nếu không phải vì đệ tử Hồn Tông quá rầy kế hoạch, rất có khả năng tất cả đi hướng đều như Tiểu Nhạc tính toán, được tiến hành một cách hoàn mỹ.

...

- Quả nhiên có chút môn đạo, còn có thể làm cho Tiểu tướng quân không dám lên.

Liên Phúc sờ lan hoa chỉ (*), cười lạnh, ánh mắt hắn đánh giá Tiểu Bạch, có chút ngạc nhiên.

(*): Ngón tay thon dài, mềm mại như ngón tay con gái, thường để nói về những kẻ nửa nam nửa nữ như thái giám, BD,...

- Cục sắt này có chút lợi hại, có thể một chiêu đánh đuổi năm vị Chiến Vương.

Âu Dương Tung Hoành cũng trừng mắt, không ngờ điều Tiểu Nghệ nói với hắn là thật, con rối này không tầm thường, thậm chí còn cường hãn hơn hắn không ít.

Âu Dương Tiểu Nghệ kéo kéo áo giáp Âu Dương Tung Hoành, âm thanh như chim yến:

- Cha, đừng động thủ với Tiểu Bạch có được hay không, xú lão bản rất khó ưa, nhưng làm người vẫn rất tốt!

- Ai ~ nữ nhi ngoan, cha nghe theo người.

Âu Dương Tung Hoành hít mắt, cười cười sờ sờ đầu con gái cưng.

Ai ra tay thì ra tay đi... Năm vị Chiến Vương đều bị một chiêu xử lý, lục phẩm chiến hoàng như hắn mà đi lên thì chắc cũng bị phế nốt, con rối này lưu cho tên thái giám chết bầm cùng lão Tiểu xử lý đi.

Trong lòng nghĩ như vậy, thần sắc cung chiêu trên mặt Âu Dương Tung Hoành càng sâu.

Bảo bối nói thế nào thì thế đó, cha sẽ không động thủ.

- Bộ lão bản, người thật sự muốn che chở tội phạm truy nã ư?

Tiểu Mông trầm giọng nói, thanh âm vô cùng nghiêm túc, nếu Bộ Phương thực sự cố ý che chở cho bọn Tiểu Nhạc thì hắn chỉ đành xông vào.

- Chưa nói tới che chở, các người có thể tiến vào, nhưng không được phép tranh đấu trong tiểu điểm...

Bộ Phương vẫn bình tĩnh trả lời.

- Hừ, đừng tưởng rằng có một con rối lợi hại người liền vô pháp vô thiên, nhân gia ngược lại muốn nhìn xem, ngoại trừ con rối này, người còn thủ đoạn nào nữa!

Thanh âm the thé của Liên Phúc vang lên trong hẻm nhỏ, chân khí mệnh mông bốc phát từ cơ thể hắn.

- Tiểu Trương Quân, cuốn lấy khôi lỗi, để nhân gia bắt đám nghiệt súc tông môn ra!

Ngón tay chỉ ra, phát trần vùng lên.

Thân như làn khói, tốc độ không gì sánh được, Liên Phúc động thủ trước, vùng phát trần đánh tới Tiểu Bạch, hàng vạn hàng nghìn phát trần đột nhiên quần ra, đực chân khí gia cố, cứng nhắc như cương châm.

Tiểu Mông biến sắc, rơi vào đường cùng, đành phải xuất thủ, áo giáp ầm ầm va chạm, tiếng leng keng truyền ra không dứt.

Tiểu Mông cuốn lấy Tiểu Bạch, Liên Phúc tránh qua một bên, nhắm vào Tiểu Nhạc cùng Hồn Thiên Đoạn bên trong tiểu điểm.

Sắc mặt hai người Tiểu Nhạc biến đổi, trường hợp xấu nhất quả nhiên xuất hiện, Tiểu Bạch dù cường thịnh đến mấy cũng chỉ là một khôi lỗi cấp Chiến Thánh, một tên Tiểu Mông đã đủ để dây dưa, còn dư một vị Chiến Thánh thái giám, có thể rảnh tay đối phó bọn họ.

Bộ Phương hai tay ôm ngực, lãnh đạm nhìn tên 3D đang bay tới, không có bất kỳ động tác gì.

Trong lòng Tiểu Nhạc cảm giác nặng nề, hắn không thể thúc thủ chịu trôi như vậy, thật vất vả mới tu luyện tới cảnh giới hôm nay, sao để tên thái giám bắt được, một khi rơi vào tay triều đình, Liệt Tâm Kiếm Vương hắn chắc chắn phải chết.

Trong mắt Hồn Thiên Đoạn cũng đầy tuyệt vọng, bọn họ vốn đã trọng thương, không phải đối thủ của tên thái giám?

Thật phải chết ở chỗ này sao? Không cam lòng a!

Phát trần Liên Phúc sắc bén như đao, nhắm thẳng Tiểu Nhạc, chân khí sắc bén đáng sợ, khuấy động bốn phía, như muốn nổ nát hết thảy.

- Ta không thể chết như vậy! Không thể chết được!

Con mắt Tiểu Nhạc đỏ bừng, khuôn mặt anh tuấn trở nên vặn vẹo.

Hắn liếc mắt nhìn Bộ Phương, thấy đối phương thờ ơ.

Chết tiệt!

Quả nhiên hết thảy đều cần phải dựa vào chính mình! Tiểu Nhạc bạo nộ, rống to một tiếng, về sau hé miệng, trong cổ họng tựa hồ có ánh sáng nở rộ

chiếu ra bên ngoài.

Một đạo kiếm khí bàng bạc xuất hiện, kiếm ý đáng sợ như muốn cắt đứt không gian, xuyên thủng toàn bộ tiểu điểm.

Ầm!

Đoạt Mệnh kiếm khí trong miệng Tiểu Nhạc va chạm với công kích của Liên Phúc, nhất thời bộc phát chấn động kinh thiên...

Bộ Phuong cau mày, cảm giác bên ngoài thân thể mình đột nhiên xuất hiện một vòng bảo hộ, nó ngăn cản tất cả năng lượng bạo tạc.

Một con ốc thối qua, quét hết khói bụi trong tiểu điểm, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Dựa theo chấn động hai người giao thủ tạo ra, tiểu điểm tất nhiên sẽ bị hủy hoại ngay lập tức, dù sao cũng là một kích liễu mạng của Lục phẩm Chiến Hoàng đối chiến với một kích toàn lực của Thất phẩm Chiến Thánh, dư âm đủ để san bằng phương viên mười dặm thành bình địa.

Người bên ngoài nuốt một ngụm nước bọt nhìn tình huống bên trong tiệm.

Tiểu điểm vẫn là tiểu điểm, hết thảy đều hoàn hảo không chút tổn hại, sụp đổ cùng hủy hoại trong tưởng tượng vẫn chưa xuất hiện.

Công kích của hai người vừa rồi giống như con gió nhẹ thổi qua mà thôi.

Hả?! Tình huống gì đây?

Liên Phúc co rút hai mắt, phát hiện xung quanh một dấu vết hư hại cũng không có, mí mắt hắn run lên.

Cả người Tiểu Nhạc nhuộm máu, hầu như hóa thành huyết nhân, hắn cười rộ lên, đôi mắt ngày càng sáng.

- Ta nói rồi... Trong tiểu điểm không cho phép nháo sự, các người nghe không hiểu à?

Vòng bảo hộ tán đi, lộ ra thân hình Bộ Phuong không dính một hạt bụi, hắn vẫn thay đổi nhìn Tiểu Nhạc cùng Liên Phúc, đậm nhạt lên tiếng.

Tiểu Mông một quyền đánh lui Tiểu Bạch, lui sau một bước, nhìn tình huống trong tiểu điểm, nội tâm hắn đột nhiên hiện lên vẻ bất an.

Khởi nguồn của bất an này... Tiểu Mông giật mình, quay đầu nhìn về Đại Hắc Cầu vẫn đang nằm ở một góc.

Lúc này... Đại Hắc Cầu đã đứng lên!

- Hử? Tiểu Hắc đứng lên sao?

Bộ Phuong quả thực như phát hiện ra một đại lực mới nhìn Đại Hắc Cầu, con chó này... lại di động!

Bước chân ưu nhã như mèo, Tiểu Hắc đi tới dưới chân thái giám.

Mắt chó khê nâng, lười biếng liếc tên 3D này, Liên Phúc hơi sững sờ, con chó đen này ở đâu ra vậy?

- Đi đi... Đi sang một bên! Chớ tới gần nhân gia!

Liên Phúc ghen ghét che mũi, không ngừng xua tay đuổi Tiểu Hắc, hắn ghét nhất chính là chó!

Tiểu Hắc liếc một phen, bản Cầu gia cũng rất ghét thái giám đây!

Khinh bỉ nhìn tên bán nam bán nữ một cái, Tiểu Hắc đi tới gần Bộ Phuong.

- Hắn đã nói qua, không được gây sự trong tiểu điểm... Lẽ nào các người nghe không hiểu?

Tiểu Hắc xoay đầu, ánh mắt rơi vào người Tiểu Nhạc cùng Liên Phúc, miệng chó khê há, phun ra một câu tiếng người.

Bộ Phuong nhảy dựng giống như gặp quỷ, trừng mắt nhìn Tiểu Hắc.

- Ta xxx... Người thuộc giống chó nào vậy, lại có thể nói tiếng người?

Tiểu Hắc lười để ý đến hắn, quay đầu nhìn ba người kia, thanh âm lãnh đạm lần thứ hai vang lên:

- Mượn lời cục sắt một chút... Người gây chuyện, cẩn thận không ta thông nát mõng người!

Liên Phúc sững sờ, Tiểu Nhạc sững sờ, Hồn Thiên Đoạn cũng ngẩn ngơ...

Sau đó, Đại Hắc Cầu lười biếng chọt há mồm, cái miệng càng ngoác càng lớn, cuối cùng hóa thành một cái miệng to như chậu máu.

"Gâu!!!"

Một tiếng chó sủa như dã thú thượng cổ phần nộ rít gào, cuồng phong không thể chống đỡ từ mồm chó gào thét ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Bệ hạ... Ngài phải đòi lại công bằng cho nô gia!

Âu Dương Tung Hoành hí mắt, nghênh cổ để nhìn rõ hơn tình hình bên trong quán, một khi tên thái giám Liên Phúc đáng ghét kia đã ra tay thì ắt hẳn đã nắm chắc mười mươi rồi, tuy rằng trông tên đó có vẻ ái nam ái nữ, nhưng quả thực tu vi của gã rất mạnh.

"Thất phẩm Chiến Thánh, mặc dù so ra thì kém Lão Tiêu một chút, cũng chỉ mạnh hơn bản tướng quân có tí xú, nhưng vẫn có thể dễ dàng truy nã tên Tiêu Nhạc đang bị trọng thương", Âu Dương Tung Hoành vừa chun mũi vừa bĩu miệng trầm nghĩ.

Những tướng sĩ đằng sau hắn cũng tò mò ngó vào bên trong, nếu có thể bắt được Tiểu Nhạc, đó sẽ là một chuyện đáng mừng khiến toàn bộ Đế quốc chấn động biết chừng nào! Thế nên bọn họ đều không muốn bỏ lỡ giây phút được chứng kiến kì tích xảy ra này.

Tiêu Mông khẽ nhăn mày, nét mặt chợt thay đổi, chân khí toàn thân tuôn ra ào ào, bao phủ trên bộ áo giáp của hắn.

Một cơn cuồng phong tràn ra từ trong quán nhỏ, cuồng phong tựa rồng, mang theo một luồng khí thế khiến người ta phải kính sợ cuộn cuộn lan rộng ra.

Cái cổ đang nghênh lên của Âu Dương Tung Hoành chợt cứng đờ lại, sau đó hắn trợn mắt mắng:

- Mẹ kiếp!

Hắn quay người ôm lấy tiểu nha đầu.

"Uỳnh!"

Cuồng phong giống như một cơn rồng lớn đang uốn lượn, sau đó trực tiếp nổ mạnh trên lưng khiến cả người hắn bay vút lên.

Nhưng cũng may, mặc dù cuồng phong rất mãnh liệt, lại còn... hơi hơi, nhưng vóc dáng Âu Dương Tung Hoành vạm vỡ, hơn nữa sức gió cũng yếu dần nên cũng không khiến hắn trông quá chật vật.

Dẫu sao Âu Dương Tung Hoành cũng có tu vi lục phẩm chiến hoàng.

Âu Dương Tung Hoành xoay người đáp xuống đất một cách hoàn hảo, sau đó hắn khẽ xoa đầu Âu Dương Tiểu Nghệ trong lòng mình, cười nói:

- Con gái ngoan, thấy cha con lợi hại không?

Âu Dương Tiểu Nghệ không nói gì, chỉ liếc nhìn hắn, "xi" một tiếng khinh bỉ.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Chợt có ba bóng người xoay tròn kèm theo tiếng kêu thảm thiết, sợ hãi bay ra từ trong quán ăn nhỏ.

Mặc dù tóc Tiêu Mông cũng hơi bay lên nhưng cơ thể vẫn vững như đá, không hề lay động chút nào trước cơn cuồng phong này, hắn nhanh tay lẹ mắt túm lấy một bóng người...

Ồ? Tiêu Mông hơi sững sờ, cảm giác mịn màng này là cái quái gì?

- Ôi chao, Tiểu tướng quân thật đáng ghét, mau buông người ta ra đi!

Một giọng nói ai oán pha lẫn ngại ngùng the thé vang lên.

Tiêu Mông ngạc nhiên nhìn tổng quản Liên Phúc cả người trần truồng, chỉ mặc mỗi một chiếc quần cộc đang bị hắn dùng một tay túm lấy.

- Khụ khụ... Làn da của công công không tệ.

Tiêu Mông khẽ ho khan, buông Liên Phúc ra rồi bình tĩnh nói.

Liên Phúc hồn dỗi trợn mắt liếc nhìn Tiêu Mông, sau đó tức giận nhìn vào trong quán ăn nhỏ, con chó kia... chắc chắn không phải là loại chó bình thường!

"Rầm rầm!"

Tiêu Nhạc và Hồn Thiên Đoạn cũng bị đụng ngã vào vách tường, hai người ngã xuống đất, quần áo đều bị xé rách trong cơn cuồng phong đó, để lộ ra cơ thể trần trụi, toàn thân chỉ thừa lại mỗi chiếc quần cộc.

- Tiêu Nhạc!

Tiêu Mông vừa liếc mắt liền nhìn thấy Tiêu Nhạc bị ném bay ra ngoài, ánh mắt lập tức tóe ra sát ý cuộn cuộn ngất trời, hắn vừa dậm chân lao về phía Tiêu Nhạc một cái, mấy viên gạch dưới đất đều lồm xồm vỡ tan tành.

Toàn thân Tiêu Nhạc đầy máu, lão đảo đứng dậy, khoe miệng hơi nhếch lên, nở một nụ cười khó hiểu.

- Tiêu Mông... Ngươi không cần được ta, ngày hôm qua như thế, hôm nay cũng vậy thôi!

Vừa dứt lời, tiếng kiếm chọt ngân vang trên không trung giữa ngõ nhỏ, có mấy bóng người rơi xuống chắn trước người Tiêu Nhạc.

Bốn người, ba thanh trường kiếm lơ lửng giữa không trung, khí thế mãnh liệt đột nhiên bùng lên.

- Kiếm Hư Các! Cừu Tinh Quan!

Tiêu Mông cau mày, cơ thể không hề ngừng lại, hắn tung ra một chưởng mang theo uy lực cực lớn, chân khí gần như muốn xé nát cả không khí.

Ba vị kiếm khách vừa vung kiếm lên, ba thanh phi kiếm lập tức hóa thành một kiếm trận che chắn phía trước.

Còn lại một vị đạo nhân, tay bấm ấn ký, đánh ra một luồng chân khí ném tới nắm đấm của Tiêu Mông, cả ba va chạm trong không khí dẫn tới chấn động không nhỏ.

Phụt!

Bốn người che trước Tiêu Nhạc đều nôn ra một búng máu tươi, bọn họ lui về sau một bước rồi nắm lấy Tiêu Nhạc và Hồn Thiên Đoạn rồi đi.

Cơ thể Tiêu Mông hơi lão đảo, toàn thân hơi run lên mới khiến luồng khí kinh xung quanh cơ thể dần tiêu tan. Nhưng cũng chính trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Tiêu Nhạc đã bị kẻ khác mang đi mất.

- Mẹ kiếp. Quả nhiên Tiêu Nhạc còn có hậu chiêu!

Tiêu Mông không cam lòng chửi thề. Hắn nện một cú lên vách tường, bức tường trong ngõ nhỏ lập tức hiện lên những vết nứt chằng chịt.

- Tất cả đều tại con chó lớn màu đen này! Vốn dĩ Tiêu Nhạc đã bị chúng ta bao vây cả rồi, cho dù có mọc cánh cũng khó thoát được. Có sao mi lại thổi hắn ra ngoài chứ!

Liên Phúc cực kỳ tức giận, vừa quay đầu bèn vung bàn tay làm động tác liên hoa chỉ trỏ vào trong quán ăn nhỏ.

- Ngươi đang dùng tay chỉ ta?

Một con chó thông dong bước ra, nó đứng trước cửa quán ăn, từ trên cao cúi xuống nhìn Liên Phúc.

- Tạp gia đang nói mi đấy! Đừng tưởng mi đánh lén được tạp gia nên tạp gia sẽ sợ mi nhé!

Liên Phúc uốn éo cái eo thon, ổng ẹo nói.

Miệng chó của Tiểu Hắc hơi cong lên, nở một nụ cười sâu xa...

Sau đó, Liên Phúc lập tức cảm nhận được một luồng uy áp cuộn cuộn từ chín tầng trời đổ ập xuống cơ thể gã, như thể bị cả một ngọn núi lớn đè gã nằm bất động trên mặt đất.

Liên Phúc đỡ đầu, mái tóc bạc dài che lấp khuôn mặt gã... thật là mất mặt.

Tiêu Mông cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên, loại uy áp như vậy... con chó đen này vậy mà lại là cừu phẩm chí tôn linh thú!

- Bộ lão bản, lần này là do tại hạ đã mạo phạm, không biết ngài có thể khiến vị "Cẩu gia" này nương tay được không?

Tiêu Mông khề chấp tay nói vọng vào quán ăn.

Bộ Phương bước ra ngoài, vóc người cao gầy, mái tóc dài dùng sợi dây nhưng buộc gọn, toàn thân toát lên cảm giác rất gọn gàng, ngăn nắp.

- Tiểu Hắc này rất lười, tính tình lại không tốt. Lần này coi như là một bài học dành cho thái giám vậy. Lần sau nhất định phải nhớ, đến chỗ ta phải chú ý quy củ.

Bộ Phương hờ hững nói.

Nói xong, Bộ Phương khẽ xoa bộ lông sạch sẽ, mềm mại của Tiểu Hắc, thông thả nói:

- Đừng đùa nữa, thái giám kia ra đi.

Tiểu Hắc quay đầu ra chỗ khác, nói:

- Nếu ta nói không thì sao?

- Thế thì ngày mai ta sẽ dạy muộn một chút, không luyện tập nấu ăn nữa...

Bộ Phương lại dùng cái vẻ mặt hững hờ kia nghiêm túc nói chuyện.

- Được rồi, ta thả.

Tiểu Hắc khẽ lầm bầm, trợn mắt lườm Bộ Phương, ung dung thông thả cất bước đi về phía góc tường, tự tìm một chỗ thoải mái nhất nằm xuống ngủ.

Khóe miệng Bộ Phương hơi nhếch lên... thì ra bảo vệ cuối cùng mà hệ thống nhắc đến chính là con chó đen suốt ngày chỉ ăn không làm này. Quả nhiên, với cái tính soi mói bần xỉn của hệ thống thì sao có thể nuôi ra một con chó đen đang chuẩn bị tiến hóa thành lợn như vậy chứ.

- Ôi chào~ Cái eo của tạp gia!

Liên Phúc cảm thấy sức ép trên người mình đã biến mất, bèn vội vàng bò dậy từ dưới đất lên, gã hoảng sợ nhìn Tiểu Hắc, ngậm miệng không nói gì, chỉ vội mặc quần vào rồi ỉu xù chạy đi.

- Đại Hắc thật là giỏi!

Âu Dương Tiểu Nghệ vui vẻ vỗ tay, đôi mắt cong cong thành hình trăng khuyết.

- Mạnh hơn cả cha ta nữa.

Âu Dương Tung Hoành cảm thấy dường như có một mũi tên vô hình đâm xuyên vào trái tim. Trong mắt con gái ngoan, hắn còn không bằng một con chó.

- Cảm ơn Bộ lão bản.

Tiêu Mông trịnh trọng cảm ơn hắn, sau đó liếc nhìn Tiểu Hắc đang nằm ngủ ngon lành một cái rồi quay đầu rời đi.

Bỗng chốc tất cả cường giả đều lần lượt rời khỏi ngõ nhỏ như thủy triều rút lui, Âu Dương Tiểu Nghệ cũng bị Âu Dương Tung Hoành đưa về, trước khi đi, tiểu nha đầu còn vui vẻ vẫy tay chào Bộ Phương.

Khi tất cả mọi người đều đi rồi, Bộ Phương liếc mắt nhìn Tiểu Hắc đã ngủ say rồi bước vào nhà, đóng cửa lại.

...

- Hoàng thượng, ngài phải đòi lại công bằng cho nô gia đi, hắc điểm đó quả là can rở, không coi vương pháp ra gì! Còn dám che dấu tội phạm! Nô gia ra tay... bọn họ còn lột sạch quần áo của nô gia nữa!

Liên Phúc ầm ức hướng về phía Cơ Trường Phong đang ngồi trên long y tổ khổ, cả khuôn mặt đều nhòe nhoẹt nước mắt.

Hoàng đế chỉ cười an ủi Liên Phúc mấy câu, ánh mắt dừng trên người Tiêu Mông đứng thẳng giữa đại điện.

- Tiêu tướng quân... Quán ăn nhỏ đó thực sự thần kỳ như người nói sao? Có một con cừu phẩm chí tôn linh thú trần thủ?

- Những lời vi thần nói đều là sự thật.

Tiêu Mông nghiêm túc.

Ánh mắt hoàng đế bệ hạ hơi nhú lại, khẽ vuốt cằm râu bạc, cười nói:

- Nghe nói đồ ăn của quán ăn nhỏ đó rất ngon... Còn có lời đồn rượu của quán còn ngon hơn cả Quỳnh Tương Ngọc Dịch hả?

- Trẫm... quả thực cũng hơi tò mò.

Chương 59: Bộ hạ lệnh để cho bốn gia đến đây mua đồ Mang về

Cứ mỗi độ mưa rơi, thời tiết lại lạnh hơn nữa. Mưa thêm mười đợt nữa, người người mặc áo bông.

Trải qua mấy trận mưa thu, nhiệt độ ở Đê đô dần giảm xuống, gió thu cũng dần chuyển thành gió bắc lạnh lẽo cắt da cắt thịt. Bộ Phuong thức dậy sớm, lạnh đến mức chẳng muốn rời khỏi ổ chăn.

Rửa mặt xong, Bộ Phuong mặc một chiếc áo khoác thật dày rồi mới mở cửa quán. Vừa mở cửa, gió lạnh đã ập thẳng vào mặt, sau đó len lỏi từ gáy đến tận lưng khiến hân lạnh thấu xương.

Bộ Phuong khẽ xoa tay hít hà.

Hắn liếc nhìn Tiểu Hắc đang nằm dài ngủ mặt đất rồi bĩu môi.

“Con chó lười biếng này, suốt ngày chỉ biết ngủ, chả có tí ý thức mình là Chí Tôn Linh thú nào cả. Đáng lẽ nó phải có dáng vẻ oai phong hùng dũng đứng trước cửa để nâng cao vị thế của quán ăn chứ?”

- Ê nhóc, bản chủ gia muốn ăn Túy Bài Cốt.

Tiểu Hắc mở đôi mắt chó nhập nhèm, lười biếng quay lại nói với Bộ Phuong, giọng nói của nó không quá già dặn, có loại từ tính của nam nhân, khá là ôn hòa...

Bộ Phuong khẽ nhíu mày:

- Con chó lười nhà mì, ăn chùa uống chùa còn đòi chọn món à?

Tiểu Hắc đảo mắt, không thèm quan tâm đến Bộ Phuong, đầu chó lại cúi xuống nằm bò dưới đất, rõ là đang nói rằng "Có định nấu hay không?"

Bộ Phuong bực con chó lười này vô cùng, nó dám không nhìn hắn, nó không sợ hắn sẽ cho thêm một thìa tương ớt Thâm Uyên vào Túy Bài Cốt hả? Cho con chó lười nhà mì cay đến mức sống không được chết không xong luôn.

Bộ Phuong quay đầu đi vào phòng bếp, mặc dù miệng nói không muốn làm Túy Bài Cốt cho Tiểu Hắc nhưng hôm qua Tiểu Hắc đã ra tay, cũng coi như là giúp đỡ hắn rất nhiều rồi, vì thế Bộ Phuong cũng miễn cưỡng đồng ý yêu cầu lần này của nó.

Hắn lấy một vài nguyên liệu chủ yếu cần dùng để hầm Túy Bài Cốt từ tủ lạnh ra, bao gồm thịt sườn Bôn Vân Trư, một ít tinh bột và gia vị nước tương.

Bộ Phuong đặt khúc sườn trên tấm thớt gỗ, vung tay lên, con dao lóe lên một tia sáng lạnh, con dao xoay tròn trong tay hắn một cách điêu luyện, Bộ Phuong mau chóng dùng ngón dao đập lên khúc sườn.

Đầu tiên, hắn đập cho miếng thịt mềm hơn một chút, có như vậy thì thịt mới dễ băm hơn, luyện tập Lưu Tinh đao công nhiều ngày như vậy, trình độ dùng dao của Bộ Phuong cũng tăng lên không ít, gần như chỉ nhìn thấy một vệt sáng, con dao đã chặt mạnh xuống khúc sườn.

Lần đầu tiên hầm Túy Bài Cốt, Bộ Phuong còn cảm thấy chặt sườn vô cùng tốn sức, đến giờ kỹ thuật dùng dao đã tiến bộ, chặt thái cũng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Hắn chặt từng miếng sườn Bôn Vân Trư chứa đầy linh khí thành từng miếng nhỏ

để vào chỗ bột loãng vừa nhào xong, khiến mỗi miếng thịt đều được bột bao lấy.

Đổ dầu ngập nửa chảo, đợi đến khi dầu có ít khói bốc lên thì đặt miếng thịt đã tẩm bột vào đó.

Xèo xèo xèo!

Miếng thịt chìm nổi trong chảo, mùi thơm dần tỏa ra.

Đến khi tất cả các miếng thịt đều chiên xong lại bỏ vào một chiếc chảo lớn, chế nước sốt sánh màu cam, sau đó đảo cùng nhau, cuối cùng bày lên đĩa.

- Tiểu Hắc, ăn com

Bộ Phuong bung Túy Bài Cốt, vừa ra khỏi phòng bếp liền khẽ gọi.

Ánh mắt đang lim dim của Tiểu Hắc bỗng chớp sáng lên, cái mũi không ngừng hít hà đánh hơi, lè lưỡi, vội vã nhìn bát Túy Bài Cốt trong tay hắn.

Hắn đặt bát Túy Bài Cốt trước mặt Tiểu Hắc, Tiểu Hắc liền vẫy đuôi, vùi đầu vào bát ăn ngấu nghiến.

Khỏe môi Bộ Phuong khẽ cong lên, hắn vuốt ve bộ lông mềm mại không nhiễm một hạt bụi của Tiểu Hắc rồi đứng dậy, kéo chiếc ghế ngồi trước cửa Quán ăn nhỏ, nhàn nhã phơi nắng.

Mặc dù ngày hôm qua, trong quán xảy ra trận đại chiến của các cường giả đứng đầu Đế quốc, nhưng Bộ Phuong cảm thấy cuộc sống của hắn vẫn chẳng có gì thay đổi quá lớn.

Cuối thu, ánh mặt trời chiếu xuống càng ấm áp và thoải mái, quần áo phơi dưới ánh nắng tỏa ra một mùi hương thơm mát khiến lòng người mê say.

Quả là một ngày tươi đẹp biết bao.

Xa xa, Kim bàn tử dẫn theo một đám người trùng trùng điệp điệp đi tới, hắn thậm thọt đi đầu, khuôn mặt béo phệ cũng hơi sưng lên.

- Chào buổi sáng, Bộ lão bản. Đang phơi nắng đấy à? Thật là rảnh rỗi nhỉ.

Kim mập mạp chào Bộ Phuong.

Bộ Phuong khẽ gật đầu, ngơ vờ nhìn gã, nói:

- Mặt của ngươi sao lại sưng lên thế kia? Ngươi vốn đã rất béo rồi, không cần đánh tới sưng mặt nữa đâu.

- Bộ lão bản, chúng ta có thể trò chuyện một cách bình thường được không, mọi chuyện còn không phải là vì ngài chặc.

Nói đến vết thương trên mặt, ánh mắt của Kim bàn tử lại trở nên ai oán.

- Hải Lệ Bao của ngài, mùi vị quá thơm..

Kim bàn tử kể lại toàn bộ chuyện xảy ra trên pháp trường ngày hôm qua cho Bộ Phuong nghe, khiến hắn chợt ngẩn người.

Thì ra lần đầu tiên đẩy ra món Hải Lệ Bao lại tạo thành cảnh tượng bất ngờ đến vậy.

- Ngươi làm chuyện vô nhân đạo thế mà hắn không đánh chết ngươi à?

Bộ Phuong đứng dậy, thả lỏng gân cốt rồi ung dung nói, sau đó lại đi về phía phòng bếp.

Kim bàn tử dở khóc dở cười, Bộ lão bản học được cách nói mát người khác từ bao giờ vậy?

- Bộ lão bản, hôm nay vẫn giống như mọi ngày nhé.

Bộ Phuong phát tay tỏ vẻ đã biết, chỉ một lúc sau, mùi thức ăn thơm lừng lại bay ra từ phòng bếp.

Âu Dương Tiểu Nghệ lanh lẹ chạy tới, hôm nay tâm trạng của cô bé khá tốt.

- Ô, lão Kim, ông đánh sưng phù mặt làm gì thế?

Âu Dương Tiểu Nghệ vừa bước vào cửa quán đã nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của lão Kim, bèn cười hà hà.

Kim bàn tử tức khắc cười khổ, thấy Âu Dương Tiểu Nghệ không ngừng truy hỏi, đành kể lại cho cô bé nghe về chuyện Hải Lệ Bao một lần nữa.

- Hải Lệ Bao ngon thế cơ à? Để lát nữa bảo ông chủ thôi tha nấu một suất, ta mang về cho cha mẹ và ông nội nếm thử.

Âu Dương Tiểu Nghệ trầm nghĩ trong lòng.

- Tiểu Nghệ, bụng đồ ăn lên.

Bộ Phuong nghe thấy có tiếng cười to trong quán liền đoán ra Tiểu Nghệ đã tới rồi, vì thế thân nhiên gọi.

- Có ngay đây.

Âu Dương Tiểu Nghệ lon ton chạy đến bên cửa sổ, bụng đồ ăn mà đám người Kim bàn tử đã chọn lên.

Sau khi đám Kim bàn tử ăn no xong, đều lần lượt tính tiền rồi đi, trước khi đi, mỗi người còn cầm theo một phần Hải Lệ Bao nữa.

Cơ Thành Tuyết mặc một bộ y phục màu trắng, tao nhã đi tới, hần gần như đã là khách quen của Quán ăn nhỏ, khuôn mặt thường hiện lên nụ cười ôn hòa.

- Điện hạ ca ca muốn ăn cái gì?

Âu Dương Tiểu Nghệ hỏi.

- Một phần Cá Ướp Bã Rượu, một vò rượu Băng Tâm Ngọc Hồ.

Một lúc sau, đồ ăn đã được bung lên, Cơ Thành Tuyết thoải mái tự rót tự uống, ăn Cá Ướp Bã Rượu, uống Băng Tâm Ngọc Hồ.

Trước cửa ngõ, một bóng người với mái tóc bạc ông ẹo đi tới.

- Ôi chào, tìm của ta, con chó này sao vẫn ở chỗ này hả? Dù gì cũng là chí tôn linh thú, có thể tỏ ra có chút khí phách được không?

Hôm nay Liên Phúc mặc thường phục, tóc bạc cũng buộc gọn lên, dùng phát quan bằng đồng cột lại, khuôn mặt trắng nõn. Gã vừa nhìn thấy Tiểu Hắc, trái tim liền chực nhảy ra ngoài lồng ngực, bàn tay tạo thành Lan Hoa chỉ, miệng không ngừng lầm nhảm.

Tiểu Hắc cũng lười để ý đến tên thái giám đáng ghét kia, thông dong gặm Túy Bài Cốt hương vị ngọt ngào, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ.

- U, thật là thơm!

Liên Phúc vừa vung vẩy bàn tay, vừa lầm bầm

Tiểu Hắc lập tức ngừng lại, cảnh giác quét mắt nhìn thái giám một lượt, vừa xoay người bèn chống hông vào mặt Liên Phúc, tiếp tục gặm Túy Bài Cốt của nó.

Thèm vào! Liên Phúc vô cùng tức giận, làm như bản tổng quản muốn cướp đồ ăn của chó không bằng.

Hừ! Liên Phúc kiêu ngạo hừ một tiếng, lắc hông bước vào Quán ăn nhỏ của Bộ Phuong. Hôm nay gã tới không phải để gây chuyện, cũng không phải tới để bắt ai, chỉ đơn thuần đến mua đồ ăn mà thôi.

Ngày hôm qua, hoàng đế bệ hạ đã hạ thánh chỉ để hôm nay gã đến Quán ăn nhỏ mua tất cả các món ăn mang về hoàng cung cho hoàng đế nếm thử, nếu hương vị ngon thì chiêu mộ Bộ Phuong vào cung.

- Chỉ là một đầu bếp nhỏ thôi mà, chẳng lẽ so được với đại trù của ngự thiện phòng chắc?

Tự trong lòng, Liên Phúc không mấy để ý tới nhiệm vụ ngày hôm nay cho lắm.

- Ôi chào! Tam hoàng tử điện hạ, sao ngài lại ở đây thế, ới chà, đây chẳng phải là tiểu công chúa của Âu Dương tướng quân nhà chúng ta hay sao?

Vừa bước vào Quán ăn nhỏ, Liên Phúc đã nhìn thấy Cơ Thành Tuyết đang ngồi đó ăn thịt, uống rượu cùng với Âu Dương Tiểu Nghệ lạnh lẽo cách đó không xa, ánh mắt bỗng chốc liền lóe sáng.

- Ô? Liên công công, hôm nay sao lại xuất hiện ở đây vậy?

Cơ Thành Tuyết hơi ngạc nhiên, Liên Phúc là thái giám bên cạnh phụ hoàng, hôm nay lại chạy tới quán ăn nhỏ này, thật đúng là kỳ lạ.

- Điện hạ không biết đó thôi, bệ hạ lệnh cho nô gia đến mua tất cả các món đóng gói mang về cung, vì thế nô gia mới đến đây. Thánh mệnh khó cãi.

- Ủm... Hờ? Đóng gói về?

Cơ Thành Tuyết khẽ gật đầu, nét mặt kỳ quái nhìn Liên Phúc.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tiểu nghệ mang thức ăn lên

Người thật sự đến mua về sao?

Sắc mặt Cơ Thành Tuyết cổ quái nhìn Liên Phúc, trong mắt mang theo một tia ý tứ trêu tức.

- Đúng thế, bệ hạ nói muốn ăn, nô gia liền tranh thủ thời gian đến đây. Tuy nhiên nô gia không cảm thấy được cái quán cơm nhỏ này có thể có món ăn gì ngon, chẳng lẽ lại còn có thể tốt hơn cả Phụng Tiên Lâu và Ngự Thiện Phòng sao?

Liên Phúc để tay thành dáng hoa lan chỉ, vuốt vuốt tóc mái bạc trắng trên trán của chính mình, lơ đãng nói.

Giờ phút này Cơ Thành Tuyết đã ăn xong, dù bận nhưng vẫn ung dung đứng thẳng người lên, nghiêm túc nói với Liên Phúc:

- Không phải đâu công công, người nói như vậy là sai rồi. Tay nghề của ông chủ Bộ đây tuyệt đối là trình độ cao cấp nhất. Tay nghề của hần xứng đáng với giá cả hần đưa ra.

Liên Phúc hơi sững sờ, Tam điện hạ thế mà tôn sùng tiểu điểm này như vậy, xem ra cái tiểu điểm này đúng thật là có chút bản lĩnh.

- Cứ hi vọng như thế đi. Đúng rồi, bệ hạ không phải đã phái điện hạ đi xuất chinh tông môn hay sao? Không biết Tam điện hạ muốn xuất phát lúc nào?

Liên Phúc dường như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hỏi Cơ Thành Tuyết.

- Để mấy ngày nữa đã.

Đối với vấn đề này, hình như Cơ Thành Tuyết không hứng lắm, khẽ thở dài một hơi rồi không nói nữa. Sau khi hành toán Nguyên tinh xong, gói một phần bánh bao nhân hào rồi rời khỏi tiểu điểm.

- Công công muốn ăn cái gì?

Âu Dương Tiểu Nghệ thanh tú động lòng người hỏi Liên Phúc.

- Món gì ngon nhất trong quán?

Liên Phúc lác lác mông, tìm một chỗ ngồi lên, hai chân vắt chéo, cười hỏi.

- Công công nhìn sau lưng đi, thực đơn ở trên tường.

Âu Dương Tiểu Nghệ chỉ chỉ vách tường sau lưng Liên Phúc, chân thành nói.

Liên Phúc hơi sững sờ, quay đầu lại nhìn một cái liền thấy được thực đơn và những món ăn giá trên trời trên đó.

- Mẹ ơi! Không hổ danh là tiểu hắc điểm lưu truyền nổi tiếng khắp đế đô, một phần cơm chiên trứng giá mười Nguyên tinh. Đây quả thực còn nhanh hơn so với đi cướp tiền người ta.

Lông mày Liên Phúc nhướn lên, trong thanh âm bén nhọn mang theo một tia trêu chọc.

Bộ Phụng đi ra từ trong phòng bếp, lau sạch sẽ vết nước trong tay, mặt không đổi sắc quét một vòng quanh người Liên Phúc.

- Công khai ghi giá, không gạt già trẻ, có muốn ăn hay không?

Bộ Phụng thần nhiên hỏi.

- Sặc! Đầu bếp nhỏ này người thực lực chẳng ra làm sao, nhưng tính khí ngược lại thật là thẳng thắn đó nha. Người cảm thấy nô gia là vì vấn đề giá cả sao? Nô gia là người có tiền, mua mười cái tiểu điểm của người cũng đủ!

Liên Phúc hừ một tiếng, nói.

- Không, tiền của người mua không nổi tiểu điểm này đâu.

Bộ Phụng chăm chú trả lời.

- Nô gia không tranh luận với đồ nhà quê nhà người! Người biết tiền của ta nhiều thế nào không? Xếp thành tiền thì có thể đè chết người đấy!

Liên Phúc lại chỉ hoa lan chỉ, hất hất móng tay, khinh miệt nhìn Bộ Phụng trước mắt.

- Không nói nữa, trước tiên cứ mang thức ăn lên cho nô gia, tất cả món ăn đều lên cùng một lần. Nếu như ăn ngon thì liền đóng gói cho nô gia mỗi món một phần.

Tiểu điểm không phục vụ đóng gói mang về, món ăn có thể mang ra ngoài thì chỉ có một món.

Bộ Phụng mặt không thay đổi trả lời.

Liên Phúc hơi sững sờ, chăm chú nhìn Bộ Phụng, phát hiện Bộ Phụng này vẻ mặt nghiêm túc, không giống như đang làm bộ, nhất thời hần liền nổi giận.

- Nô gia bảo người đóng gói, người liền đóng gói đi. Đâu ra nhiều lời nói nhảm như vậy hả?!

Liên Phúc để hai chân xuống, một tay chống nạnh một tay chỉ vào Bộ Phuong, hừ hừ nói.

- Hà? Người muốn gây chuyện sao?

Bộ Phuong nhíu mày, thần nhiên hỏi.

Thân thể Liên Phúc nhất thời cứng đờ, ánh mắt xéch lên nhìn lướt qua Tiểu Hắc đang ngồi lắc lư thờ hờn hờn găm Túy Bài Cốt ở cửa ra vào. Nhớ tới cảnh tượng đáng sợ ngày hôm qua con chó đen này chỉ thổi một đả hơi bay hết y phục của mình, toàn thân khẽ run rẩy.

- Nô gia không gây sự, người mang một món ăn lên trước đi, để ta nếm thử hương vị trước.

Liên Phúc tuy vẫn cứng miệng nhưng lại âm thầm nhượng bộ.

- Ăn cái gì?

- Không phải nô gia nói rồi ư? Mỗi món đều mang lên một phần.

Liên Phúc hơi không kiên nhẫn trả lời.

Mặt Bộ Phuong không đổi sắc nhìn lấy hần, mở miệng nói:

- Người chắc chắn chứ?

Liên Phúc không nói gì nữa. Bộ Phuong gật gù quay người tiến vào trong phòng bếp, bắt đầu nấu ăn.

Chỉ chốc lát sau trong tiểu điểm đều tràn ngập hương khí dày đặc nồng hậu của món com chiên trứng bay tới.

- Món thứ nhất, com chiên trứng phổ thông. Tiểu Nghê bụng thức ăn lên đi.

Thanh âm nhàn nhạt của Bộ Phuong từ trong phòng bếp truyền ra.

Tiểu Nghê hấp tấp chạy tới chỗ cửa sổ, bụng món com chiên trứng toả hương bốn phía tới trước mặt Liên Phúc.

Bây com chiên trứng chiên trên bàn xong, lại thanh tú động lòng người nói:

- Com chiên trứng của ngài, mời chậm rãi dùng.

Liên Phúc gật gù đầu, ánh mắt rơi vào món com chiên trứng, nhất thời tinh quang lóe lên, có phần khó có thể tin được. Hần cảm giác đĩa com chiên trứng trước mặt này tựa hồ như đang toả hào quang.

Dùng muỗng sứ nhẹ nhàng múc một muỗng, dịch trứng vòng óng bị lồi ra, hoá thành những sợi tơ nhỏ dài, càng làm mùi hương toả ra từ com chiên trứng thêm nồng nàn, xộc thẳng, tập kích vào khoang mũi Liên Phúc, làm hần không nhịn được hít một hơi thật sâu.

Thơm quá! Xem ra cũng có chút phương pháp riêng.

Liên Phúc lăm bằm một câu, đưa cái muỗng bên trong đĩa com chiên trứng vào miệng. Cảm giác như mùi hương đậm đặc lập tức bắn ra, dịch trứng trơn mềm trong miệng trong nháy mắt sần lại, còn vô cùng đàn hồi, đánh thần vào vị giác của hần, khiến cả người hần đều say mê.

Được... Ăn ngon!

Liên Phúc vừa ăn một miếng thì rốt cuộc không dùng lại được nữa, không ngừng xúc com đưa vào trong miệng.

Âu Dương Tiểu Nghê nhìn bộ dạng Liên Phúc như vậy, hé miệng cười một tiếng, nói:

Công công, ăn từ từ thôi, không ai giành với người đâu, phía sau còn có rất nhiều đồ ăn đây

Ô ô... Tốt... Ăn ngon!

Liên Phúc không ngừng gật đầu, vừa hồi đáp, một hạt com vàng rực liền bị phun ra, rơi ngay trên bàn. Con mắt Liên Phúc nhất thời trừng lớn, vội vàng nhặt lên nhét vào trong miệng.

Món thứ hai, com chiên trứng phiên bản nâng cấp. Tiểu Nghê bụng thức ăn.

Thanh âm của Bộ Phuong lại truyền tới, một món ăn nữa được hoàn thành.

Khi Liên Phúc ăn một miếng com chiên trứng phiên bản nâng cấp, ánh mắt đều đã thay đổi. Bên trong com chiên trứng này có linh khí nồng hậu dày đặc lưu chuyển, khiến hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đơn giản là so với ăn một hạt đan dược còn hữu dụng hơn!

Món thứ ba, mỳ khô, cải xanh xào.

Món thứ tư, canh đầu cá nấu đậu hũ. Tiểu Nghệ mang thức ăn lên.

...

Món thứ tám, Tủy Bải Cốt. Tiểu Nghệ mang thức ăn lên.

Thanh âm của Bộ Phương lại lần nữa truyền ra, Âu Dương Tiểu Nghệ vui vẻ chạy tới bưng thức ăn.

Nắc~ Vẫn còn sao... Thơm quá... Nắc!

Bụng Liên Phúc đã phình to ra rồi, thế nhưng miệng căn bản là không dừng lại được. Vừa mới nuốt xuống miếng mỳ xào dầu vừng thơm lừng cuối cùng vào miệng, đĩa sườn chua ngọt đã được bưng lên.

Màu sắc Tủy Bải Cốt như màu vỏ quýt, làm cho khẩu vị người ta mở rộng. Mặc dù Liên Phúc đã ăn rất nhiều đồ ăn, thế nhưng vừa nghe mùi vị kia vẫn không nhịn được vươn đầu.

Vừa đưa một khối xương sườn ngâm rượu vào, hương rượu mê người ngay lập tức khuếch tán trong miệng, trong nháy mắt lại làm cho Liên Phúc chìm đắm trong mùi thịt nồng đậm.

Ừm hừ ~ ăn thật ngon!

Hoa lan chi của Liên Phúc nhếch lên, không kiềm hãm được ni non.

Công công, bây giờ người còn cảm thấy đồ ăn của ông chủ nhà ta làm, so ra kém hơn Phương Tiên Lâu không?

Âu Dương Tiểu Nghệ có chút tự hào Liên Phúc tổng quản đã triệt để trở thành tù binh của mỹ vị, hai tay ôm ngực, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung mà hỏi.

Liên Phúc đã ăn xong xương sườn ngâm rượu, lấy khăn tay ra nhẹ nhàng điểm điểm trên môi, ngẫu nhiên nắc vài cái.

Nô gia thừa nhận... Nắc. Mùi vị này quả thật không tệ, xứng đáng với giá tiền này. Mà trong những món ăn này còn ẩn chứa linh khí nồng nặc, còn có thể hỗ trợ tu luyện, giá cả cũng coi như vừa phải.

Liên Phúc chép chép miệng, gật đầu nói.

Xác thực rất tốt. Không nghĩ tới đầu bếp nhỏ là người lại có thủ nghệ bậc này, là nô gia nhìn lầm.

Liên Phúc kinh ngạc liếc Bộ Phương vừa từ phòng bếp đi ra một chút, chân thành cảm thán khen ngợi nói.

Có người ca ngợi tài nấu nướng của mình, đương nhiên là Bộ Phương vui vẻ tiếp nhận, gật đầu nhẹ nhàng xem như là đáp lại.

Rất tốt, đầu bếp nhỏ, đóng gói cho nô gia những món này, mỗi món một phần đi.

Liên Phúc nói ra, vừa nói bàn tay vừa xoa một vòng trên ngọc bội đeo bên hông, lập tức có rất nhiều nguyên tinh xuất hiện.

Quy củ của tiểu điểm là mỗi người chỉ có thể gọi món một lần, không phục vụ mang về. A, món bây giờ người có thể mang đi chỉ có... Hải Lệ Bao.

Bộ Phương nhìn thoáng qua nguyên tinh trên bàn, mặt không đổi sắc nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Ăn nhiều hải lệ bao quá... sẽ bị táo bón!

Người có biết ta muốn đóng gói mang về cho ai ăn không hả?

Liên Phúc không nghĩ tới Bộ Phương vậy mà lại dám cự tuyệt yêu cầu của mình, điều này khiến hắn có chút tức giận.

- Hoàng đế bệ hạ muốn ăn đồ người làm người có biết không!? Đây là sự vinh quang vô cùng đó!

Bộ Phuong nhú mảy, có chút không vui nhìn. Hẳn rõ ràng đã nói rõ ràng như vậy, tiểu điểm không cung cấp dịch vụ đóng gói, thái giám này sao lại nghe không hiểu chứ?

- Người nói đi, muốn bao nhiêu tiền mới có thể đóng gói? Người ra giá đi.

Liên Phúc nhìn thái độ không chút dao động nào của Bộ Phuong, cảm thấy hơi khó thở, tay hoa hất lên, hừ một tiếng rồi nói.

- Người vẫn nghe không hiểu lời ta nói sao?

Mặt Bộ Phuong vẫn không thay đổi lườm hăn, không thèm để ý đến thái giám này nữa, quay người trở lại trong phòng bếp, bung món ăn sau cùng ra.

Dùng lá trúc to bân bao quanh Hải Lệ Bao màu vòng óng, giấu đi hương khí.

- Đây là món ăn sau cùng, Hải Lệ Bao, cái này có thể đóng gói mang về, người mang về cho Bệ hạ ăn đi.

Sau khi Bộ Phuong đem Hải Lệ Bao đưa cho Liên Phúc xong liền thần nhiên nói.

Liên Phúc ngẩn ngơ, theo bản năng tiếp nhận lấy, liếc nhìn Hải Lệ Bao được bọc trong những lá trúc, tuy hương vị rất thơm, nhưng mà... So với những món ăn hoa lệ như canh đầu cá đậu hũ trước đó, Hải Lệ Bao này thật sự là có chút khó coi.

Bản thân mình ăn nhiều mỹ thực như vậy, kết quả sau cùng chỉ đem một phần Hải Lệ Bao bọc qua loa khó coi này về... Có thể bị bệ hạ mắng chết không đây?

- Bộ lão bản... Thật sự không thể đóng gói nữa sao? Ta ra giá 100 viên nguyên tinh cũng không được?

Liên Phúc cắn cắn môi, ai oán nhìn Bộ Phuong.

Toàn thân Bộ Phuong run lên, bị ánh mắt của Liên Phúc nhìn khiến cả người hăn đều nổi da gà, nắm thật chặt cổ áo, quay đầu về trong phòng bếp, không nhìn thẳng Liên Phúc tổng quản.

Liên Phúc thấy Bộ Phuong rời đi, thở dài một hơi, mặt mũi tràn đầy vẻ u sầu nhìn chăm chăm Hải Lệ Bao trong tay mình, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

Đưa mắt nhìn Liên Phúc thái giám rời đi, Âu Dương Tiểu Nghệ lập tức hưng phấn đi tới trước mặt Bộ Phuong.

- Ông chủ, cho ta một phần Hải Lệ Bao!

Âu Dương Tiểu Nghệ thanh tú động lòng người hô.

- Ủm? Người muốn ăn bây giờ sao?

Bộ Phuong hơi sững sờ, nghi ngờ hỏi một câu. Không phải Tiểu Nghệ đã nói muốn chờ tới lúc trở về để mang cho cha mẹ nàng ăn sao?

Âu Dương Tiểu Nghệ nuốt nước miếng một cái, nhếch miệng cười nói:

- Ta không nhịn được đó, thay bọn họ nếm thử hương vị trước xem như thế nào.

Được thôi, tuy Bộ Phuong đã nhìn ra nha đầu này chỉ là đang thèm ăn thôi, nhưng cũng cũng không nói toạc ra, chỉ bảo nàng đợi một lát.

Chỉ chốc lát sau, hai phần Hải Lệ Bao đã ra lò.

Đưa cho tiểu nha đầu một phần, chính mình cũng cầm một phần, hai người đều hài lòng kéo ghế ta, ngồi ở cửa tiểu điểm, bắt đầu ăn Hải Lệ Bao.

Gỡ lá trúc ra, Âu Dương Tiểu Nghệ có chút không đợi được, thật nhanh đã cắn một miếng xuống Hải Lệ Bao, xoạt xoạt vài tiếng thanh thúy vang lên. Trong nháy mắt vừa cắn xuống lớp vỏ xốp giòn ở bên ngoài, chất lỏng của củ cải chảy xuôi ra mà lẫn lộn bên trong miệng, cảm giác cực đã.

Mùi thơm nồng đậm tản ra từ trong bọc Hải Lệ Bao, bao phủ xung quanh tiểu nha đầu. Mặt mũi tiểu nha đầu tràn đầy say mê lắc lắc cái đầu, tiếp tục vùi đầu vào đối phó với Hải Lệ Bao.

Hai người một lớn một nhỏ co lại nằm trên ghế, ăn Hải Lệ Bao, mùi thơm chậm rãi phiêu tán, quanh quẩn khắp nơi trong con hẻm nhỏ.

...

- Bệ hạ, đây là mỹ thực lão nô từ mang về từ tiểu hân điểm, Hải Lệ Bao.

Liên Phúc bung một cái đĩa màu bạc, phía trên điêu khắc rất nhiều hoa văn tinh mỹ.

Trong đĩa bạc bày hai cái Hải Lệ Bao hình bán cầu màu vàng óng, còn tản ra một chút hơi nóng, hương khí nhàn nhạt quanh quẩn ở phía trên.

Hoàng đế Cơ Trường Phong khẽ vuốt râu dài, nghi ngờ liếc mắt nhìn Liên Phúc một chút, hỏi:

- Tiểu Phúc Tử, không phải trăm bảo người đóng gói tất cả món ăn đem về đây sao? Vì sao người chỉ mang về cho trăm một thứ nhỏ như thế?

Hải Lệ Bao này còn chưa ăn vào miệng, nhìn bề ngoài xác thực là không tốt lắm, đáng đáp có chút giống với mấy món ăn bình dân kia.

Liên Phúc nghe Hoàng đế tra hỏi xong, trong lòng lập tức run lên, vẻ mặt cầu xin tỏ khổ nói:

- Bệ hạ à, ngài có điều không biết rồi. Ông chủ tiểu hắc điểm này nói những món ăn khác không được đóng gói. Món duy nhất có thể mang ra bên ngoài chính là Hải Lệ Bao này.

- Ồ? Vậy những món ăn khác người đều hưởng qua rồi sao?

Cơ Trường Phong liếc mắt nhìn Liên Phúc một chút, nhàn nhạt mà hỏi.

- Vâng, hương vị đều vô cùng tốt, đặc biệt là cá ướp bã rượu... Ấc, bệ hạ, lão nô sai rồi!

Liên Phúc vốn định miêu tả lại mỹ thực trong tiểu điểm của Bộ Phụng một chút, nhưng lại cảm nhận được ánh mắt giống như cười mà không phải cười này của Hoàng đế, nhất thời trong lòng run lên, lui lại một bước rồi nhanh chóng khom người nhận tội.

- Xem ra trù nghệ của ông chủ tiệm nhỏ này cũng phải rất khá. Nếu không thì người cũng sẽ không tôn sùng như thế. Vậy hôm nay trăm sẽ nếm thử... Hải Lệ Bao này đi.

Cơ Trường Phong nói ra.

Liên Phúc lập tức vui mừng quá đỗi, bệ hạ không trách hần thì tốt rồi. Hần vội vàng đứng thẳng người lên, đưa đĩa bạc tới trước mặt Cơ Trường Phong, cũng lấy ra một thanh chủy thủ (*) nhỏ màu bạc.

Liên Phúc kéo rộng tay áo ra, nắm chủy thủ nhỏ làm bằng bạc, nhẹ nhàng cắt trên Hải Lệ Bao một cái, cắt Hải Lệ Bao thành hai nửa.

Sau khi cắt ra, Hải Lệ Bao vốn chỉ đang thoang thoang mùi thơm trong nháy mắt lập tức bắn ra hương thơm nồng đậm, như là một quả bom hương thơm bị kích nổ.

Nước màu trắng từ vị trí bị cắt chảy ra, tràn ra gần nửa cái khay bạc.

Cơ Trường Phong ngửi được hương thơm của Hải Lệ Bao này xong, con mắt lập tức sáng lên, không khỏi cảm thán khen ngợi nói:

- Hương nồng mà không gay mũi, thuần hậu mà vương vấn! Tốt!

Liên Phúc cũng vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới Hải Lệ Bao bất hiển sơn bất lộ thủy (**) này thật ra lại thơm như thế, mùi thơm này nồng đậm như vậy, hương vị chắc là cũng không thể kém được.

Cơ Trường Phong vươn tay, cầm nửa khối Hải Lệ Bao lên, nhìn nước hải sản tràn trề trong đó, không nhịn được nhanh chóng cắn xuống một miếng. Vị hải sản tươi không chút kìm hãm nào nở rộ trong miệng, trong nháy mắt xộc vào khoang mũi của hắn, khiến cho lỗ chân lông cả người hắn đều thư giãn ra.

Vỏ bánh xốp giòn vàng được vừa phải phối hợp với sợi củ cải tron mềm, đó đơn giản là cảm giác xưa nay chưa từng có, làm Cơ Trường Phong không nhịn được phải tán thưởng.

- Ăn ngon! Một cái Hải Lệ Bao rất ngon!

Liên Phúc nuốt nước miếng một cái, trong lòng cũng vui sướng, bệ hạ ngài cao hứng thì tốt rồi, chỉ sợ ngài không lại cao hứng tìm lão nô tính sổ thôi a...

Ăn nửa cái Hải Lệ Bao vào bụng, Cơ Trường Phong không nhịn được liếm miệng một cái, lau chút nước dính trên ria mép rồi lại cầm nửa khối Hải Lệ Bao còn lại lên lần nữa, chỉ chốc lát sau đã ăn sạch.

Sau khi ăn xong, Cơ Trường Phong mới thư thái thở ra một hơi, mặt mũi tràn đầy hài lòng.

- Rất lâu rồi trăm chưa ăn ngon như vậy. Tiểu hắc điểm này quả nhiên là có chút bản lĩnh. Trăm bỗng nhiên có chút hiếu kỳ với những mỹ vị khác đó.

- Bệ hạ, tiểu điểm này không cho đóng gói... Nếu như chúng ta muốn ăn, chỉ có thể tự mình đến đó.

Liên Phúc có chút tức giận.

- Tự mình đến thì tự mình đến, mỹ thực bậc này đáng giá để cho trăm khởi hành. Còn nữa, không phải đồn rằng trong tiểu điểm này còn có rượu ngon

hơn so với Quỳnh Tương Ngọc Dịch của trăm sao? Đối với mỹ tửu, trăm rất tình nguyện hướng tới. Tiểu Phúc Từ, người chuẩn bị một chút, ngày mai trăm muốn đích thân đi một lần.

- Ôi ~ bộ hạ?! Đây tiểu điểm này có tài đức gì mà dám làm phiền đại giá của ngài. Ngày mai lão nô lại tranh thủ đi một chút, nhất định sẽ xách tất cả món ăn về đây cho ngài.

Liên Phúc có sốt ruột, thân thể này của bộ hạ làm sao có thể tùy tiện đi tới đi lui như vậy.

Cơ Trường Phong nhận nhặt quét mắt liếc Liên Phúc một cái, nói:

- Tiểu Phúc Từ, lúc trước trăm có thể đến Phụng Tiên Lâu chỉ vì một món vịt nướng than hoa, bây giờ vì sao trăm không thể vào tiểu điểm này thưởng thức từng mỹ thực? Nhớ kỹ, ngày mai chúng ta cải trang đến đó.

Trong lòng Liên Phúc vô cùng bất đắc dĩ, đành phải hạ quyết tâm sẽ âm thầm an bài thật tốt thái y chờ một bên, lỡ như có xảy ra chuyện gì còn có thể có thể hỗ trợ lẫn nhau một chút.

Mà giờ khắc này tại tiểu điểm của Bộ Phụng, Âu Dương Tiểu Nghệ đã ăn xong hai cái Hải Lệ Bao đang giả bộ đáng thương đang nhìn về phía Bộ Phụng.

- Ông chủ, cho Tiểu Nghệ một phần nữa đi, Tiểu Nghệ chưa ăn no.

Nói xong lại chớp đôi mắt to vài cái, yêu kiều động lòng người, đơn giản như muốn hoá tim người ta thành nước.

Bộ Phụng liếc nâng một cái, thân nhiên nói:

- Không được, ăn nhiều Hải Lệ Bao quá... sẽ táo bón.

*chùy thủ: Thuộc loại đoản đao dài hơn dao gọt hoa quả một chút, thường dùng để phòng thân hay dành cho thích khách vì chùy thủ dễ dàng cất giấu và có thể lấy ra nhanh chóng.

**Bất hiển sơn bất lộ thủy (不显山不露水): ý nói những người/vật không bộc lộ tài năng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Gia Ở Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.